Nora Roberts

EDITURA MIRON

FII SOȚIA MEA

„Talentul Norei Roberts este abilitatea de a-l face pe cititor să pătrundă în viața eroilor ei. Trăim, iubim, ne întristăm și triumfăm împreună cu ei."

Rendezvous

„Romanele Norei Roberts
au cucerit afecțiunea fanilor
devotați din întreaga lume."

NEW YORK TIMES

„Un roman de excepție, plin de pasiune
și intrigi puternice."

PUBLISHERS WEEKLY

„Romanele ei au alimentat visele
a DOUĂZECI ȘI CINCI DE MILIOANE
DE CITITORI."

ENTERTAINMENT WEEKLY

FII SOȚIA MEA

Nora Roberts

Fii soția mea...

Partea întîi

Doamna

Capitolul 1

Faptul că murise nu însemna că Jack Mercy era mai puţin ticălos. O săptămînă de moarte nu ştergea şaizeci şi opt de ani de viaţă în care fusese extrem de rău. O mulţime dintre cei adunaţi la mormîntul său ar fi fost bucuroşi să spună acest lucru.

Adevărul era că, fără să-i pese că se afla la o înmormîntare, Bethanne Mosebly îi şoptea aceste lucruri soţului ei la ureche în iarba înaltă a cimitirului. Venise doar din afecţiune pentru tînăra Willa şi îi împuiase capul soţului ei cu acele informaţii tot drumul de la Ennis pînă acolo.

Ca unul care asculta sporovăielile soţiei de patruzeci şi şase de ani, Bob Mosebly scoase doar un mormăit, ignorînd şi cuvintele ei şi pe cele ale predicatorului.

Nu că Bob ar fi avut amintiri plăcute în legătură cu Jack. Îl urîse pe acel ticălos bătrîn, aşa cum o făcea orice fiinţă din statul Montana.

Dar murise şi veniseră în număr foarte mare ca să-şi ia adio de la ticălos, îşi spuse Bob.

Acel colţişor liniştit de la Mercy Ranch, situată în umbra munţilor Big Belt, în apropierea fluviului Missouri, era plin acum de fermieri şi cowboys, negustori şi po-

liticieni. Acolo, unde vitele păşteau pe dealuri şi caii galopau pe păşuni însorite, generaţii întregi de Mercy erau îngropate la umbra ierbii înalte.

Jack era ultimul. El însuşi comandase sicriul lucios din lemn de castan, cerînd să fie gravate şi literele *„Ms"*, care reprezentau emblema fermei. Era căptuşit cu satin alb, iar Jack se afla înăuntru acum, purtînd cele mai bune cizme ale sale din piele de şarpe, cea mai veche pălărie *Stetson,* care era preferata lui, şi, în mînă, ţinea biciul.

Jack jurase să moară aşa cum trăise. În stil mare.

Se auzea că Willa comandase deja piatra funerară, potrivit instrucţiunilor tatălui ei. Avea să fie din marmură albă, nu putea fi vorba de granit obişnuit pentru Jackson Mercy, iar cuvintele gravate pe ea erau chiar ale lui:

„Aici zace Jack Mercy.
A trăit cum a vrut şi la fel a şi murit.
Să-i ia naiba pe cei cărora nu le-a plăcut".

Monumentul avea să fie înălţat imediat după ce se va aşeza pămîntul, alăturîndu-se şi el tuturor celorlalţi care se aflau îngropaţi acolo, începînd cu Jebidiah Mercy, străbunicul lui Jack Mercy, care cutreierase munţii şi care se înstăpînise asupra acelui pămînt, pînă la cea din urmă dintre cele trei soţii ale lui Jack şi singura care murise înainte ca el să poată divorţa de ea.

Nu era interesant că fiecare din soţiile lui Mercy îi dăruise acestuia cîte o fiică, îşi spuse Bob, cînd el îşi dorise din tot sufletul un fiu? Lui Bob îi plăcea să creadă că era o mică festă pe care Dumnezeu i-o jucase unui om care călcase pe spinări şi inimi, pentru a ob-

ţine ceea ce voia în fiecare domeniu al vieţii.

Îşi amintea foarte bine de fiecare din soţiile lui Jack, deşi nici una nu rezistase prea mult timp. Toate fuseseră frumoase, se gîndi el acum şi nici fetele pe care le aduseseră pe lume nu erau greu de privit. Bethanne dăduse o mulţime de telefoane de cînd se auzise că ambele fete mai mari aveau să vină la înmormîntare. Nici una din ele nu pusese piciorul pe proprietatea Mercy de cu mult înainte să poată merge.

Şi nu aveau să fie binevenite.

Numai Willa rămăsese. Mercy nu prea avusese ce să facă în această privinţă, ţinînd cont de faptul că mama ei murise cu mult înainte ca fetiţa să fi fost înţărcată. Neavînd rude cărora să le dea fata, el o lăsase în grija menajerei şi Bess o crescuse cît de bine putuse.

Fiecare din ele avea cîte ceva din Jack, observă Bob, privindu-le de sub borul pălăriei. Părul negru, bărbia ascuţită. Îţi dădeai seama imediat că erau surori, chiar dacă nu se văzuseră niciodată. Timpul avea să arate cum se vor înţelege între ele şi tot timpul va decide dacă Willa avea în ea destul din Jack Mercy pentru a conduce o fermă de douăzeci şi cinci de mii de acri.

Ea se gîndea la fermă şi la cîte lucruri erau de făcut. Dimineaţa era senină şi strălucitoare, dealurile avînd o culoare atît de îndrăzneaţă şi de frumoasă, încît aproape că rănea privirea. Ai fi zis că munţii şi valea fuseseră pictate special pentru venirea toamnei, însă foehnul sufla fierbinte şi uscat. La începutul lui octombrie era suficient de cald pentru cămăşi cu mînecă scurtă, dar acest lucru s-ar fi putut schimba a doua zi. La altitudini mai mari ninsese deja şi ea vedea zăpada acoperind vîrfurile copacilor şi crestele munţilor. Vitele trebuiau adunate în ţarcuri, gardurile verificate, repa-

rate, verificate din nou. Trebuia cultivat grîul de iarnă.

Acum trebuia să le facă ea pe toate. Mercy Ranch nu mai era responsabilitatea lui Jack Mercy, ci a ei, îşi aminti Willa.

Îl ascultă pe preot vorbind despre viaţa veşnică, despre iertare şi despre primirea făcută în rai şi se gîndi că Jack Mercy nu avea să dea doi bani pe o primire plăcută într-un alt loc decît casa lui. Montana îi aparţinuse, acel ţinut al munţilor şi păşunilor, al vulturilor şi lupilor.

Pe chipul ei nu se citi nimic cînd sicriul fu coborît în acea recentă scobitură în pămînt. Pielea ei era de un auriu-deschis, moştenire de la mama ei, iar ochii care îi erau aproape la fel de negri ca părul pe care şi-l strînsese repede într-o coadă împletită pentru înmormîntare, îi rămaseră aţintiţi asupra sicriului în care se afla trupul tatălui ei. Nu îşi pusese pălărie, iar soarele făcea ca ochii să-i strălucească precum focul. Însă nu le dădu voie să lăcrimeze.

Avea un chip mîndru, pomeţi înalţi, o gură mare şi arogantă şi ochi negri şi exotici, cu pleoape grele şi gene dese. Îşi rupsese nasul căzînd de pe un mustang sălbatic şi nărăvaş cînd avea opt ani. Willei îi plăcea să creadă că acea uşoară înclinaţie spre stînga îi dădea un plus de caracter.

Caracterul însemna mult mai mult pentru Willa Mercy decît frumuseţea. Ştia că bărbaţii nu respectau frumuseţea, ci o foloseau.

Stătea absolut nemişcată şi vîntul îi lua fire de păr din coadă făcîndu-le să danseze. O femeie de înălţime medie, slabă, dar rezistentă, îmbrăcată într-o rochie neagră care nu îi venea tocmai bine şi încălţată cu o pereche de pantofi negri care nu fuseseră scoşi din cutia lor pînă în dimineaţa aceea. O femeie de douăzeci

şi patru de ani cu gîndurile concentrate asupra muncii şi cu o durere sfîşietoare în suflet.

În ciuda tuturor celor întîmplate, îl iubise pe Jack Mercy. Şi nu le spusese nimic, nici măcar un singur cuvînt celor două femei, străinele care aveau acelaşi sînge cu ea şi care veniseră să-şi vadă tatăl îngropat.

Pentru o clipă, doar pentru o clipă, îşi lăsă privirea să alunece spre mormîntul lui Mary Wolfchild Mercy. Mama pe care nu şi-o mai amintea era îngropată sub o movilită de flori de cîmp care păreau nişte giuvaeruri în razele soarelui tomnatic. Îl privi pe Adam, fratele ei vitreg. El ştia mai bine ca oricine că în sufletul ei erau lacrimi cărora nu le putea da frîu liber.

Cînd Adam o luă de mînă, Willa îşi împleti degetele cu ale lui. În gîndul şi în sufletul ei, el era singura rudă pe care o mai avea acum.

– A dus o viaţă care i-a dat satisfacţii, murmură Adam cu o voce liniştitoare şi calmă.

Dacă ar fi fost singuri, Willa şi-ar fi pus capul pe umărul lui şi ar fi găsit alinare.

– Aşa e. Şi acum s-a terminat.

Adam le aruncă o privire celor două femei, fiicele lui Jack Mercy, şi îşi dădu seama că începea altceva.

– Trebuie să le vorbeşti, Willa.

– Dorm în casa mea, îmi mănîncă mîncarea, spuse ea întorcîndu-şi privirea intenţionat spre mormînt. E suficient.

– Au acelaşi sînge cu tine.

– Nu, Adam, tu ai acelaşi sînge cu mine. Ele nu înseamnă nimic pentru mine, spuse ea şi se întoarse, pregătindu-se să primească numeroasele condoleanţe.

Vecinii aduseseră mîncare pentru parastas. Willa nu avea cum să lupte împotriva acelei tradiţii străvechi, aşa

cum nu o putuse împiedica pe Bess să gătească timp de trei zile pentru ceea ce menajera numea „masa durerii". Şi acest lucru o enerva şi mai tare pe Willa, pentru că acolo nu exista nici un pic de durere. Curiozitate, cu siguranţă. Mulţi dintre cei care se aflau în clădirea principală a casei fuseseră invitaţi şi cu alte ocazii. Dar mulţi, mult mai mulţi, nu fuseseră. Moartea lui era un prilej pentru ca ei să intre acolo şi acest lucru le făcea mare plăcere.

Clădirea principală era o expoziţie, stilul lui Jack Mercy. Pe vremuri fusese o magazie de lemne, dar aceasta fusese cu mai mult de o sută de ani în urmă. Acum era o structură întinsă din piatră, lemn şi sticlă. Covoare din toată lumea acopereau duşumelele din lemn de pin strălucitor şi gresie lustruită. Lui Jack Mercy îi plăcuse să colecţioneze lucruri. Cînd ajunsese stăpîn la Mercy Ranch îşi petrecuse cinci ani transformînd ceea ce fusese un cămin plăcut în palatul său personal.

„Bogătaşii trăiesc pe picior mare", îi plăcea să spună.

Şi aşa trăise. Colecţionînd tablouri şi sculpturi, adăugînd camere în care să fie expuse operele de artă. Holul de la intrare era maiestuos, podeaua fiind din gresie de culoarea safirului şi rubinului reprezentînd în mod repetat blazonul lui Mercy Ranch. Scara care ducea la etaj era din lemn de stejar lustruit, sclipind ca sticla, cu o coloană sculptată sub forma unui lup care urla.

O mulţime de oameni erau acum acolo, majoritatea holbîndu-se în jurul lor în timp ce îşi ţineau farfuriile. Alţii se îngrămădiseră în living-room-ul cu podeaua alunecoasă şi canapeaua imensă din pie e crem. Deasupra căminului din piatră de rîu care ţinea cît tot peretele atîrna un tablou în mărime naturală în care Jack Mercy

era înfăţişat călare pe un armăsar negru. Capul îi era înclinat, pălăria dată pe spate şi în mînă ţinea un bici. Mulţi aveau senzaţia că acei ochi albaştri şi severi îi blestemau cînd ei îşi beau whisky-ul şi toastau în cinstea morţii lui.

Pentru Lily Mercy, a doua fiică pe care Jack o concepuse şi apoi o abandonase, era îngrozitor. Casa, oamenii, zgomotul. Camera pe care menajera i-o dăduse cînd sosise cu o zi în urmă era atît de frumoasă. Atît de liniştită, îşi spuse ea acum apropiindu-se mai mult de balustrada verandei laterale. Patul minunat, cu lemnul auriu profilat pe tapetul de mătase.

Singurătatea.

Şi-o dorea acum atît de mult, se gîndi ea aruncîndu-şi privirea spre munţi. Ce munţi, îşi spuse. Atît de înalţi, atît de aspri. Deloc asemănători cu dealurile frumoase de acasă, din Virginia. Şi cerul acela, al cărui albastru cutremurător şi nesfîrşit domnea peste o întindere de pămînt mai mare decît putea exista.

Cîmpiile unduitoare şi vîntul care părea să nu se oprească niciodată. Şi culorile, auriul şi ruginiul, roşul şi bronzul dealurilor şi cîmpiilor explodînd odată cu sosirea toamnei.

Şi valea aceea, unde ferma se întindea într-un loc de o frumuseţe atît de rară. În dimineaţa aceea văzuse căprioare pe fereastră, bînd apă dintr-un pîrîu care sclipea argintiu în lumina zorilor. Auzise caii, glasurile bărbaţilor, cîntatul cocoşului şi ceea ce crezuse, sperase, că era ţipătul unui vultur.

Se întrebă dacă, în cazul în care ar fi avut curajul să se plimbe prin pădurea care se zărea la poalele dealului, ar fi văzut elanii şi vulpile d spre care citise cu atîta aviditate în avion.

Se întrebă dacă avea să i se dea voie să mai rămînă

o zi, măcar, şi unde s-ar fi dus, ce ar fi făcut, dacă i s-ar fi cerut să plece.

Încă nu putea să se întoarcă în est. Îşi pipăi uşor vînătaia care începuse să se îngălbenească şi pe care încercase să o ascundă cu ajutorul fardurilor şi ochelarilor de soare. Jesse o găsise. Fusese atît de prudentă şi, totuşi, el o găsise, iar hotărîrea tribunalului nu îl împiedicase să-i care pumni. Niciodată nu reuşise. Divorţul nu îl împiedicase şi nici faptul că se mutase de cîteva ori şi fugise de el.

Dar poate că, acolo, la mii de mile distanţă, ar fi putut să o ia de la capăt. Fără teamă.

Scrisoarea de la avocat în care era informată în legătură cu moartea lui Jack Mercy şi rugată să se ducă în Montana fusese ca un dar de la Dumnezeu. Deşi totul era plătit, Lily schimbase biletul de avion de clasa întîi şi rezervase locuri la diverse zboruri sub trei nume diferite. Îşi dorea cu disperare ca Jesse Cooke să nu îi dea de urmă şi acolo.

Se săturase să tot fugă, să îi tot fie frică.

Se întrebă dacă nu cumva putea să se mute la Billings sau la Helena şi să-şi găsească o slujbă. Orice slujbă. Nu era chiar nepricepută. Avea diploma de profesoară şi se pricepea să lucreze cu un computer. Poate avea să-şi găsească un apartament, chiar şi o singură cameră pentru început, pînă cînd se va pune iarăşi pe picioare.

Ar fi putut locui acolo, admirînd acele întinderi nesfîrşite şi înfricoşătoare. Poate că locul ei era chiar acolo.

Tresări cînd simţi o mînă pe braţ, abia reţinîndu-şi un ţipăt, şi inima începu să-i bată cu repeziciune ca a unui iepure speriat.

Nu era Jesse, îşi dădu seama, simţindu-se penibil.

Bărbatul de lîngă ea era brunet, în timp ce Jesse era blond. Bărbatul acela era bronzat şi părul îi ajungea pînă la umeri. Ochi blînzi, negri, foarte negri, şi un chip frumos ca un tablou.

Dar şi Jesse era frumos. Ştia cît de crudă putea fi frumuseţea.

– Iartă-mă, spuse Adam cu o voce mîngîietoare, aşa cum ar fi vorbit dacă ar fi speriat un căţel sau un mînz bolnav. N-am vrut să te sperii. Ceai cu gheaţă, zise el şi, luîndu-i mîna pentru a-i da paharul, observă cum tremura. E o zi foarte uscată.

– Mulţumesc. Nu te-am auzit apropiindu-te, zise ea şi, dintr-un obicei de care nici măcar nu era conştientă, se depărtă puţin de el.

Spaţiu de fugă.

– Mă... uitam în jur. E atît de frumos aici.

– Aşa e.

Ea sorbi apoi din pahar, răcorindu-şi gîtlejul şi îşi impuse să fie calmă şi politicoasă. Oamenii puneau mai puţine întrebări cînd erai calm.

– Locuieşti în apropiere?

– Foarte, zise el zîmbind şi, păşind spre balustradă, arătă spre răsărit.

Îi plăcea vocea ei.

– Căsuţa aceea albă de dincolo de grajd.

– Da, am văzut-o. Ai jaluzele albastre şi grădină şi, în curte, dormea un căţel negru, spuse Lily amintindu-şi cît de plăcută i se păruse şi mult mai caldă decît casa cea mare.

– Acela e Beans, spuse el şi zîmbi din nou. Cîinele. Îi place tare mult fasolea. Iar eu sînt Adam Wolfchild, fratele Willei.

– Ah, da, zise ea şi, timp de o clipă, se uită la mîna pe care i-o întinsese el, după care îşi porunci să i-o

zgomotos de a rîde şi un fel vulgar de a vorbi. Cei care îşi aminteau acest lucru hotărîseră deja în sinea lor că o preferau pe mamă fiicei.

Lui Tess Mercy, însă, puţin îi păsa. Avea să stea acolo, în acel colţ de lume uitat pînă cînd se va citi testamentul. Apoi, avea să ia ceea ce era al ei, mai puţin decît îi datora ticălosul bătrîn, şi avea să-şi scuture praful de pe pantofii ei *Ferragamos*.

– Mă-ntorc cel mai tîrziu luni.

Se plimba cu telefonul prin încăpere cu mişcări bruşte şi nervoase încărcînd aerul din jur cu electricitate. Închisese uşile acelei încăperi care presupunea că era un cabinet de lucru, sperînd să aibă cel puţin cîteva momente de intimitate. Trebuia să facă eforturi extraordinare ca să ignore capetele de animale de pe pereţi.

– Am terminat scenariul, spuse ea zîmbind uşor şi trecîndu-şi degetele prin părul negru care se curba în dreptul maxilarului. Bineînţeles că e excelent şi o să fie în mînuţele tale luni. Nu mă supăra, Ira, îi ceru ea agentului său. Îţi aduc scenariul şi, apoi, tu închei afacerea. Am cam început să rămîn fără bani.

Mută receptorul în mîna cealaltă şi îşi puse puţin coniac dintr-o carafă. Încă mai ascuita promisiunile şi rugăminţile Hollywood-ului cînd îi văzu pe Lily şi pe Adam trecînd pe lîngă fereastră.

Interesant, îşi spuse ea sorbind din pahar. M D Şoricelul şi Nobilul Sălbatic.

Tess făcuse cîteva investigaţii rapide înainte să plece spre Montana. Ştia că Adam Wolfchild era fiul celei de a treia neveste a lui Jack Mercy, că avusese opt ani cînd mama lui se căsătorise cu acesta. Wolfchild era indian american, sau în mare parte. Mama lui fusese pe jumătate italiancă. Tipul îşi petrecuse

douăzeci şi cinci de ani la Mercy Ranch şi nu avea decît o căsuţă şi slujba de îngrijitor al cailor.

Tess intenţiona să aibă mai mult.

Cît despre Lily, Tess nu descoperise decît că era divorţată, că nu avea copii şi că se cam plimba de colo-colo. Probabil pentru că soţul ei o folosise ca sac de box, îşi spuse Tess şi îşi reprimă un uşor sentiment de compasiune. Nu îşi putea permite să se emoţioneze acolo. Era pur şi simplu o afacere.

Mama lui Lily fusese fotograf şi se dusese în Montana să prindă pe film cîteva imagini ale adevăratului Vest. Pe Jack Mercy îl prinsese cu siguranţă, îşi spuse Tess.

Apoi era Willa. Tess strînse din buze cînd se gîndi la ea. Cea care rămăsese, singura pe care ticălosul bătrîn o ţinuse pe lîngă el.

Ei bine, ea era proprietara casei acum, bănui Tess ridicînd din umeri. Şi se simţea foarte bine în ea. Fără îndoială că îşi cîştigase acel drept. Dar Tess Mercy nu avea de gînd să plece cu mîna goală.

Se uită pe fereastră şi văzu cîmpiile din depărtare, unduindu-se la nesfîrşit, netede ca luna. Cutremurîndu-se, întoarse spatele acelei privelişti. Dumnezeule, voia Rodeo Drive!

– Luni, Ira, se răsti ea, enervată de vocea lui care îi tot zumzăia în ureche. În biroul tău, la douăsprezece fix. Pe urmă, poţi să mă inviţi la masă.

După ce folosi acest lucru ca formulă de încheiere, închise.

Trei zile cel mult, îşi promise ea ridicînd paharul spre capul unui elan. Şi, pe urmă, o să plec naibii de-aici şi o să mă-ntorc la civilizaţie.

– N-ar trebui să-ţi aduc aminte că sînt nişte invitaţi jos, Will, spuse Bess Pringle cu mîinile pe şoldurile

osoase, folosind acelaşi ton ca atunci cînd Willa avea zece ani.

Willa îşi puse blugii – Bess nu credea în prostii precum intimitatea şi abia ciocănise în uşă înainte să intre în dormitor. Willa îi răspunse ca şi cum ar fi avut zece ani.

– Atunci n-o face, spuse ea aşezîndu-se şi punîndu-şi cizmele.

– Dai dovadă de impoliteţe.

– Există lucruri care tot trebuie făcute.

– Şi sînt destui oameni care lucrează aici şi care ar putea să le facă măcar într-o zi. N-o să dispari tocmai azi. Nu se cuvine.

Cea mai mare parte a codului social şi moral al lui Bess era constituit din ceea ce se cuvenea şi ce nu. Semăna cu o pasăre, toată numai oase şi dinţi, deşi ar fi putut mînca un munte de clătite, plăcîndu-i dulciurile ca unui copil de opt ani. Avea cincizeci şi opt de ani şi îşi modificase data de pe certificatul de naştere pentru a dovedi acest lucru, şi o claie de păr roşcat pe care şi-l vopsea pe ascuns şi pe care şi-l ţinea strîns în coc.

Vocea îi era aspră ca scoarţa unui pin, iar faţa netedă ca a unei fete şi surprinzător de drăguţă, cu ochi de un verde precum muşchiul şi cu un nas turtit, irlandez. Mîinile îi erau mici, iuţi şi îndemînatice. La fel îi era şi firea.

Continuînd să stea cu pumnii în şolduri, se duse spre Willa şi se uită în jos la ea, furioasă.

– Du-te jos şi vezi-ţi de oaspeţi.

– Trebuie să am grijă de fermă, spuse Willa ridicîndu-se.

Nu avea nici o importanţă că, încălţată cu cizmele, era mai înaltă decît Bess cu cincisprezece centimetri. Balanţa puterii înclinase întotdeauna cînd într-o parte,

cînd în alta.

– Şi nu sînt oaspeţii mei. Nu eu am vrut să vină aici.

– Au venit să-şi aducă ultimul omagiu. Aşa se cuvine.

– Ba au venit să se holbeze şi să se-nvîrtă prin casă. Şi ar fi timpul să plece.

– Poate că unii din ei au făcut-o deja, spuse Bess. Dar sînt mulţi care au venit pentru tine.

– Eu nu-i vreau, zise Willa întorcîndu-i spatele, după care îşi luă pălăria şi rămase cu privirea aţintită pe fereastră, strivindu-i borurile în mîini. Fereastra dădea spre munţi, cu centura întunecată a copacilor, crestele munţilor Big Belt care deţineau toată frumuseţea şi tot misterul din lume. N-am nevoie de ei. Nu pot să respir cînd toţi oamenii ăştia roiesc în jur.

Bess ezită puţin înainte să-i pună o mînă pe umăr. Jack Mercy nu voise ca fiica lui să fie crescută în aşa fel, încît să fie sensibilă. Fără răsfăţ, fără rîzgîieli, fără cocoloşeli. Spusese acest lucru cît se putea de clar încă de cînd Willa era înfăşurată în scutece. Aşa că Bess o răsfăţase, o rîzgîiase şi o cocoloşise doar atunci cînd era sigură că nu avea să fie prinsă şi alungată ca una din soţiile lui Jack.

– Scumpo, ai dreptul să-ţi arăţi durerea.

– A murit şi e îngropat. Părerile de rău n-or să aducă nici o schimbare, spuse ea, dar ridică mîna şi o puse pe cea de pe umărul ei. Nici măcar nu mi-a spus că era bolnav, Bess. N-a putut să-mi acorde nici măcar acele ultime cîteva săptămîni ca să încerc să am grijă de el, sau să-i spun adio.

– Era un om mîndru, zise Bess, dar în gînd îşi spuse „Ticălos. Ticălos egoist." E mai bine că a fost răpus repede de cancer şi n-a suferit prea mult. Nu i-ar fi plăcut şi ţie ţi-ar fi fost mult mai greu.

– Oricum, s-a-ntîmplat, spuse ea netezind borul pălăriei şi punîndu-şi-o pe cap. Acum animale şi oameni depind numai de mine. Angajaţii trebuie să vadă că eu sînt stăpîna acum. Că Mercy Ranch e condusă încă de un Mercy.

– Atunci, fă ce crezi de cuviinţă.

Anii de experienţă o învăţaseră pe Bess că tot ceea ce se cuvenea nu avea prea multă importanţă cînd era vorba de fermă.

– Dar ai grijă să te întorci pînă la cină. O să stai şi o să mănînci civilizat.

– Fă-i pe oamenii ăştia să dispară din casă şi o s-o fac.

Ieşi din cameră şi o luă la stînga spre scara din spate, care cobora în spirală prin aripa de est a casei, permiţîndu-i să ajungă în magazia de nămol. Chiar şi acolo auzea zumzetul conversaţiilor din celelalte încăperi şi, din cînd în cînd, cîte un hohot de rîs. Nesuportînd, trînti uşa, dar se opri brusc cînd îi văzu pe cei doi bărbaţi care fumau liniştiţi pe veranda laterală.

Îşi aţinti privirea îngustată asupra celui mai în vîrstă dintre ei, un tip scund, gras şi crăcănat, şi a sticlei de bere pe care acesta o ţinea în mînă.

– Te distrezi, Ham?

Sarcasmul Willei nu îl deranjă pe Hamilton Dawson. El o urcase prima oară pe un ponei, îi bandajase capul după prima căzătură. El o învăţase să folosească un lasou, să tragă cu puşca şi să scoată măruntaiele unei căprioare. Acum doar vîrî ţigara în micul orificiu înconjurat de păr încărunţit şi scoase un cerculeţ de fum.

– E... spuse el şi alt cerculeţ de fum se formă, o după-amiază frumoasă.

– Vreau să se verifice gardul de-a lungul hotarului dinspre nord-vest.

– Am făcut-o, zise el calm, continuînd să se reazeme de balustradă.

Era şeful angajaţilor fermei şi, după părerea lui, ştia ce trebuia făcut la fel de bine ca Willa.

– Am trimis o echipă acolo să facă reparaţiile, iar pe Brewster şi pe Pickles i-am trimis spre nord. Ne-au murit vreo două vite acolo. Se pare că ar fi vorba de o puma, zise el şi mai trase un fum, scoţînd alt cerculeţ. Brewster o să se ocupe de treaba asta. Îi place să tragă în tot felul de lucruri.

– Vreau să stau de vorbă cu el cînd se-ntoarce.

– Sînt sigur, spuse el şi, îndreptîndu-se, îşi aranjă zdreanţa de pălărie de culoarea noroiului. E vremea înţărcatului.

– Da, ştiu.

El se aştepta ca ea să ştie şi încuviinţă uşor.

– Mă duc să văd ce fac cei cu gardul. Îmi pare rău pentru taică-tău, Will.

Ea ştia că acele cuvinte simple strecurate printre cele legate de treburile de la fermă erau mai sincere şi mai pline de căldură decît miile de flori trimise de străini.

– O să vin şi eu cu calul mai tîrziu.

El dădu din cap în chip de salut spre ea, apoi spre bărbatul de lîngă el, după care se depărtă.

– Cum te simţi, Will?

Ea ridică dintr-un umăr, nervoasă datorită faptului că nu ştia ce să mai facă.

– Aş vrea ca azi să fi fost mîine, zise ea. Mîine o să fie mai uşor, nu-i aşa, Nate?

Pentru că nu voia să-i spună că răspunsul era nu, el luă o înghiţitură din sticla de bere. Se afla acolo pentru ea, ca un fermier ca şi ea, un vecin. Şi, de asemenea, mai era şi avocatul lui Jack Mercy şi ştia că, nu peste

multă vreme, avea să o şocheze pe femeia de lîngă el.

– Hai să ne plimbăm puţin, spuse el punînd sticla pe balustradă şi luînd-o de braţ. Ar cam trebui să-mi dezmorţesc picioarele.

Care erau foarte lungi. Nathan Torrence era un bărbat foarte înalt. La şaptesprezece ani avea un metru optzeci şi cinci şi, de atunci, tot mai crescuse. Acum, la treizeci şi trei de ani, avea un metru nouăzeci şi opt şi era foarte slab. Părul de culoarea grîului i se vedea ondulat sub pălărie. Ochii îi erau la fel de albaştri precum cerul Montanei, iar chipul frumos, bronzat de soare şi vînt. La capătul unor braţe lungi erau nişte mîini mari. La capătul unor picioare lungi erau nişte labe ale picioarelor mari. În ciuda acestora, era surprinzător de graţios.

Arăta ca un cowboy şi mergea ca un cowboy. Cînd era vorba de familie, cai şi poemele lui Keats, inima lui devenea la fel de moale ca o pernă din puf. Cînd era vorba de lege, dreptate, pur şi simplu, de ceea ce era bine şi rău, mintea lui părea la fel de tare precum granitul.

Afecţiunea pe care o simţea pentru Willa Mercy era profundă şi veche. Şi ura faptul că nu avea încotro şi trebuia să o facă să sufere.

– N-am pierdut niciodată pe cineva apropiat, începu el. Nu pot să spun că ştiu ce simţi.

Willa continuă să meargă, trecînd pe lîngă bucătăria exterioară, baraca lucrătorilor şi coteţul de păsări, unde găinile începuseră să moţăie.

– El n-a lăsat niciodată pe nimeni să-i fie apropiat. Nici eu nu ştiu ce simt.

– Ferma, spuse Nate şi, pentru că era un teritoriu periculos, înaintă cu prudenţă: Pune foarte multe probleme.

– Avem lucrători buni, animale bune, pământ bun.

Nu îi era greu să-i zîmbească lui Nate. Niciodată nu-i fusese.

– Prieteni buni.

– Poţi să apelezi la mine oricînd, Will. La mine sau la oricine altcineva din ţinut.

– Ştiu, zise ea privind dincolo de el, spre păşuni, ţarcuri, clădirile din preajmă, casele şi, mai departe, spre locul unde pământul se îmbina cu cerul. Familia Mercy a condus locul ăsta timp de mai bine de o sută de ani. A crescut vite, a cultivat cereale, a mînat cai. Ştiu ce trebuie făcut şi cum să fac. Nimic n-o să se schimbe.

Totul o să se schimbe, îşi spuse Nate. Iar lumea despre care vorbea ea avea să ia o înfăţişare neaşteptată, graţie inimii aspre a unui mort. Era mai bine să o facă acum, imediat, înainte ca ea să apuce să încalece pe vreun cal şi să plece.

– Mai bine am trece la citirea testamentului, hotărî el.

Capitolul 2

Biroul lui Jack Mercy, aflat la etajul clădirii principale, părea la fel de spaţios ca o sală de bal. Pereţii erau îmbrăcaţi în panouri din lemn de pin de pe proprietatea sa şi lustruite în aşa fel, încît răspîndeau în jur o lumină aurie. Pe ferestrele imense se vedeau ferma, pămîntul şi cerul. Lui Jack îi plăcuse să spună că, pe ferestrele acelea, vedea tot ce avea nevoie să vadă un om, fiind neacoperite de perdele, dar frumos lucrate.

Pe jos erau întinse covoarele pe care le colecţionase. Scaunele erau din piele, aşa cum preferase el, în diverse nuanţe de maron.

Trofeele lui erau agăţate pe pereţi, capete de elani, berbeci de munte şi urşi. Ghemuit într-un colţ, ca şi cum ar fi fost gata să sară, se afla un urs grizzly negru, uriaş, cu colţii dezveliţi şi cu ochii negri, sticloşi, plini de furie.

Cîteva din armele lui preferate erau expuse într-un dulap de sticlă încuiat. Puşca şi *Colt*-ul străbunicului său, Henry, puşca de vînătoare *Browning* cu care doborîse ursul, *Mossberg*-ul 500, căruia el îi spunea distrugătorul de porumbei şi *Magnum*-ul de calibru 44 pe care îl preferase la vînătoarea de animale mici.

Arăta ca o încăpere care aparţinuse în mod clar

unui bărbat, în care se simţea miros de piele, lemn şi un iz de trabucuri cubaneze, care îi plăceau foarte mult.

Biroul, care fusese făcut de comandă, era din lemn lăcuit şi avea o mulţime de sertare, toate tivite cu bronz lustruit. Nate stătea în dosul lui acum, răsfoind nişte hîrtii pentru a le lăsa tuturor timp să se aşeze.

Lui Tess i se păru că era la fel de deplasat ca un butoiaş de bere la o întrunire religioasă. Avocatul – cowboy, îşi spuse ea zîmbind uşor ironic, îmbrăcat în hainele cele mai bune de duminică. Nu că n-ar fi fost atrăgător într-un mod grosolan şi rural. Un Jimmy Stewart tînăr, îşi spuse ea, numai braţe şi picioare şi sexualitate înăbuşită. Dar bărbaţii înalţi şi deşiraţi care purtau cizme la costum nu erau genul ei.

Şi nu voia decît să se termine totul mai repede şi să se întoarcă la Los Angeles. Aruncă o privire spre grizzly-ul rînjit, spre capul unei capre negre şi la armele cu care acestea fuseseră doborîte. Ce loc, îşi spuse ea. Şi ce oameni.

În afară de avocatul-cowboy era menajera uscată şi cu părul vopsit care stătea pe un scaun cu spătarul drept şi cu genunchii ososi lipiţi şi acoperiţi cu o fustă neagră absolut oribilă. Apoi era Nobilul Sălbatic cu chipul lui superb, ochii enigmatici şi mirosul vag de cai care nu îl părăsea complet niciodată.

Neliniştita Lily, îşi spuse Tess, continuîndu-şi trecerea în revistă, care stătea cu mîinile împreunate şi încleştate ca o menghină şi cu capul plecat, de parcă aşa şi-ar fi putut ascunde semnele de pe faţă. Frumoasă şi fragilă ca o păsărică în mijlocul vulturilor.

Cînd începuse să se înduioşeze, Tess îşi îndreptă atenţia intenţionat spre Willa.

Ţăranca Mercy, îşi spuse ea cu ironie. Posacă, probabil proastă şi tăcută. Cel puţin îi stătea mai bine în

blugi şi cu pulover decît în rochia fără nici o formă pe care o purtase la înmormîntare. De fapt, Tess hotărî în sinea ei că arăta foarte bine aşa cum stătea pe scaunul mare de piele, cu un picior încălţat în cizmă sprijinit pe genunchiul celuilalt şi cu chipul ei exotic împietrit.

Şi, din moment ce nu o văzuse vărsînd nici o lacrimă, Tess bănui că Willa nu îl iubise pe Jack Mercy mai mult decît ea însăşi.

Doar afaceri, îşi spuse ea bătînd cu unghiile în braţul scaunului. Numai să înceapă odată.

Chiar în clipa aceea, Nate îşi ridică privirea întîlnind-o pe a ei. Timp de o clipă stînjenitoare, ea avu senzaţia că el ştia exact ce îi trecea prin minte. Iar dezaprobarea lui faţă de ea, de tot ce reprezenta ea, fu la fel de limpede precum cerul care se vedea pe fereastra din spatele lui.

Gîndeşte ce vrei, hotărî în sinea ei, susţinîndu-i privirea cu calm. Numai să-mi dai banii.

– Există două modalităţi în care putem proceda, începu el. Cea oficială. Pot da citire testamentului lui Jack cuvînt cu cuvînt şi apoi să explic toţi termenii juridici. Sau să vă spun concret ce şi cum, zise el aruncîndu-i o privire Willei.

Ea era cea care conta cel mai mult pentru el.

– Cum vrei tu.

– Fă-o cum e mai simplu, Nate.

– Bine, atunci. Bess, ţi-a lăsat cîte o mie de dolari pentru fiecare an lucrat la Mercy. Deci, treizeci şi patru de mii.

– Treizeci şi patru de mii, spuse Bess făcînd ochii mari. Dumnezeule Nate, ce să fac cu atîta bănet?

El zîmbi.

– Păi, să-i cheltuieşti, Bess. Dacă vrei să investeşti o parte din ei, aş putea să-ţi dau o mînă de ajutor.

– Doamne! exclamă ea şi, copleşită, se uită la Willa, din nou la mîini şi apoi iarăşi la Nate. Doamne!

Dacă menajera a primit treizeci de miare, eu ar trebui să primesc dublu, îşi spuse Tess. Ea ştia ce să facă dacă ar fi avut atîţia bani.

– Adam, potrivit unei înţelegeri pe care Jack a încheiat-o cu mama ta cînd s-au căsătorit, vei primi suma de douăzeci de mii de dolari sau doi la sută din Mercy Ranch, ce preferi. Eu ţi-aş spune că procentele ar fi mai bune decît banii, dar hotărîrea îţi aparţine.

– Nu-i de-ajuns! exclamă Willa deodată făcînd-o pe Lily să tresară şi pe Tess să ridice o sprînceană. Nu-i drept. Doi la sută? Adam munceşte la ferma asta de cînd avea opt ani. E...

– Willa, spuse Adam punîndu-i o mînă pe umăr. E destul de drept.

– Pe naiba.

Furioasă de cauza nedreptăţii făcute lui, ea îi dădu mîna la o parte.

– Avem unii dintre cei mai frumoşi cai din stat. Şi asta numai datorită lui Adam. Caii ar trebui să fie ai lui acum şi casa în care locuieşte. Ar fi trebuit să i se dea pămînt şi banii necesari pentru a-l lucra.

– Willa, zise Adam răbdător şi îi puse iarăşi mîna pe umăr, de data aceasta ţinînd-o acolo în continuare. Asta a cerut mama noastră. Asta a dat el.

Ea se potoli numai pentru că ochii străinilor erau aţintiţi asupra ei. Şi pentru că avea să îndrepte ea greşeala comisă. Avea să-i ceară lui Nate să întocmească actele pînă la sfîrşitul zilei.

– Îmi cer scuze, spuse ea punîndu-şi mîinile calmă pe braţele scaunului. Continuă, Nate.

– Ferma şi tot ce ţinea de ea, reîncepu Nate, vitele, uneltele, vehiculele, drepturile asupra cherestelei...

Făcu o pauză, pregătindu-se pentru neplăcuta sarcină de a le distruge speranţele.

– Treaba la Mercy Ranch va continua ca şi pînă acum, salariile se vor plăti, profiturile se vor depune în bancă sau se vor reinvesti, după cum vei dori tu, Will, sub supravegherea executorului timp de un an.

– Stai puţin, zise Willa ridicînd mîna. A vrut ca tu să supraveghezi conducerea fermei pe o perioadă de un an?

– Ţinînd seama de anumite condiţii, adăugă Nate şi ochii îi erau deja plini de scuze. Dacă aceste condiţii vor fi îndeplinite timp de un an, începînd la paisprezece zile după citirea testamentului, ferma şi tot ce ţine de ea vor deveni proprietatea beneficiarilor.

– Ce condiţii? întrebă Willa. Ce beneficiari? Ce naiba se- ntîmplă, Nate?

– A lăsat fiecăreia din fiicele sale cîte o treime din fermă, zise el şi văzu cum îi piere culoarea din obraji.

Îl înjură pe Jack Mercy şi continuă:

– Ca să obţineţi moştenirea, trebuie să locuiţi toate la fermă, fără să aveţi voie să părăsiţi proprietatea mai mult de o săptămînă, timp de un an întreg. La sfîrşitul acestei perioade, în cazul în care condiţiile sînt îndeplinite, fiecare beneficiar îşi va primi treimea. Această parte nu va putea fi vîndută sau transferată nimănui altcuiva decît altui beneficiar timp de zece ani.

– Stai puţin, spuse Tess lăsînd paharul la o parte. Vrei să spui că eu am moştenit o treime dintr-o fermă de vaci din Nicăieri, Montana, şi ca să pot pune mîna pe ea, trebuie să mă mut aici? Să locuiesc aici? Să renunţ la un an din viaţa mea? Nici vorbă de aşa ceva, zise ea ridicîndu-se cu graţie. N-am nevoie de ferma ta, micuţo, îi spuse ea Willei. Poţi să-ţi iei fiecare acru de praf şi fiecare vită. N-o să ţină. Dă-mi partea mea de

bani gheaţă şi dispar din viaţa ta cît ai clipi.

– Te rog să mă scuzi, domnişoară Mercy, interveni Nate de la birou.

Extrem de furioasă, îşi spuse el, şi suficient de stăpînă pe sine pentru a ascunde acest lucru.

– O să ţină. Termenii şi dorinţele lui au fost foarte bine gîndite şi bine expuse. Dacă nu sînteţi de acord cu termenii, ferma va fi donată în întregime celor de la *Nature Conservancy.*

– Donată? întrebă Willa stupefiată şi începu să-şi frece tîmplele.

O durere, o furie şi o groază cumplită se răspîndeau din fiinţa ei. Trebuia să găsească o modalitate de a-şi depăşi sentimentele şi de a gîndi.

Înţelegea clauza celor zece ani, care era menită să împiedice ca pămîntul să fie evaluat la preţul pieţei în loc de cel practicat de fermieri. Jack urîse guvernul ca pe o otravă şi nu voia să-i dea nici un bănuţ. Dar să ameninţe să ia totul şi să facă donaţie unei organizaţii de genul celor pe care obişnuia să le numească îmbrăţişătoare de copaci sau sărutătoare de balene nu avea absolut nici un sens.

– Dacă nu facem asta, continuă ea, chinuindu-se să-şi păstreze calmul, poate să dea ferma? Poate să dea ceva ce a fost pămîntul familiei Mercy timp de mai bine de un secol dacă astea două nu fac ce scrie pe hîrtie? Dacă eu nu fac?

Nate oftă adînc, dispreţuindu-se pe sine.

– Îmi pare rău, Willa. N-a fost chip să mă-nţeleg cu el. Aşa a vrut. Dacă vreuna din voi pleacă, condiţiile se încalcă şi ferma e donată. Iar fiecare din voi primeşte o sută de dolari. Asta e.

– O sută de dolari?

Absurditatea acelei idei o lovi pe Tess direct în

inimă, făcînd-o să se reazeme de spătarul scaunului şi să izbucnească în rîs.

– Ticălosul.

– Taci odată, se răsti Willa ţîşnind în picioare. Mai taci naibii odată. Putem să ne împotrivim, Nate? Ar avea vreun sens să ne împotrivim?

– Dacă vrei să ştii părerea mea juridică, nu. Ar dura mulţi ani şi ar înghiţi o grămadă de bani, iar şansele sînt infime.

– Eu rămîn, spuse Lily luptînd ca să-şi recapete răsuflarea.

Cămin, siguranţă. Era totul acolo, la îndemna ei, ca un dar strălucitor.

– Îmi pare rău, zise ea şi se ridică în picioare cînd Willa dădu să-şi lanseze atacul verbal împotriva ei. Nu e drept faţă de tine. Nu e corect. Nu ştiu de ce a procedat aşa, dar eu una rămîn. La sfîrşitul anului, o să-ţi vînd partea mea la preţul pe care o să-l consideri tu de cuviinţă. E o fermă frumoasă, adăugă ea, încercînd să-i zîmbească Willei, care continua să o privească stupefiată. Toată lumea de-aici ştie că e deja a ta. În definitiv, nu-i decît un an.

– Foarte drăguţ, spuse Tess. Dar eu a naibii să fiu dacă o să stau aici un an. Mîine dimineaţă mă-ntorc la Los Angeles.

Încă ameţită, Willa îi aruncă o privire îngîndurată. Oricît de mult ar fi dorit ca amîndouă să plece, dorea ferma mai mult. Mult mai mult.

– Nate, ce s-ar întîmpla dacă una din noi ar muri subit?

– Amuzant, spuse Tess luîndu-şi iar paharul de coniac. Asta e o mostră de umor specific Montanei?

– În cazul în care unul din beneficiari moare în cursul acestor ani, ceilalţi doi vor primi cîte o jumătate

din partea primului, în aceleaşi condiţii.

– Deci, ce ai de gînd să faci, să mă omori în somn? Să mă îngropi în preerie? întrebă Tess. Nu poţi să mă ameninţi ca să mă faci să rămîn aici.

Poate că nu, îşi spuse Willa, dar banii vorbeau unui anumit gen de oameni.

– Nu vreau să rămîi aici. Nu vă vreau pe nici una din voi aici, dar o să fac tot ce trebuie ca să păstrez ferma asta. Nate, poate că domnişoara Hollywood ar vrea să ştie exact cît valorează acrii ei prăfuiţi.

– Potrivit estimărilor, actuala valoare a terenului şi a clădirilor, fără să se includă şi animalele... este între optsprezece şi douăzeci de milioane.

Coniacul se vărsă puţin din pahar cînd mîna lui Tess tresări.

– Isuse Cristoase!

Acea ieşire îi atrase o privire dispreţuitoare din partea lui Bess şi un rînjet ironic din partea Willei.

– Mi-am închipuit că asta o să-ţi atragă atenţia, murmură Willa. Cînd ai cîştigat ultima oară şase milioane pe an... surioară?

– Aş putea să beau puţină apă? îngăimă Lily atrăgînd privirea Willei.

– Stai jos să nu leşini, îi spuse aceasta înghiontind-o pe un scaun, după care începu să se plimbe agitată prin cameră. Aş vrea să citeşti documentul cuvînt cu cuvînt, Nate. Vreau să-mi intre totul în cap.

Apoi se duse la bar şi făcu ceva ce nu făcuse niciodată cît trăise tatăl ei. Deschise carafa lui de whisky şi îşi turnă în pahar.

Bău încet, lăsînd acea fierbinţelă să-i ardă gîtlejul în timp ce îl asculta pe Nate. Şi se sili să nu se gîndească la toţi acei ani în care luptase atît de mult să cîştige dragostea tatălui ei şi mult mai puţin respectul lui.

Încrederea.

În cele din urmă, o obligase să stea la un loc cu fiicele pe care el nu le cunoscuse niciodată. Pentru că, pînă la urmă, nici una nu contase cu adevărat pentru el.

Un nume rostit încet de Nate îi atrase atenţia brusc.

– Stai puţin. Stai naibii puţin. Ai zis Ben McKinnon?

Nate se mişcă uşor pe scaun şi îşi drese glasul. Sperase ca, deocamdată, acelaşi nume să alunece neobservat pe lîngă urechile ei. Trecuse prin destule într-o singură zi.

– Tatăl tău ne-a numit pe mine şi pe Ben ca să supraveghem modul în care va fi condusă ferma în cursul anului de probă.

– Ticălosul ăla o să-mi privească peste umăr un afurisit de an întreg?

– Nu înjura în casa asta, Will, o apostrofă Bess.

– Ba o să înjur cît vreau. De ce naiba l-a ales pe McKinnon?

– Tatăl tău considera că *Three Rocks*[1] e a doua fermă după Mercy. Şi voia să fie cineva care să se priceapă la astfel de treburi.

McKinnon poate fi viclean ca un şarpe, îşi aminti Nate că spunea Mercy. Şi n-o să se lase prostit de o afurisită de femeie.

– Nici unul din noi n-o să privim peste umărul tău, îi spuse Nate liniştitor. Avem propriile noastre ferme de care să ne ocupăm. Ăsta nu-i decît un amănunt lipsit de importanţă.

– Prostii, zise Will, dar se mai potoli. McKinnon ştie de asta? N-a fost la înmormîntare.

---

1. Trei stînci.

A avut treburi la Bozeman. O să se-ntoarcă diseară sau mîine. Şi da, ştie.

– S-a prăpădit de rîs, nu?

Nate îşi aminti că fusese cît pe ce să se înece de atîta rîs, dar rămase cît se poate de serios.

– Nu e o glumă, Will. E vorba de o afacere şi încă de una temporară. Nu trebuie decît să rezistaţi patru anotimpuri, zise el zîmbind. Asta trebuie să facem cu toţii.

– Eu una o să rezist. Dar numai Dumnezeu ştie dacă astea două or să reuşească, spuse ea privindu-şi surorile şi apoi clătină din cap. De ce tremuri? o întrebă ea pe Lily. Te aşeaptă milioane de dolari, nu un pluton de execuţie. Bea puţin din ăsta, pentru Dumnezeu, zise ea întinzîndu-i un pahar de whisky.

– Nu te mai lua atîta de ea, interveni Tess strecurîndu-se între ele, devenind deodată protectoare faţă de Lily.

– Nu mă iau deloc de ea şi dispari din faţa mea.

– O să mă ai în faţa ochilor timp de un an întreg, aşa că ar trebui să te obişnuieşti.

– În cazul ăsta, ai face bine să te obişnuieşti cu felul cum stau lucrurile pe-aici. Dacă rămîi, să nu crezi c-o să leneveşti stînd pe funduleţul tău umflat, ci o să munceşti.

Cînd auzi cuvintele „funduleţ umflat", Tess trase aer pe nas. Asudase şi făcuse foamea pentru a scăpa de fiecare kilogram în plus pe care îl avusese încă din liceu şi era foarte mîndră de rezultate.

– Ţine minte ce-ţi spun, ticăloasă cu piept plat şi prăpădită, dacă eu plec, tu pierzi. Şi, dacă-ţi închipui că o să primesc ordine de la o ţărăncuţă ignorantă înseamnă că eşti mult mai proastă decît pari.

– Ba o să faci exact ce o să-ţi spun, zise Willa. Altfel,

în loc să ai un pat plăcut în casa asta, o să-ţi ridici un cort pe deal şi o să stai în el tot anul.

– Am tot atîta drept să locuiesc sub acoperişul ăsta ca şi tine. Poate chiar mai mult, din moment ce a fost însurat cu mama mai întîi.

– Asta nu demonstrează decît că eşti mai bătrînă, i-o întoarse Willa şi avu plăcerea să vadă că săgeata îşi atinsese ţinta.

Dacă Tess avu de gînd să facă sau să spună ceva, renunţă, deoarece Lily izbucni în plîns.

– Eşti mulţumită acum? întrebă Tess înghiontind-o pe Willa.

– Încetaţi, strigă Adam aruncîndu-le cîte o privire ucigătoare. Ar trebui să vă fie ruşine, adăugă apoi, după care se aplecă şi îi şopti ceva lui Lily, ajutînd-o să se ridice. Ai nevoie de puţin aer curat, îi spuse el cu blîndeţe. Şi de nişte mîncare. După aceea o să te simţi mai bine.

– Scoate-o puţin la plimbare, îi zise Bess şi se ridică şi ea.

Capul îi zvîcnea îngrozitor.

– Mă duc să pregătesc masa. Mi-e destul de ruşine pentru voi două, le spuse ea apoi lui Tess şi Willei. Le-am cunoscut pe mamele voastre. Ar aştepta mai mult de la voi.

Pufni ironică şi se întoarse spre Nate cu demnitate.

– Eşti binevenit dacă vrei să rămîi la cină, Nate. E destulă mîncare.

– Îţi mulţumesc, Bess, dar...

Voia să o şteargă naibii de acolo cît mai era teafăr.

– Trebuie să ajung acasă, zise el adunîndu-şi hîrtiile şi ţinîndu-le sub observaţie pe cele două femei care rămăseseră în încăpere, fixîndu-se cu privirea încruntate. O să las trei copii după document. Dacă veţi avea

întrebări, veţi şti unde mă găsiţi. Dacă nu aud nimic de la voi, o să trec pe-aici peste două zile să văd... Să văd, încheie el, după care îşi luă pălăria şi servieta şi părăsi cîmpul de luptă.

Fiind din nou stăpînă pe sine, Willa trase aer în piept.

– Am asudat şi am muncit din greu la ferma asta încă din ziua cînd m-am născut. Ţie puţin îţi pasă şi pe mine nu mă interesează asta. Dar n-am de gînd să pierd ceea ce-mi aparţine. Îţi închipui că asta mă pune într-o situaţie delicată, dar ştiu că n-o să dai cu piciorul mai multor bani decît ai văzut vreodată sau ai sperat să ai. Aşa că sîntem chit.

Încuviinţînd, Tess se aşează pe braţul unui scaun picior peste picior.

– Deci, hai să definim termenii potrivit cărora vom trăi în anul care urmează. Crezi că mi-e uşor să renunţ la casa mea, la prietenii mei, la stilul meu de viaţă timp de un an. Dar nu mi-e.

Tess se gîndi repede la apartamentul ei, la clubul ei, la Rodeo Drive. După aceea îşi încleştă maxilarul.

– Dar nu, nici eu n-am de gînd să pierd ceea ce-mi aparţine.

– Îţi aparţine pe naiba.

Tess îşi înclină capul doar.

– Indiferent dacă vreuneia din noi îi place treaba asta şi, mă-ndoiesc că i-ar plăcea vreuneia, sînt fiica lui la fel de mult ca şi tine. N-am crescut aici, pentru că el ne-a alungat pe mine şi pe mama. Ăsta-i adevărul şi, după o zi petrecută aici, încep să fiu recunoscătoare pentru asta. Dar o să rămîn un an.

Willa luă gînditoare paharul de whisky de care Lily nici măcar nu se atinsese. Ambiţia şi lăcomia erau nişte motivaţii excelente. O să rămînă, bineînţeles.

– Şi la sfîrşitul anului?

– Vei putea să-mi cumperi partea, spuse Tess şi ameţi numai cînd se gîndi la toţi acei bani. Sau, dacă nu vei putea, îmi vei trimite cecuri pentru partea mea din profituri la Los Angeles. Unde o să fiu a doua zi după împlinirea unui an.

Willa mai luă o înghiţitură de whisky şi îşi aminti că trebuia să se concentreze asupra prezentului.

– Ştii să călăreşti?

– Pe ce?

Pufnind ironică din nou, Willa bău din nou.

– E clar. Probabil că nu ştii nici să deosebeşti o găină de un cocoş.

– Ah, ba recunosc un cocoş cînd văd unul, zise Tess şi fu surprinsă cînd o auzi pe Willa rîzînd.

– Sînt oameni care locuiesc aici şi muncesc aici. Asta-i altă problemă. Am destule pe cap cu angajaţii şi cu vitele ca să-mi mai fac griji şi în privinţa ta, aşa că vei primi ordinele de la Bess.

– Îţi închipui că o să primesc ordine de la o menajeră?

Willa îi aruncă o privire rece.

– Vei primi ordine de la femeia care o să-ţi dea să mănînci, o să aibă grijă de hainele tale şi o să menţină curăţenia în casa în care vei locui. Şi, prima oară cînd o vei trata ca pe o servitoare, va fi şi ultima. Îţi promit. Acum nu mai eşti la Los Angeles, Hollywood. Aici toată lumea pune osul la muncă.

– Din întîmplare am o carieră.

– Da, să scrii scenarii de filme.

Probabil că erau cele mai puţin folositoare lucruri, dar Willa nu îşi amintea nici unul.

– Ei bine, ziua are douăzeci şi patru de ore. O să-ţi dai seama de asta cît se poate de repede, zise Willa pe

un ton obosit şi se duse la fereastra din spatele biroului. Ce naiba mă fac cu micuţa păsărică rătăcită?

– Mai degrabă o floare strivită.

Surprinsă de tonul ei compătimitor, Willa aruncă o privire în spate şi apoi ridică din umeri.

– Ţi-a spus ceva în legătură cu vînătăile?

– N-am vorbit cu ea mai mult decît tine, spuse Tess chinuindu-se să alunge sentimentul de vinovăţie.

Nu te implica, îşi aminti ea.

– Nu e tocmai o reuniune de familie.

– O să-i spună lui Adam. Mai devreme sau mai tîrziu, toţi îi spun lui Adam ce îi doare. Deocamdată o s-o lăsăm pe rănita Lily în seama lui.

– Bine. Eu o să plec mîine dimineaţă spre Los Angeles. Ca să-mi fac bagajele.

– Unul din oameni o să te conducă la aeroport.

Ignorînd-o pe Tess, Willa se întoarse iarăşi spre fereastră.

– Fă-ţi o favoare, Hollywood, şi cumpără-ţi nişte articole de lenjerie mai lungi. O să ai nevoie de ele.

Will se duse să călărească în amurg. Soarele sîngeriu cobora în spatele piscurilor din partea de vest, transformînd cerul şi dîndu-i o culoare roşiatică. Simţea nevoia să se gîndească, să se calmeze. Sub ea, iapa Appaloosa se ridica în două picioare şi trăgea de zăbală.

– Bine, Moon, hai să alergăm puţin ca să ne liniştim, spuse Will şi, trăgînd brusc de hăţuri, schimbă direcţia şi începu să gonească.

Se depărtară de lumini, de clădiri, de zgomotele fermei, ajungînd în punctul unde rîul forma un cot.

Călări de-a lungul malurilor lui, spre răsărit, unde primele stele sclipeau deja şi singurele sunete erau cel

al apei şi al copitelor. Vitele păşteau şi păsările de noapte dădeau roată. Ajungînd în vîrful unei coline, Will văzu întinzîndu-se în faţa ei mile întregi de copaci înalţi, iarba unduitoare a unei păşuni, linia nesfîrşită a gardului. Şi, în depărtare, în lumina limpede a serii, luminile slabe ale unei ferme vecine.

Proprietatea McKinnon.

Iapa smuci din cap şi fornăi cînd Will o obligă să se oprească.

– Nu ne-am liniştit alergînd, nu?

Nu, furia încă o mai făcea să clocotească şi iapa era plină de energie. Willa ar fi vrut ca acea furie sfîşietoare şi amară şi durerea pe care o provoca să dispară. Nu aveau să o ajute să reziste tot anul care urma. Nu aveau să o ajute să reziste nici măcar ora următoare, îşi spuse ea şi închise ochii strîns.

Nu avea să verse lacrimi, îşi promise ea. Nici pentru Jack Mercy, nici pentru cea mai mică dintre fiicele lui.

Trase adînc aer în piept, inhalînd mireasma ierbii, a serii şi a calului. Acum avea nevoie de control, un control calculat şi de neînfrînt. Va găsi o modalitate de a se descurca în privinţa celor două care îi căzuseră pe cap, în aşa fel încît să le pună la punct. Avea să aibă grijă să reziste la toate, indiferent ce ar fi fost nevoită să facă pentru asta.

Va găsi o modalitate de a se descurca şi cu supraveghetorii care îi fuseseră impuşi. Nate constituia o problemă supărătoare, dar nu deosebită, îşi spuse ea lăsînd-o pe Moon să meargă la pas. Nu avea să facă nici mai mult, nici mai puţin decît ceea ce considera el a fi datoria sa juridică. Ceea ce, după părerea Willei, însemna că avea să se ţină departe de activitatea de zi cu zi de la Mercy Ranch şi să acţioneze doar din cînd în cînd.

Descoperi în sufletul ei că îi părea chiar rău pentru el. Îl cunoştea de multă vreme şi prea bine ca să se gîndească măcar o clipă că el ar fi fost încîntat de poziţia în care fusese pus. Nate era cinstit, sincer şi îşi vedea de treaba lui.

În schimb, cu Ben McKinnon era cu totul altceva, îşi spuse Will şi acea furie amară începu să-i facă sîngele să clocotească iarăşi. Nu avea nici o îndoială că pe el avea să-l încînte fiecare clipă. Îşi va băga nasul în toate problemele şi ea avea să fie nevoită să accepte. Dar, îşi zise ea zîmbind sumbru, nu era nevoie să accepte într-un mod frumos şi nici să-i uşureze sarcina.

Ah, ştia ce urmărise Jack Mercy şi asta o făcea să clocotească de furie. Simţea cum fierbinţeala îi ieşea din piele şi se pierdea în aerul răcoros al serii în timp ce se uita în zare la luminile şi contururile fermei Three Rocks.

Proprietăţile McKinnon şi Mercy erau alăturate de generaţii întregi. La cîţiva ani după ce indienii Sioux se socotiseră cu Custer, doi bărbaţi care vînaseră în munţi şi îşi duseseră prăzile în Texas cumpăraseră vite şi le duseseră în Montana ca parteneri. Însă, parteneriatul se încheiase şi fiecare îşi luase propriul pămînt, propriile vite, construindu-şi propriile ferme.

Şi, astfel, erau ferma Mercy şi ferma Three Rocks, fiecare extinzîndu-se, prosperînd, luptînd, supravieţuind.

Şi Jack Mercy tînjise după pămîntul McKinnon. Pămînt care nu putea fi cumpărat, furat sau obţinut prin viclenie. Dar ar fi putut fi adăugat, îşi spuse Willa acum. Dacă pămînturile Mercy şi McKinnon s-ar fi unit, rezultatul ar fi fost una din cele mai mari şi mai importante ferme din Vest.

Nu trebuia decît să-şi vîndă fiica. La ce altceva era

bună o femeie? se gîndi Willa. Să o vîndă ca pe o vită grasă şi frumoasă. Să o plimbe prin faţa taurului suficient de des şi să lase natura să rezolve restul.

Aşa că, din moment ce nu avea un fiu, făcea altceva. Îşi punea fiica în faţa lui Ben McKinnon. Şi toată lumea avea să ştie, îşi spuse Will forţîndu-şi mîinile să se relaxeze pe hăţuri. Nu reuşise să încheie afacerea cît fusese în viaţă, aşa că intenţiona să o facă din mormînt.

Şi, dacă fiica ce îi fusese alături toată viaţa ei, muncise împreună cu el, îşi lăsase sudoarea şi sîngele să i se infiltreze în acel pămînt, nu era suficient de ademenitoare, ei bine, mai avea două.

– Blestemat să fii, tată, zise ea şi, cu mîini nesigure, îşi dădu pălăria pe spate. Ferma e a mea şi a naibii să fiu dacă o să-mi desfac picioarele pentru Ben McKinnon sau pentru oricine altcineva.

Zări strălucirea unor faruri şi îi şopti cuvinte liniştitoare iepei. Nu desluşi ce fel de maşină era, dar observă în ce direcţie apucase. Un zîmbet slab îi apăru pe faţă în timp ce privea lumina farurilor cum se îndrepta spre clădirea principală a fermei Three Rocks.

– S-a întors de la Bozeman, deci, hm? spuse ea şi se îndreptă în şa instinctiv, înălţîndu-şi bărbia.

Era suficient de senin pentru ca ea să audă zgomotul înăbuşit al portierei trîntite şi lătratul bucuros al cîinilor. Se întrebă dacă avea să privească spre vîrful colinei. Atunci, ar fi zărit calul şi călăreţul. Şi îşi dădu seama că ar fi ştiut cine privea de la frontiera proprietăţii lui.

– O să vedem ce o să se mai întîmple, McKinnon, murmură ea. O să vedem la sfîrşit cine o să conducă la Mercy.

Se auzi un coiot care urla la luna ce stăpînea cerul. Ea zîmbi din nou. Existau tot felul de coioţi, îşi spuse.

Indiferent cît de frumos urlau, erau tot nişte animale de pradă.

Nu avea de gînd să lase să pătrundă nici un coiot pe pămîntul ei.

Întorcîndu-şi calul, porni înapoi spre casă în lumina din ce în ce mai slabă.

Capitolul 3

– Ticălosul, îi spuse Ben lui Nate sprijinindu-se de oblîncul şeii şi clătinînd din cap.

Ochii lui verzi, ascunşi de borul larg al pălăriei de un cenuşiu-închis, sclipiră reci.

– Îmi pare rău că n-am fost la înmormîntare. Ai mei au zis că a fost un adevărat eveniment social.

– Aşa a fost, spuse Nate bătînd uşor cu palma armăsarul negru. Îl prinsese pe Ben cu cîteva minute înainte ca prietenul său să plece.

După părerea lui Nate, Three Rocks era una din cele mai frumoase proprietăţi din Montana. Casa în sine era un exemplu foarte bun de eficienţă şi gust estetic. Nu era un palat ca Mercy, dar o construcţie atrăgătoare din cherestea cu o fundaţie din gresie şi cu acoperişuri de înălţimi diferite, ceea ce o făcea să fie mai interesantă, avînd, de asemenea, o mulţime de verande unde să se stea şi să se contemple împrejurimile.

Familia McKinnon avea o proprietate îngrijită, bogată, dar nu aglomerată.

Auzi protestele vitelor dintr-un ţarc. Viţeii erau despărţiţi de mamele lor pentru înţărcare şi nu erau deloc fericiţi. Masculii vor fi şi mai nefericiţi cînd aveau să fie castraţi şi cînd aveau să li se taie coarnele, îşi

spuse Nate.

Era unul din motivele pentru care prefera să se ocupe de cai.

– Ştiu că ai treabă, continuă Nate. Nu vreau să te reţin, dar m-am gîndit să trec pe-aici ca să-ţi spun cum stau lucrurile.

– Da, spuse Ben care, într-adevăr, se gîndea la lucrurile pe care le avea de făcut.

Mai era puţin şi venea luna noiembrie, iar acea graniţă firavă care îi despărţea de iarnă nu dura prea mult. Chiar în momentul acela, soarele strălucea deasupra fermei Three Rocks ca un înger. Caii păşteau pe păşunea din apropiere, iar oamenii lucrau în cămăşi cu mîneci scurte. Însă gardurile trebuiau verificate şi micile recolte strînse. Vitele care nu urmau să fie ţinute acolo în timpul iernii trebuiau brăcuite şi îmbarcate.

Dar privirea îi lunecă peste păşuni spre pămîntul Mercy şi se gîndi că Willa Mercy trebuia să se gîndească la alte lucruri în afară de muncă în dimineaţa aceea.

– Nu mi-o lua în nume de rău, Nate, dar porcăria asta juridică n-o să ţină, nu?

– Termenii testamentului sînt foarte clari şi foarte exacţi.

– Totuşi, rămîne o porcărie avocăţească.

Se cunoşteau de prea multă vreme pentru ca Nate să se supere.

– Se poate contesta testamentul, dar ar fi ceva foarte dificil.

Ben se uită din nou spre sud-vest, gîndindu-se la Willa Mercy şi clătină din cap. Stătea în şa la fel de comod ca un alt bărbat în fotoliu. După treizeci de ani de viaţă petrecută la fermă, era locul unde se simţea în largul său. Nu avea înălţimea lui Nate, dar atingea un

metru optzeci, iar construcţia sa era musculoasă. Părul îi era de un şaten auriu, decolorat puţin datorită atîtor ore petrecute în soare şi suficient de lung încît să-i atingă gulerul cămăşii. Avea ochii ageri ca ai unui şoim şi, adesea, la fel de reci, pe o faţă care avea frumuseţea tipică a unui bărbat obişnuit să stea mai mult în aer liber. O cicatrice orizontală îi brăzda bărbia, o amintire din copilărie cînd îi alunecase mîna jucîndu-se cu fratele său.

Ben îşi frecă cicatricea acum, gest pe care îl făcea fără să- şi dea seama. Fusese amuzat la început, cînd Nate îl informase în legătură cu testamentul. Acum, cînd acesta intra în vigoare, nu i se mai părea deloc amuzant.

– Ea cum suportă?

– Greu.

– La naiba. Îmi pare rău. L-a iubit pe ticălosul ăla bătrîn şi numai Dumnezeu ştie de ce, zise el şi, scoţîndu-şi pălăria, îşi trecu degetele prin păr, după care şi-o puse la loc. Şi cred că o deranjează teribil de mult că e vorba de mine.

Nate zîmbi.

– Da, dar cred că oricine ar face la fel.

Nu, îşi spuse Ben, nu chiar. Se întrebă dacă Willa ştia cumva că tatăl ei îi oferise odată zece mii de acri din cel mai bun pămînt pentru a se căsători cu ea. Ca un afurisit de rege care încerca să-şi unească regatul cu cel învecinat, îşi spuse Ben.

Mercy ar fi dat-o de pomană, îşi spuse el făcînd ochii mici şi privind spre soare. Mai degrabă ar fi dat-o de pomană decît să slăbească hăţurile.

– N-are nevoie de nici unul din noi pentru a conduce Mercy, spuse el. Dar o să fac ce scrie acolo. Şi, la naiba...

Zîmbetul i se întinse pe chip încet şi arogant, modificîndu-i expresia feţei.

– O să fie distractiv să mă ciondănesc cu ea din cinci în cinci minute. Celelalte două cum sînt?

– Diferite, spuse Nate şi se rezemă gînditor de *Range Rover*-ul său. Cea mijlocie, Lily, se sperie teribil de uşor. Pare să-i sară inima dacă faci o mişcare bruscă. Faţa îi era plină de vînătăi.

– A avut vreun accident?

– Pare să fi intrat din greşeală în pumnii cuiva. Are un fost soţ şi un ordin judecătoresc prin care lui îi e interzis să se apropie de ea. A fost închis de cîteva ori pentru molestarea soţiei.

– Nenorocitul.

Dacă exista ceva mai cumplit decît un bărbat care îşi bătea calul, acesta era un bărbat care bătea o femeie.

– A fost încîntată să rămînă, continuă Nate şi începu să-şi răsucească o ţigară în felul său liniştit şi metodic. Bănuiesc că i se pare un loc foarte bun unde se poate ascunde. Cea mai mare e unsă cu toate alifiile. Aere de Los Angeles, costum italienesc, ceas de aur, zise el şi vîrî în buzunar punguţa de *Drum,* după care aprinse un chibrit. Scrie scenarii de filme şi e îngrozitor de supărată că trebuie să stea în sălbăticie timp de un an întreg. Dar vrea banii pe care i-i poate aduce treaba asta. Acum e în drum spre California ca să-şi facă bagajele.

– Ea şi Will or să ne-nţeleagă precum două pisici.

– S-au şi înfruntat, spuse Nate suflînd fumul gînditor. Trebuie să recunosc că a fost distractiv. Adam le-a potolit.

– El e singurul care o poate potoli pe Willa, zise Ben şi, cu un scîrţîit de piele, se mişcă uşor în şa.

Spook începuse să se agite sub el, dînd semne că dorea să plece cît mai repede.

– O să stau de vorbă cu ea. Acum trebuie să mă duc să verific o echipă pe care am trimis-o în nord. Aşteptăm nişte furtuni. Mama a făcut cafea.

– Mulţumesc, dar trebuie să mă-ntorc. Am şi eu treabă. Ne vedem peste o zi, două.

– Da, spuse Ben, după care îşi chemă cîinele privindu-l pe Nate cum se urcă în maşină. Nate, n-o s-o lăsăm să piardă ferma.

Nate îşi aranjă pălăria şi se întinse spre chei.

– Nu, Ben, n-o s-o lăsăm s-o piardă.

Era un drum plăcut prin vale şi apoi în sus spre poalele dealului, pe care Ben îl străbătu agale, privind în jurul său. Vitele erau grase; aveau să taie cîteva pentru a fi pregătite ca hrană înainte de sosirea iernii. Pe altele aveau să le mute de la o păşune la alta timp de încă un an.

Selecţia şi vînzarea erau domeniile lui de aproape cinci ani, de cînd părinţii lui începuseră să lase din ce în ce mai mult treburile fermei în seama fiilor.

Iarba era înaltă şi încă verde, sclipind în jurul copacilor. Auzi un bîzîit deasupra capului şi îşi ridică privirea zîmbind. Fratele său, Zack, făcea ture cu avionul. Ben îşi scoase pălăria şi o flutură, iar Charlie, collie-ul său, începu să alerge roată şi să latre. Micul avion se înclină în chip de salut.

Şi acum îi era greu să şi-l închipuie pe frăţiorul lui în rol de soţ şi tată. Dar asta era. Zack nu se uitase decît o dată la Shelly Peterson şi se şi îndrăgostise lulea. La mai puţin de doi ani după aceea, îl făcuseră unchi. Şi aceasta îl făcea pe Ben să se simtă incredibil de bătrîn. Începea să aibă senzaţia că, între el şi Zack, erau

treizeci de ani diferenţă, nu trei.

Îşi puse pălăria din nou şi îşi dirijă calul în sus pe deal, printre pini. Aerul se răcorea treptat şi devenea din ce în ce mai proaspăt. Văzu urme de căprioare; altădată ar fi cedat dorinţei de a se lua după ele, pentru a-i duce mamei sale vînat proaspăt. Charlie adulmecă pămîntul plin de speranţă, privind în spate din cînd în cînd parcă pentru a cere permisiunea să pornească în căutarea vînatului. Ben, însă, nu avea chef de vînătoare.

Simţi miros de zăpadă. Era încă departe de nivelul de la care începea zăpada, dar îi simţea mirosul în aer. Deja văzuse cîrduri de gîşte canadiene îndreptîndu-se spre sud. Iarna venea devreme şi, după părerea lui, avea să fie aspră. Chiar şi apa pîrîiaşului care curgea pe deal părea rece după sunet.

El înaintă de-a lungul apei şi, încetul cu încetul, copacii începură să se îndesească şi pămîntul să se înăspească. Pădurea îi era la fel de familiară ca propria-i curte. Acolo, zada uscată unde el şi Zack săpaseră odată în căutarea unei comori. Dincolo, în luminişul acela, doborîse primul său cerb, cu tatăl lui alături. Pescuiseră acolo, culegînd peştii din apă aşa cum ar fi cules zmeură dintr-o tufă.

Pe stîncile acelea scrisese odată numele iubitei lui în piatră. Cuvintele fuseseră şterse de ploi de-a lungul anilor. Iar frumoasa Susie Boline fugise la Helena cu un chitarist, zdrobindu-i inima lui Ben, care pe atunci nu avea decît optsprezece ani.

Amintirea aceea încă îi mai provoca nostalgie, deşi mai degrabă ar fi suportat chinurile iadului decît să admită că era un sentimental. Trecu pe lîngă stînci, şi amintiri, şi continuă să urce, fără să se dezlipească de poteca mărginită de copaci cu frunzişuri la fel de viu colorate ca femeile sîmbăta la dans.

Pe măsură ce aerul devenea din ce în ce mai rarefiat şi mai rece, iar mirosul zăpezii mai puternic, el începu să fluiere printre dinţi. Timpul pe care îl petrecuse la Bozeman nu fusese irosit, dar îl făcuse să tînjească după aşa ceva. Spaţiu, singurătate, pămînt. Deşi îşi spusese că luase sacul de dormit doar ca măsură de precauţie, plănuia deja să-şi facă tabăra pentru o noapte. Poate chiar două.

Ar fi putut să împuşte un iepure, să frigă nişte peşte, poate chiar să stea cu membrii echipei pe timp de noapte. Sau să-şi facă tabăra separat. Aveau să mîne vitele mai jos. Mirosul acela puternic de zăpadă din aer putea să însemne o lapoviţă timpurie şi dezastru pentru o cireadă de vite care păşteau pe păşunile de la mare altitudine. Dar se gîndi că mai aveau timp.

Se opri puţin, doar pentru a admira o păşune frumoasă presărată cu vaci la marginea căreia curgea un rîu şi pentru a se bucura de priveliştea oferită de nenumăratele flori tomnatice şi de ciripitul păsărilor. Se întrebă cum putea cineva să prefere străzile sufocante ale unui oraş şi clădirile pline de oameni şi probleme.

Zgomotul împuşcăturii îi sperie calul şi pe el îl făcu să-şi alunge gîndurile frumoase. Deşi era o zonă unde o împuşcătură însemna de obicei doborîrea unui animal, el făcu ochii mici. Cînd auzi următoarea împuşcătură, îşi întoarse calul automat în direcţia respectivă şi porni în galop.

Întîi văzu calul. Iapa lui Will încă mai tremura, cu hăţurile încolăcite în jurul unei crengi. Mirosul de sînge era puternic şi dulceag şi, simţindu-l, lui Ben i se strînse stomacul. Apoi o văzu pe ea, cu puşca de vînătoare în mînă, la nici patru metri de un urs grizzly doborît. Scoţînd un mîrîit gutural, cîinele o luă la fugă, dar se opri brusc la comanda lui Ben.

Acesta aşteptă pînă cînd ea îi aruncă o privire peste umăr, după care sări în şa. Era palidă şi ochii ei păreau în clipa aceea foarte negri.

– E mort de-a binelea?

– Da, zise ea şi înghiţi în sec.

Nu suporta să ucidă, nu suporta să vadă sînge vărsat. Chiar şi atunci cînd vedea cum se jumulea o găină i se făcea greaţă.

– N-am avut încotro. El a atacat primul.

Ben doar încuviinţă şi, scoţîndu-şi puşca din toc, se apropie.

– E un ticălos mare.

Nici nu voia să-şi închipuie ce s-ar fi putut întîmpla dacă ea n-ar fi nimerit ţinta, ce ar fi putut să facă un urs de dimensiunea aceea unui cal şi călăreţului său.

– E ursoaică, zise el pe un ton blînd. Probabil că are pui pe-aici, pe undeva.

Willa îşi vîrî puşca înapoi în toc.

– Mi-am dat seama şi singură.

– Vrei să-i scot eu măruntaiele?

– Ştiu şi eu s-o fac.

Ben încuviinţă şi se duse să-şi ia cuţitul.

– Oricum o să-ţi dau o mînă de ajutor. E un urs foarte mare. Îmi pare rău pentru tatăl tău, Willa.

Ea îşi scoase cuţitul, care era aproape identic cu al lui.

– Îl urai.

– Tu nu, aşa că-mi pare rău, zise el, apucîndu-se de treabă, evitînd sîngele şi mizeria cînd putea, acceptîndu-le cînd nu avea încotro. Nate a trecut pe la mine azi-dimineaţă.

– Sînt convinsă.

Sîngele scotea abur în aerul rece. Charlie se servea cu delicateţe din măruntaie şi dădea din coadă. Ben

aruncă o privire scheletului şi apoi se uită la ea.

– Dacă vrei să te înfurii pe mine, dă-i drumul. N-am scris eu blestematul ăla de testament, dar o să fac ce trebuie făcut. Şi, întîi şi întîi, o să te întreb ce cauţi aici singură.

– Bănuiesc că acelaşi lucru ca şi tine. Am oameni şi vite mai sus care trebuie să coboare. Pot să-mi rezolv treburile la fel de bine ca şi tine, Ben.

El aşteptă o clipă, sperînd că ea avea să spună mai multe. Întotdeauna îl fascinase vocea ei. Era uşor răguşită, părînd mereu să fie nevoie ca somnul să fie alungat din ea. De mai multe ori, Ben se gîndise că era mare păcat ca o femeie atît de plină de contradicţii să aibă o asemenea voce sexy.

– Ei bine, avem un an la dispoziţie ca să aflăm, nu?

Cum ea nu răspunse nimic, el o întrebă:

– O să-i pui capul pe perete?

– Nu. Bărbaţii au nevoie de trofee pe care să le arate şi cu care să se laude. Eu nu.

El zîmbi atunci.

– Sigur că ne plac. Tu însăţi ai fi un trofeu grozav. Eşti o femeie drăguţă, Willa. Cred că e prima oară cînd îi spun asta unei femei peste măruntaie de urs.

Ea îi recunoscu obiceiul de a fi fermecător pe ocolite şi refuză să se lase atrasă în joc. În ultimii doi ani, refuzul de a se lăsa atrasă de Ben McKinnon luase proporţiile unei a doua cariere.

– N-am nevoie de ajutorul tău nici în privinţa ursului, nici cu ferma.

– S-a făcut. Am putea s-o rezolvăm pe cale paşnică sau putem fi duşmani, spuse el mîngîindu-l absent pe Charlie, care se aşeză lîngă el. Pentru mine nu contează.

Observă că avea cearcăne. Erau ca nişte urme de

degete murdare pe pielea ei aurie. Iar gura, pe care el o considerase întotdeauna atrăgătoare, se transformase într-o linie severă şi subţire. O prefera mîrîind şi credea că ştie cum să rezolve acest lucru.

– Surorile tale sînt la fel de drăguţe ca tine? o întrebă el şi, cînd ea nu răspunse, zîmbi. Pun pariu că sînt mai prietenoase. Va trebui să vă fac o vizită, să văd cu ochii mei. Ce-ar fi să mă inviţi la cină, Will, şi aşa am putea să stăm de vorbă şi în legătură cu ferma.

Acum ea îi aruncă o privire ucigătoare şi el zîmbi larg.

– Mi-am închipuit că aşa o să fie. Dumnezeule mare, ai o faţă teribilă.

Ea nu voia ca el să-i spună că era drăguţă, dacă asta făcea cumva. Întotdeauna îi provoca furnicături pe dinăuntru.

– De ce nu-ţi menajezi forţele pentru a ridica scheletul ăsta ca să se scurgă sîngele?

Legănîndu-se pe călcîie, el o privi cu atenţie.

– Putem să terminăm toată chestia asta foarte repede. Ne căsătorim şi gata.

Deşi mîna îi era încleştată pe cuţitul plin de sînge, ea trase adînc aer în piept de trei ori. Ah, o enerva şi ea ştia că lui nu-i plăcea nimic mai mult decît să o vadă vociferînd, strigînd şi bătînd din picior. În schimb, ea îşi înclină capul şi vocea îi era la fel de limpede ca apa care curgea în apropiere.

– Sînt tot atîtea şanse să se-ntîmple asta precum ce a mai rămas din ursul ăsta să se ridice şi să te muşte de fund.

El se ridică odată cu ea şi îi prinse încheietura mîinii, ignorîndu-i tresărirea în semn de protest.

– Nu te vreau mai mult decît mă vrei tu pe mine. M-am gîndit doar că ar fi mai uşor pentru toată lumea

dacă am rezolva problema asta. Viaţa e lungă, Willa, spuse el apoi cu mai multă blîndeţe. Un an nu e mult.

– Uneori chiar şi o zi e prea mult. Dă-mi drumul, Ben, îi ceru ea ridicîndu-şi privirea încet. Un bărbat care ezită să asculte o femeie cu un cuţit în mînă merită ceea ce obţine.

El ar fi putut să-i ia cuţitul din mînă în trei secunde, dar hotărî să nu o facă.

– Ţi-ar plăcea să-l înfigi în mine, nu?

Faptul că ştia acest lucru îl excita, dar îl şi înfuria. Dar, de obicei, ea reuşea să le facă pe amîndouă.

– Bagă-ţi bine în cap: nu vreau să iau ce îţi aparţine. Şi n-am de gînd să mă vînd pentru mai mult pămînt şi mai multe vite mai mult decît tine.

Ea păli şi el încuviinţă.

– Ştim cum stăm, Will. S-ar putea s-o găsesc pe una din surorile tale pe gustul meu, dar, între timp, e vorba numai de o simplă afacere.

Umilinţa era crudă ca sîngele de pe mîinile ei.

– Ticălosule.

El îi apucă acum încheietura mîinii în care ţinea cuţitul, pentru orice eventualitate.

– Şi eu te iubesc, scumpo. Acum o să atîrn ursul. Tu du-te şi spală-te.

– Eu l-am împuşcat, pot să...

– O femeie care ezită să asculte un bărbat cu un cuţit în mînă merită ceea ce obţine, spuse el şi zîmbi din nou leneş. Ce-ar fi să-ncercăm să facem ca treaba asta să meargă bine pentru amîndoi?

– Nu se poate.

Toată furia şi frustrarea care o stăpîneau răsunară în acele cuvinte.

– Ştii foarte bine că nu se poate. Ce-ai face dacă ai fi în locul meu?

– Nu sînt, spuse el simplu. Du-te şi spală-te. Avem mult de mers azi.

Îi dădu drumul şi se ghemui, ştiind că ea stătea deasupra lui, chinuindu-se să-şi recapete controlul. Nu se relaxă complet decît cînd ea porni spre rîu, urmată de cîinele fericit. Răsuflînd uşurat, el se uită la colţii dezveliţi.

– Ar prefera o muşcătură din partea ta decît o vorbă bună din partea mea, mormăi el. Naiba să le ia pe femei.

În timp ce se ocupa de acea treabă neplăcută, recunoscu în sinea lui că minţise. O voia. Ceea ce îl nedumerea era faptul că, din ce dorea mai puţin să se întîmple acest lucru, dintr-atît o voia mai mult.

Trecu aproape o oră pînă cînd ea vorbi din nou. Purtau cojoace acum pentru a se feri de frig şi vînt, iar caii îşi făceau drum printr-un strat de zăpadă de aproape treizeci de centimetri, Charlie luminînd fericit poteca.

– Să iei jumătate din carne. Aşa e drept, spuse ea.

– Îţi sînt îndatorat.

– Asta e problema, nu? Nici unul din noi nu vrea să fie îndatorat faţă de celălalt.

El credea că o înţelege mai bine decît i-ar fi plăcut ei.

– Uneori trebuie să înghiţi ce nu poţi să scuipi.

– Şi uneori te îneci, zise ea şi una din rănile inimii i se deschise. Nu i-a lăsat lui Adam aproape nimic.

Ben îi studie profilul.

– Jack a stabilit o diferenţă precisă.

Şi Adam Wolfchild nu era sînge din sîngele lui, îşi spuse Ben. Asta trebuia să fi gîndit Jack în primul rînd.

– Adam ar trebui să aibă mai mult.

Şi o să aibă mai mult, îşi promise în sinea ei.

– N-o să mă contrazic cu tine cînd e vorba de Adam. Dar dacă ştiu pe cineva care îşi poate purta singur de grijă, acesta e fratele tău.

El e tot ce mi-a mai rămas. Fu cît pe ce să spună acest lucru cu glas tare, dar se opri amintindu-şi că ar fi fost o greşeală să-şi deschidă vreo parte a inimii în faţa lui Ben.

– Ce mai face Zack? I-am văzut avionul azi-dimineaţă.

– Verifică starea gardurilor. Trebuie să spun că e fericit, după cum rînjeşte ca un idiot şi zi şi noapte. El şi Shelly sînt morţi după copilul ăla.

Toţi erau, îşi spuse el, dar nu avea să recunoască faptul că el însuşi nu se putea abţine să nu pună mîna pe nepoţica lui.

– E o fetiţă frumoasă. Încă mi-e greu să-l văd pe Zack McKinnon aşezîndu-se la casa lui.

– Shelly ştie cînd să-l ţină în frîu, zise Ben şi, neputînd să reziste, îi zîmbi. Doar nu vrei să spui că încă mai ţii la frăţiorul meu, nu, Will?

Amuzată, ea se mişcă uşor în şa şi zîmbi. Pentru o scurtă perioadă, cînd erau adolescenţi, ea şi Zack avuseseră ceva unul pentru celălalt.

– De fiecare dată cînd mă gîndesc la el, inima îmi bate în piept ca o nebună. Odată ce a fost sărutată de Zack McKinnon, o femeie nu mai agrează pe nimeni altcineva.

– Scumpo... zise el strecurîndu-şi mîna pe sub coada ei. Asta pentru că eu nu te-am sărutat niciodată.

– Mai degrabă aş săruta un sconcs cu două cozi.

Rîzînd, el îşi dirijă calul în aşa fel, încît genunchiul i se atingea de al Willei.

– Zack ar fi primul care ţi-ar spune că eu l-am învăţat tot ce ştie.

– Poate, dar cred că pot să trăiesc fără nici unul din băieţii McKinnon, spuse ea şi întoarse capul uşor. Fum.

Se bucură, căci era semn că alţi oameni erau în preajmă şi că drumul ei alături de Ben se apropia de sfîrşit.

– Probabil că oamenii sînt în cabană. E ora cinei.

Cu altă femeie, cu orice altă femeie, îşi spuse Ben, ar fi întins braţul, ar fi tras-o lîngă el şi ar fi sărutat-o lăsînd-o fără suflare. Dar, din moment ce era vorba de Willa, el se relaxă în şa şi îşi ţinu mîinile la locul lor.

– Mi-ar prinde bine ceva de mîncare. O să adun cireada şi o să cobor cu ea. Vine zăpada.

Ea mormăi doar. Simţea mirosul zăpezii în aer. Dar mai era ceva. La început se întrebă dacă nu cumva îi rămăsese în nări mirosul de la urs şi de la sîngele de pe mîini, dar persista şi i se părea din ce în ce mai puternic.

– E ceva mort, murmură ea.

– Poftim?

– E ceva mort, repetă ea şi se îndreptă în şa, privind cu atenţie printre copaci.

Era o linişte mormîntală.

– Nu simţi mirosul?

– Nu, spuse el, dar nu se îndoia că ea îl simţea, aşa că îşi întoarse calul luîndu-se după ea.

Deja simţind mirosul, Charlie o luase înainte.

– Indianca din tine îşi spune cuvîntul. Probabil că vreunul din oameni a împuşcat ceva pentru cină.

Avea sens ce spunea el. Cabana era întotdeauna bine aprovizionată, dar era greu să rezişti cărnii proaspete. Totuşi, asta nu explica groaza care îi provoca un gol în stomac şi fiorul rece pe care îl simţea de-a lungul şirei spinării.

Un vultur ţipă deasupra lor, ecoul acelui zgomot

tulburîndu-le sufletele, după care se instală profunda tăcere specifică munţilor. Soarele făcea zăpada să sclipească orbitoare. Luîndu-se după instinct, Willa părăsi poteca şi îşi conduse calul pe un teren accidentat şi denivelat.

– N-avem prea mult timp pentru ocoliri, îi aminti Ben.

– Atunci, ia-o înainte.

El înjură, dar se uită să vadă dacă puşca îi era la îndemnă. Erau şi urşi pe acolo. Şi pume. Se gîndi la tabăra care se afla la nici zece minute distanţă şi la cafeaua care trebuia să fie făcută deja.

Deodată îl văzu. Poate că mirosul nu îi era la fel de dezvoltat ca al ei, dar privirea da. Sîngele forma o pată mare pe zăpadă şi stînca din apropiere era stropită. Pielea neagră a juncanului era îmbibată de sînge. Cîinele încetă să-i mai dea roată animalului ciopîrţit şi se întoarse alergînd spre cai.

– Ei, fir-ar să fie, spuse Ben descălecînd deja. Ce porcărie!

– Lupii? întrebă Willa nevenindu-i să creadă.

El dădu să încuviinţeze, dar se opri brusc. Un lup nu ucidea, ca apoi să lase carnea. Un lup nu tăia şi ciopîrţea. Un singur prădător făcea aceste lucruri.

– Un om.

Willa îşi ţinu răsuflarea cînd se apropie mai mult. Gîtul juncanului fusese tăiat şi măruntaiele îi fuseseră scoase. Charlie i se lipi de picioare, tremurînd.

– A fost măcelărit. Mutilat.

Se lăsă pe vine şi se gîndi la urs. Atunci nu avusese încotro şi trebuise să-l taie, iar curăţarea fusese făcută cu uneltele avute la îndemînă. Acest lucru, însă, era sălbatic, crud şi fără nici un scop.

– Aproape în ochii tuturor celor din cabană, zise ea. Sîngele a îngheţat. Probabil că s-a-ntîmplat cu multe

ore în urmă, înainte de răsăritul soarelui.

– E unul din animalele tale, spuse Ben după ce verifică semnul.

– N-are importanţă al cui e, zise ea, dar observă numărul de pe cartonaşul galben de la ureche.

Moartea trebuia înregistrată. Se ridică şi privi spre firişorul de fum care se înălţa spre cer.

– Are importanţă de ce. Ţi-ai pierdut vreo vită în acest fel?

– Nu, spuse el îndreptîndu-se şi stînd lîngă ea. Dar tu?

– Pînă acum, nu. Nu pot să cred c-a făcut-o vreunul din oamenii mei, zise ea apoi şi oftă. Sau dintr-ai tăi. Trebuie să mai fie cineva pe-aici.

– S-ar putea, aprobă el privind încruntat în pămînt.

Acum stăteau umăr lîngă umăr, uniţi de privelişte a oribilă de la picioarele lor. Ea nu se feri cînd el îi mîngîie coada sau cînd îi puse mîna prietenească pe braţ.

– A mai nins, a bătut vîntul. Pămîntul e plin de urme, dar se pare că unele se îndreaptă spre nord. O să iau nişte oameni şi o să verific.

– E animalul meu.

El îşi întoarse privirea spre ea.

– N-are importanţă al cui e, repetă el. Trebuie să adunăm ambele cirezi şi să coborîm cu animalele, după care va trebui să raportăm asta. Sper că pot conta pe tine pentru aşa ceva.

Ea deschise gura, dar apoi o închise la loc. El avea dreptate. Ea nu prea se pricepea la luarea urmei, dar putea să organizeze o coborîre a vitelor. Încuviinţînd, se întoarse la calul ei.

– O să stau de vorbă cu oamenii mei.

– Will, zise el şi, de data aceasta puse mîna pe mîna ei, piele pe piele, înainte ca ea să apuce să încalece. Ai mare grijă.

Ea se săltă în şa.

– Sînt oamenii mei, zise ea simplu, după care porni în direcţia din care venea fumul.

Îşi găsi oamenii pregătindu-se să-şi ia masa de la jumătatea zilei cînd intră în cabană. Pickles[1] era în faţa micii sobe, cu picioarele scurte depărtate şi cu burta revărsîndu-se pe deasupra cataramei mari a curelei. Abia împlinea patruzeci de ani şi chelea repede, compensînd acest lucru cu o mustaţă de culoarea turtei dulci ce creştea în lungime cu fiecare an. Îşi cîştigase numele datorită pasiunii lui pentru murăturile cu mărar, iar felul de a fi îi era la fel de acru.

Cînd o văzu pe Willa, el mormăi în chip de salut, îşi trase nasul şi întoarse bucata de şuncă pe care o frigea.

Jim Brewster stătea cu picioarele pe masă, bucurîndu-se de ultima ţigară *Marlboro*. Avea în jur de treizeci de ani şi un chip destul de drăguţ pentru a fi pus în ramă. Mai avea, de asemenea, şi gropiţe în obraji, iar părul negru şi ondulat îi ajungea pînă la gulerul cămăşii. Îi zîmbi Willei şi îi făcu cu ochiul obraznic, făcînd, astfel, să-i sclipească ochii albaştri.

– Avem companie la cină, Pickles.

Acesta mai mormăi ceva, rîgîi şi întoarse bucata de şuncă pe partea cealaltă.

– Carnea abia ajunge pentru două persoane. Ridică-ţi fundul ăla leneş şi du-te să deschizi o cutie de fasole.

– Vine zăpadă, zise Willa aruncîndu-şi cojocul

---

1. Murături.

într-un cui, după care se îndreptă spre aparatul de radio.

– Cam peste vreo săptămînă.

Ea întoarse capul şi întîlni ochii căprui şi morocănoşi ai lui Pickles.

– Nu cred. O să-ncepem să adunăm vitele de azi, spuse ea susţinîndu-i privirea.

El nu suporta să primească ordine de la o femeie şi amîndoi ştiau asta.

– Sînt vitele tale, mormăi el în cele din urmă şi scoase şunca pe o farfurie.

– Aşa e. Şi una din ele a fost măcelărită la vreun sfert de milă spre est de-aici.

– Măcelărită? întrebă Jim care tocmai îi întindea lui Pickles o cutie de fasole deschisă. Puma?

– Doar dacă nu cumva pumele poartă cuţite asupra lor în ziua de azi. Cineva a deschis un juncan, l-a ciopîrţit şi l-a lăsat acolo.

– Prostii, spuse Pickles îngustîndu-şi ochii şi făcînd un pas în faţă. E un rahat, Will. Am pierdut două bucăţi din cauza unei pume. Jim şi cu mine i-am luat urma uneia chiar ieri. Probabil că s-a întors şi a mai atacat o vacă.

– Ştiu să fac diferenţa între gheare şi cuţit, zise ea înclinîndu-şi capul. Du-te şi vezi cu ochii tăi. Spre est, la vreun sfert de milă distanţă.

– Al naibii să fiu dacă nu mă duc, promise Pickles şi îşi luă repede cojocul, bombănind nemulţumit la adresa femeilor.

– Sigur nu putea fi o puma? o întrebă Jim imediat după ce se închise uşa.

– Da, sînt sigură. Dă-mi, te rog, nişte cafea, Jim. O să iau legătura cu ferma. Vreau ca Ham să ştie că vom coborî.

– Oamenii lui McKinnon sînt aici, dar...

– Nu, spuse ea clătinînd din cap şi trăgîndu-şi un scaun. Nici unul din cowboy-ii pe care îi cunosc nu face aşa ceva.

Luă legătura cu ferma, ascultînd paraziţii de pe fir şi aşteptînd să dispară. Cafeaua şi focul îi alungară frigul din oase în timp ce ea făcea aranjamentele pentru coborîre. Se afla la o a doua ceaşcă de cafea cînd termină de transmis aceeaşi informaţie celor de la ferma McKinnon.

Pickles dădu buzna înăuntru.

– Ticălos nenorocit.

Acceptînd aceste cuvinte ca pe singura scuză pe care avea să o primească, Willa se duse la sobă şi îşi umplu farfuria.

– Am urcat împreună cu Ben McKinnon. S-a luat după nişte urme. O să-l ajutăm să-şi coboare şi el vitele alături de ale noastre. A văzut vreunul din voi pe cineva pe-aici? Turişti, vînători, ticăloşi din est?

– Am dat peste o urmă de tabără ieri cînd căutam puma, spuse Jim aşezîndu-se cu farfuria în braţe. Dar era rece. Plecaseră de vreo două, trei zile.

– Au lăsat o mulţime de cutii de bere afurisite, zise Pickles, care mînca în picioare. De parcă ar fi fost curtea lor. Ar trebui împuşcaţi pentru asta.

– Sigur n-a fost împuşcată vaca aia? întrebă Jim uitîndu-se la Pickles pentru confirmare şi Willa făcu un efort pentru a nu se enerva. Ştii cum sînt unii orăşeni, trag în orice mişcă.

– N-a fost împuşcată. Chestia asta n-a făcut-o un turist, spuse Pickles mîncînd. Cred că au fost nişte nenorociţi de adolescenţi. Nişte nenorociţi de adolescenţi drogaţi.

– Poate. Dacă e aşa, Ben o să-i găsească destul de

uşor, zise ea, dar nu credea că vinovaţii erau nişte adolescenţi, ci i se părea că o asemenea ură se năştea de-a lungul multor ani.

Jim împingea de colo-colo prin farfurie boabele de fasole puţin încălzite.

– Ăăă, am auzit cum stau lucrurile, spuse el dregîndu-şi glasul. Am vorbit prin radio aseară şi Ham a bănuit că poate să ne spună cum stă treaba.

Ea împinse farfuria la o parte şi se ridică.

– Atunci, o să vă spun eu exact cum stau lucrurile, zise ea cu o voce foarte calmă. Ferma Mercy va funcţiona la fel ca şi pînă acum. Bătrînul e în pămînt şi acum eu sînt stăpîna. Veţi primi ordinele de la mine.

Jim schimbă repede o privire cu Pickles şi apoi îşi scărpină obrazul.

– N-am vrut să spun altceva, Will. Ne întrebam doar cum o să reuşeşti să le ţii pe celelalte, pe surorile tale, la fermă.

– Şi ele or să primească ordine tot de la mine, spuse ea luîndu-şi cojocul din cui. Acum, dacă aţi terminat de mîncat, haideţi să-i dăm drumul.

– Femei afurisite, bombăni Pickles imediat cum uşa se închise în urma ei. Nu cunosc una care să nu fie a naibii.

– Asta pentru că nu cunoşti prea multe femei, zise Jim luîndu-şi şi el cojocul. Şi asta e şefa.

– Deocamdată.

– Ea e şefa astăzi, spuse Jim îmbrăcîndu-se şi punîndu-şi mănuşile. Şi ziua de azi e tot ce avem.

Capitolul 4

În afacerile cu mama ei – şi Tess se gîndea întotdeauna la relaţiile cu Louella ca la nişte afaceri –, Tess lua o doză de Excedrin pentru a avea mai multă putere. Ştia că avea să o apuce durerea de cap, aşa că de ce să nu preîntîmpine acest lucru?

Alese jumătatea dimineţii, ştiind că era singura perioadă a zilei cînd putea să o găsească pe Louella în casa ei din Bel Air. Pînă la prînz avea să fie plecată, să-şi facă părul, manichiura, un masaj facial sau la cumpărături.

Pînă la patru, Louella avea să fie la barul ei, *Louella's,* glumind cu barmanul sau povestindu-le chelneriţelor tot felul de lucruri din cariera ei de dansatoare la Las Vegas.

Tess făcea tot posibilul să evite *Louella's.* Deşi nici casa nu-i plăcea mai mult.

Era micuţă şi plăcută, în stil spaniol californian, cu un acoperiş din ţiglă şi înconjurată de verdeaţă. Ar fi putut, şi ar fi trebuit, să fie un punct de atracţie turistică. Dar, aşa cum spusese Tess de nenumărate ori, Louella Mercy ar fi putut face şi Palatul Buckingham să pară de prost gust.

Cînd ajunse, fix la ora unsprezece, încercă să ignore ceea ce Louella numea foarte veselă „peluza ei artis-

tică". Jocheul cu zîmbetul lui larg şi stupid, leii din ghips ridicaţi în două labe, luna albastră şi strălucitoare pe piedestalul ei de beton şi fîntîna sub forma unei fete cu chip senin care turna apă din gura unui crap care părea uimit.

Florile creşteau din abundenţă, într-o multitudine de culori care răneau privirea. Aranjamentul nu avea nici o ordine şi nici un sens. Orice plantă îi atrăsese privirea Louellei fusese săditâ unde îi dictase capriciul. Şi avea o mulţime de capricii, îşi spuse Tess.

În mijlocul unor flori de un roşu-aprins şi portocalii, se afla cea mai recentă achiziţie, bustul fără cap al zeiţiei Nike. Tess clătină din cap şi apăsă pe soneria care cînta primele acorduri din melodia *The Stripper.*

Îi deschise chiar Louella care îşi învălui fiica în mătăsuri, parfum ameţitor şi miros de cosmetice cumpărate de la solduri. Louella nu ieşea niciodată din dormitor fără să fie complet fardată.

Era o femeie înaltă, voluptuoasă şi cu picioare lungi care mai puteau încă să execute o mişcare specifică de dans, şi o şi făcea. Culoarea de păr naturală fusese uitată demult. Mulţi ani fusese blondă, o nuanţă la fel de stridentă ca şi rîsul Louellei, purtînd părul tapat şi îmbîcsit cu fixativ în stilul atît de admirat de tele-evanghelişti. Avea o faţă izbitoare în ciuda straturilor de fond de ten, pudră şi fard de obraz, cu oase puternice şi buze groase, rujate acum cu un roşu-lucios. Ochii îi erau de un albastru-închis ca şi culoarea fardului care îi acoperea pleoapele, sprîncenele fiind pensate fără milă şi trasate sub forma unor paranteze subţiri.

Ca întotdeauna, fu copleşită de dragoste şi uimire.

– Mamă, spuse ea îmbrăţişînd-o şi-şi dădu ochii peste cap cînd cei doi cîini din rasa şpiţ pe care mama ei îi adora îşi făcură apariţia gălăgioşi, de bucurie că

aveau musafiri.

– Deci te-ai întors din Vestul Sălbatic, hm? o întrebă Louella al cărei accent specific părţii de est a Texas-ului avea rezonanţa unor coarde de banjo ciupite.

O sărută pe Tess pe obraz, după care şterse locul unde o mînjise de ruj cu un deget udat cu scuipat.

– Ei, haide, spune-mi cum a fost. L-au trimis pe lumea cealaltă cu toată pompa pe ticălosul ăla bătrîn, sper.

– A fost... interesant.

– Sînt convinsă. Hai să bem nişte cafea, scumpo. E dimineaţa liberă a lui Carmine, aşa că va trebui să ne descurcăm singure.

– Lasă că o fac eu.

Prefera să-şi prepare singură cafeaua decît să-l vadă pe servitorul împopoţonat al mamei ei. Tess încercă să nu se gîndească la ce alte servicii îi mai oferea acesta Louellei.

Trecu prin living-ul decorat în nuanţe de roşu şi auriu şi intră într-o bucătărie atît de albă, încît aveai impresia că fuseseşi orbit de zăpadă. Ca de obicei, nu se vedea nici o firimitură de pîine. Indiferent care mai erau îndatoririle zilnice ale lui Carmine, acesta era ordonat ca o călugăriţă.

– Am şi nişte chec pe-aici. Mi-e o foame de lup.

Cu cei doi cîini care i se învîrteau printre picioare, Louella căută prin dulapuri şi frigider. În cîteva minute era un haos de nedescris.

Tess zîmbi din nou. Haosul o însoţea pe mama ei pretutindeni la fel de credincios ca Mimi şi Maurice.

– Ţi-ai întîlnit rudele?

– Dacă te referi la surorile mele vitrege, da.

Tess se uită cu poftă la checul pe care îl descoperise mama ei şi pe care aceasta îl tăia în felii groase

cu un cuţit de tăiat carnea. Fiind mutate pe o farfurie decorată cu trandafiri uriaşi, conţineau aproximativ zece miliarde de calorii.

– Ei bine, cum sînt? o întrebă Louella şi, la fel de generoasă, tăie o felie pe care le-o dădu cîinilor, punînd farfuria de porţelan pe jos.

Cei doi cîini se repeziră la felie, mîrîindu-se reciproc.

– Cea de la soţia numărul doi e tăcută şi foarte nervoasă.

– Asta e cea cu un fost soţ, căruia îi place să-şi folosească pumnii, zise Louella scoţînd un ţîţîit şi aşezîndu-se pe scaunul înalt de la bar. Biata fată. Una din fetele mele a avut un asemenea necaz. O snopea bărbatu-său cît ai clipi. Pînă la urmă, am reuşit să-i găsim un adăpost. Acum locuieşte la Seattle. Îmi trimite cîte o ilustrată din cînd în cînd.

Tess scoase un sunet uşor dînd de înţeles că i se părea interesant. „Fetele" mamei ei erau toate cele care lucrau pentru ea, de la chelneriţe la cele care serveau la bar, de la stripteuze la cele care lucrau la bucătărie. Louella le lua pe toate sub aripa ei, le împrumuta bani, le dădea sfaturi. Tess se gîndise întotdeauna că *Louella's* era în parte bar, în parte loc de lansare pentru dansatoarele fără sutien.

– Şi cealaltă? întrebă Louella atacînd o felie de chec. Cea care e pe jumătate indiancă.

– Ah, ea e o adevărată cowgirl. Dură şi se plimbă de colo-colo încălţată cu nişte cizme murdare. Îmi închipui că poate să şi mîne vitele.

Amuzată, Tess turnă cafea în ceşti.

– Nu s-a ostenit să ascundă faptul că nu ne dorea acolo pe nici una din noi.

Ridică din umeri şi se aşeză începînd să ciugulească din felia de chec.

– Are un frate vitreg.

– Da, ştiam. Am cunoscut-o pe Mary Wolfchild, cel puţin am văzut-o pe-acolo. Era o femeie frumoasă şi băieţelul ei era o dulceaţă. Avea un chip de înger.

– Acum s-a maturizat, dar tot mai are un chip de înger. Locuieşte la fermă şi se ocupă de cai, am impresia.

– Taică-său era cowboy, spuse Louella şi scoase un pachet de ţigări *Virginia Slims* dintr-un buzunar al capotului roşu. Şi Bess? întrebă ea apoi scoţînd fumul şi rîzînd. Dumnezeule, ce femeie! Trebuia să fiu foarte atentă în preajma ei. O admiram; îngrijea casa aia de nota zece şi nu se lăsa intimidată nici măcar de Jack.

– Din cîte mi-am dat seama, îngrijeşte casa la fel de bine şi acum.

– O casă superbă. O fermă superbă, spuse Louella zîmbind amintirii. O zonă superbă. Deşi nu pot spune că-mi pare rău că n-am petrecut decît o singură iarnă acolo. A naibii zăpadă – îţi ajungea pîn' la subsuori.

– De ce te-ai măritat cu el? o întrebă Tess şi, cînd Louella îşi înălţă o sprînceană, ea se mişcă stînjenită. Ştiu că nu te-am întrebat niciodată, dar te întreb acum. Aş vrea să ştiu de ce.

– E o întrebare simplă cu un răspuns la fel de simplu, zise Louella turnîndu-şi foarte mult zahăr în cafea. Era ticălosul cel mai sexy din cîţi văzusem vreodată. Ochii ăia ai lui, felul cum te privea de parcă ar fi văzut drept prin tine. Felul în care înclina capul şi zîmbea ca şi cum ar fi ştiut de ce era în stare mai tîrziu şi ar fi vrut să te ia cu el.

Îşi amintea totul extrem de bine. Mirosurile de transpiraţie şi whisky, luminile care o orbeau. Şi felul cum Jack Mercy intrase legănîndu-se în barul de noapte unde ea era pe scenă învăluită în pene şi cu nişte

podoabe pe cap de vreo zece kilometri.

Felul cum pufăia din trabuc în timp ce o privea.

Într-un fel bănuise că avea să o aştepte după ultimul spectacol. Şi îl însoţise fără să stea pe gînduri, din cazino în cazino, bînd, jucînd jocuri de noroc şi purtînd pălăria lui de cowboy pe cap.

La patruzeci şi opt de ore după aceea, se afla cu el într-o capelă micuţă cu muzică înregistrată şi flori de plastic. Şi cu un inel de aur pe deget.

Nu a fost de mirare faptul că acel inel a rămas la locul lui mai puţin de doi ani.

– Problema a fost că nu ne cunoşteam. A fost atracţia fizică şi febra jocurilor de noroc, spuse Louella stingînd ţigara în farfuria goală. Nu eram făcută pentru a trăi la o afurisită de fermă în Montana. Poate aş fi reuşit, cine ştie? L-am iubit.

Tess înghiţi o bucăţică de chec înainte să-i rămînă în gît.

– L-ai iubit?

– O vreme, da, zise Louella cu uşurinţa pe care i-o dădeau anii care trecuseră şi distanţa şi ridică din umeri. Numai o femeie nebună putea să-l iubească pe Jack multă vreme. Dar un timp l-am iubit. Şi din asta ai apărut tu. Şi o sută de mii de dolari. N-aş fi avut fetiţa mea şi barul dacă Jack Mercy n-ar fi intrat în seara aia în bar şi nu i-ar fi plăcut de mine. Aşa că îi sînt datoare.

– Îi eşti datoare celui care te-a alungat împreună cu fiica lui? Care ţi-a dat papucii şi o sută de mii de dolari?

– O sută de mii însemnau mult mai mult acum treizeci de ani decît în ziua de azi, spuse Louella, care învăţase să fie mamă şi femeie de afaceri temeinic.

Şi se mîndrea cu amîndouă.

– Şi, după părerea mea, am făcut o afacere bună.

– Mercy Ranch valorează douăzeci de milioane. Tot

mai crezi că ai făcut o afacere bună?

Louella îşi ţuguie buzele.

– Era ferma lui, scumpo. Eu doar am fost în vizită acolo puţin timp.

– Suficient cît să faci un copil şi să primeşti un şut în fund.

– Am vrut copilul.

– Mamă.

Aproape toată furia lui Tess se evaporă cînd auzi acele cuvinte, dar nedreptatea tot i se păstră în suflet.

– Aveai dreptul la mai mult. Eu aveam dreptul la mai mult.

– Poate da, poate nu, dar asta a fost înţelegerea atunci, spuse Louella aprinzîndu-şi altă ţigară şi hotărî să se ducă mai tîrziu la coafor. Timpul merge înainte. Jack a sfîrşit prin a face trei fete şi acum a murit. Vrei să-mi spui ce ţi-a lăsat?

– O problemă, zise Tess luînd ţigara din mîna Louellei şi trăgînd cu poftă din ea.

Fumatul era un obicei cu care ea nu era de acord, ce om cu cap putea să fie de acord? Dar trebuia să aleagă între ţigară şi cele cîteva milioane de calorii care încă se mai aflau pe farfuria ei.

– Mi-a lăsat o treime din fermă.

– O treime din... Dumnezeule mare, Tess, scumpo, dar asta e o avere! exclamă Louella sărind de pe scaun.

Chiar dacă avea un metru şaptezeci şi cinci şi şaptezeci şi cinci de kilograme, se putea mişca foarte uşor cînd era nevoie. Acum, de exemplu, ocoli repede tejgheaua barului pentru a-şi strînge fiica la piept.

– De ce stăm, oare, şi ne pierdem timpul bînd cafea? Ne trebuie nişte şampanie franţuzească. Bănuiesc că are Carmine aşa ceva pe-aici, pe undeva.

– Stai puţin, mamă, spuse Tess trăgînd-o de capot

cînd ea se repezi din nou la frigider. Nu-i chiar atît de simplu.

– Fiica mea milionară. Baroana vitelor, spuse Louella, destupînd sticla de şampanie şi făcînd să se verse din lichid. A dracului treabă.

– Trebuie să locuiesc acolo un an de zile, îi explică Tess repede cînd Louella duse sticla la gură şi bău veselă. Toate trei trebuie să locuim acolo un an, împreună. Altfel nu primim nimic.

Louella îşi linse şampania de pe buze.

– Trebuie să locuieşti în Montana un an? La fermă? întrebă ea şi vocea începu să-i tremure. Cu vacile? Tu, cu vacile?

– Aşa trebuie. Eu şi celelalte două. Împreună.

Continuînd să ţină sticla într-o mînă şi cu cealaltă ţinîndu-se de tejghea, Louella începu să rîdă. Rîse cu atîta poftă, încît îi dădură lacrimile întinzîndu-i fardul pe faţă.

– Isuse, ticălosul m-a făcut întotdeauna să rîd.

– Mă bucur că ţi se pare atît de amuzant, spuse Tess cu răceală. Poţi să rîzi cît vrei în fiecare seară în timp ce eu o să fiu în colţul ăla de lume, privind cum creşte iarba.

Louella turnă şampanie în ceştile de cafea.

– Scumpo, poţi să şi refuzi şi să trăieşti ca pînă acum.

– Şi să dau cu piciorul la cîteva milioane? Nu cred.

– Nu, spuse Louella studiindu-şi fiica, acel mister căruia îi dăduse naştere.

Atît de frumoasă, îşi spuse ea, atît de stăpînă pe sine.

– Nu, n-ai face-o. Semeni prea mult cu tatăl tău pentru a face asta. O să stai acolo cît e nevoie, Tess.

Şi se întrebă apoi dacă fiica ei avea să se mai

aleagă şi cu altceva în afară de o treime din fermă. Oare acel an avea să-i mai atenueze colţurile sau să le ascută?

Ridică ambele ceşti şi îi dădu una lui Tess.

– Cînd pleci?

– Mîine dimineaţă, spuse ea oftînd profund. Trebuie să mă duc să-mi cumpăr nişte afurisite de cizme, mormăi ea apoi şi zîmbi. Ce naiba, nu-i decît un an.

În timp ce Tess bea şampanie cu mama ei în bucătăria acesteia, Lily stătea la marginea unei păşuni, privind cum păşteau caii. Nu văzuse niciodată ceva mai frumos ca felul cum vîntul le răsfira coamele şi cum se înălţau munţii în depărtare, albaştri cu alb.

Pentru prima oară după luni de zile, dormise noaptea fără să fie nevoie să înghită somnifere, fără coşmaruri, legănată de linişte.

Acum era linişte. Auzea zgomotul maşinăriilor în depărtare. Doar un zumzet în aer. O auzise pe Willa vorbind cu cineva în dimineaţa aceea despre cultivarea cerealelor, dar voise să nu stea în calea nimănui. Putea să stea acolo singură cu caii, fără să stînjenească pe nimeni, fără ca nimeni să nu o stînjenească.

Timp de trei zile fusese lăsată să facă tot ce voia. Nimeni nu spunea nimic cînd ea se plimba prin casă sau ieşea să exploreze ferma. Bărbaţii îşi scoteau pălăriile dacă treceau pe lîngă ea şi Lily îşi închipuia că existau comentarii şi şuşoteli. Dar puţin îi păsa.

Aerul acolo era dulceag. I se părea că, oriunde ar fi stat, vedea ceva frumos, apa unui rîuleţ rostogolindu-se peste stînci, zborul unei păsări prin pădure, căprioare traversînd drumul în fugă.

Avea impresia că un an petrecut acolo avea să fie un adevărat paradis.

Adam stătu o clipă, cu găleata în mînă, privind-o. Ştia că se ducea acolo în fiecare zi. O văzuse depărtîndu-se de casă, de şopron, de păşuni şi îndreptîndu-se spre acea păşune, unde stătea lîngă gard, extrem de neclintită, extrem de tăcută.

Extrem de singură.

El aşteptase, gîndindu-se că ea simţea nevoia să fie singură. Vindecarea era adesea o chestiune solitară. Dar se mai gîndea, de asemenea, şi că avea nevoie de un prieten. Aşa că acum se duse spre ea, avînd grijă să facă destul zgomot ca să nu o sperie. Cînd se întoarse, zîmbetul ei apăru încet-încet, dar apăru.

– Îmi pare rău. Nu te împiedic aici, nu?

– Nu împiedici pe nimeni.

Datorită faptului că învăţa deja să fie relaxată în prezenţa lui, ea îşi îndreptă privirea din nou spre cai.

– Îmi place foarte mult să-i privesc.

– Poţi să-i priveşti chiar mai de aproape.

Nu avea nevoie de găleata cu grăunţe pentru a face caii să se apropie de gard. Oricare din ei ar fi venit dacă el ar fi strigat uşor doar. Îi dădu găleata lui Lily.

– Agit-o puţin.

Ea făcu acest lucru şi privi încîntată cum cîteva perechi de urechi se ciuliră şi caii veniră alergînd spre gard. Fără să stea pe gînduri ea băgă mîna în găleată şi îi dădu unei frumoase iepe să mănînce din palmă.

– Ai mai fost în apropierea cailor.

Ea îşi retrase mîna imediat.

– Îmi pare rău. Ar fi trebuit să întreb înainte să fac asta.

– Nu-i nimic, zise el, regretînd că îndepărtase acel zîmbet de pe chipul ei, acea luminiţă din ochii ei de o culoare între cenuşiu şi albastru.

Ca apa unui lac în umbra apusului, îşi spuse el.

– Vino aici, Molly.

Auzindu-şi numele, iapa porni de-a lungul gardului, spre portiţă. Adam o conduse în ocol şi îi puse căpăstrul.

Timidă din nou, Lily îşi şterse mîinile pe blugi şi se apropie şovăitoare.

– Numele ei e Molly?

– Da, spuse el uitîndu-se la cal, pentru a-i oferi lui Lily timpul necesar ca să-şi revină.

– E frumoasă.

– E un cal bun pentru şa. Blînd. Are un mers puţin cam brusc, dar îşi dă toată silinţa. Nu-i aşa, fetiţo? Ştii să călăreşti vestic, Lily?

– Să... ce?

– Probabil că ai învăţat stilul englezesc, spuse Adam punînd pătura pe care o adusese pe spatele lui Molly.

Ea îşi împreună mîinile, aşa cum făcea de fiecare dată cînd era cuprinsă de nervozitate.

– Nu înţeleg.

– Vrei să călăreşti, nu? o întrebă el aruncînd una din şeile vechi ale Willei pe spinarea calului. M-am gîndit că am putea să urcăm puţin pe deal. Poate vedem vreun elan.

Ea se trezi prinsă între dorinţă şi teamă.

– N-am mai călărit de... de foarte multă vreme.

– Asta nu se uită niciodată, zise el şi, estimînd lungimea picioarelor ei, potrivi scara la înălţimea necesară. După ce o să te mai obişnuieşti cu locurile, o să te poţi duce singură, spuse apoi şi se întoarse, observînd că ea se tot uita spre casă, de parcă ar fi calculat distanţa. Nu trebuie să te temi de mine.

Îl credea. Tocmai de aceea îi era teamă, că îi era atît de uşor să-l creadă. De cîte ori îl crezuse pe Jesse?

Dar totul se terminase, îşi aminti ea. Viaţa ei putea

reîncepe, dacă ea îi dădea voie.

– Mi-ar face plăcere să merg puţin, dacă eşti sigur că e în regulă.

– De ce n-ar fi? spuse el şi se îndreptă spre ea, dar se opri instinctiv, înainte ca ea să se ferească din nou. Nu trebuie să-ţi faci griji în privinţa Willei. Are un suflet bun şi generos. Doar că o doare uneori.

– Ştiu că e supărată. Are tot dreptul, zise ea şi, neputînd să se abţină, îi mîngîie obrazul lui Molly. E şi mai supărată de cînd au descoperit bietul animal. Nu pricep cine ar putea să facă aşa ceva. E atît de furioasă. Şi atît de ocupată. Tot timpul are cîte ceva de făcut şi eu stau aici degeaba.

– Vrei şi tu să faci ceva?

Cu calul între ei îi fu uşor să zîmbească.

– Nu şi dacă e vorba de castrarea vitelor. Le-am auzit azi- dimineaţă.

Se cutremură şi apoi reuşi să rîdă de sine.

– Am ieşit din casă înainte ca Bess să apuce să mă oblige să mănînc. Nu cred că aş fi putut să ţin prea mult mîncarea în stomac.

– E ceva cu care te obişnuieşti pînă la urmă.

– Nu cred, spuse Lily abia observînd cît de aproape îi era mîna de a lui Adam pe capul iepei. Willa e atît de în largul ei cu toate. E atît de sigură şi de încrezătoare. Invidiez asta, faptul că cineva ştie cine este. Pentru ea sînt o povară, de aceea n-am putut să-mi fac curaj să-i vorbesc, să o întreb dacă pot s-o ajut cu ceva.

– Nu trebuie să-ţi fie teamă nici de ea, spuse el atingîndu-i degetele şi continuînd să mîngîie iapa chiar şi după ce Lily îşi trase mîna. Dar, pînă una-alta, ai putea să mă întrebi pe mine. Mi-ar prinde bine o mînă de ajutc. La cai, adăugă el cînd o văzu privindu-l.

– Vrei să te ajut la cai?

– E mult de muncă, mai ales cînd o să vină iarna, spuse el şi, ştiind că aruncase sămînţa, se dădu înapoi. Mai gîndeşte-te.

Apoi îşi făcu mîinile căuş şi zîmbi din nou.

– Pune piciorul aici ca să te ajut să încaleci. Poţi să te-nvîrţi puţin pe-aici pînă îmi înşeuez şi eu calul.

Gîtlejul ei era atît de contractat, încît abia putu să înghită ca să-şi dreagă glasul.

– Nici măcar nu mă cunoşti.

– Bănuiesc că şi noi o să ajungem să ne cunoaştem, spuse el continunînd să-şi ţină mîinile împreunate, privind-o cu răbdare. Trebuie să-ţi pui doar piciorul în mîinile mele, Lily, nu toată viaţa.

Simţindu-se penibil, ea se agăţă de oblîncul şeii şi îl lăsă să o salte. Apoi privi în jos spre el cu seriozitate.

– Adam, viaţa mea e într-o dezordine îngrozitoare.

El doar încuviinţă şi verifică scările.

– Va trebui să începi să o pui din nou în ordine, zise el apoi ţinînd mîna pe glezna ei o clipă şi vrînd ca ea să se relaxeze sub atingerea lui. Astăzi, însă, trebuie doar să călăreşti puţin pe deal.

Căţeaua, lăsa corcitura aia să pună mîna pe ea. Tîrfa mică îşi închipuise că putea să scape de Jesse Cooke, se gîndise că putea să fugă şi că el nu avea să o găsească. Pusese poliţia pe urmele lui. Avea să plătească pentru asta.

Jesse privea prin binoclu în timp ce mici bule de furie se spărgeau în sîngele lui. Se întrebă dacă ticălosul acela de cowboy o întinsese pe spate pe Lily deja. Ei bine, şi el avea să plătească. Lily era nevasta lui Jesse Cooke şi el avea de gînd să-i amintească acest lucru cît de curînd.

Tîrfuliţă proastă, credea că făcuse ceva nemaipo-

menit ştergînd-o în Montana. Dar ziua în care Jesse Cooke avea să fie păcălit de o femeie era ziua cînd soarele nu va mai răsări dinspre est.

El ştiuse că ea nu avea să facă nici o mişcare fără să-şi contacteze mămica scumpă. Aşa că se postase în apropierea frumoasei căsuţe din Virginia. Şi, în fiecare dimineaţă, căuta în cutia de scrisori pentru a vedea dacă sosise ceva de la Lily.

Perseverenţa dăduse rezultate. Scrisoarea venise, aşa cum se aşteptase. O luase la motel şi o deschisese la abur. Ah, Jesse Cooke nu era prostul nimănui. O citise aflînd astfel unde avea de gînd să se ducă şi ce voia să facă.

Urma să pună mîna pe o moştenire, îşi spuse el cu amărăciune. Şi îşi lăsase soţul fără partea lui din plăcintă. Nu în viaţa asta, hotărî Jesse.

Imediat după ce scrisoarea fusese lipită la loc şi pusă înapoi în cutie, el pornise spre Montana. Şi ajunsese acolo cu două zile înaintea nevestei lui idioate, îşi spuse el acum. Suficient timp pentru ca un bărbat atît de deştept ca Jesse Cooke să se înveţe cu atmosfera şi să obţină o slujbă la Three Rocks.

O slujbă nenorocită, de menţinere a uneltelor în stare de funcţionare, îşi zise el. Ei bine, se pricepea la motoare şi întotdeauna exista ceva de reparat. Cînd nu făcea acest lucru, era trimis să verifice starea gardurilor zi şi noapte.

Dar asta era o treabă al naibii de bună, ca acum, de exemplu. Un bărbat care conducea o maşină pentru a verifica gardurile putea să facă un mic ocol ca să vadă ce altceva se mai întîmpla.

Şi vedea destule.

Jesse îşi frecă mustaţa pe care şi-o lăsase şi pe care şi-o vopsise ca şi părul şaten. Doar o măsură de

precauţie, îşi spuse el, o deghizare temporară, în caz că Lily ar fi trăncănit despre el. Dacă o făcea, atunci ei s-ar fi uitat după un bărbat blond fără nici un fir de păr pe faţă. Îşi lăsase şi părul să crească şi avea să-l lase în continuare. Ca un afurisit de homosexual, îşi spuse el, neplăcîndu-i ideea de a renunţa la tunsoarea lui severă ca aceea a soldaţilor de la marină.

În cele din urmă, se va merita. Cînd avea să pună din nou mîna pe Lily, cînd avea să-i aducă aminte cine era şeful.

Pînă cînd va veni acea zi fericită, el avea să se ţină pe aproape. Stînd la pîndă.

– Te distrezi, căţea, mormăi Jesse făcîndu-şi ochii mici în dosul lentilelor puternice cînd Lily porni cu calul alături de al lui Adam. O să vină şi clipa cînd o să plăteşti.

Aproape că se întunecase cînd Willa se întoarse acasă. Tăierea coarnelor şi castrarea vitelor era o treabă mizerabilă şi obositoare. Ştia că se extenuează şi că avea să continue să o facă. Voia ca oamenii să o vadă în toate ipostazele, făcînd tot felul de lucruri. Schimbarea persoanei care se ocupa de fermă era un lucru cu implicaţii serioase chiar şi în cele mai bune condiţii. Şi acelea numai condiţii bune nu erau.

Aşa se făcuse că era acolo cînd o turmă de elani doborîseră un gard, creînd o adevărată harababură. Şi, astfel, putuse să conducă personal oamenii în urmărirea elanilor, gonindu-i înapoi, pentru a se repara gardul la loc.

Acum, după ce terminase treaba pe ziua aceea, cînd oamenii se pregăteau să mănînce şi să joace cărţi în baracă, ea nu voia nimic mai mult decît să facă o baie fierbinte şi să mănînce. Tocmai urca pentru a face

primul lucru propus, cînd auzi bătaia din uşă. Ştiind că Boss trebuia să fie la bucătărie, Willa coborî din nou şi deschise uşa.

Îl întîmpină pe Ben încruntată.

– Ce doreşti?

– O bere rece ar fi foarte bună.

– Aici nu e saloon, zise ea, dar se dădu la o parte din uşă, ducîndu-se în living-room, la frigiderul din spatele barului. Grăbeşte-te, Ben, încă n-am mîncat.

– Nici eu n-am mîncat, spuse el luînd sticla. Dar nu cred c-o să mă inviţi.

– N-am chef de companie.

– Niciodată n-ai chef de companie, preciză Ben desfăcînd sticla şi bînd cu poftă. Nu te-am mai văzut de cînd am urcat împreună dealul şi m-am gîndit să trec pe-aici să-ţi spun că n-am descoperit nimic. Urma a dispărut subit. După părerea mea, persoana se pricepe să-şi şteargă urmele.

Îşi luă şi ea o bere şi, pentru că o dureau picioarele, se trînti pe canapea lîngă Ben.

– Pickles crede că au fost nişte puşti. Bogaţi şi nebuni.

– Şi tu?

– Eu n-am crezut. Acum, însă, mi se pare a fi o explicaţie plauzibilă.

– S-ar putea. N-ar mai folosi la nimic să ne ducem pe-acolo. Am adus vitele. Sora ta s-a întors de la Los Angeles?

Willa încetă să-şi mai dezmorţească umerii şi îl privi încruntată.

– Te interesează al naibii de mult treburile familiei Mercy, McKinnon.

– Asta face parte din îndatoririle mele acum.

Îi plăcea foarte mult să-i amintească, la fel de mult cum îi plăcea să se uite la ea, aşa cum era cu firele de

păr scăpate din coada împletită şi cu cizmele cocoţate alături de ale lui.

– Ai primit vreo veste de la ea?

– O să sosească mîine, aşa că, dacă asta va pune capăt curiozităţii tale, poţi...

– O să mi-o prezinţi? întrebă el şi începu să se joace cu părul ei. Poate o să-mi placă de ea şi o s-o ţin ocupată ca să nu te deranjeze o vreme.

Ea îi dădu mîna la o parte, dar el îşi reluă îndeletnicirea.

– Întotdeauna îţi cad femeile la picioare?

– Toate, în afară de tine, draga mea. Şi asta pentru că încă n-am găsit modul potrivit de a te dezechilibra, zise el plimbîndu-şi vîrful degetului pe obrazul ei şi privind cum ea făcu ochii mici. Dar caut în continuare. Şi cealaltă?

– Cealaltă... ce?

– Cealaltă soră.

– E pe-aici pe undeva.

El zîmbi leneş.

– Te fac să fii nervoasă. Nu-i interesant?

– Trebuie să-ţi mai retezi din orgoliu, zise ea şi dădu să se ridice, dar el o împiedică apăsîndu-i umărul.

– Ei, ca să vezi, murmură el cînd o simţi vibrînd sub mîna lui. Se pare că n-am acordat destulă atenţie. Vino încoace.

Ea se concentră ca să-şi recapete răsuflarea normală. Ah, pare atît de arogant, îşi spuse ea. Atît de îngîmfat. Atît de sigur că o să mă topesc dacă o să apese pe butonul potrivit.

– Vrei să vin, spuse ea pe un ton mai cald, care îl făcu să facă ochii mari de uimire. Şi ce-o să se întîmple?

Ar fi putut să se numească un idiot, dacă i-ar mai fi

rămas suficient sînge în cap pentru a mai permite gîndirea. Dar, în clipa aceea, nu mai simţi decît cum scînteia de dorinţă trupească fu înteţită de acea voce răguşită.

– Aş zice că ar cam fi timpul să aflăm, spuse Ben şi o trase spre el.

Dacă nu şi-ar fi luat ochii de la ai ei pentru a şi-i fixa asupra gurii ei, ar fi văzut. Dar aşa, se trezi la doi centimetri de acea gură şi scăldat de berea pe care ea i-o turnă în cap.

– Eşti aşa de prost, Ben, spuse ea şi, încîntată de sine, se aplecă pentru a pune sticla goală pe masă. Crezi că aş putea să trăiesc o viaţă întreagă la o fermă înconjurată de o mulţime de bărbaţi grosolani fără să văd o asemenea mişcare de departe?

El îşi trecu mîna încet prin părul ud.

– Bănuiesc că nu. Dar...

Se mişcă foarte repede. Cînd se trezi sub el, Willa îşi spuse că pînă şi un şarpe cu clopoţei făcea zgomot înainte să atace. Acum nu putea decît să simtă dispreţ faţă de sine pentru poziţia în care se afla.

– Mişcarea asta n-ai mai văzut-o, spuse el prinzîndu-i încheieturile mîinilor şi ridicîndu-i braţele deasupra capului.

Ea era îmbujorată la faţă, dar el nu credea că acest lucru se datora numai furiei. Furia nu o putea face să tremure şi nu îi strecura în privire acea conştienţă feminină subită.

– Ţi-e frică să mă laşi să te sărut, Willa? Ţi-e teamă c-o să-ţi placă?

Inima ei bătea prea tare, dîndu-i senzaţia că avea să-i spargă pieptul. Simţea furnicături în buze, de parcă nervii din interiorul lor ar fi dorit cu nerăbdare să intre în acţiune.

– Dacă o să vreau să mă atingi cu gura, o să-ţi spun.

El zîmbi doar şi îşi apropie faţa şi mai mult de a ei.

– De ce nu-mi spui că nu vrei? Haide, spune-mi, zise el cu o voce răguşită şi o muşcă uşor de maxilar. Spune-mi că nu vrei să te gust. Măcar o dată.

Ea nu putea. Ar fi fost o minciună, dar nu asta ar fi împiedicat-o. Pur şi simplu, nu putea să scoată nici un cuvînt din gîtlejul uscat. Aşa că alese cealaltă alternativă, ridicînd genunchiul repede şi cu putere.

Avu plăcerea să-l vadă pălind înainte să se prăbuşească peste ea.

– Dă-te la o parte de pe mine. Dă-te la o parte, idiot afurisit. Mă striveşti, spuse ea şi, încercînd cu disperare să se elibereze, se arcui şi se zvîrcoli, făcîndu-l să geamă. Izbuti să tragă aer în piept o dată înainte să-l apuce de păr şi să tragă.

Se rotogoliră pe jos şi ea văzu stele verzi cînd se lovi cu cotul de marginea mesei. Durerea şi furia o făcură să riposteze. Ceva căzu pe duşumea în timp ce ei se rostogoleau, icnind şi înjurînd.

El încerca să se apere, dar era limpede că ea voia să învingă. Şi dovedi acest lucru muşcîndu-l de braţ puţin mai jos de umăr. Ţipînd, convins că avea să-i smulgă o bucată de carne, el izbuti să o prindă de bărbie şi să strîngă. Încetul cu încetul ea îşi desprinse dinţii din braţul lui.

Continuară să se rostogolească, izbindu-şi cizmele, înghiontindu-se cu coatele, apucîndu-se cu mîinile. Willa nu îşi dădu seama că rîdea pînă cînd el nu o ţintui locului. Continuă să rîdă, neputînd să se oprească nici ca să respire.

– Crezi că-i amuzant? întrebă el privind-o printre firele de păr şi apoi suflă ca să le dea la o parte.

Era însă fericit că ea nu reuşise să-i smulgă părul.

– M-ai muşcat.

– Ştiu, spuse ea trecîndu-şi limba peste dinţi. Cred că mi-a rămas puţin din cămaşa ta în gură. Dă-mi drumul, Ben.

– Ca să mă muşti din nou sau ca să-ncerci să-mi împingi ouăle pînă în gît?

Din moment ce acestea încă îl mai dureau, destul de mult, el făcu ochii mici şi zîmbi.

– Te baţi ca o fată.

– Şi ce? Dă rezultate.

El începu să simtă din nou acea trecere fierbinte de la furie la dorinţă fizică, de la insulte la interes. Sînii ei erau striviţi plăcut de pieptul lui, iar picioarele îi erau desfăcute, cu ale lui între ele.

– Aşa e. Faptul că eşti femeie se potriveşte situaţiei.

Ea văzu transformarea din ochii lui şi oscilă între panică şi dorinţă.

– Nu.

Gura lui se afla la mai puţin de doi centimetri de a ei acum şi ei i se tăie iarăşi respiraţia.

– De ce nu? N-o să păţească nimeni nimic.

– Nu vreau să mă atingi cu gura.

El îşi înălţă o sprînceană şi zîmbi.

– Minţi.

Ea se cutremură.

– Da.

Gura lui se afla aproape lipită de a ei cînd Willa auzi primele ţipete asurzitoare.

Capitolul 5

Ben ţîşni imediat în picioare. De data aceasta, cînd alergă în urma lui, Willa îi admiră repeziciunea cu care se putea mişca. Încă mai răsuna ecoul acelor ţipete cînd el deschise brusc uşa.

– Dumnezeule, murmură el păşind peste mizeria însîngerată de pe verandă şi luînd-o pe Lily în braţe. E în regulă, scumpo, spuse el întorcîndu-se automat în aşa fel, încît ea să nu vadă nimic şi, mîngîind-o uşor pe spate, se uită peste capul ei în ochii Willei.

În ei citi şoc, dar nu era groaza tremurătoare a femeii pe care o ţinea în braţe. Aceea era fragilă, îşi spuse el, în timp ce Willa avea să fie întotdeauna puternică.

– Ar trebui s-o duci înăuntru, îi spuse el Willei.

Dar aceasta clătină din cap şi se uita în jos la trupul ciopîrţit de la picioarele ei.

– Trebuie să fie una din pisicile din şopron.

Sau fusese, îşi spuse ea cu amărăciune, înainte ca să o fi decapitat cineva, să o fi golit de măruntaie şi să o fi lăsat ca pe un dar oribil în faţa uşii ei.

– Du-o înăuntru, Will, repetă Ben.

Ţipetele îi aduseseră şi pe ceilalţi în fugă. Adam ajunse primul pe verandă şi primul lucru pe care îl văzu fu că Lily plîngea în braţele lui Ben. Golul din stomac fu

stîrnit de acest lucru la fel de mult ca şi de ceea ce văzu pe verandă.

Instinctiv se duse şi îi puse mîna pe braţ, vorbindu-i liniştitor cînd ea tresări.

– E în regulă, Lily.

– Adam, am văzut...

Greaţa îi făcea stomacul să se revolte.

– Ştiu. Du-te înăuntru acum. Uită-te la mine, murmură el desprinzînd-o uşor din braţele lui Ben şi conducînd-o spre uşă. Willa o să te ducă în casă.

– Uite ce e, eu...

– Ai grijă de sora ta, Will, o întrerupse Adam şi îşi puse mîna pe a lui Lily.

Willa pierdu bătălia cînd mîna lui Lily tremură sub a ei şi, murmurînd o înjurătură, o trase după ea.

– Haide, trebuie să stai jos.

– Am văzut...

– Da, ştiu ce-ai văzut. Uită, spuse Willa închizînd uşa cu hotărîre în urma lor şi lăsîndu-i pe bărbaţi să se descurce cu trupul fără cap de pe verandă.

– Dumnezeule, Adam, e o pisică? întrebă Jim Brewster trecîndu-şi o mînă peste gură. Sigur cineva a făcut o porcărie de nedescris.

Adam se uită la fiecare: Jim palid, cu mărul lui Adam urcînd şi coborînd agitat; Ham cu buzele strîns lipite; Pickles cu o puşcă pe umăr. Apoi mai erau Billy Vincent, care avea doar optsprezece ani şi era teribil de curios, şi Wood Book, care îşi mîngîia barba neagră şi mătăsoasă.

Wood fu cel care vorbi şi vocea îi era foarte calmă.

– Unde o fi capul? Nu-l văd pe-aici.

Se apropie şi mai mult. El supraveghea cultivarea, îngrijirea şi recoltarea cerealelor, iar soţia lui, Nell, gătea pentru angajaţii fermei.

Mirosea a *Old Spice* şi a bomboane mentolate. Adam ştia că era un om de nădejde, la fel de implacabil ca Stînca Gibraltarului.

– Poate că individului îi plac trofeele, spuse Adam punînd capăt şuşotelilor.

Numai Billy continuă să vorbească.

– Iii-suse Cristoase, aţi mai văzut vreodată aşa ceva? A împrăştiat măruntaiele peste tot. Cine ar putea să facă aşa ceva unei amărîte de pisici? Ce credeţi...

– Mai tacă-ţi gura, Billy, idiotule.

Ordinul veni de la Ham, care oftă o dată şi îşi scoase pachetul de ţigări.

– Întoarceţi-vă la masă cu toţii. N-aveţi ce face acum decît să vă holbaţi ca nişte cucoane bătrîne la parada modei?

– Nu prea mai am poftă de mîncare, murmură Jim, dar se depărtă împreună cu ceilalţi.

– Cu siguranţă e o porcărie îngrozitoare, zise Ham. Bănuiesc că un puşti ar fi putut să facă aşa ceva. Băieţii lui Wood sînt cam neastîmpăraţi, dar nu sînt răi. Dacă vreţi să ştiţi părerea mea, trebuie să fii crud ca să faci asta. Dar o să stau de vorbă cu ei.

– Ham, te superi dacă te-ntreb ce au făcut oamenii în timpul ultimei ore?

Ham îl privi pe Ben printr-un nor de fum.

– Au umblat de colo-colo, s-au spălat pentru masă, chestii din astea. N-am stat cu ochii pe ei, dacă asta vrei să ştii. Oamenii care lucrează aici nu obişnuiesc să se distreze ciopîrţind pisici.

Ben încuviinţă doar. Nu era treaba lui să întrebe mai multe şi amîndoi ştiau acest lucru.

– Trebuie să se fi întîmplat în cursul ultimei ore. Eu mă aflu aici de cîtva timp şi chestia asta nu era cînd am venit.

Ham mai inhală puţin fum şi încuviinţă.

– O să stau de vorbă cu băieţii lui Wood, spuse el şi mai aruncă o privire spectacolului de pe verandă. Cu siguranţă e o porcărie îngrozitoare, repetă el şi apoi plecă.

– Vi s-au mutilat două animale într-o săptămînă, Adam.

Adam se lăsă pe vine şi atinse blana însîngerată.

– Se numea Mike. Era bătrîn, nu mai vedea aproape deloc cu un ochi şi ar fi trebuit să moară în somn.

– Îmi pare nespus de rău, spuse Ben înţelegînd afecţiunea, chiar şi intimitatea cu animalele şi îi puse o mînă pe umăr lui Adam. Cred că e vorba de ceva grav aici.

– Da. Nu băieţii lui Wood au făcut asta. N-au puterea pentru un lucru atît de plin de cruzime. Şi nici n-au fost pe deal să măcelărească o vacă.

– Nu, nici eu nu cred c-au fost ei. Cît de bine îţi cunoşti oamenii?

Adam îşi ridică privirea.

– Oamenii nu reprezintă domeniul meu. Eu mă ocup de cai. E cald încă, îşi spuse el mîngîind blana îmbibată de sînge. Se răcea repede, dar era cald încă.

– Îi cunosc destul de bine. Toţi în afară de Billy sînt aici de ani de zile, iar el a venit vara trecută. Va trebui s-o întrebi pe Willa, ea trebuie să ştie mai multe, spuse Adam privind în jos din nou, îndurerat pentru un motan bătrîn, pe jumătate orb, căruia încă îi mai plăcea să vîneze. Lily n-ar fi trebuit să vadă asta.

– Nu, n-ar fi trebuit, fu de acord Ben oftînd şi se întrebă cît de aproape fusese de a vedea cine era făptaşul. O să te ajut să-l îngropi.

În casă, Willa se plimba agitată prin living-room. Cum naiba trebuia să aibă grijă de ea? Şi de ce îi

dăduse Adam o sarcină atît de inutilă? Lily nu făcea decît să stea ghemuită într-un colţ al canapelei şi să tremure.

Îi dăduse whisky, nu? Ba chiar o mîngîiase uşor pe cap neştiind ce altceva să facă. Avea o problemă gravă, pentru Dumnezeu, şi nu mai avea nevoie şi de o estică slabă de stomac.

– Îmi pare rău.

Acelea erau primele cuvinte pe care reuşise să le scoată de cînd intrase în casă. Trăgînd adînc aer în piept, Lily încercă din nou.

– Îmi pare rău. N-ar fi trebuit să ţip aşa. Dar n-am văzut în viaţa mea... Fusesem cu Adam, îl ajutasem la cai şi pe urmă, am... am...

– Bea din blestematul ăla de whisky odată, se răsti Willa, dar apoi se înjură cînd o văzu pe Lily tresărind şi ducînd imediat paharul la gură.

Dezgustată de sine, Willa îşi trecu mîinile peste faţă.

– Bănuiesc că oricine ar fi ţipat dacă ar fi dat peste aşa ceva. Nu sînt supărată pe tine.

Lily nu suporta whisky-ul, felul cum ardea gîtlejul, cum mirosea. Lui Jesse îi plăcea *Seagram's*. Şi, pe măsură ce nivelul lichidului din sticlă scădea, furia lui creştea. Întotdeauna. Dar acum se prefăcu că bea.

– Era o pisică? Mi s-a părut că era o pisică, spuse Lily muşcîndu-şi buzele cu putere ca să nu-i tremure vocea. Era pisica ta?

– Pisicile sînt ale lui Adam. Şi cîinii. Şi caii. Dar cine a făcut-o, a făcut-o ca să mă atace pe mine. N-a lăsat-o pe veranda lui Adam. Mie mi-a făcut asta.

– Ca şi... ca şi cu vaca.

– Poftim puţin ceai, spuse Bess intrînd repede cu o tavă şi, după ce o lăsă jos, începu să se agite imediat. Will, ce-a fost în mintea ta cînd i-ai dat bietei fete

whisky? Nu poate decît să-i tulbure stomacul, zise Bess şi luă paharul din mîna lui Lily, punîndu-l deoparte. Bea puţin ceai, scumpo, şi odihneşte-te. Ai avut un şoc puternic. Will, nu te mai mişca atît şi aşează-te odată.

– Stai tu cu ea. Eu mă duc afară.

Deşi turnă ceaiul cu o mînă sigură, Bess îi aruncă o privire aspră Willei, care se depărta.

– Fata asta nu ascultă niciodată.

– E tulburată.

– Parcă nu sîntem cu toţii?

Lily luă ceaşca în ambele mîini şi simţi căldura răspîndindu- i-se în trup de la prima înghiţitură.

– Ea e mai mult decît noi toţi. Doar e ferma ei.

Bess îşi înclină capul.

– E şi a ta.

– Nu, spuse Lily mai bînd puţin ceai şi liniştindu-se încetul cu încetul. Întotdeauna va fi a ei.

Pisica dispăruse, dar pe podeaua de lemn a verandei mai era încă o baltă de sînge. Willa se duse după o găleată cu apă şi săpun şi o perie de sîrmă. Ştia că ar fi curăţat Bess, dar era ceva ce nu putea să lase pe altcineva să facă.

În patru labe, în lumina de pe verandă, îndepărtă orice urmă de violenţă. Moartea era ceva firesc. Credea, accepta şi înţelegea acest lucru. Vitele erau crescute pentru carnea lor şi o găină care nu mai făcea ouă ajungea în oală. Căprioarele şi elanii erau vînaţi şi puşi pe masă.

Stătea în firea lucrurilor.

Oamenii trăiau şi mureau.

Nici violenţa nu îi era străină. Trimisese un glonţ într-o fiinţă vie şi curăţase vînatul de măruntaie cu propriile mîini. Tatăl ei insistase să facă acest lucru, îi poruncise să înveţe să vîneze, să privească un cerb

cum se prăbuşea însîngerat. Suporta aceste lucruri.

Dar cruzimea aceea, răutatea acelui gest nu erau fireşti. Ştersese tot sîngele, pînă la ultima picătură, după care se lăsă pe călcîie şi îşi ridică privirea spre cer.

O stea căzu chiar sub ochii ei, lăsînd o dîră slabă pe cerul nopţii şi dispărînd în neant.

De undeva din apropiere se auzi ţipătul unei bufniţe şi ea ştia că animalele căutau să se adăpostească. Deoarece în seara aceea era luna vînătorului, plină şi strălucitoare. În noaptea aceea se va muri – în pădure, pe dealuri, în iarbă. Nu se putea nega acest lucru.

N-ar fi trebuit să-i vină să plîngă.

Auzi paşi şi îşi reveni iute. Tocmai se ridica în picioare cînd Ben şi Adam apărură de după colţ.

– Aş fi făcut eu asta, Will, spuse Adam luîndu-i găleata din mînă. Nu era nevoie s-o faci tu.

– Am terminat, zise ea atingîndu-i faţa uşor. Îmi pare rău de Mike, Adam.

– Îi plăcea să lenevească la soare pe stînca din spatele şopronului. Acolo l-am îngropat, spuse el şi apoi aruncă o privire spre fereastră. Ce mai face Lily?

– Bess e cu ea. E mai bine decît dacă aş fi stat eu.

– Mă duc să vărs asta şi pe urmă trec să văd cum se mai simte.

– Bine, spuse ea, dar îşi mai ţinu mîna o clipă pe obrazul lui şi murmură ceva în limba mamei lor.

Acest lucru îl făcu să zîmbească, nu atît cuvintele liniştitoare, cît limba folosită. Ea o făcea rareori şi numai cînd era un moment mai important. El plecă după aceea, lăsînd-o cu Ben.

– Ai o problemă foarte serioasă, Will.

– Am mai multe chiar.

– Cel care a făcut asta a făcut-o în timp ce noi eram în casă.

Hîrjonindu-ne ca doi copii idioţi, îşi spuse el în gînd.

– Ham o să stea de vorbă cu băieţii lui Wood.

– Joe şi Pete? întrebă Will pufnind ironică şi se lăsă pe călcîie pentru a se calma. Exclus, Ben. Băieţilor ălora le place să alerge pe-aici şi se snopesc în bătaie de obicei, dar nu pot să tortureze un motan bătrîn.

Îşi frecă cicatricea din bărbie.

– Ai văzut, nu?

– Doar am ochi, nu? spuse ea şi trase aer în piept. A tăiat bucăţele din el şi arătau ca nişte arsuri, probabil de la o ţigară pe blană. N-au fost băieţii lui Wood. Adam le-a dăruit două pisicuţe în primăvară. Le răsfaţă ca pe nişte bebeluşi.

– Adam a supărat pe cineva în ultima vreme?

Ea nu se uită la el.

– Nu i-au făcut-o lui Adam, ci mie.

– Bine, zise el şi, pentru că era de aceeaşi părere, încuviinţă.

Şi se îngrijoră.

– Ai supărat pe cineva în ultima vreme?

– În afară de tine?

El zîmbi uşor şi urcă o treaptă pentru a o privi drept în ochi.

– Pe mine m-ai supărat toată viaţa. Nu contează. Vorbesc serios, Willa, spuse el şi îşi împleti degetele pe după ale ei. Ştii pe cineva care crezi că ar vrea să-ţi facă vreun rău?

Uluită de gestul lui, ea se uită în jos la mîinile lor împreunate.

– Nu. Pickles şi Wood s-ar putea să fie cam nemulţumiţi acum, că le sînt şefă. Mai ales Pickles. E chestia cu faptul de a primi ordine de la o femeie. Dar n-au nimic împotriva mea ca persoană.

– Pickles era sus, zise Ben. Ar fi în stare de aşa ceva ca să te atace? Să sperie o femeie?

Ea pufni orgolioasă.

– Par cumva speriată?

– M-aş simţi mai bine dacă ai părea, zise el şi ridică din umeri. Ar fi în stare de aşa ceva?

– Acum vreo două ore aş fi spus nu. Acum nu mai sînt sigură.

Ceea ce era cel mai rău, îşi dădu ea seama. Faptul că nu ştia în cine să aibă încredere sau cît de mult să se încreadă în ei.

– N-aş crede. Se înfurie repede şi îi place să înjure, dar nu-l văd omorînd animale aşa aiurea.

– Eu aş zice că a existat un motiv aici. Asta trebuie să descoperim.

Ea îşi înclină capul.

– Zău?

– Pămîntul tău se învecinează cu al meu, Will. Şi, timp de un an de-acum înainte, faci parte din responsabilităţile mele, spuse el şi îi strînse mîna mai tare cînd ea încercă să şi-o tragă. Asta e realitatea şi îmi închipui că ne vom obişnui amîndoi cu ea. Am de gînd să stau cu ochii pe tine şi pe tot ce-i al tău.

– Dacă te apropii prea mult, s-ar putea să te trezeşti învineţit, Ben.

– Îmi asum riscul, zise el, dar, pentru orice eventualitate, îi luă şi cealaltă mînă şi i le ţinu pe amîndouă pe lîngă trup. Am senzaţia că anul ăsta o să fie foarte interesant. Nu m-am luptat cu tine de... să tot fie vreo douăzeci de ani. Te-ai împlinit frumos.

Ştiind că el era mai puternic, ea stătu nemişcată.

– Vorbeşti foarte frumos, Ben. Poetic. Ar trebui să simţi cît de tare îmi bate inima.

– Scumpo, mi-ar face mare plăcere, dar ai încerca

să mă pui la podea.

Ea zîmbi şi se simţi mai bine.

– Nu, Ben. Te-aş pune la podea. Acum pleacă. Sînt obosită şi aş vrea să mănînc.

– O să plec.

Dar nu încă, îşi spuse el cuprinzîndu-i încheieturile mîinilor şi fiind intrigat cînd îi simţi pulsul înteţit. Nu ţi-ai fi dat seama după ochii ei, atît de calmi şi de întunecaţi. Nu ţi-ai fi dat seama de multe, hotărî în sinea lui aruncîndu-i o singură privire Willei Mercy.

– Nu mă săruţi de noapte bună?

– Te-aş strica pentru toate celelalte cu care îţi place să te joci.

– Mi-aş asuma şi riscul ăsta, spuse el, dar bătu în retragere.

Nu era nici timpul, nici locul. Totuşi, avea sentimentul că, foarte curînd, avea să aibă grija amîndurora.

– O să mă-ntorc.

– Da, zise ea şi-şi băgă mîinile în buzunare în timp ce el urcă în maşină. Ştiu, adăugă ea şi inima continua să-i bată cu putere.

Aşteptă pînă cînd luminile farurilor se pierdură în întuneric, după care aruncă o privire peste umăr spre casa luminată. Îşi dorea baia fierbinte, mîncarea caldă şi un somn fără vise. Dar toate mai trebuiau să aştepte. Mercy Ranch era a ei şi ea trebuia să stea de vorbă cu oamenii.

Încerca să se ţină departe de baracă, deoarece considera că oamenii aveau dreptul la intimitate şi acea construcţie din lemn cu balansoare pe verandă era caminul lor. Acolo dormeau şi mîncau, citeau cărţi dacă le plăcea să citească. Jucau cărţi şi se ciondăneau, se uitau la televizor şi se plîngeau în legătură cu şefa.

Nell le gătea mîncarea în bungalow-ul pe care îl

împărţea cu Wood şi fiii lor, după care le-o ducea cu căruciorul. Nu îi servea ea şi cîte unul din ei trebuia să cureţe în fiecare săptămînă. Astfel puteau să mănînce cum voiau. Puteau să mănînce murdari, aşa cum veneau de la lucru, sau în ţinuta intimă. Puteau să spună tot felul de minciuni despre femei sau despre mărimea sculelor.

Era casa lor, în definitiv.

Aşa că bătu la uşă şi aşteptă să fie poftită înăuntru. Erau toţi acolo, în afară de Wood, care lua masa acasă împreună cu familia. Oamenii erau aşezaţi în jurul mesei şi Ham, în capăt, stătea cu scaunul înclinat spre spate de cînd terminase de mîncat. Billy şi Jim continuau să mănînce, iar Pickles bea o bere şi stătea încruntat.

– Îmi pare rău că vă întrerup masa.

– Am terminat, îi spuse Ham. Billy, treci şi strînge vasele. Dacă mai bagi ceva în tine o să pocneşti. Vrei o cafea, Will?

– Nu mi-ar displăcea, zise ea şi se duse la sobă, îşi umplu o ceaşcă şi o lăsă simplă.

Înţelegea că era o chestiune delicată şi că trebuia să procedeze cu tact, dar şi direct.

– Nu pot să-mi închipui cine ar fi putut să ciopîrţească pisica aia, spuse ea şi sorbi din cafea. Are vreunul din voi vreo idee?

– Am vorbit cu băieţii lui Wood, spuse Ham punîndu-şi şi el o cafea. Nell zice că au stat în casă cu ea aproape toată seara. Amîndoi au bricege şi Nell i-a pus să mi le arate. Erau curate, explică el şi luă o înghiţitură de cafea. Cel mic, Pete, a început să plîngă cînd a auzit de bătrînul Mike. E un băiat înăltuţ. Cînd îl vezi nici nu zici că are doar opt ani.

– Am auzit de copii care fac porcării din astea, spuse Pickles posomorît. Şi, cînd se fac mari, ajung

criminali în serie.

Willa îi aruncă o privire. Dacă era cineva care să găsească o modalitate de a înrăutăţi lucrurile, acesta ora Pickles.

– Nu cred că băieţii lui Wood sînt nişte John Wayne Gacy în formare.

– Ar fi putut fi McKinnon, spuse Billy zdrăngănind vasele în chiuvetă şi sperînd că Willa avea să-l observe.

Întotdeauna spera ca ea să-l observe; pasiunea lui pentru ea era la fel de mare ca Montana.

– A fost aici, zise el dînd din cap ca să-şi dea părul blond la o parte din ochi şi frecă vasele mai tare decît era nevoie pentru ca muşchii să i se încordeze. Şi oamenii lui erau sus pe deal cînd vaca aia a fost căsăpită.

– Ar trebui să gîndeşti înainte să deschizi gura, tîmpitule, interveni Ham calm.

După părerea lui, oricine avea sub treizeci de ani putea să fie un tîmpit. Billy, cu ochii lui curioşi şi cu imaginaţia lui, avea mai multe şanse ca majoritatea.

– McKinnon nu e tipul care să ciopîrţească o afurisită de pisică.

– Ei, dar a fost aici, spuse Billy cu încăpăţînare şi aruncă o privire cu coada ochiului ca să vadă dacă Willa îl asculta.

– Aşa e, a fost aici, zise ea. Şi era înăuntru cu mine. Eu însămi i-am deschis uşa şi atunci nu era nimic pe verandă.

– Nu s-a întîmplat nimic de genul ăsta cînd trăia bătrînul, spuse Pickles luînd încă o înghiţitură de bere şi aruncîndu-i o privire Willei.

– Haide, Pickles, zise Jim stînjenit şi se mişcă pe scaunul lui care scîrţîi. Nu poţi să dai vina pe Will pentru chestia asta.

– Am zis şi eu.

– Aşa e, fu de acord Willa. Aşa ceva nu s-a întîmplat niciodată cînd trăia bătrînul. Dar el a murit şi eu conduc acum. Iar cînd o să aflu cine a făcut treburile astea, o să mă ocup personal de el, spuse ea punînd ceaşca jos. V-aş ruga să vă gîndiţi cu toţii, poate vă amintiţi ceva, că aţi văzut pe cineva sau ceva. Dacă se întîmplă, ştiţi unde mă găsiţi.

După ce se închise uşa în urma ei, Ham trase un picior în scaunul lui Pickles, aproape zburîndu-l de sub el.

– De ce trebuie să fii aşa de idiot? Fata asta îşi dă toată silinţa.

– E femeie, nu?

Şi asta nu era bine, îşi spuse el.

– Nu poţi să ai încredere în ele şi sigur nu poţi conta pe ele. Şi dacă persoana care a ciopîrţit o vacă şi o pisică o să încerce cu un om data viitoare? zise el şi roti sticla de bere lăsîndu-le timp să rumege ceea ce spusese. Aveţi de gînd să aşteptaţi să vă apere ea? Eu ştiu că n-o s-o fac.

Ochii lui Billy erau măriţi şi plini de emoţie.

– Credeţi că cineva o să-ncerce să ne facă aşa ceva unuia din noi? Că o să-ncerce să ne taie bucăţele?

– Of, mai tacă-ţi gura, spuse Ham trîntind ceaşca de cafea. Pickles nu încearcă decît să vă întărîte pentru că îl deranjează că e condus de o femeie. Să omori vaci şi o pisică plină de purici nu-i acelaşi lucru cu a omorî un om.

– Ham are dreptate, zise Jim, dar trebui să înghită în sec şi nu mai arătă nici un interes faţă de rămăşiţele de mîncare din farfurie. Dar poate n-ar fi rău să fim prudenţi o vreme. Mai sînt două femei la fermă acum, spuse el şi îşi împinse farfuria la o parte, ridicîndu-se. Poate ar trebui să le ţinem sub supraveghere.

– Eu o să am grijă de Will, interveni Billy repede şi primi o palmă scurtă peste ureche din partea lui Ham.

– Tu o să-ţi faci treaba ca întotdeauna. N-am de gînd să intru în panică din cauza unei pisici, spuse el şi îşi răsturnă ceaşca, după care o ridică din nou. Pickles, dacă n-ai ceva inteligent de spus, taci din gură. Asta e valabil pentru toţi.

Îi privi pe rînd şi apoi încuviinţă satisfăcut.

– Mă duc să mă uit la *Jeopardy.*

– Eu vă spun ceva, zise Pickles încet. Îmi ţin puşca aproape şi un cuţit în cizmă. Dacă văd pe careva purtîndu-se ciudat pe-aici, mă ocup imediat de el. Şi o să-mi port singur de grijă, adăugă el, după care îşi luă berea şi ieşi din baracă.

Jim luă şi el o bere, uitîndu-se tot timpul la chipul palid al lui Billy. Sărmanul, îşi spuse el, o să aibă coşmaruri cu siguranţă.

– Face pe deşteptul. Îl cunoşti doar.

– Da, dar... zise Billy şi îşi trecu o mînă peste gură.

Era doar o pisică, îşi aminti el. Doar un motan bătrîn şi chior.

– Da, îl cunosc.

Willa avu coşmaruri. Se trezi brusc scăldată într-o sudoare rece, inima îi bătea cu putere şi un ţipăt îi era blocat în gîtlej. Se chinui să iasă din cearceafurile încîlcite, trăgînd aer în piept cu disperare. Stătea singură, tremurînd, în mijlocul patului şi razele lunii pătrundeau prin ferestre în timp ce o adiere uşoară bătea în geam.

Nu îşi amintea prea bine ce o tulburase în somn. Sînge, spaimă, panică. Cuţite. O pisică fără cap o urmărea. Încercă să rîdă de toate acestea, punîndu-şi capul pe genunchii strînşi la piept, silindu-se din răsputeri să rîdă, dar sunetul semănă periculos de mult cu

un suspin.

Abia o ţineau picioarele cînd se dădu jos din pat, dar se forţă să ajungă la baie, aprinse lumina, lăsă capul în jos deasupra chiuvetei şi dădu drumul la apa rece ca gheaţa în mîinile ţinute căuş. După aceea se simţi mai bine. Înălţîndu-şi capul, se privi în oglindă.

Era încă acelaşi chip. Acesta nu se schimbase. De fapt, nimic nu se schimbase. Doar că fusese o noapte îngrozitoare. Nu avea dreptul să fie zguduită, măcar puţin, de tot ce se întîmplase? Grija îi apăsa umerii cu o greutate ca de plumb şi ea trebuia să o poarte singură. Nu putea să o dea nimănui, să o împartă cu nimeni.

Surorile erau ale ei, la fel şi ferma, şi tot ce se abătuse asupra ei. Avea să se descurce cu toate.

Şi, dacă exista vreo schimbare în interiorul ei, ceva supărător, ceva ce recunoştea ca fiind caracteristic feminin, avea să se descurce şi cu aceasta. Nu avea nici timpul, nici temperamentul necesare pentru a se juca cu Ben McKinnon.

Ah, el doar încerca să o enerveze. Îşi dădu părul la o parte de pe obrajii umezi şi umplu un pahar cu apă rece. Nu îl interesase niciodată persoana ei. Dacă acest lucru se întîmpla acum, era numai dintr-un capriciu. Ceea ce îi stătea în fire lui Ben. Aproape că zîmbi cînd apa îi răcori gîtlejul.

Se gîndi că ar fi putut să-l sărute, totuşi. Doar ca să scape. Un fel de test. Ar fi putut dormi mai bine. Asta ar fi putut să-l alunge din visele şi coşmarurile ei. Şi, odată ce înceta să se mai întrebe, odată ce înceta să se mai gîndească la ce anume o tot tulbura în interior, avea să se poată concentra mai bine asupra fermei.

Aruncă o privire spre pat şi se cutremură. Avea nevoie de somn, dar nu voia să mai vadă sînge din nou, să mai vadă trupuri ciopîrţite.

Trase adînc aer în piept şi se urcă înapoi în pat. Va alunga acele imagini de coşmar, gîndindu-se la altceva. La primăvara care era atît de departe. La florile răspîndite pe pajişti şi la vîntul cald care venea plutind de pe dealuri.

Dar cînd visă, visă sînge, moarte şi teroare.

Capitolul 6

Din jurnalul lui Tess Mercy

După două zile petrecute la fermă, am hotărît că urăsc Montana, urăşc vacile, caii, cowboy-ii şi, mai ales, găinile. Coteţul de găini mi-a fost dat în grijă de Bess Pringle, despotul slăbănog care conduce casa în care sînt ţinută prizonieră. Aseară după cină am aflat de mişcarea asta. O cină, aş putea să adaug, alcătuită din friptură de urs. Se pare că Danielle Boone s-a dus pe deal şi a împuşcat cu mîna ei un grizzly. A fost delicios.

De fapt, a fost chiar bună pînă cînd am aflat ce mîncam. Pot să spun că ursul grizzly nu seamănă nici pe departe cu carnea de pui, în ciuda celor afirmate de alţii. Indiferent ce altceva aş putea spune despre Bess, şi aş putea spune o mulţime, dat fiind felul cum mă fulgeră din privire – femeia se pricepe să gătească. Va trebui să am grijă, altfel o să fiu iarăşi butoiaşul din adolescenţă.

S-au întîmplat cîteva lucruri palpitante la Ponderosa cît am fost eu în lumea reală. Se pare că cineva a măcelărit o vacă sus pe deal, cum spun ei. Cînd am spus că asta se face cu vacile, Annie Oakley a făcut tot posibilul să mă ucidă din privire. Trebuie să recunosc

cai arată foarte bine. Dacă n-ar fi atît de înţepată şi de nesuferită, aş putea chiar s-o plac.

Dar mă abat de la subiect.

Măcelărirea vacii a fost mai degrabă o mutilare şi a provocat ceva îngrijorare pe-aici. Cu o seară înainte de întoarcerea mea, una din pisici a fost decapitată şi lăsată pe verandă în faţa uşii. Biata Lily a găsit-o.

Nu ştiu dacă să fiu îngrijorată pentru că nu este un lucru obişnuit pe-aici sau să mă prefac că este şi să mă asigur că uşa mea e încuiată în fiecare seară. Dar regina cowboy-ilor pare îngrijorată. În alte condiţii, asta mi-ar fi dat o satisfacţie teribilă. Mă calcă pe nervi teribil. Dar, datorită felului cum stau lucrurile şi gîndindu-mă sau încercînd să nu mă gîndesc la lunile lungi care mă aşteaptă, nu mă simt deloc prea bine.

Lily îşi petrece foarte mult timpul cu Adam şi caii lui. Vînătăile dispar, dar nervii ei sînt în viaţă şi foarte bine. Nu cred că are habar că superbul Sălbatic Nobil începe să se îndrăgostească de ea. Într-un fel e amuzant spectacolul. Nu pot să n-o plac pe Lily, e atît de inofensivă şi de aeriană. Şi, în definitiv, amîndouă sîntem în aceeaşi barcă, cum s-ar spune.

Printre celelalte personaje se află Ham; e întruchiparea perfectă a cowboy-ului; crăcănat şi cu mîini bătătorite. Îşi scoate pălăria în faţa mea şi vorbeşte puţin.

Apoi e Pickles. Habar n-am dacă tipul mai are şi un alt nume. Are o mutră acră şi e întotdeauna întors pe dos; aproape chel, cu excepţia unei mustăţi roşcate imense. E încruntat tot timpul, dar l-am văzut lucrînd cu vitele şi pare să-şi cunoască meseria foarte bine.

După aceea e familia Book. Nell găteşte pentru angajaţii fermei şi are un chip simpatic şi agreabil. Ea şi Bess se întîlnesc să bîrfească şi să facă tot felul de lucruri de-ale casei despre care nici nu vreau să ştiu.

Soţul ei e Wood, care am descoperit că e prescurtarea de la Woodrow. Are o barbă neagră, superbă, un zîmbet foarte drăguţ şi purtări pe măsură. Îmi spune „doamnă" şi mi-a sugerat foarte politicos că ar trebui să fac rost de o pălărie ca lumea ca să nu mă ardă soarele. Au doi băieţi, de vreo opt şi zece ani, cred, cărora le place la nebunie să alerge ţipînd cît îi ţine gura şi să se bată. Sînt foarte drăguţi. I-am văzut exersînd scuipatul în spatele uneia din clădiri. Păreau foarte pricepuţi.

Apoi mai e Jim Brewster, care pare unul din tipii buni. E foarte atrăgător în blugi cu umflătura aceea mică din buzunarul de la spate, care sînt sigură că e ceva revoltător precum tutunul de mestecat. Mi-a aruncat cîteva zîmbete obraznice şi ocheade. Pînă acum am reuşit să-i ţin piept.

Billy e cel mai tînăr. Abia pare să aibă vîrsta la care poate conduce şi stă cu ochii pe văcăriţa noastră preferată. Vorbeşte foarte mult şi tot timpul i se spune să tacă de către cei care îl aud. El suportă bine şi rareori ascultă. Am un sentiment aproape matern faţă de el.

Pe avocatul-cowboy nu l-am văzut după ce m-am întors şi mai trebuie să-l cunosc pe scandalosul Ben McKinnon de la ferma Three Rocks, care pare să fie blestemul vieţii Willei. Sînt sigură că o să-l plac foarte mult numai pentru asta. Cred că va trebui să găsesc o modalitate de a intra pe sub pielea lui Bess pentru a obţine informaţii despre familia McKinnon, numai că, pînă una-alta, am o întîlnire în coteţul găinilor.

O să-ncerc să o iau ca pe o aventură.

Pe Tess nu o deranja trezitul devreme. Oricum se trezea la ora şase. O oră de exerciţii fizice, poate o întîlnire la micul dejun, după care îşi vedea de treabă pînă pe la două. Apoi făcea o baie în piscină sau se

ducea la o altă întîlnire, poate făcea nişte cumpărături. Ori se vedea cu un bărbat, ori poate nu, dar viaţa ei îi aparţinea şi şi-o trăia după bunul plac.

Trezitul devreme pentru a se ocupa de nişte găini avea cu totul alt gust.

Coteţul era mare şi părea curat. Pentru ochii neantrenaţi ai lui Tess cele cincizeci de găini ale fermei semănau cu o legiune de păsări de pradă cu ochi ca mărgelele care scoteau sunete ameninţătoare.

Vărsă grăunţele aşa cum o instruise Bess, le puse apă şi apoi se şterse pe mîini şi ochi prima găină.

– Ar trebui să iau ouăle. Cred că s-ar putea să stai pe unul, aşa că, dacă nu te superi... zise ea şi întinse mîna, uitîndu-se ţintă la găini.

Imediat fu limpede cine era şeful. Scoţînd un ţipăt cînd găina o ciuguli de mînă, Tess sări în spate.

– Uite ce e, surioară, am primit nişte ordine.

Fu o luptă urîtă. Fulgii zburară, nervii explodară. Coteţul răsuna de cotcodăceli. Tess reuşi să pună mîna pe un ou cald, îl scoase şi apoi se dădu în spate roşie la faţă şi gîfîind.

– Ai o adevărată tehnică.

Cîn[illegible]auzi vocea din spatele ei, Tess scăpă oul din mînă şi acesta se făcu zob.

– Fir-ar să fie! După toată harababura asta.

– Te-am speriat?

Vacarmul din coteţ îl atrăsese pe Nate care, în loc să se ducă să stea de vorbă cu Willa, făcu un ocol şi o descoperi pe californiană în blugii ei de la casa de modă şi cu cizmele nou-nouţe şi sclipitoare luptîndu-se cu găinile. Nu putu decît să i se pară amuzant.

– Cauţi micul dejun?

– Mai mult sau mai puţin, zise ea dîndu-şi părul la o parte de pe faţă. Tu ce cauţi?

– Am puţină treabă cu Will. Îţi sîngerează mîna, zise el.

– Ştiu, spuse ea şi, furioasă, îşi supse sîngele de pe dosul mîinii. Afurisita aia de găină m-a atacat.

– Nu procedezi cum trebuie, zise el oferindu-i o eşarfă pentru a-şi bandaja mîna, după care trecu la următoarea găină şi reuşi, după cum observă Tess, să pară plin de graţie în ciuda faptului că trebuia să se aplece ca să nu se lovească de tavan. Trebuie să pară ceva firesc. Iute, dar nu brusc, zise el şi, demonstrîndu-i, vîrî mîna sub găină şi scoase un ou.

Nici un fulg nu se clinti.

– E prima zi cînd fac treaba asta, spuse ea şi, bosumflîndu-se puţin, ţinu găleata. Îmi place să găsesc puii în congelator împachetaţi frumos în celofan, zise ea şi îl urmă, în timp ce el mergea şi scotea ouăle de sub găini. Bănuiesc că şi tu creşti păsări.

– Am crescut. Nu mai am acum.

– Vite?

– Nu.

Ea îşi înălţă o sprînceană.

– Oi? Nu e riscant? Am văzut toate filmele alea western, cu certuri pentru păşuni.

– Nu cresc nici oi, spuse el aşezînd un ou în găleată. Doar cai. Ştii să călăreşti, domnişoară Mercy?

– Nu, recunoscu ea dîndu-şi părul pe spate şi ridicînd din umeri. Deşi mi s-a spus că aş face bine să învăţ. Şi bănuiesc că aşa aş avea o ocupaţie.

– Adam ar putea să te înveţe. Sau chiar eu.

– Zău? întrebă ea zîmbind uşor. Şi de ce ai face asta, domnule Torrence?

– Vreau doar să arăt că sînt un bun vecin.

Cert e că miroase frumos, îşi spuse el. Ceva doar puţin întunecat, doar puţin periculos. Şi cît se poate de

feminin. Mai puse un ou în găleată.

– Spune-mi Nate.

– Bine, zise ea cu o voce caldă şi ridică privirea pe furiş pentru a se uita la el printre genele dese şi subţiri. Sîntem vecini, Nate?

– E un fel de a spune. Casa mea e la est de-aici. Miroşi bine pentru o persoană care s-a bătut cu găinile, domnişoară Mercy.

– Spune-mi Tess. Flirtezi cu mine, Nate?

– Răspund la flirt, zise el zîmbind leneş. Asta ai făcut, nu?

– E un fel de a spune. Puterea obişnuinţei.

– Ei bine, dacă vrei un sfat...

– Şi avocaţii oferă o mulţime, îl întrerupse ea.

– Aşa e. Sfatul meu ar fi s-o laşi mai moale. Băieţii de pe-aici nu sînt obişnuiţi cu femei care au stil, ca tine.

– Ah! exclamă ea neştiind dacă fusese un compliment sau o insultă, dar hotărî să-i acorde circumstanţe atenuante. Şi tu eşti obişnuit?

– N-aş putea spune că sînt, zise el îndreptîndu-şi spre ea ochii albaştri şi liniştiţi. Dar recunosc o astfel de femeie. O să-i înnebuneşti şi o să-i faci să se omoare între ei în mai puţin de o săptămînă.

Ei da, acela era, într-adevăr, un compliment, îşi spuse ea.

– Ar înviora atmosfera.

– Din cîte am auzit, e destul de înviorată.

– Pisici şi vaci moarte, spuse ea strîmbîndu-se. Urîtă treabă. Bine că n-am fost aici.

– Acum eşti. Se pare că astea sînt toate, adăugă el uitîndu-se în găleată.

– O mulţime. Şi ce murdare sînt, Dumnezeule, zise ea hotărînd să renunţe la omletă vreo cîteva zile.

– Se spală, spuse el şi îi luă găleata din mînă

pornind spre uşă. Te adaptezi?

– Fac tot posibilul. Nu e mediul meu obişnuit.

– Oamenii din – cum ai zis? – mediul tău obişnuit vin aici tot timpul. Dar nu rămîn prea mult, zise el şi se lăsă în jos în mod automat ca să nu dea cu capul de tocul uşii. Tipi de la Hollywood vin aici cu duiumul, cumpără pămînt şi îşi fac case care costă enorm. Îşi închipuie că or să crească bivoli sau mustangi sau Dumnezeu mai ştie ce.

– Nu-ţi plac californienii?

– Locul californienilor nu e în Montana. Se ştie. Fug înapoi la restaurantele şi barurile lor de noapte destul de repede, spuse el şi se întoarse să o privească. Aşa cum o să faci şi tu la sfîrşitul anului.

– Poţi să fii sigur. Poţi să ţii pentru tine întinderile nesfîrşite, amice. Eu prefer Beverly Hills.

– Şi smogul, alunecările de teren, cutremurele.

Ea zîmbi doar.

– Te rog, mă faci să-mi fie dor de casă.

Îşi închipui că ştia cum e. Născut şi crescut în Montana, un tip care gîndea încet, dar profund şi căruia îi plăcea ca berea să fie rece şi femeile modeste. Genul care şi-ar fi pupat calul la sfîrşitul unui film western de calitate inferioară.

Dar ce simpatic era, Doamne!

– De ce dreptul, Nate? Ţi-a dat cineva în judecată caii?

– Nu în ultima vreme, spuse el continuînd să meargă, dar micşorînd pasul pentru ca ea să-l poată urma. M-a interesat. Sistemul. Şi mă ajută să-mi ţin ferma. E nevoie de timp şi bani ca să-ţi faci o herghelie şi o reputaţie de neclintit.

– Deci, te-ai dus la facultatea de drept ca să suplimentezi venitul fermei? Unde? La Universitatea din Montana? întrebă ea cu un aer de superioritate şi amu-

zată. Există o universitate în Montana, nu?

– Am auzit că există, spuse el şi, recunoscînd sarcasmul, o privi în ochi, adăugînd: Nu, am fost la *Yale.*

– La...

Ea rămase încremenită, astfel că, pînă cînd se dezmetici, el era deja departe. Trebui să alerge pentru a-l ajunge din urmă.

– *Yale?* Ai fost la *Yale* şi te-ai întors aici ca să te joci de-a avocatul pentru nişte cowboys?

– Nu mă joc, zise el, după care îşi scoase pălăria în semn de la revedere şi se îndreptă spre un ocol.

– *Yale,* spuse ea din nou, clătinînd din cap.

Fascinată deja, mută în mîna cealaltă găleata pe care el i-o dăduse înapoi şi începu să alerge după el.

– Hei, ascultă. Nate...

Se opri brusc. Era mare agitaţie în ocol. Doi bărbaţi şi Willa făceau ceva unui viţel. Ceva ce animalul nu aprecia deloc. Tess se întrebă dacă nu cumva le marcau şi se gîndi că i-ar fi plăcut să vadă cum se făcea acest lucru. În plus, voia să mai stea de vorbă cu Nate, iar el se îndrepta spre locul unde avea loc activitatea respectivă.

Cu găleata în mînă, trecu de portiţa ocolului. Nimeni nu se sinchisi să-i arunce vreo privire. Erau cu toţii atenţi la animalul de care se ocupau. Ţuguindu-şi buzele, Tess se apropie şi mai mult şi se aplecă să se uite peste umărul Willei.

Cînd îl văzu pe Jim Brewster castrînd animalul iute şi eficient, îşi dădu ochii peste cap şi se prăbuşi fără să scoată un sunet. Zgomotul pe care îl făcu găleata cu ouă sparte la impactul cu pămîntul o făcu pe Willa să se uite în jurul ei.

– Iisuse, vreţi să vă uitaţi puţin?

– E leşinată, Will, o informă Jim şi ea îi aruncă o

privire încruntată.

– Văd şi eu. Ocupaţi-vă de viţel, spuse ea şi se îndreptă, dar Nate o luase deja în braţe pe Tess. Se pare că ţi-ai găsit ocupaţie.

– Nu-i chiar un fulg, zise el zîmbind. Sora ta e clădită foarte bine, Will.

– Poţi să te bucuri de chestia asta în timp ce o duci în casă. Fir-ar să fie, zise ea şi luă găleata de jos. Toate ouăle s-au spart. Să vezi ce o să se enerveze Bess.

Dezgustată, se uită la Jim şi la Pickles.

– Ocupaţi-vă voi în continuare. Eu mă duc să văd ce fac cu ea. De parcă n-aş avea altceva de făcut decît să caut săruri pentru o orăşeancă fără minte.

– N-ar trebui să fii atît de dură cu ea, Will, îi spuse Nate în timp ce mergea spre casă cu Tess în braţe. Nu e în mediul ei, adăugă el şi zîmbi uşor.

– Tare aş vrea să se întoarcă într-al ei şi să dispară dintr-al meu. Asta îmi leşină şi cealaltă mă ocoleşte de parcă aş împuşca-o între ochi dacă s-ar uita la mine.

– Eşti o femeie care intimidează, Will, spuse el şi se uită la Tess, care se mişca uşor în braţele lui. Cred că îşi revine.

– Dă-i drumul undeva, îi sugeră Willa deschizînd uşa de la intrare. Mă duc să-i aduc nişte apă.

El trebui să admită că Tess era bine alcătuită. Nu era genul de femeie californiană numai pielea şi osul, ci avea forme şi greutatea îi era distribuită exact în locurile în care era nevoie. Ea gemu uşor şi genele îi tremurară cînd el o duse spre canapea. Deodată, ochii ei albaştri îl priviră uimiţi.

– Ce? reuşi ea să îngaime.

– Uşurel, scumpo. Ai leşinat puţin, atîta tot.

– Am leşinat? întrebă ea şi îi trebui un moment ca să priceapă. Am leşinat? E ridicol!

– Te-ai prăbuşit chiar foarte frumos.

Îşi aminti că picase asemeni unui copac retezat, dar nu credea că ea ar fi apreciat comparaţia.

– Nu te-ai lovit la cap, nu?

– La cap? întrebă ea şi, încă ameţită, ridică mîna. Nu cred. Am...

Şi atunci îşi aminti.

– Oh, Doamne, viţelul. Ce-i făceau? De ce te hlizeşti?

– Îmi închipui cum o fi să vezi pentru prima oară un taur transformat în juncan. Bănuiesc că nu prea vezi aşa ceva în Beverly Hills.

– Ne ţinem vitele în camera de oaspeţi.

El încuviinţă apreciativ.

– Aşa deci, îţi revii.

Îşi revenea, într-adevăr. Suficient ca să-şi dea seama că stătea cuibărită la pieptul lui ca un copil.

– De ce mă ţii în braţe?

– Păi, nu mi s-a părut cuviincios să te trag de păr pînă aici. Văd că îţi revine culoarea în obraji.

– N-ai lăsat-o jos încă? întrebă Willa apărînd cu un pahar de apă.

– Îmi place aşa. Miroase frumos.

Tonul exagerat de leneş o făcu pe Willa să rîdă uşor şi să clatine din cap.

– Nu te mai juca cu ea, Nate, şi dă-i drumul. Am treabă.

– N-aş putea s-o păstrez, Will? N-am şi eu o femeie a mea la fermă. Mă simt cam singur.

– Sînteţi îngrozitori amîndoi, spuse Tess chinuindu-se să-şi recapete cît de cît demnitatea. Pune-mă jos, stîlp de telegraf idiot.

– Am înţeles, zise el şi îi dădu drumul pe canapeaua de piele de la o înălţime considerabilă.

Ea sări puţin, se încruntă şi apoi se adună.

– Bea asta, îi spuse Willa punîndu-i paharul în mînă. Şi ţine-te departe de ţarcuri.

– Poţi să fii sigură că aşa o să fac, zise Tess şi, furioasă pe sine şi din cauza faptului că încă mai tremura, bău puţină apă. Ce făceaţi voi acolo era revoltător, barbar şi plin de cruzime. Dacă mutilarea unui biet animal neputincios nu e ilegală, ar trebui să fie, spuse ea şi încleştă din dinţi cînd Nate îi aruncă un zîmbet. Şi nu mai rînji la mine, prostule. Nu-mi închipui că ţi-ar plăcea să ţi se taie ouăle cu o foarfecă.

El şi le simţi chircindu-se şi îşi drese glasul.

– Nu, n-aş putea să zic că mi-ar plăcea.

– Nu castrăm bărbaţii de pe-aici pînă nu terminăm cu ei, spuse Willa sec. Uite ce e, Hollywood, înţărcarea şi castrarea fac parte din viaţa de la fermă. Ce crezi că s-ar întîmpla dacă am lăsa fiecare animal să facă tot ce-i dictează instinctul? Am avea tauri încălecînd orice.

– Orgii bovine în fiecare seară, interveni şi Nate, dar bătu în retragere cînd amîndouă îi aruncară priviri ucigătoare.

– N-am timp să-ţi explic chestiile astea, continuă Willa. Linişteşte-te şi nu te mai apropia de ţarc vreo două zile. O să-ţi găsească Bess ceva de făcut prin casă.

– Ah, nemaipomenit.

– Nu văd la ce altceva te-ai pricepe. N-ai putut nici măcar să strîngi nişte ouă fără să le spargi, zise ea, iar cînd Tess o privi furioasă, Willa se întoarse spre Nate. Voiai să stai de vorbă cu mine?

– Da, spuse el şi se gîndi că nu se aşteptase la atîta divertisment. Întîi şi întîi voiam să văd dacă eşti bine. Am auzit de necazurile pe care le-ai avut.

– Sînt destul de bine, zise Willa luînd paharul cu apă din mîna lui Tess şi bînd ce mai rămăsese. Se pare că

nu pot face prea multe. Oamenii sînt puţin speriaţi şi stau cu ochii în patru.

Puse paharul gol jos şi îşi împinse pălăria în spate.

– N-ai auzit să i se mai fi întîmplat şi altcuiva ceva asemănător?

– Nu, spuse el şi acest lucru îl îngrijora. Nu ştiu ce aş putea să fac ca să te ajut, dar, dacă e ceva, să-mi spui.

– Îţi mulţumesc, zise Willa strîngîndu-i mîna, gest care o făcu pe Tess să-şi ţuguie buzele gînditoare. Ai putut să te ocupi de problema cealaltă despre care am vorbit?

Testamentul ei, îşi spuse el, în care îl numea pe Adam ca beneficiar. Şi hîrtiile prin care casa lui, caii şi jumătate din partea ei se transferau pe numele lui la sfîrşitul acelui an de probă.

– Da, o să-ţi aduc hîrtiile să le citeşti la sfîrşitul săptămînii.

– Mulţumesc, zise ea şi îi dădu drumul mîinii, după care îşi aranjă pălăria. Poţi să stai de vorbă cu ea dacă ai timp, adăugă apoi aruncîndu-i un zîmbet lui Tess. Eu am vite de castrat.

După ce ieşi Willa, Tess îşi încrucişă braţele şi încercă să se liniştească.

– Aş putea învăţa să o urăsc. N-ar fi nevoie de cine ştie ce efort.

– N-o cunoşti.

– Ştiu că e rece, nepoliticoasă, neprietenoasă şi îi place să fie şefă. Mi-e mai mult decît suficient.

Nu, îşi spuse ea cînd se ridică, nu putea să se calmeze.

– N-am făcut absolut nimic ca să merit o asemenea atitudine din partea ei. Nu eu am cerut să stau aici şi cu siguranţă nu mi-am exprimat dorinţa să mă înrudesc cu

nesuferita asta.

– Nici ea n-a cerut asta, spuse Nate aşezîndu-se pe braţul unui scaun şi răsucindu-şi metodic o ţigară.

Avea puţin timp liber şi se gîndi că erau anumite lucruri care trebuiau spuse.

– Dă-mi voie să te întreb ceva. Cum te-ai simţi dacă te-ai trezi dintr-o dată că ar putea să ţi se ia casa? Căminul tău, viaţa ta, tot ce ai iubit vreodată?

Ochii lui erau blînzi cînd aprinse chibritul şi îl ţinu aproape de capătul ţigării.

– Ca s-o păstrezi, trebuind să te bazezi pe nişte străini şi, chiar dacă ai reuşi să rezişti, tot să nu poţi s-o păstrezi pe toată? Părţi bune din ea vor aparţine acestor străini. Oameni pe care nu-i cunoşti, pe care n-ai avut niciodată ocazia să-i cunoşti, locuiesc în casa ta avînd tot atîtea drepturi asupra ei ca şi tine. Nu poţi să faci absolut nimic ca să schimbi lucrurile. Şi, în plus, toată răspunderea e pe umerii tăi, pentru că aceste persoane nu se pricep absolut deloc la treburile care se fac la o fermă. Numai tu poţi să ţii totul pe picioare. Ei nu trebuie decît să aştepte şi, dacă aşteaptă, vor primi la fel de mult ca şi tine, chiar dacă tu eşti cea care munceşte, asudă, îşi face griji.

Tess deschise gura, dar o închise la loc. Spus aşa simplu, totul părea altfel.

– Nu sînt de vină pentru asta, zise ea încet.

– Nu, nu eşti. Dar nici ea nu e, spuse el şi, întorcîndu-şi capul, studie portretul lui Jack Mercy de deasupra căminului. Şi tu n-ai fost obligată să trăieşti alături de el.

– Cum... spuse ea, dar se opri brusc, căci n-ar fi vrut să întrebe, nu voia să ştie.

– Cum era? întrebă Nate eliminînd fumul. O să-ţi spun. Era sever, rece şi egoist. Ştia să conducă o fer-

mă mai bine ca oricine, dar nu ştia să crească un copil.

Amintirea aceea, gîndul acela îl înflăcără. Acum vocea îi era întretăiată.

– Nu i-a arătat niciodată nici un pic de afecţiune sau, din cîte ştiu, un singur cuvînt de laudă, oricît de mult ar fi muncit pentru el. Nu era niciodată suficient de bună, suficient de iute sau suficient de deşteaptă pentru el.

Cu sentimentul de vinovăţie nu avea să meargă, îşi spuse Tess. Nu avea să o facă să se simtă vinovată sau compătimitoare.

– Ar fi putut să plece.

– Da, ar fi putut să plece. Dar iubea locul ăsta. Şi îl iubea pe el. Tu nu trebuie să-ţi plîngi tatăl, Tess. Tu l-ai pierdut cu mulţi ani în urmă. Dar Willa îl plînge. Nu contează că el n-a meritat. N-a vrut-o mai mult decît te-a vrut pe tine sau pe Lily, dar ea n-a avut suficient noroc ca să aibă o mamă.

Bine, sentimentul de vinovăţie avea să dea rezultate, totuşi. Puţin.

– Îmi pare rău. Dar n-are nici o legătură cu mine.

El trase din ţigară, o stinse cu grijă şi se ridică.

– Ba are mare legătură cu tine.

O studie şi ochii îi deveniră deodată reci, detaşaţi şi incomod de avocăţeşti.

– Dacă nu înţelegi asta, înseamnă că ai prea mult din Jack Mercy în tine. Am plecat.

Îşi atinse borul pălăriei în semn de salut şi ieşi.

Multă vreme Tess rămase în acelaşi loc, uitîndu-se la portretul celui care îi fusese tată.

La mile întregi distanţă, pe proprietatea fermei Three Rocks, Jesse Cooke fluiera printre dinţi în timp ce lucra la o veche camionetă *Ford.* Se simţea foarte bine, după

ce auzise discuţia de la micul dejun despre animalele mutilate de la Mercy. Ceea ce era şi mai îmbucurător, ceea ce făcea ca totul să fie atît de perfect, era faptul că Lily fusese cea care dăduse peste pisica decapitată.

Nu îşi dorea decît să o fi văzut în clipa aceea.

Dar Legs Monroe auzise chiar de la Wood Book, care lucra la Mercy, că tînăra de la oraş cu ochii învineţiţi urlase cît o ţinuseră plămînii.

Ah, ce plăcut!

Jesse fredonă o melodie country în timp ce mîinile sale îndemînatice făceau ajustările necesare. Niciodată nu-i plăcuse acel gen de muzică, acele femei plîngăreţe care suspinau după bărbaţii lor, acei bărbaţi fără scule care tînjeau după femei. Dar se adapta. Toţi tovarăşii lui de baracă erau pasionaţi după muzica aceea şi nu se asculta nimic altceva. Suporta. De fapt, începea chiar să aibă impresia că Montana era locul potrivit pentru el.

Era un ţinut pentru bărbaţi adevăraţi, hotărîse el. Bărbaţi care ştiau să se descurce şi să-şi ţină femeile în frîu. După ce avea să-i dea o lecţie lui Lily, se va stabili acolo. Doar avea să fie bogată.

Acel gînd îl făcu să chicotească şi să bată din picior în ritmul muzicii pe care o fredona. Şi-o închipui pe proasta de Lily moştenind o treime dintr-una din cele mai mari ferme din stat. O avere. Nu trebuia decît să treacă un an.

Jesse scoase capul de sub capotă şi privi în jur. Munţii, pămîntul, cerul – toate erau dure. Dure şi puternice, la fel ca el. Deci, acolo era locul lui, iar Lily avea să afle că locul ei era alături de el. Divorţul nu însemna absolut nimic în vocabularul lui Jesse Cooke. Femeia îi aparţinea şi, dacă era nevoit să-şi folosească pumnii pentru a-i aminti acest lucru din cînd în cînd, ei bine, avea tot dreptul.

Nu trebuia decît să aibă răbdare. Aceea era partea grea, recunoscu el, trecîndu-şi peste obraz mîna murdară. Dacă afla că era pe acolo, fugea. Şi nu îşi putea permite să o lase să fugă înainte de sfîrşitul anului.

Dar asta nu însemna că nu avea să o ţină sub observaţie, nu, nici pe departe. Va fi cu ochii pe nevasta lui.

Era destul de simplu să-şi facă prieteni printre dobitocii care lucrau la Mercy. Beau cîteva beri, jucau cărţi puţin şi îi descosea. Putea să se ducă oricînd dorea pe la ferma vecină, atîta timp cît nu îl vedea Lily.

Şi în ziua în care Jesse Cooke, fost soldat la marină, se lăsa păcălit de o femeie, aveau să se sugă acadele de cireşe în iad.

Vîrîndu-şi capul din nou sub capotă, îşi reluă lucrul şi îşi revizui planurile privind următoarea lui vizită la Mercy.

Capitolul 7

Sarah McKinnon întoarse clătita în tigaie, bucuroasă că fiul ei cel mare îşi bea cafeaua la masa din bucătărie. De cele mai multe ori îşi făcea cafeaua singur în locuinţa lui de deasupra garajului.

Îi era dor de el.

Adevărul era că îi lipseau momentele cînd amîndoi băieţii se învîrteau în jurul ei, vociferînd şi înghiontindu-se reciproc. Numai Dumnezeu ştia că fuseseră momente cînd avea impresia că va înnebuni şi că nu va mai avea nici un moment de linişte.

Acum, cînd ei crescuseră şi ea era liniştită, descoperi că tînjea după zgomot, după muncă, după gălăgia lor.

Voise mai mulţi copii. Îşi dorise din tot sufletul o fetiţă, dar ea şi Stu nu reuşiseră să mai aibă încă unui copil. Se consolase cu gîndul că aveau doi băieţi frumoşi şi sănătoşi.

Acum avea o noră pe care o iubea şi o nepoţică pe care o adora. Avea să aibă mai mulţi nepoţi. Numai dacă reuşea să-l împingă pe Ben spre femeia potrivită.

Era atît de deosebit, îşi spuse ea aruncîndu-i o privire cu coada ochiului în timp ce el răsfoia încruntat ziarul de dimineaţă. Nu era burlac încă la treizeci de ani

din lipsă de ocazii. Numai Dumnezeu ştia că existau o mulţime de femei în viaţa lui şi în patul lui, de asemenea, dar ea nu stătea să se gîndească la asta.

Însă inima lui nu se oprise la nici una şi, după părerea ei, era foarte bine că acest lucru nu se întîmplase. Trebuie să te împiedici înainte să cazi şi a te îndrăgosti era o treabă foarte serioasă. Cînd un bărbat alegea cu grijă, de obicei alegea bine.

Dar, la naiba, îşi dorea nepoţi.

Ţinînd în mînă farfuria plină cu clătite, zăbovi puţin lîngă fereastra bucătăriei. Soarele răsărise şi ea privi cum căpăta o culoare trandafirie.

În baracă, oamenii trebuiau să se fi trezit şi să ia micul dejun. În cîteva clipe, va auzi paşii soţului ei la etaj. Întotdeauna ea se trezea înaintea lui, bucurîndu-se de acele prime momente plăcute în casă. Apoi cobora şi el, proaspăt bărbierit şi mirosind a săpun, cu părul umed. O săruta drăgăstos, îi trăgea o palmă uşoară peste şezut şi îşi bea prima ceaşcă de cafea de parcă toată viaţa lui ar fi depins de ea.

Ea îl iubea pentru faptul că era atît de previzibil.

Şi iubea pămîntul pentru că era imprevizibil.

Îşi iubea fiul, bărbatul acela care, într-un fel, ieşise din ea, pentru că, în el, cele două se combinau.

După ce puse farfuria pe masă, îl mîngîie pe păr. Îşi aminti cu o claritate extraordinară prima dată cînd el se tunsese la frizer, la vîrsta de şapte ani.

Cît de mîndru fusese. Şi ce prosteşte plînsese ea cînd văzuse buclele acelea aurii căzînd pe podeaua frizeriei.

– Ce te frămîntă?

– Hmm? spuse el lăsînd ziarul deoparte.

Cititul la masă era permis pînă cînd se aşeza mîncarea.

– Nu cine ştie ce, frumoaso. Dar pe tine?

Ea se aşează cu ceaşca de cafea în faţă.

– Te cunosc foarte bine, Benjamin McKinnon. Te frămîntă ceva.

– În cea mai mare parte lucruri legate de fermă, spuse el şi, ca să mai tragă de timp, se apucă să mănînce.

Clătitele erau atît de uşoare încît ar fi trebuit să plutească la vreo doi centimetri deasupra farfuriei, iar costiţa era crocantă.

– Nimeni nu găteşte ca mama mea, spuse el zîmbindu-i.

– Nimeni nu mănîncă la fel ca Ben al meu, zise ea.

El nu spuse nimic o vreme, delectîndu-se cu mîncarea, miresmele şi lumina care pătrundea din ce în ce mai mult pe fereastră. Bucurîndu-se de prezenţa ei. Se putea conta pe ea la fel de mult ca pe răsăritul soarelui, îşi spuse el. Sarah McKinnon, cu ochii ei verzi şi frumoşi şi cu părul ei blond şi strălucitor. Avea o piele albă de irlandeză care sfida razele soarelui. Avea riduri, îşi spuse el, dar erau atît de fine şi de naturale, încît nici măcar nu se vedeau. În schimb, îi vedeai zîmbetul, cald şi încrezător.

Era o mînă de femeie, subţire, în blugi şi cămaşă ecosez. Dar el ştia cît de puternică era. Nu numai fizic, deşi îl ridicase de multe ori de la pămînt cu cîte o palmă trasă peste şezut, putea călări neobosită sau conduce tractorul pe frigul cel mai aspru ori pe căldura cea mai zăpuşitoare şi putea să ridice pe umăr un sac de grăunţe de douăzeci şi cinci de kilograme la fel de uşor ca pe un copilaş.

Dar înăuntru, unde conta cel mai mult, era de fier. Nu ezita niciodată. Nu o văzuse niciodată întorcînd spatele unei provocări sau unui prieten.

Dacă nu găsea o femeie la fel de puternică, de bună şi de generoasă, avea să rămînă toată viaţa burlac.

Acel gînd ar fi întristat-o foarte mult pe Sarah.

– Mă gîndeam la Willa Mercy.

Sarah îşi înălţă sprîncenele, agăţîndu-se de un fir de speranţă.

– Zău? Te gîndeai?

– Nu aşa, mamă, spuse el, deşi o făcuse chiar foarte mult. Trece printr-o perioadă cam dificilă.

Licărul din ochii ei se stinse.

– Îmi pare rău. E o fată bună şi nu merită aşa ceva. Mă gîndeam să-i fac şi eu o vizită, dar ştiu cît de ocupată e acum, zise Sarah şi apoi zîmbi. Şi mor de curiozitate să le văd pe celelalte. N-am prea avut timp să le privesc ca lumea la înmormîntare.

– Cred că lui Will i-ar face plăcere dacă te-ai duce pe acolo, spuse el şi mai trase de timp înghiţind alte cîteva clătite. Aici avem lucrurile sub control. Cred că aş putea să-mi petrec ceva timp la Mercy. Nu că lui Will i-ar face plăcere, dar s-ar putea să-i prindă bine să aibă o mînă de bărbat în plus din cînd în cînd.

– Dacă n-ai înţepa-o atît, v-aţi înţelege mai bine.

– Poate, spuse el ridicînd dintr-un umăr. Adevărul e că nu ştiu cît de mult s-a descurcat înainte să moară bătrînul. Oricît de bine s-ar descurca, acum, că bătrînul Mercy nu mai e, e un bărbat în minus la fermă. N-am auzit că ar vrea să mai angajeze pe cineva.

– Au fost ceva speculaţii că ar angaja pe cineva care a terminat universitatea ca şef de echipă.

Aşa circulau veştile de la o fermă la alta – speculaţii prin telefon.

– Un tînăr drăguţ cu experienţă în creşterea animalelor. Nu că Ham n-ar şti meserie, dar îmbătrîneşte şi el.

– N-o să angajeze pe nimeni. Are prea multe de dovedit şi ţine prea mult la Ham. Pot să-i dau eu o mînă de ajutor, continuă el. Nu că ar pune prea mare preţ pe diploma mea. Mă gîndeam să trec pe acolo mai tîrziu, să tatonez terenul.

– Cred că eşti foarte amabil, Ben.

– N-o fac din amabilitate, zise el zîmbind pe deasupra ceştii şi era acelaşi zîmbet neastîmpărat din copilărie. O să-mi ofere ocazia să o mai înţep puţin.

Ea rîse uşor şi se ridică pentru a aduce cafetiera. Îi auzise paşii soţului ei pe sus.

– Eh, măcar asta o s-o ajute să nu se mai gîndească prea mult la necazuri.

Îi prindea bine ceva care să-i distragă atenţia. Băieţii lui Wood se duseseră pe păşunea taurilor ca să se joace 'de-a matadorii cu şorţul roşu al mamei lor. Scăpaseră cu viaţă şi numai cu o gleznă scrîntită. Ea însăşi îi salvase, azvîrlindu-l peste gard pe Pete, care era ameţit şi cu faţa leoarcă de sudoare, lăsînd în urmă un taur furios şi cu flăcări în privire.

Predica pe care le-o ţinuse după aceea celor două capete plecato nu îi făcuse nici o plăcere şi tot nici o plăcere nu-i făcuse spaima provocată de acel incident. Sfîrşise prin a fi complice luînd şorţul roşu să-l spele înainte ca Nell să-i observe lipsa.

Astfel îşi cîştigă o veşnică admiraţie din partea vinovaţilor. Şi, speră ea, frica avea să-i facă să nu mai strige „Toro" unui taur Angus negru în viitorul apropiat.

Unul din tractoare se defectase şi trebuise să-l trimită pe Billy în oraş după piese. Elanii doborîseră iarăşi o porţiune din gard în partea de nord-vest şi acum trebuiau adunate vitele.

Bess era răcită, Tess spărsese majoritatea ouălor

pentru a treia oară în săptămîna aceea, iar tăcuta Lily răspundea deocamdată de bucătărie.

Colac peste pupăză, oamenii ei începuseră să se certe între ei.

– Dacă joci pocher şi cîştigi, eu zic că trebuie să continui să joci ca să le oferi şansa şi celorlalţi s-o facă, spuse Pickles pregătindu-se să-i smulgă coarnele viţelului supărat şi apoi trăgîndu-le în acordurile muzicii lui Tammy Wynette însoţite de mugete furioase.

– Dacă nu-ţi permiţi să pierzi, nu joci, zise Jim.

– Fiecare are dreptul să recupereze ce-a pierdut.

– Şi fiecare are dreptul să se retragă atunci cînd are chef. Nu-i aşa, Will?

Ea îngriji viţelul, înfigînd acul iute şi eficient. Era mai răcoare în ziua aceea, toamna sosind în forţă. Dar haina pe care o avusese pe ea atîrna acum pe gardul ţarcului, căci se încălzise.

– Nu mă amestec în ciondănelile voastre mărunte.

Pickles se încruntă şi mustaţa începu să-i tremure.

– Jim şi cartoforul ăla de la Three Rocks mi-au luat două sute.

– J.C. nu e cartofor, spuse Jim sărind în apărarea noului său prieten mai mult ca să-i facă în ciudă lui Pickles. Doar că a jucat mai bine ca tine. N-ai putea să păcăleşti nici un orb pe un cal în galop. Şi eşti supărat pentru că i-a reparat maşina lui Ham şi acum nici nu se aude cînd merge.

Pentru că era foarte adevărat, Pickles îşi înălţă capul brusc.

– N-am nevoie să vină un dobitoc de la Three Rocks să ne repare maşinile şi să-mi ia banii la cărţi. Aş fi reparat eu maşina cînd aş fi avut timp.

– Spui aşa de o săptămînă.

– Aş fi ajuns eu şi la ea, spuse Pickles scrîşnind din

dinţi şi se ridică. N-am nevoie să vină cineva să facă treburile în locul meu. Nu vreau ca cineva să schimbe lucrurile. În mai se fac optsprezece ani de cînd muncesc la ferma asta. N-am nevoie să vină un dobitoc care a apărut de curînd pe-aici să-mi zică ce să fac.

– Pe cine faci tu dobitoc? întrebă Jim aruncînd flăcări din priviri şi, ridicîndu-se în picioare, îşi apropie faţa foarte mult de a lui Pickles. Vrei să vedem care-i mai tare, bătrîne? Hai, vino să vedem.

– Ajunge.

Chiar în clipa în care ridicară pumnii, Willa păşi între ei.

– Am zis ajunge, spuse ea şi îi împinse pe cei doi mai departe unul de celălalt, aruncîndu-le cîte o privire furioasă. După cîte văd, sînt doi dobitoci chiar aici care nu se gîndesc la treabă cînd nu-şi mai văd capul.

– Pot să-mi fac treaba, insistă Pickles încleştînd maxilarul şi uitîndu-se la ea. N-am nevoie nici de el, nici de tine, să-mi spuneţi ce trebuie să fac.

– Foarte bine, atunci. Şi eu nu vreau să stau să împiedic bătăi cînd avem o mulţime de treburi de făcut. Du-te şi calmează-te. Şi, după ce o să te calmezi, vreau să te duci să vezi ce fac cei care repară gardul.

– Ham n-are nevoie de nimeni care să-l controleze şi am treabă aici.

Will se duse spre el.

– Am spus să te duci să te calmezi. Pe urmă îţi mişti fundul cu maşina şi verifici gardurile. Fă-o chiar acum, sau îţi faci bagajul şi-ţi ridici ultimul salariu.

El roşi de furie, dar şi din cauza umilinţei de a primi ordine de la o femeie care avea jumătate vîrsta lui.

– Crezi că poţi să mă concediezi?

– Ştiu că pot şi tu ştii asta la fel de bine ca mine, zise ea şi făcu semn din cap spre poartă. Dă-i drumul.

Mă-ncurci aici.

Se priviră timp de zece secunde încărcate de tensiune, după care el se dădu la o parte, scuipă pe pămînt şi porni spre poartă. Lîngă Willa, Jim răsuflă uşurat printre dinţi.

– Nu cred că ai vrea să-l pierzi, Will. E nesuferit, e adevărat, dar e şi un cowboy foarte bun.

– N-o să plece nicăieri.

Dacă ar fi fost singură, şi-ar fi lipit mîna de stomac, căci acesta era extrem de tulburat. În schimb, se lăsă din nou pe vine şi pregăti următoarea injecţie.

– După ce o să se liniştească o să fie foarte bine. N-a vrut să te jignească, Jim. Te place la fel ca pe toată lumea.

Zîmbind, Jim trase un alt viţel în locul unde urmau să-i scoată coarnele.

– Asta nu-nseamnă cine ştie ce.

– Bănuiesc că nu, spuse ea zîmbind la rîndul ei. E el ţîfnos de felul lui. Cît i-ai luat aseară?

– Vreo şaptezeci. Am pus ochii pe nişte cizme superbe din piele de şarpe.

– Eşti îngrozitor, Brewster.

– Îmi place să arăt bine pentru doamne, spuse el şi îi făcu cu ochiul, iar lucrurile reintrară în normal. Poate o să mergi cu mine la dans vreodată, Will.

Era o glumă veche, care limpezi şi mai mult atmosfera. Willa Mercy nu dansa.

– Sau poate că o să-ţi ia înapoi cei şaptezeci de dolari diseară, zise ea ştergîndu-şi fruntea de sudoare şi apoi întrebă: Ce-i cu tipul ăsta de la Three Rocks?

– J.C. E ca lumea.

– Avea ceva veşti de-acolo?

– Nu cine ştie ce.

Lucrînd, Jim îşi aminti că, de fapt, pe J.C. îl intere-

sase mai mult cum stăteau lucrurile la Mercy.

– A zis că tipa lu' John Conner a rupt legătura şi că John s-a îmbătat turtă şi a leşinat în toaletă.

Era mai uşor acum, reveniseră la rutină. Bîrfe, nume familiare.

– Sissy rupe legătura cu Conner din două în două săptămîni şi el întotdeauna se îmbată.

– Aşa îţi dai seama că nu s-a schimbat nimic.

Îşi zîmbiră stînd amîndoi înconjuraţi de sînge şi bălegar, iar vîntul rece împrăştia mirosul peste tot.

– Twenty zice că-i cumpără ceva şi o s-o facă să se-ntoarcă la el pînă luni.

– Sînt convinsă.

Mai lucrară împreună vreo douăzeci de minute, comunicînd prin mormăieli şi semne. Cînd făcură o pauză pentru a-şi răcori gîtlejurile, Jim spuse:

– Pickles n-a vrut să te jignească nici pe tine. Îi lipseşte bătrînu' – atîta tot. Îl respecta foarte mult.

– Ştiu, spuse ea ignorînd durerea supărătoare din inimă şi privind spre drum, unde se vedea un nor de praf, ceea ce însemna că se întorcea Billy.

Se gîndi să se ducă după Pickles, să-i netezească penele zburlite şi să-i dea să repare tractorul.

– Du-te şi mănîncă, Jim.

– Cuvintele mele preferate.

Ea îşi luă mîncarea şi urcă în *Land Rover,* mîncînd sandvişul cu friptură cu o singură mînă în timp ce parcurgea drumul prăfuit, brăzdat de urme de roţi şi de copite. Maşina o purtă în sus pe deal, oferindu-i o privelişte uluitoare de culori tomnatice.

I se păru superb acel spectacol al frunzelor care erau smulse din copaci. Dar auzea ţipătul ascuţit şi insistent al unei privighetori de cîmpie cînd lăsă geamul în jos pentru a simţi vîntul. Acel sunet familiar ar fi

trebuit să o liniştească. Ar fi vrut s-o liniştească şi nu înţelegea de ce nu se întîmpla acest lucru.

Privi cu atenţie gardul cînd trecu pe lîngă el, mulţumită că, deocamdată, era în stare bună. Vacile păşteau liniştite şi, din cînd în cînd, cîte una ridica privirea uitîndu-se dezinteresată la maşină şi la ea.

În partea de vest, cerul se înnora ameninţător, aruncînd umbre şi o lumină ireală asupra piscurilor. Ea se gîndi că, sus, avea să ningă, iar acolo, în vale, avea să plouă pînă se lăsa seara. Numai Dumnezeu ştia cît de bine le-ar fi prins o ploaie, dar nu-şi făcea iluzii că va fi una liniştită pe care s-o absoarbă pămîntul, ci avea să cadă cu putere, cu picături grele care vor distruge recoltele ricoşînd ca nişte gloanţe cînd atingeau solul.

Deja îşi dorea foarte mult să audă răpăitul ploii izbind cu furie acoperişul, să fie singură cu acel sunet violent şi cu propriile ei gînduri timp de cîteva ore. Şi să se uite pe fereastră, îşi spuse ea, la perdeaua de apă care nu lăsa să se mai vadă nimic şi nimeni.

Poate că din cauza furtunii care se apropia era atît de neliniştită, atît de nervoasă, îşi spuse, şi se uită pentru a patra oară în oglinda retrovizoare. Sau poate că era supărată pentru că văzuse dovezi ale trecerii echipei pe acolo, dar nu zărea nici urmă de oameni.

Nici o maşină, nici un zgomot de ciocan, nimeni care să meargă de-a lungul gardului în depărtare. Nimic în afară de drum, pămînt şi dealurile care se înălţau spre cerul vineţiu.

Se simţea prea singură. Şi acest lucru i se părea lipsit de sens. Îi plăcea să fie singură pe propriul ei pămînt. Chiar în clipa aceea îşi dorea să fie singură, fără să-i pună cineva întrebări, să-i ceară socoteală sau să i se plîngă.

Dar starea de nervozitate persistă, făcînd-o să simtă

furnicături în ceafă. Întinse mîna în spate şi atinse puşca. După aceea, opri şi coborî din maşină pentru a căuta urme de viaţă.

Era riscant. Ştia că e riscant, dar acum prinsese gustul riscului şi nu se mai putea opri. Credea că îşi alesese şi momentul şi locul destul de bine. Se apropia furtuna şi oamenii terminaseră de reparat gardul în partea aceea. Îşi închipui că se întorseseră la fermă deja, pregătindu-se pentru cină.

Nu avea prea mult timp la dispoziţie, dar ştia cum să profite de el la maximum. Alesese un juncan frumos de pe păşune, unul gras şi superb, care ar fi adus bani buni dacă ar fi fost scos la vînzare.

Îşi alesese locul cu atenţie. După ce termina, putea să se depărteze repede şi cît mai mult de proprietatea Mercy. De o parte a drumului se înălţau dealurile care erau stîncoase sub învelişul copacilor.

Nimeni nu avea să apară din direcţia aceea.

Cînd o făcuse prima oară, stomacul i se revoltase în faţa sîngelui care ţîşnise. Nu mai tăiase niciodată ceva atît de viu şi de mare. Dar, apoi, ei bine, fusese atît de... interesant. Să tai ceva atît de greu, să simţi pulsul şi, la un moment dat acesta să încetinească şi, în cele din urmă, să se stingă asemeni unui ceas care stă.

Să priveşti cum se scurge viaţa.

Sîngele era cald şi pulsa. Cel puţin, la început, după care se strîngea într-o baltă.

Juncanul nu-i opuse rezistenţă. Îl ademeni cu grăunţe şi apoi îl trase după el cu o frînghie. Voia să o facă în mijlocul drumului spre fermă. Mai devreme sau mai tîrziu, cineva tot avea să dea peste el şi, Doamne, ce surpriză avea să aibă. Păsările aveau să-i dea roată, atrase de duhoarea morţii.

Lupii vor coborî şi ei.

Habar nu avusese cît de seducător putea să mirosă moartea. Pînă cînd o provocase cu mîna lui.

Zîmbi uitîndu-se la juncanul care mînca din găleată şi îl mîngîie pe spate. Apoi, deodată, scoase cuţitul şi-i tăie gîtul dintr-o singură mişcare – începuse s-o facă din ce în ce mai bine – şi rîse încîntat cînd ţîşni sîngele.

– Aşa, căţeluşule, cîntă el cînd animalul se prăbuşi în pămînt.

După aceea trecu la partea interesantă.

Pickles se simţea bine supărat. În timp ce mergea cu maşina de-a lungul gardului, repetă în gînd cîteva conversaţii. El şi Jim. El şi Willa. Apoi se gîndi la ce o să-i spună lui Ham cînd avea să se plîngă de faptul că Willa îl ameninţase cu concedierea.

De parcă ar fi putut.

Jack Mercy îl angajase şi, după părerea lui, numai Jack Mercy îl putea concedia. Şi, din moment ce Jack murise – Dumnezeu să-l odihnească – asta era.

Poate că va pleca singur. Avea ceva bani puşi deoparte într-o bancă din Bozeman. Ar fi putut să-şi cumpere propria fermă şi să înceapă încet-încet, pînă cînd avea să realizeze ceva ca lumea.

Tare i-ar fi plăcut să vadă ce avea să facă muierea aia dacă îl pierdea. N-ar fi reuşit să supravieţuiască nici iernii, pentru a nu mai vorbi de un an întreg, îşi spuse el mohorît.

Poate avea să-l ia şi pe Jim Brewster cu el, îşi spuse Pickles uitînd că era supărat pe Jim. Băiatul era harnic, chiar dacă era un dobitoc aproape tot timpul.

Ar fi putut s-o facă, să-şi cumpere nişte pămînt în nord, să crească nişte vite. Ar fi putut să-l ia şi pe Billy. Şi avea să-şi ţină ferma curată, îşi spuse el. Fără găini

afurisite, porci sau cai, ci doar cu ceea ce îi trebuia omului ca unealtă. Toate rahaturile alea nu erau altceva decît asta. Rahat. În ceea ce-l privea, era singura greşeală pe care Jack Mercy o făcuse vreodată.

Îl lăsase pe băiatul ăla indian să facă o crescătorie de cai la o fermă de vite.

Nu că ar fi avut ceva împotriva lui Adam Wolfchild, pentru că acesta îşi vedea de treaba lui, era liniştit şi creştea nişte cai foarte frumoşi. Dar, în principiu, fata şi indianul aveau să conducă ferma umăr lîngă umăr.

Şi, după părerea lui Pickles, aveau s-o conducă direct la pierzanie.

Locul femeilor era la bucătărie, îşi spuse el, nu afară, poruncindu-le bărbaţilor ce să facă. Să-l dea afară, pe naiba, pufni el şi o luă la stînga pentru a vedea dacă Ham şi Wood terminaseră treaba.

Se gîndi absent că va veni furtuna şi apoi zări maşina oprită în drum. Acest lucru îl făcu să zîmbească.

Dacă se defectase ceva, avea trusa de scule în maşină. O să le arate tuturor că se pricepea la motoare mai bine decît oricine altcineva pe o suprafaţă de o sută de mile.

Opri şi vîrîndu-şi degetele mari în buzunarele din faţă ale blugilor se duse spre maşina cealaltă.

– Ai probleme? întrebă el şi se opri brusc.

Juncanul era deschis şi cursese atîta sînge, încît se putea face baie în el. Duhoarea îi întoarse stomacul pe dos cînd se apropie şi nici nu se uită la bărbatul ghemuit lîngă animal.

– Încă unul? Dumnezeule mare, ce naiba se întîmplă aici? întrebă el şi se aplecă şi mai mult. E proaspăt... începu el, dar apoi văzu cuţitul plin de sînge şi ochii celui care îl ţinea. Doamne, tu? De ce ai făcut-o?

– Pentru că pot, spuse celălalt văzîndu-l cum începe

să înţeleagă şi cum se uită repede la maşină. Pentru că îmi place, zise el uşor şi, cu puţin regret, înfipse cuţitul în burta lui Pickles. N-am mai omorît un om pînă acum, spuse el trăgînd de cuţit în sus cu o mînă foarte sigură. E interesant.

Interesant, îşi spuse el din nou, uitîndu-se cum ochii lui Pickles erau mai întîi şocaţi, apoi plini de durere şi apoi lipsiţi de strălucire. Continuă să mişte cuţitul în sus, spre inimă, aplecîndu-se odată cu trupul celuilalt şi, în cele din urmă, încălecîndu-l cînd se prăbuşi la pămînt.

Uită complet de animal. Îşi dădu seama că acolo avea ceva mult mai captivant. Un om avea minte, îşi spuse el, trăgînd cuţitul afară. O vită era proastă. Iar pisica, deşi mai deşteaptă, era mică.

Se lăsă pe spate gîndindu-se cum să facă din acel moment, din acel nou pas, ceva deosebit. Ceva despre care lumea să vorbească pretutindeni şi multă, multă vreme. Apoi zîmbi şi rîse pînă cînd trebui să-şi astupe gura cu mîna plină de sînge. Ştia exact ce trebuia să facă.

Întoarse cuţitul în mînă şi se apucă de treabă vesel.

Cînd văzu călăreţul galopînd pe păşunea ei, Willa opri maşina. Recunoscu calul negru al lui Ben, iar Charlie alerga pe lîngă el ca o umbră. Prima ei reacţie fu de uşurare şi nu-i plăcu deloc acest lucru. Dar era ceva ciudat în atmosferă şi s-ar fi bucurat dacă l-ar fi văzut şi pe diavol în persoană.

Deşi era o privelişte plăcută pînă cînd el sări peste gard cu calul fără cel mai mic efort, ea se gîndi cu dispreţ.

– Ai greşit drumul, McKinnon?

– Nu, spuse el oprindu-şi calul lîngă maşină.

Charlie ridică piciorul bucuros şi urină pe roata din faţă a acesteia.

– Ai reparat gardul? o întrebă el şi zîmbi cînd ea îl privi uimită. Zack a văzut că ţi-au doborît unul cînd s-a dus sus azi- dimineaţă. Elanii au fost o pacoste anul ăsta.

– Mereu sînt. Bănuiesc că Ham l-a reparat deja. Tocmai voiam să mă duc să verific.

El descălecă şi se aplecă pe fereastra maşinii.

– Ăla e un sandviş cumva?

Ea se uită la jumătatea care mai rămăsese din cina ei.

– Da. Şi ce-i cu asta?

– Ai de gînd să-l mănînci?

Oftînd, ea îl luă şi i-l dădu.

– M-ai căutat ca să mănînci gratis?

– Asta-i doar o parte din cîştig. Am de gînd să îmbarc cîteva vite, dar mă gîndeam că poate vrei să vinzi vreo două sute de capete, zise el şi, rupînd o bucăţică din sandviş, i-o aruncă lui Charlie, care îl privea plin de speranţă.

Ea se uită la cîine cum înghiţi bucăţica de pîine şi carne şi cum rînji apoi. Acel rînjet nu era foarte departe de cel arogant şi plin de mulţumire de sine al stăpînului său, îşi spuse ea.

– Vrei să ne tocmim aici?

– Mă gîndeam că am putea s-o facem într-un mod mai plăcut. În timp ce o să bem ceva mai tîrziu, spuse el şi vîrî mîna pe geam pentru a-i atinge o şuviţă de păr care îi scăpase din coadă. Nici pînă acum nu ţi-am cunoscut sora mai mare.

Will băgă în viteză.

– Nu e genul tău, deşteptule, dar poţi să vii dacă vrei, spuse ea privindu-l cum mesteca ultima bucăţică

de sandviş. *După* cină.

– Vrei să-mi aduc şi o sticlă?

Ea zîmbi doar şi apăsă pe accelerator. După ce se gîndi o clipă, Ben încălecă din nou şi porni după ea. Amîndoi ştiau că mergea destul de încet pentru ca el să poată ţine pasul.

– O să fie şi Adam? o întrebă el ridicîndu-şi glasul pentru a se face auzit în zgomotul motorului. M-ar interesa vreo doi ponei.

– Întreabă-l. Sînt prea ocupată pentru vizite, Ben, zise ea şi, ca să-l enerveze, acceleră, aruncîndu-i praf în ochi.

Totuşi, fu dezamăgită cînd ea o luă la stînga şi el în direcţie opusă.

Ar fi vrut să se ia la ceartă cu el pentru ceva, să-l înfurie suficient de mult pentru a o îmbrăţişa iarăşi. Se gîndise destul de mult la felul cum o îmbrăţişase.

Nu prea se gîndea la bărbaţi, de obicei, nu aşa. Dar, cu siguranţă, era plăcut să se gîndească – aşa – la Ben. Chiar dacă nu avea de gînd să facă nimic în privinţa aceea.

Doar dacă nu cumva intenţiona să se răzgîndească.

Zîmbi în sinea ei. Şi poate că avea să se răzgîndească, doar ca să vadă despre ce era vorba. Avea sentimentul că Ben ar fi putut să-i arate mai bine decît mulţi alţii ce puteau face un bărbat cu o femeie.

Poate că avea să-l enerveze suficient de mult în seara aceea ca să o sărute. Numai dacă atenţia lui nu avea să fie atrasă de Tess cea cu pieptul mare şi cu parfumul ei franţuzesc. Gîndul acela o făcu să apese din nou pe accelerator, dar frînă brusc cînd zări maşina lui Pickles la cotitură.

– Ei, l-am găsit, zise ea gîndindu-se că acum trebuia să-l împace.

Coborî şi-şi aruncă privirea de-a lungul gardului şi pe păşune de ambele părţi ale drumului. Nu văzu nici urmă de el şi nici motivul pentru care îşi lăsase maşina în mijlocul drumului.

– S-o fi dus undeva să mediteze, murmură ea şi se îndreptă spre cabina camionetei pentru a claxona.

Atunci îl văzu, el şi juncanul întinşi în faţa maşinii, unul lîngă celălalt într-o baltă de sînge. Nu ştia de ce nu simţise mirosul pînă atunci, mai ales că tot aerul era îmbibat cu duhoarea morţii. Dar acum mirosul îi pătrunse pe nări şi în stomac, făcînd-o să se ducă la marginea drumului şi să verse tot ce mîncase.

Stomacul continuă să i se răzvrătească dureros în timp ce se duse împleticindu-se spre maşina ei, iar cînd ajunse, se prăbuşi pe claxon. Îl ţinu apăsat şi îşi lipi capul de geam chinuindu-se să-şi recapete răsuflarea.

Întorcîndu-şi capul, încercă să scuipe gustul oribil care îi rămăsese în gură şi apoi îşi trecu mîinile peste faţa asudată. Cînd începu să vadă ca prin ceaţă, îşi muşcă buzele cu putere. Dar nu putu să se mai ducă acolo, să se mai uite o dată. Cedînd, îşi încrucişă braţele şi puse capul pe ele. Nu-l ridică nici măcar cînd auzi tropot de copite şi lătraturile agitate ale lui Charlie.

– Hei, strigă Ben descălecînd şi cu puşca agăţată pe umăr. Willa. Nici dacă ar fi fost atacat de o pisică sălbatică nu ar fi fost mai surprins decît acum cînd ea se întoarse şi îşi lipi faţa de pieptul lui.

– Dumnezeule, Ben, spuse ea agăţîndu-se de pieptul lui.

– E în regulă, draga mea. E în regulă acum.

– Nu, zise ea închizînd ochii strîns. Nu. În faţa maşinii. Cealaltă maşină. E... Doamne, sîngele.

– Bine, scumpo, stai jos. Mă duc să mă uit.

O aşează uşor şi se încruntă cînd o văzu vîrîndu-şi

capul între genunchi şi cutremurîndu-se.

– Stai liniştită, Will.

După cum arăta ea şi după vacarmul pe care îl făcea cîinele, Ben crezu că o fi fost vreun alt juncan sau vreunul din cîinii de la fermă. Era furios înainte să ajungă în faţa maşinii abandonate. Înainte să vadă că era vorba de mult mai mult decît de un juncan.

– Dumnezeule mare!

N-ar fi recunoscut omul, dacă ar fi fost să se ia după cum arăta, dar recunoscu maşina, cizmele şi pălăria plină de sînge de lîngă cadavru. Stomacul i se întoarse pe dos şi de scîrbă şi de furie. Un gînd le străpunse pe amîndouă cînd îi strigă lui Charlie să tacă.

Cel care făcuse aşa ceva nu era doar nebun, era diabolic.

Se întoarse iute cînd auzi un zgomot în spate şi întinse un braţ pentru a nu o lăsa pe Willa să treacă.

– Nu, spuse el cu asprime şi o ţinu cu fermitate. Nu poţi face absolut nimic şi nu trebuie să mai vezi asta.

– Mi-e bine acum, zise ea şi, punînd o mînă pe braţul lui, se apropie mai mult. Era omul meu şi o să mă uit la el, zise apoi şi, cu podul palmelor, se frecă sub ochi. L-au scalpat, Ben, pentru Dumnezeu. L-au tăiat în bucăţi şi l-au scalpat.

– Ajunge, spuse el şi o răsuci brusc, forţînd-o să-l privească în ochi. Ajunge, Willa. Întoarce-te la maşina ta şi cheamă poliţia.

Ea încuviinţă, dar, văzînd că nu se mişcă, el o îmbrăţişă din nou, strîngînd-o cu putere.

– Stai aşa puţin, murmură el. Ţine-mă strîns.

– Eu l-am trimis aici, Ben, spuse ea şi nu numai că se ţinea strîns, dar se cuibări în el. M-a enervat şi i-am spus să vină încoace, ori putea să-şi facă bagajul şi să-şi ridice ultimul salariu. Eu l-am trimis.

– Încetează.

Alarmat de felul în care i se frîngea vocea la fiecare cuvînt, el îşi lipi buzele de părul ei.

– Ştii foarte bine că nu eşti de vină.

– Era omul meu, repetă ea şi, după ce se cutremură o dată, întoarse capul. Acoperă-l, Ben. Te rog. Trebuie să fie acoperit.

– O să mă ocup eu de tot, spuse el atingîndu-i obrazul şi dorindu-şi să fi putut să-i redea culoarea. Stai în maşină, Will.

Aşteptă pînă cînd ea ajunse la maşină şi scoase prelata murdară de ulei din camioneta lui Pickles. Trebuia să fie de ajuns.

Capitolul 8

Prin fereastra bucătăriei, Lily vedea pădurea şi munţii care se înălţau spre cer. Noaptea se lăsa mai repede acum, cînd octombrie făcea loc lunii noiembrie. Putea să vadă cum soarele cobora în spatele piscurilor. Nu trecuseră două săptămîni de cînd se afla în Montana, dar ştia deja că, odată ce soarele se ascundea după dealuri, întunericul se lăsa foarte repede şi aerul se răcea subit.

Întunericul încă o mai înspăimînta.

Abia aştepta ivirea zorilor. Zilele. Erau atîtea lucruri de făcut, şi-ar fi petrecut ore întregi cu treburile casei. Se bucura că era din nou utilă, că participa la ceva. Într-un răstimp atît de scurt ajunsese să depindă de priveliştea acelui cer nemărginit, a munţilor, a întinderii imense de pămînt. Ajunsese să conteze pe auzirea zgomotelor făcute de cai, de vite şi de oameni. Şi pe mirosul lor.

Îi plăcea foarte mult camera ei şi casa, cu tot acel spaţiu şi cu lemnul ei lustruit. Biblioteca era plină de cărţi şi ea ar fi putut să citească în fiecare seară, dacă ar fi vrut, sau să asculte muzică, sau să se uite la televizor în surdină.

Nimănui nu-i păsa de ce făcea ea seara. Nimeni nu-i

critica micile greşeli şi nu ridica mîna la ea.

Nu încă.

Adam era atît de răbdător. Şi era la fel de blînd ca o mamă cu copii. Şi cu ea la fel, trebui să recunoască. Cînd îşi lăsa mîinile să lunece de-a lungul piciorului unui cal pentru a-i arăta cum să verifice dacă vreun tendon era răsucit, nu strîngea. Îi arătase cum să folosească o ţesală, cum să îngrijească o copită despicată şi cum să pregătească mîncare pentru o iapă gestantă.

Iar cînd o surprinsese dîndu-i un măr pe furiş unui căluţ de un an nu o certase, ci doar zîmbise.

Orele cînd lucrau împreună erau cele mai plăcute din viaţa ei. Acea lume nouă care se deschisese în faţa ei îi dăduse speranţă, şansa de a avea un viitor.

Acum, acest lucru ar fi putut să se termine.

Un om murise.

Se cutremură cînd se gîndi, cînd fu silită să admită că umbra crimei pătrunsese în noua ei lume strălucitoare. Dintr-o lovitură, viaţa unui om fusese curmată şi ea era din nou în imposibilitatea de a controla ceea ce avea să se întîmple în viitor.

Îi era ruşine că se gîndea mai mult la sine şi la ce avea să se întîmple cu ea, decît la omul care fusese ucis. Era adevărat că nu-l cunoştea. Cu îndemînarea celui urmărit, Lily îi evitase cu uşurinţă pe bărbaţii de la Mercy Ranch. Dar el făcuse parte din noua ei lume şi era o dovadă de egoism faptul că nu se gîndea la el mai întîi.

– Dumnezeule, ce porcărie!

Lily tresări cînd Tess intră în bucătărie şi mîna i se încleştă pe cîrpa de vase pe care uitase că o ţinea.

– Am făcut cafea. Mai sînt... mai e toată lumea acolo?

– Will încă mai vorbeşte cu poliţiştii cowboys, dacă

la asta te referi, spuse Tess ducîndu-se la aragaz şi strîmbînd din nas în faţa cafetierei. M-am ţinut departe, aşa că nu prea ştiu ce se petrece, zise ea şi se duse la cămară, deschizînd uşa şi închizînd-o la loc agitată. Nu-i nimic mai tare decît cafeaua pe-aici?

Lily răsuci cîrpa pe care o ţinea în mînă.

– Cred că e vin, dar aş zice că nu trebuie s-o deranjăm pe Willa cerîndu-i voie.

Tess îşi dădu ochii peste cap şi deschise frigiderul.

– Această sticlă de *Chardonnay,* deşi e de o calitate puţin inferioară, e şi a noastră nu numai a ei, spuse Tess şi scoase sticla din frigider. Ai un tirbuşon?

– Am văzut unul mai devreme, îşi aminti ea şi se forţă să lase cîrpa jos.

Ştersese dulapurile de două ori deja. Deschizînd un sertar, scoase tirbuşonul şi i-l dădu lui Tess.

– Ăăă, am făcut nişte supă, spuse ea arătînd spre oala de pe aragaz. Bess mai are încă febră, dar a reuşit să mănînce un castronel. Cred că... sper că o să se simtă mai bine pînă mîine.

– Îhîh, spuse Tess şi, scoţînd două pahare, turnă în ele. Stai jos, Lily. Cred că ar trebui să stăm de vorbă.

– Poate ar trebui să pun cafea.

– Stai jos. Te rog, zise Tess aşezîndu-se pe bancheta de lemn din faţa mesei şi aşteptă.

– Bine, spuse Lily şi se aşează în faţa ei cu mîinile împreunate în poală.

Tess îi împinse paharul de vin şi-l ridică şi pe al ei.

– Bănuiesc că, pînă la urmă, tot va trebui să ne spunem povestea vieţii, dar nu pare să fie momentul potrivit, zise ea şi scoase din buzunar singura ţigară pe care o găsise în pachet, răsucind-o între degete înainte să ia cutia de chibrituri. E o treabă foarte urîtă.

– Da, aprobă Lily şi, automat, se ridică şi aduse o

scrumieră la masă. Sărmanul om. Nu ştiu care din el era, dar...

– Cel cu chelie, mustaţa stufoasă şi burtă mare, spuse Tess şi, după ce ridică din umeri, îşi aprinse ţigara.

– Ah.

Acum, că avea un chip în minte, se simţi şi mai ruşinată.

– Da, l-am văzut. A fost înjunghiat, nu?

– Cred că a fost mai rău decît atît, dar nu ştiu mai mult decît că Will a dat peste el pe unul din drumurile din jurul fermei.

– Trebuie să fi fost îngrozitor pentru ea.

– Da, zise Tess strîmbîndu-se şi ridicînd paharul.

Poate că nu o iubea foarte mult pe sora ei vitregă mai mică, dar nu dorea nimănui o asemenea experienţă.

– O să se descurce ea. Sînt crescuţi ca să fie rezistenţi aici. Oricum... spuse ea şi sorbi din pahar, descoperind că vinul nu era chiar atît de prost cum îşi închipuise. Ce-o să faci? Rămîi sau pleci?

Mai mult din nevoia de a face ceva cu mîinile, Lily. întinse mîna spre paharul cu vin.

– Nu prea am unde să mă duc. Presupun că tu o să te întorci în California.

– M-am gîndit la treaba asta, zise Tess lăsîndu-se pe spate şi privind-o pe tînăra din faţa ei.

Îşi ţine privirea în pămînt şi mîinile ocupate, îşi spuse ea. Fusese convinsă că timida Lily îşi rezervase deja un bilet la avion.

– Mi-am zis în felul următor. Oamenii sînt ucişi în fiecare zi la Los Angeles. Copiii se bat pentru scrierea de graffiti în locuri interzise. Au loc crime, împuşcături, înjunghieri, jafuri, şantaje, în fiecare clipă, spuse ea

zîmbind. Doamne, cît îmi place oraşul ăla.

Surprinzîndu-i privirea îngrozită, Tess dădu capul pe spate şi începu să rîdă.

– Iartă-mă, izbuti ea să adauge după un moment, ducîndu-şi o mînă la inimă. Voiam să spun că, oricît de urîtă ar fi chestia asta de aici, oricît de aproape, e, totuşi, o singură crimă. Dacă stăm să ne gîndim bine, nu e chiar cine ştie ce, cu siguranţă nu e suficient ca să mă facă să renunţ la ce-i al meu.

Lily bău din nou, chinuindu-se să-şi adune gîndurile.

– Deci rămîi. O să rămîi, pînă la urmă.

– Da, o să rămîn. Nimic nu s-a schimbat.

– Credeam...

Închizîndu-şi ochii, Lily lăsă sentimentul de uşurare să se combine cu ruşinea care pusese stăpînire pe ea. Eram sigură că n-o să rămîi şi atunci aş fi fost şi eu obligată să plec.

Deschise ochii din nou, albaştri cu tente de cenuşiu.

– E oribil. Bietul om a fost omorît şi eu nu mă gîndesc decît la felul în care o să mă afecteze treaba asta.

– E cît se poate de firesc. Nu-l cunoşteai. Hei, spuse ea şi, pentru că Lily avea ceva care o făcea să se apropie de ea, puse o mînă pe mîna ei. Nu-ţi face griji. Toate avem foarte multe în joc. Avem tot dreptul să ne gîndim la ce ne aparţine.

Lily se uită la mîinile lor împreunate. Ale lui Tess erau foarte frumoase, remarcă ea, cu inele sclipitoare şi forţa de invidiat a degetelor. Îşi ridică privirea.

– N-am făcut nimic ca să merit locul ăsta. Şi nici tu.

Tess încuviinţă doar şi, retrăgîndu-şi mîna, ridică paharul din nou.

– N-am făcut nimic ca să merit să fiu ignorată toată viaţa. Şi nici tu.

Willa intră în bucătărie şi se opri brusc cînd le văzu la masă. Arăta încă foarte palidă şi mişcările îi erau încă bruşte. După toate întrebările care i se puseseră, după ce vorbise iar şi iar despre descoperirea cadavrului, era mai mult decît încîntată să-i vadă pe poliţişti plecînd.

– Ei, ce plăcut este aici, spuse ea şi îşi băgă mîinile în buzunare, îndreptîndu-se spre masă. Mă gîndeam că v-aţi apucat să vă faceţi bagajele, nu că staţi la un pahar de vorbă.

– Am discutat despre asta, zise Tess ridicîndu-şi o sprînceană, dar fără să facă vreun comentariu cînd Will îi luă paharul şi bău din el. Nu plecăm nicăieri.

– Chiar?

Pentru că vinul părea o idee bună, Willa se duse la dulap şi îşi scoase un pahar, dar rămase locului, incapabilă să se mişte, abia putînd să gîndească.

Nu reuşise să se gîndească prea bine la pierderea fermei. În subconştientul ei existase certitudinea că acele două femei care îi căzuseră pe cap aveau să plece. Şi, odată cu ele, avea să se ducă şi viaţa ei. Dar abia acum, cînd ştia că vor rămîne, acest lucru o izbi. Şi o izbi cu putere.

Cedînd nervos, îşi lipi capul de uşa dulapului şi închise ochii.

Pickles. Doamne, avea să-l vadă tot restul vieţii ei, ce îi făcuseră, ce rămăsese din el? Şi tot acel sînge. Felul în care o priviseră ochii lui, groaza întipărită pe ei.

Dar, deocamdată, ferma era în siguranţă.

– Oh, Doamne, oh, Doamne, oh, Doamne.

Nu îşi dădu seama că vorbise cu glas tare decît în clipa în care Lily îi puse şovăitoare o mînă pe umăr. Tresărind, Willa se îndreptă iute.

– Am făcut nişte supă, spuse Lily simţindu-se penibil, dar nu se putuse gîndi la nimic altceva. Ar trebui să

mănînci ceva.

– Nu cred că aş suporta mîncarea acum, zise Willa şi se duse înapoi temîndu-se că prea multă alinare ar fi făcut-o să se prăbuşească.

Se duse înapoi la masă şi, sub privirea fascinată a lui Tess, îşi umplu paharul cu vin.

– Asta e bine, murmură Tess, privind cu admiraţie cum Willa bău vinul ca pe apă. E al naibii de bine. Cît poţi să faci treaba asta şi, totuşi, să rămîi în picioare?

– Va trebui să aflăm, spuse ea şi se întoarse în clipa în care se deschise uşa, trăgînd aer în piept cînd Ben intră în bucătărie.

Nu voia să se certe pentru faptul că se bazase pe el, că se prăbuşise în braţele lui, că îl lăsase să facă toată treaba murdară în timp ce ea stătuse deoparte, fiindu-i prea rău ca să mai poată face ceva. Dar nu putea să înghită.

– Doamnelor, spuse el şi, cu un gest care imita obiceiul Willei, îi luă paharul din mînă şi sorbi. Pentru sfîrşitul unei zile mizerabile.

– Beau pentru asta, zise Tess şi bău un pahar, studiindu-l în acelaşi timp.

Cowboy-ul aurit, îşi spuse ea. Şi un tip care făcea să-ţi lase gura apă.

– Eu sînt Tess. Trebuie să fii Ben McKinnon.

– Îmi pare bine, dar regret că nu ne-am cunoscut în împrejurări mai plăcute, zise el şi îi atinse bărbia Willei, întorcînd-o cu faţa spre el. Du-te şi te culcă.

– Trebuie să stau de vorbă cu oamenii.

– Ba nu trebuie. Ceea ce trebuie să faci e să te culci şi să nu te mai gîndeşti la nimic o vreme.

– N-am de gînd să-mi trag pătura peste cap...

– Nu poţi să faci absolut nimic, o întrerupse el.

Ea tremura. Ben simţea cît de mult se împotriveşte,

dar tremurul ajunsese pînă în vîrfurile degetelor lui.

– Eşti obosită şi nu te simţi bine şi tocmai ai fost nevoită să retrăieşti o experienţă oribilă de vreo şase ori. Adam o să-i ducă pe poliţişti să stea de vorbă cu oamenii, iar tu nu poţi să faci nimic decît să încerci să dormi puţin.

– Oamenii mei sînt...

– Cine o să-i mai conducă mîine – şi în ziua următoare – dacă tu o să cedezi nervos? o întrebă el şi înclină din cap cînd ea tăcu. Acum te duci să te culci sau te duc eu. Oricum, asta vei face. Chiar în clipa asta.

Lacrimile îi ardeau ochii şi îi pîrjoleau gîtlejul. Fiind prea mîndră ca să le verse în faţa lui, îi dădu mîna la o parte, se întoarse şi ieşi.

– Sînt de-a dreptul impresionată, murmură Tess după ce se închise uşa. Nu credeam că există cineva care s-o pună la punct.

– Ar fi opus rezistenţă, dar ştia că va ceda şi Will n-o să-şi dea voie niciodată să cedeze, spuse el încruntat, dorindu-şi să fi putut s-o convingă cu blîndeţe. Nu cunosc multe persoane care ar fi putut să treacă prin ce a trecut ea azi fără să cedeze.

– Oare e bine să stea singură? întrebă Lily. Aş putea să mă duc sus la ea, dar... nu ştiu dacă ar vrea.

– Nu, e mai bine dacă stă singură, spuse Ben şi zîmbi, bucuros că ea se oferise. N-a fost chiar un weekend petrecut la o fermă de plăcere pentru nici una dintre voi, dar eu vă urez bun-venit în Montana oricum.

– Îmi place foarte mult aici, recunoscu Lily, dar roşi chiar în clipa în care rosti cuvintele şi Tess chicoti uşor. Nu vrei să mănînci ceva? Am făcut o supă şi sînt o mulţime de sandvişuri pregătite.

– Scumpo, dacă mirosul e de supă, atunci aş fi bucuros să mănînc o farfurie.

– Da, Tess?

– Desigur, de ce nu?

Din moment ce Lily părea dornică să servească, Tess rămase la masă, bătînd nerăbdătoare cu unghiile.

– Poliţiştii cred că făptaşul ar putea fi vreunul dintre oamenii de la fermă?

Ben se aşeză în faţa ei.

– Presupun că or să-şi concentreze atenţia aici, cel puţin la început. Publicul n-are acces la fermă, dar asta nu înseamnă că cineva din afară n-ar putea să nimerească aici. Un cal, un jeep, zise el şi ridică din umeri. De la Three Rocks la Mercy se ajunge foarte uşor. La naiba, eu însumi eram acolo.

Îşi înălţă o sprînceană cînd o văzu pe Tess privindu-l speculativ.

– Bineînţeles, ţi-aş putea spune că n-am făcut-o eu, dar nu mă cunoşti. S-ar mai putea ajunge aici şi prin Rocking Ranch, sau ferma lui Nate, sau de sus de pe munte.

– Păi... spuse Tess turnîndu-şi vin din nou, asta mai limitează puţin posibilităţile, nu?

– Să-ţi spun ceva – orice om care cunoaşte munţii, teritoriul ăsta, s-ar putea ascunde luni în şir, sau să se ducă unde vrea. Şi să fie al naibii de greu de găsit.

– Apreciem faptul că ne linişteşti, zise ea şi îi aruncă o privire lui Lily care aşeza farfuriile aburinde pe masă. Nu-i aşa, Lily?

– Eu prefer să ştiu, zise, aşezîndu-se pe marginea băncii, lîngă Tess şi împreunîndu-şi mîinile în poală. Poţi să-ţi iei măsuri de prevedere mai bine dacă ştii.

– Exact. Aş zice că o bună măsură de prevedere ar fi ca nici una din voi să nu rătăcească prea departe de casă singură, deocamdată.

– Eu nu sînt o rătăcitoare, spuse Tess şi, deşi

stomacul nu îi era deloc liniştit, luă o lingură de supă. Iar Lily nu se dezlipeşte de Adam.

Îi aruncă o privire lui Ben.

– E cumva suspect?

– Habar n-am ce crede poliţia, dar eu pot să spun că Adam Wolfchild n-ar goli de măruntaie şi n-ar scalpa un om aşa cum n-ar putea să aibă aripi din senin şi să-şi ia zborul spre Idaho, spuse Ben şi se uită la Tess cînd lingura îi căzu pe masă.

S-ar fi înjurat singur dacă ar fi servit la ceva.

– Îmi pare rău. Credeam că ştiţi amănuntele.

– Nu, zise Tess îndreptînd mîna spre paharul de vin preferîndu-l supei. N-am ştiut.

– Ea a văzut asta? întrebă Lily frîngîndu-şi mîinile în poală. Ea l-a găsit?

– Şi o să ţină minte toată viaţa.

Amîndoi aveau să ţină minte, îşi spuse Ben, căci fusese o privelişte care ştia că nu i se va şterge niciodată complet din memorie.

– Nu vreau să vă sperii, ci doar să fiţi prudente.

– Poţi să fii sigur, îi promise Tess. Dar cu ea ce facem? întrebă apoi arătînd cu degetul spre tavan. N-o s-o poţi ţine prin apropierea casei decît legată.

– Adam o s-o ţină sub observaţie. Şi eu la fel, spuse el şi, sperînd că avea să mai alunge din tensiune, mai înghiţi puţină supă. Şi n-o să-mi fie greu să-mi pierd vremea pe-aici dacă ăsta e genul de mîncare ce mă aşteaptă.

Amîndouă tresăriră cînd se deschise uşa şi Adam intră aducînd cu el aerul rece al serii.

– Au terminat cu mine deocamdată.

– Stai cu noi, îl invită Tess. Supă şi vin sînt în meniu în seara asta.

El îi aruncă o privire solemnă înainte de a o studia

pe Lily.

– Cred că aş bea o cafea. Nu, stai jos, adăugă el cînd ea dădu să se ridice. Pot să-mi pun şi singur. Am trecut doar ca să văd ce mai face Willa.

– Ben a convins-o să se ducă să se culce.

Starea de nervozitate şi de uşurare o făcu pe Lily să vorbească fără să se gîndească.

– Avea nevoie de odihnă. Pot să-ţi pun puţină supă. Ar trebui să mănînci ceva şi e destulă.

– Pot să-mi pun şi eu. Stai jos.

– E şi pîine. Am uitat s-o scot. Ar trebui...

– Ar trebui să stai jos, spuse el foarte calm în timp ce îşi punea supă în farfurie. Şi încearcă să te relaxezi.

Umplu şi a doua farfurie şi le aduse pe amîndouă la masă.

– Şi ar trebui să mănînci. Aduc eu pîinea.

Ea îl privi nedumerită cum se mişca prin bucătărie. Nici unul dintre bărbaţii pe care îi cunoscuse în viaţa ei nu ridica nici măcar o farfurie fără să fie rugat de cîteva ori. Îi aruncă o privire lui Ben, aşteptîndu-se la un zîmbet ironic, dar el continuă să mănînce ca şi cum n-ar fi fost nimic neobişnuit în faptul că un bărbat servea la masă.

– Adam, vrei să rămîn aici o zi, două, să-ţi dau o mînă de ajutor?

– Nu, dar îţi mulţumesc oricum. Va trebui să înaintăm pas cu pas, zise el aşezîndu-se în faţa lui Lily, pe care o privi în ochi. Te simţi bine?

Ea încuviinţă, luă lingura şi încercă să mănînce.

– Pickles nu avea rude, continuă Adam. Cred că e o roată pe undeva prin Wyoming. Presupun că o să-ncercăm s-o găsim, dacă o mai fi acolo, dar o să ne ocupăm de toate aranjamentele necesare imediat după ce or să termine cu autopsia cadavrului.

– Ar trebui să-l rogi pe Nate să te ajute, spuse Ben rupînd o bucăţică de pîine. Willa o să-i plaseze totul dacă îi sugerezi.

– Bine, aşa o să fac. Nu cred că ar fi rezistat fără tine. Vreau să ştii asta.

– S-a întîmplat să fiu acolo.

Încă îl mai tulbura amintirea felului în care ea i se aruncase în braţe. Şi a felului în care se potrivise cu trupul lui.

– După ce o să-şi revină de pe urma şocului, o să-i pară rău că eu am fost acela.

– Te-nşeli. O să-ţi fie recunoscătoare şi la fel şi eu, spuse Adam şi întoarse mîna cu palma în sus, unde se vedea o cicatrice lungă şi subţire între liniile inimii şi minţii. Frate.

Ben zîmbi uşor cînd se uită la semnul asemănător din palma lui. Şi îşi aminti de ziua cînd doi băieţi stătuseră pe malul rîului şi îşi amestecaseră sîngele cu solemnitate, devenind, astfel, fraţi.

– Ah, ora ritualurilor masculine, spuse Tess care, emoţionată în mod absurd, o înghionti pe Lily ca să poată ieşi de pe banchetă. Înţeleg că trebuie să-i las pe domni să-şi bea vinul de Porto şi să-şi fumeze trabucurile, aşa că o să mă duc să fac ceva interesant, ca, de exemplu, să-mi dau unghiile de la picioare cu ojă.

Ben zîmbi.

– Pun pariu că sînt şi grozave.

– Scumpule, sînt îngrozitoare.

Era simplu să hotărască în sinea ei că îi plăcea. Şi, de acolo, nu era o distanţă prea mare pînă la a hotărî să aibă încredere în el.

– Bănuiesc că o să mă alătur lui Adam şi o să spun că sînt recunoscătoare pentru prezenţa ta aici. Noapte bună.

– Merg şi eu, spuse Lily luînd farfuria pe jumătate goală a lui Tess.

– Nu pleca, zise Adam punînd o mînă pe mîna ei. N-ai terminat de mîncat.

– Vreţi să staţi de vorbă. Pot să iau farfuria sus.

– Nu pleca din cauza mea, spuse Ben, care văzînd cum stăteau lucrurile pe acolo, se ridică de pe banchetă. Trebuie să ajung acasă. Supa a fost foarte bună, Lily, zise el şi întinse mîna să-i atingă obrazul, dar îi simţi tresărirea instinctivă şi lăsă mîna în jos ca şi cum acel moment nici n-ar fi avut loc. Mănîncă pînă nu se răceşte, o sfătui el. O să mai trec mîine pe-aici, Adam.

– Noapte bună, Ben, zise Adam şi nu îşi dezlipi mîna de a lui Lily, trăgînd-o uşor pentru a o face să se aşeze din nou.

După aceea îi luă mîna cealaltă, îşi împleti degetele pe după ale ei şi aşteptă pînă cînd ea îşi ridică privirea spre el.

– Nu-ţi fie teamă. N-o să las să ţi se întîmple nimic.

– Mie întotdeauna mi-e teamă.

Mîinile ei se îndoiră sub ale lui, dar el gîndi să rişte, aşa că i le ţinu în continuare.

– Ai venit într-un loc necunoscut şi ai în jur numai necunoscuţi. Şi ai rămas. Asta înseamnă curaj.

– Am venit doar ca să mă ascund. Nu mă cunoşti, Adam.

– O să te cunosc cînd o să-mi dai voie, spuse el şi îi dădu drumul unei mîini, atingîndu-i uşor vînătaia de sub ochi.

Ea încremeni şi-l urmări cu teamă cum îşi plimbă degetul peste semnele de pe maxilar.

– Aş vrea să te cunosc, Lily, cînd o să fii pregătită.

– De ce?

Ochii lui zîmbiră şi ea fu mişcată.

– Pentru că te pricepi la cai şi duci cîinilor mei resturile de la masă, spuse el şi zîmbetul i se mută pe buze cînd o văzu roşind. Şi pentru că faci supă bună. Acum mănîncă, zise el apoi şi îi dădu drumul mîinii. Înainte să se răcească.

Privindu-l printre gene, ea luă lingura şi începu să mănînce.

Sus, înarmată cu o carte pe care o alesese din bibliotecă şi cu o sticlă de apă minerală din frigiderul aflat în spatele barului, Tess se îndreptă spre camera ei. Hotărîse să citească pînă i se închideau ochii, sperînd că, astfel, somnul avea să-i fie netulburat şi lipsit de vise.

Imaginaţia îi era prea bogată, îşi spuse ea. Acesta era, de fapt, motivul pentru care începea să se impună ca scenaristă. Şi adevăratul motiv pentru care amănuntele furnizate de Ben aveau să se tot mişte pînă cînd aveau să formeze multe imagini urîte în mintea ei.

Spera din tot sufletul ca acel roman gros ale cărui coperţi promiteau pasiune şi aventură avea să-i îndrepte gîndurile în alte direcţii.

Trecu prin dreptul uşii Willei şi auzi un plîns amar şi cu suspine. Ezită şi îşi dori foarte mult să fi urcat pe scara cealaltă. Ba, mai mult, îşi dori ca acel plîns să nu-i atingă nici o coardă sensibilă. Ştia că atunci cînd plîngea o femeie puternică, lacrimile veneau din cele mai adînci unghere ale inimii.

Ridică mîna să bată la uşă, dar o lipi de lemn doar. Poate că, dacă s-ar fi cunoscut sau dacă ar fi fost complet străine, ar fi intrat. Dacă nu ar fi existat nici o fantomă între ele, nici un fel de resentimente, ar fi putut să deschidă uşa şi să-i ofere... ceva.

Dar ştia că nu ar fi fost binevenită. Nu putea să fie vorba de o alinare ca între femei, cu atît mai puţin ca

între surori. Şi, dîndu- şi seama că regreta acest lucru, că regreta foarte mult, îşi continuă drumul spre camera ei, unde închise uşa încet în urma ei, încuind-o.

Dar nu mai credea că somnul avea să-i fie tulburat.

În întuneric, în toiul nopţii, cînd vîntul bătea cu putere şi ameninţător şi ploaia cădea torenţial, el stătea întins şi zîmbea. Retrăirea fiecărui moment al crimei, clipă de clipă, îi provoca o emoţie ciudată.

Parcă fusese altcineva cînd se întîmplase totul, îşi dădu el seama. Cineva cu o voce atît de clară, cu nişte nervi atît de fermi, încît aproape că nici nu păruse fiinţă omenească.

Habar n-avusese că poseda aşa ceva.

Nu ştiuse că avea să-i placă atît de mult.

Sărmanul Pickles. Ca să nu rîdă în hohote, îşi duse ambele mîini la gură ca un copil care chicoteşte în biserică. Nu avusese nimic cu bătrînul, dar acesta apăruse într-un moment nepotrivit şi trebuise să se ocupe de el.

Trebuise, îşi spuse el din nou, pufnind din mîini. Asta îi spusese mereu scumpa lui mamă. Chiar şi atunci cînd era ameţită, oferea bucuroasă asemenea sfaturi. Trebuie să te ocupi. Un lucru mărunt făcut la timp. Devreme la culcare şi un ban economisit. Sîngele e mai gros ca apa.

Îşi aminti cum alunecase cuţitul în burta lui Pickles. Toate acele straturi de grăsime, îşi spuse el, bătîndu-se pe burtă. Fusese ca şi cum ar fi vîrît cuţitul într-o pernă. Şi apoi fusese zgomotul acela asemănător cu cel pe care îl putea scoate de la o femeie cînd o însemnai.

Dar cel mai plăcut, cel mai superb moment fusese atunci cînd luase ceea ce mai rămăsese din părul lui Pickles. Nu că ar fi fost cine ştie ce trofeu, dar felul cum

lucrase cuţitul fusese atît de fascinant.

Şi sîngele.

Dumnezeule mare, cît sînge îi cursese.

Ar fi vrut să fi avut mai mult timp la dispoziţie, poate chiar să fi dansat un dans al victoriei. Eh, data viitoare...

Trebui să-şi înăbuşe alt chicotit. Căci avea să mai existe o dată viitoare. Se săturase de vite şi animale mici. Oamenii erau mult mai interesanţi. Trebuia să fie prudent şi să aştepte. Dacă ar mai fi făcut ceva prea curînd, ar fi putut să-şi strice distracţia.

Şi, data următoare voia să aleagă el, nu să fie ceva întîmplător.

Poate avea să fie o femeie. Ar fi putut s-o ducă printre copaci, unde îşi ascunsese trofeele. Avea să-i taie hainele în timp ce ea îl ruga să nu-i facă nici un rău. După care avea să o violeze pînă nu mai ştia de ea.

Se excită la acel gînd şi se mîngîie leneş în timp ce îşi punea planul la cale. Cu siguranţă că avea să fie mai captivant dacă trebuia să aibă răbdare, să-şi urmărească prada, s-o vadă făcînd ochii mari de groază cînd îi explica fiecare lucru mărunt pe care avea de gînd să-l facă.

Trebuia să fie şi mai bine aşa. Cînd ştiau.

Dar trebuia să exerseze. O femeie avea să fie următoarea lui victimă şi încă nu perfectase planul.

Nu-i nici o grabă, îşi spuse el visător şi începu să se masturbeze de-adevăratelea. Nu-i absolut nici o grabă.

Partea a doua

Iarna

Capitolul 9

Nici chiar crima nu putea să împiedice munca. Oamenii erau încordaţi, dar ascultau. Acum, cînd aveau un om mai puţin, Willa se forţă să muncească şi mai mult. Călărea de-a lungul grajdurilor, se ducea cu maşina pe cîmpuri pentru a vedea în ce stadiu se aflau culturile şi stătea aplecată asupra registrelor seara.

Vremea se înrăutăţi şi se înrăutăţi repede. Aerul rece anunţa apropierea iernii şi, dimineaţa devreme, păşunile erau acoperite de chiciură.

Vitele care nu puteau fi ţinute în timpul iernii, erau urcate pe vase – cele de la Mercy erau trimise în apropierea oraşului Enis sau în Colorado.

Dacă nu era în şa sau la volan, urca în avion cu Jim. Se gîndise să-şi scoată permis de pilotaj, dar descoperise repede că nu se simţea bine în avion. Nu-i păsa de zgomotul motorului sau de felul în care îi afectau stomacul mişcările avionului.

Tatălui ei îi plăcuse foarte mult să se plimbe pe deasupra proprietăţii în micul *Cessna.* Prima dată cînd zburase cu el, Willei îi fusese îngrozitor de rău. Fusese ultima oară cînd el o mai luase în avion.

Acum, că numai Jim avea calificarea de a pilota – şi el avea tendinţa să fie neglijent – ea se întrebă dacă nu

cumva ar fi trebuit să se răzgîndească. O fermă ca Mercy avea nevoie de un pilot de rezervă şi, poate că, dacă ar fi pilotat ea, n-ar mai fi avut ameţeală şi n-ar mai fi simţit greaţă.

– E superbă priveliştea de-aici, spuse Jim zîmbind încîntat şi aplecă avionul într-o parte, făcînd-o pe Willa să simtă micul dejun lunecînd spre gîtlej. Se pare că a mai căzut un gard, zise el şi coborî vesel la o altitudine mai mică pentru a se uita mai bine, fără să se uite la vite şi să-şi facă o părere în legătură cu numărul lor.

– Ar trebui să le mutăm de aici pînă nu termină toată iarba, zise ea printre dinţi cînd avionul făcu o mişcare bruscă. Nu poţi să ţii afurisitul ăsta de avion drept?

– Iartă-mă, spuse el, dar se abţinu să nu chicotească.

Însă, cînd se uită la ea, îndreptă aparatul uşor, căci era de un verde-pal la faţă.

– N-ar fi trebuit să urci în avion, Will, cel puţin nu fără să iei pastilele alea contra răului de înălţime.

– Am luat afurisitele alea de pastile, spuse ea concentrîndu-se asupra respiraţiei şi dorindu-şi să poată aprecia frumuseţea priveliştii, pajiştile verzi care sclipeau datorită chiciurei, dealurile acoperite de copaci, vîrfurile înzăpezite ale munţilor.

– Vrei să coborîm?

– Mă descurc.

Cu chiu-cu vai.

– O să terminăm.

Dar cînd se uită în jos din nou, văzu drumul pe care găsise cadavrul. Poliţiştii luaseră trupul, luaseră chiar şi scheletul juncanului mutilat. Scotociseră toată zona în căutarea unui indiciu. Iar ploaia spălase aproape tot sîngele.

Totuşi, ea avu impresia că vede pete mai întunecate

în locurile unde pământul absorbise sîngele. Nu îşi putea lua ochii şi, chiar cînd ajunseră dincolo de păşune, ea tot mai vedea drumul, petele întunecate.

Jim îşi ţinea privirea aţintită asupra orizontului.

– Poliţiştii au venit din nou aseară.

– Ştiu.

– N-au găsit absolut nimic. A trecut o săptămînă, Will. Şi ei n-au găsit nimic.

Furia din glasul lui o făcu să vadă mai limpede şi se uite la el.

– Bănuiesc că nu e ca în filme. Uneori tipul cel rău nu e prins.

– Mă tot gîndesc cum i-am luat banii în seara dinainte să se întîmple totul. Aş vrea să nu fi cîştigat banii ăia, Will. Ştiu că n-are nici o importanţă, dar aş vrea să n-o fi făcut.

Ea întinse mîna şi îi strînse umărul uşor.

– Şi eu aş vrea să nu fi ridicat glasul la el. Nici asta n-are nici o importanţă, dar aş vrea să n-o fi făcut.

– Afurisit nesuferit. Asta era. Doar un afurisit nesuferit, spuse el cu o voce piţigăiată, după care îşi drese glasul. Ăăă, am auzit cu toţii că o să-l îngropi în cimitirul Mercy.

– Nate n-a putut să-i găsească sora, aşa că o să-l îngropăm pe proprietatea familiei Mercy. Bănuiesc că Bess ar spune că aşa se cuvine.

– Chiar aşa e. Frumos din partea ta, Will, să-l îngropi alături de membrii familiei, zise el şi îşi drese glasul iarăşi. Am stat de vorbă cu băieţii şi ne-am gîndit că am putea să punem mînă de la mînă şi să plătim piatra funerară.

Roşi cînd o surprinse pe Willa privindu-l.

– A fost ideea lui Ham, dar toţi am căzut de acord. Dacă vrei şi tu.

– Atunci aşa o să facem, spuse ea, după care întoarse capul şi se uită pe fereastră. Hai să coborîm, Jim. Am văzut destul pe ziua de azi.

Cînd ajunse în curtea fermei, Willa zări maşinile lui Nate şi Ben. Intenţionat se opri în faţa căsuţei albe a lui Adam, căci avea nevoie de timp înainte de a da ochii cu cineva. Picioarele nu îi erau deloc mai sigure decît stomacul. O mai apucase şi o durere de cap care bănuia că fusese provocată de zumzetul continuu al motorului.

Coborî din maşină, intră pe poartă şi se lăsă pe vine ca să-l mîngîie pe Beans. Acesta era gras ca un cîrnat, cu urechi clăpăuge şi nişte labe imense şi lăţoase. Bucuros că o vedea, el se rostogoli cu burta în sus.

– Grasule. Ai de gînd să stai aici şi să dormi toată ziua? întrebă ea şi el dădu din coadă aprobator, făcînd-o să zîmbească. Ai un spate lat cît un şopron.

Vocea ei îl făcu pe cîinele de vînătoare al lui Adam, Nosey, să vină în fugă din spatele casei. Cu urechile drepte şi, fluturîndu-şi coada asemeni unui steag, se duse repede la ea şi i se strecură pe sub braţ.

– N-ai făcut nimic azi, nu-i aşa, Nosey? Să nu crezi că nu ştiu că ai stat cu ochii pe găinile mele.

El îi rînji şi, încercînd să-i lingă mîinile şi faţa, călcă pe tovarăşul lui. Cînd cei doi cîini începură să se hîrjonească, Willa se îndreptă. Se simţea mai bine. Poate că de vină era numai faptul că se afla în curtea lui Adam, unde florile de toamnă se încăpăţînau să înflorească şi cîinii nu aveau altceva mai bun de făcut decît să se joace.

– Ai terminat să te joci cu cîinii ăştia inutili?

Ea aruncă o privire peste umăr. Ham se afla de cealaltă parte a porţii cu o ţigară în gură. Haina îi era

încheiată şi purta mănuşi de piele, făcînd-o să creadă că, poate, simţea frigul mai mult în zilele acelea.

– Mărturisesc că da.

– Şi de zburat cu capcana aia mortală?

Ea îşi umezi buzele îndreptîndu-se spre el. Nici pînă la cei şaizeci şi cinci de ani ai săi, Ham nu se urcase în vreun avion. Şi era foarte mîndru de acest lucru.

– Se pare că da. Trebuie să mutăm vitele, Ham. Şi ni s-a mai doborît un gard. Vreau ca vitele să fie mutate de pe pajiştea dinspre sud chiar astăzi.

– O să-i spun lui Billy. Numai că o să-i ia cam mult s-o facă. Jim poate să se ocupe de gard? Wood e foarte ocupat cu cîmpurile, iar eu trebuie să conduc transportul de vite.

– Ăsta e felul tău nu prea subtil de a-mi spune că am rămas fără oameni?

– Aş vrea să stau de vorbă cu tine despre asta, zise el şi aşteptă pînă cînd ea ieşi pe poartă. Ne-ar prinde bine încă un om, doi ar fi excelent. Dar părerea mea e că ar trebui să mai aştepţi cu angajarea cel puţin pînă la primăvară.

Aruncă mucul de ţigară şi-l urmări cu privirea. În spatele lor Beans şi Nosey scînceau la poartă, sperînd că li se va mai acorda atenţie.

– Pickles era un morocănos. Înjura dacă strălucea soarele sau dacă era ascuns în nori. Îi plăcea să se plîngă. Dar era un cowboy bun şi un mecanic pe jumătate bun.

– Jim mi-a spus că tu şi ceilalţi vreţi să-i cumpăraţi piatra funerară.

– Mi se pare firesc. Am lucrat cu el aproape douăzeci de ani, zise el continuînd să privească în depărtare.

Se uitase deja la ea şi văzuse ce era pe chipul ei.

– Nu ajuţi pe nimeni dacă te învinuieşti pentru ce i s-a întîmplat.

– Eu l-am trimis acolo.

– Asta-i o prostie şi o ştii foarte bine. Oi fi tu o femeie al naibii de temperamentală, dar proastă nu eşti.

Ea fu cît pe ce să zîmbească.

– Nu pot să trec peste asta, Ham. Pur şi simplu, nu pot.

El ştia acest lucru şi înţelegea pentru că o cunoştea. O înţelegea.

– Faptul că l-ai găsit aşa cum l-ai găsit o să te chinuiască multă vreme, dar nu poţi decît să laşi timpul să rezolve lucrurile.

Se uită din nou la ea şi îşi mişcă pălăria pentru a se feri de soare.

– Dacă intri în pămînt nu rezolvi lucrurile.

– Avem un om în minus, începu ea, dar el clătină din cap doar.

– Will, nu te odihneşti destul şi mănînci şi mai puţin, spuse el şi sub barba grizonată, pe buzele lui apăru um zîmbet vag. De cînd s-a pus Bess pe picioare, aflu destule lucruri din interior. Femeia aia vorbeşte teribil de mult. Şi, chiar dacă nu mi-ar spune-o ea ori de cîte ori are ocazia, aş vedea cu ochii mei.

– Am multe pe cap.

– Ştiu, spuse el şi vocea i se înăspri, arătîndu-şi astfel afecţiunea în felul lui. Zic doar că nu trebuie să le faci chiar pe toate. Eu sînt aici de dinainte să te naşti tu şi, dacă n-ai încredere că pot să-mi fac treaba bine, ei bine, atunci poate că ar trebui să cauţi trei oameni la primăvară.

– Ştii foarte bine că am încredere în tine, nu e... zise ea, dar se opri şi oftă. E foarte greu, Ham.

Încîntat de sine, el încuviinţă. Da, o cunoştea foarte

bine. O înţelegea.

Şi o iubea.

– Atîta timp cît te face să stai să te gîndeşti. Putem să ne descurcăm iarna asta aşa cum sîntem acum. Băiatul cel mai mare al lui Wood se descurcă foarte bine acolo. O să împlinească doisprezece ani în curînd şi o să pună osul la treabă. Iar cel mic e un fermier al naibii de bun.

Ham scoase altă ţigară, pe care o răsucise în dimineaţa aceea.

– Mai degrabă la strîns fînul decît la călărit, dar e muncitor, aşa zice Wood. O să ne descurcăm foarte bine în iarna asta cu ce avem.

– Bine. Altceva?

Din nou el nu se grăbi. Dar, din moment ce îi atrăsese atenţia, putea să termine ce avea de spus.

– Surorile tale. Ar trebui să-i spui celei cu părul scurt să-şi cumpere nişte blugi care nu stau lipiţi pe ea. De fiecare dată cînd trece, dobitocului ăluia de Billy îi cade limba în cizme. O să păţească ceva copilul ăsta pînă la urmă.

Willa rîse pentru prima dată după zile întregi.

– Şi cred că tu nu te uiţi, nu-i aşa, Ham?

– Ba mă uit destul, spuse el şi suflă fumul. Dar sînt îndeajuns de bătrîn ca să nu păţesc nimic. Cealaltă stă pe cal destul de frumos, zise el apoi şi îşi îngustă puţin ochii, arătîndu-i cu ţigara. Poţi să te convingi cu ochii tăi.

Willa privi spre drum şi văzu călăreţii care se îndreptau spre est. Adam era pe calul său preferat, fără pălărie şi flancat de doi călăreţi. Willa trebui să admită că Lily se descurca destul de bine cu iapa, mişcîndu-se în acelaşi ritm cu aceasta. Tess, însă, făcea jogging în şaua unui frumos cal murg. Ţinea călcîiele mai degrabă

în sus decît în jos, şezutul îi sălta în şa într-un fel care, sigur, trebuia să-i provoace durere şi părea să se ţină cu disperare de oblînc.

– Doamne, ce-o s-o mai doară în seara asta, spuse Willa amuzată şi se sprijini de poartă. De cînd se petrece treaba asta?

– De vreo două zile. Se pare că şi-a pus în cap să-nveţe să călărească. Adam a lucrat cu ea, spuse el şi clătină din cap cînd Tess fu cît pe ce să alunece din şa. Nu ştiu dacă pînă şi el o să poată face ceva cu ea. Ai putea să încaleci pe Moon şi să-i prinzi din urmă.

– N-au nevoie de mine.

– Nu la asta m-am referit. Ţi-ar prinde bine să călăreşti puţin, Will. Întotdeauna a fost soluţia cea mai bună pentru tine.

– Poate, spuse ea căzînd pe gînduri, un galop frumos, cu vîntul mîngîindu-i faţa şi limpezindu-i mintea. Poate mai tîrziu.

Îi mai privi puţin pe cei trei călăreţi, invidiindu-i pentru acea camaraderie plăcută.

– Poate mai tîrziu, repetă ea şi urcă din nou la volan.

Willa fu surprinsă cînd îi văzu pe Nate şi pe Ben în bucătărie, mîncînd din friptura de vacă, preparată de Bess. Pentru a o împiedica pe aceasta s-o certe fiindcă nu mînca, îşi luă o farfurie şi îşi trase un scaun.

– Era şi timpul să apari, spuse Bess, care datorită faptului că era puţin dezamăgită fiindcă nu avusese ocazia să-i poruncească să mănînce, făcu următorul lucru firesc. E trecut de ora mesei.

– Mîncarea e caldă încă, aprecie Willa şi se sili să ia prima înghiţitură. Din moment ce eşti ocupată cu hrănirea a jumătate din populaţia ţinutului, nu văd de ce mi-ai simţit lipsa.

– Te porţi mai urît decît un angajat, spuse Bess trîntindu-i o cană de cafea lîngă ea şi pufni dispreţuitoare. Am destule de făcut ca să mai pierd vremea învăţîndu-te cum să te comporţi, zise ea şi ieşi ştergîndu-se pe o cîrpă de vase.

– Te urmăreşte de o jumătate de oră, spuse Nate împingîndu-şi farfuria goală şi trecînd la cafea. E îngrijorată.

– Nu trebuie.

– O să fie atîta timp cît o să continui să umbli singură.

Willa îi aruncă o privire lui Ben.

– Atunci, va trebui să-şi înfrîngă teama. Dă-mi sarea, te rog.

El i-o trînti în faţă. În celălalt capăt al mesei, Nate îşi masa ceafa.

– Mă bucur că te-ai întors, Will. Am adus nişte hîrtii.

– Bine, o să mă uit pe ele mai tîrziu, spuse ea presărînd sare pe friptură. Asta explică motivul pentru care te afli aici, adăugă ea uitîndu-se la Ben.

– Am avut o treabă cu Adam. Ceva legat de cai. Şi am mai rămas în calitate de supraveghetor. Şi pentru o masă gratis.

– Eu l-am rugat pe Ben să rămînă, spuse Nate înainte ca Willa să apuce să zică ceva. Am vorbit cu poliţiştii azi-dimineaţă. Mîine or să trimită mortul, zise el şi aşteptă o clipă ca Willa să încuviinţeze, să accepte. O parte din hîrtii sînt legate de aranjamentele pentru înmormîntare. Mai sînt, de asemenea, şi nişte chestiuni financiare. Pickles avea un mic cont de vreo trei mii cinci sute de dolari. Cam atît avea de plătit pentru maşină.

– Nu-mi fac probleme pentru bani.

Acum n-ar mai fi putut să mănînce nici cu un pistol

la tîmplă.

– Ţi-aş fi recunoscătoare dacă te-ai ocupa de toate treburile trecînd cheltuielile în contul fermei, Nate. Te rog.

– Bine, o asigură el şi scoase un carneţel din servieta de la picioarele sale, notînd cîteva lucruri. Acum, despre obiectele lui personale. Nu avea rude, nu avea moştenitori şi niciodată n-a cerut să-şi facă testamentul.

– Nu poate să fie cine ştie ce, oricum, spuse ea cu tristeţe. Hainele, şaua, uneltele. O să le las oamenilor.

– Cred că aşa e firesc. O să mă ocup eu de aspectele juridice, zise el şi îi atinse mîna uşor, zăbovind cîteva clipe. Dacă îţi mai vine vreo idee sau vrei să mă-ntrebi ceva, sună-mă.

– Îţi mulţumesc.

– Pentru puţin, spuse el şi se ridică de la masă. Dacă nu te superi, o să împrumut un cal ca să mă duc după Adam să...

– Va trebui să gîndeşti mai repede dacă ai de gînd să minţi în legătură cu adulmecarea unei femei, interveni Ben.

Nate zîmbi uşor şi îşi luă pălăria dintr-un cuier de lîngă uşa din spate.

– Spune-i lui Bess că îi mulţumesc pentru masă. Mai trec eu pe-aici.

Willa se încruntă după ce se închise uşa în urma lui.

– Ce femeie să adulmece?

– Sora ta mai mare are un parfum foarte plăcut.

Ea pufni şi îşi luă farfuria, punînd-o pe dulapul de lîngă chiuvetă.

– Hollywood? Nate are mai multă minte.

– Parfumul potrivit poate ameţi orice bărbat. N-ai terminat de mîncat.

– Nu mai am poftă.

Se întoarse curioasă şi se rezemă de dulap.

– Asta te doboară, Ben? Un parfum scump?

– Nu strică, spuse el rezemîndu-se de speteaza scaunului. Bineînţeles mirosul de săpun şi piele, pe pielea care trebuie, poate face acelaşi lucru. A fi femeie e un lucru puternic şi misterios, zise el şi, ridicînd ceaşca de cafea, o privi peste marginea ei. Dar presupun că ştii asta.

– La fermă n-are importanţă cum îţi miroase pielea.

– Pe naiba. De fiecare dată cînd treci la o distanţă de un metru şi jumătate de Billy, se uită cruciş.

Ea zîmbi puţin pentru că era adevărat.

– Are optsprezece ani şi se comportă potrivit vîrstei. Dacă rosteşti cuvîntul „sîni" în faţa lui tot sîngele i se scurge în partea inferioară a trupului. O să treacă peste asta.

– Nu şi dacă are noroc.

Simţindu-se mai relaxată, ea îşi încrucişă gleznele.

– Nu ştiu cum de puteţi suporta voi, bărbaţii, ca orgoliul, personalitatea şi ideea de idilă să vi se bălăngăne toate între picioare.

– E foarte greu. Ai de gînd să stai jos să-ţi bei cafeaua?

– Am treabă.

– Aşa ai spus de fiecare dată cînd eu m-a apropiat la un metru jumate de tine în ultimele două zile, spuse el şi, luîndu-i ceaşca, se ridică şi i-o duse. Munceşti tot timpul, dar de mîncat nu mănînci. Willa, o să te prăbuşeşti odată cu faţa la pămînt, zise el şi îi cuprinse bărbia în degete privind-o îndelung. Şi faţa n-arată deloc rău.

– Te-ai cam întrecut cu gluma în ultima vreme, zise ea şi smuci din cap, dar se chinui să-şi păstreze calmul cînd degetele lui rămaseră în acelaşi loc. Care-i

problema ta, McKinnon?

– N-am nici una, spuse el şi, ca un test pentru amîndoi, lăsă un deget să-i lunece peste buze.

Gura ei avea o formă frumoasă chiar şi atunci cînd era ironică, îşi spuse el, făcînd bărbaţii să vrea să muşte din ea.

– Dar se pare că tu ai una. Am observat că eşti încordată în prezenţa mea de cîtva timp încoace. Altădată erai doar rea.

– Poate că nu-ţi dai seama de diferenţă.

– Ba da, spuse el prinzînd-o între dulap şi trupul său. Ştii ce cred eu, Will?

Avea umeri laţi şi picioare lungi. În ultima vreme, ea fusese chiar prea conştientă de statura şi aspectul lui.

– Nu mă interesează ce crezi.

Fiind un bărbat prudent care avea o memorie bună, el se lipi şi mai mult de ea pentru a împiedica vreo mişcare bruscă a genunchiului.

– Tot o să-ţi spun, zise el şi, desprinzîndu-şi mîna de bărbia ei, şi-o afundă în părul pe care ea şi-l lăsase liber în dimineaţa aceea. Chiar miroşi a săpun şi a piele, acum că stau suficient de aproape ca să-mi dau seama.

– Dacă o să te apropii şi mai mult, o să ajungi de partea cealaltă a mea.

– Atunci, înseamnă că nu mă opreşte decît părul ăsta drept ca nişte ace şi moale ca mătasea, zise el privind-o în ochi şi dîndu-i capul pe spate încă puţin. Îţi bate inima. Şi pulsul îţi zvîcneşte în gîtlej.

Se folosi de mîna liberă pentru a-l pipăi.

– Mă mir că nu-ţi trece prin piele să aterizeze în mîna mea.

Ea nu era chiar sigură că acel lucru nu se putea

întîmpla cu adevărat dacă el nu-i lăsa destul loc ca să respire.

– Mă enervezi, Ben.

Fu nevoie de toată puterea ei de voinţă ca să-şi păstreze vocea lipsită de orice inflexiune.

– Te seduc, Willa, spuse el uşor şi cuvintele acelea erau ca mierea.

Zîmbetul lui fu leneş şi puternic cînd ea tremură.

– După părerea mea, de asta ţi-e teamă. Că aş putea, şi o s-o fac, şi tu n-o să te poţi împotrivi.

– Dă-te înapoi, îi ceru ea cu o voce care nu mai era fermă, la fel ca mîinile care se proptiră în pieptul lui.

– Nu, spuse el trăgînd-o de păr din nou. Nu şi de data asta.

– Ai spus cu puţin timp în urmă că nu mă vrei mai mult decît te vreau eu.

Ce se întîmpla, oare, în interiorul ei? se întrebă ea cuprinsă de panică. Tremurul, furnicăturile, senzaţia de căldură.

– N-are sens să te joci aşa doar ca să mă enervezi.

– M-am înşelat. Ar fi trebuit să spun că te vreau la fel de mult cum mă vrei tu pe mine. Eram nervos. Doar că ţi-e frică de asta.

– Nu mi-e frică de tine.

Ceea ce se petrecea înăuntrul ei era înfricoşător. Dar nu din cauza lui. Îşi jură că nu era din cauza lui.

– Dovedeşte-mi, spuse el şi ochii lui verzi se luminară provocator. Chiar aici. Chiar acum.

– Foarte bine.

Acceptînd provocarea, temîndu-se să nu o facă, ea îşi înfipse mîna în părul lui şi-i trase gura spre a ei.

Îşi dădu seama că avea gura caracteristică familiei McKinnon. Ca şi a lui Zack, era catifelată şi fermă. Dar alte asemănări nu existau. Nici una dintre sărutările

visătoare pe care le împărţise cu Zack cu ani în urmă nu se compara cu acea explozie, acel şoc de a-şi avea buzele devorate de buzele unui bărbat. Sau cu felul fierbinte şi nerăbdător în care el îşi folosea limba şi dinţii pentru a copleşi, pentru a-şi concentra fiecare gînd, fiecare senzaţie, fiecare dorinţă în punctul în care gurile li se contopeau.

Marginea dulapului îi pătrunse în spate. Mîna pe care şi-o strecurase în părul lui se strînse într-un pumn. Iar gustul lui i se revărsă în trup făcînd ravagii. El nu îi lăsase nici o clipă pentru a se apăra.

El nici nu avea de gînd s-o facă.

Îi simţi trupul devenind rigid şi se întrebă dacă lupta din interiorul ei se compara măcar puţin cu lupta din interiorul lui. Se aşteptase la căldură, sau răceală. Ea le conţinea pe amîndouă. Se aşteptase la putere, căci în nici un caz nu era slabă. Sperase să descopere plăcere, din moment ce gura ei părea să fi fost creată pentru a dărui şi a lua.

Nu ştiuse că avea să le întîlnească pe toate, lucruri care îl loveau cu puterea unui pumn, lăsîndu-l ameţit.

– Fir-ar să fie, zise el desprinzîndu-şi gura de a ei şi o privi în ochîi atît de mari, de întunecaţi şi de şocaţi. Fir-ar al naibii să fie.

Şi îşi coborî gura din nou pentru a se hrăni cu gura ei.

Ea gemu, un sunet captiv, un sunet pe care îl simţi cînd îi atinse gîtul şi strînse uşor. Ar fi vrut să guste acel loc unde zvîcnea pulsul şi unde se simţise acel geamăt, dar nu se sătura de gura ei. Şi ea îl ţinea în braţe acum, îl ţinea strîns, frecîndu-se de el.

Îi cuprinse sînul atît de tare sub pulover. Cînd găsi că nu era suficient, că nu era deloc suficient, îi trase cămaşa afară din blugi şi îşi strecură mîna dedesubt

pentru a-i simţi pielea.

Cînd îi simţi mîna puternică şi bătătorită atingînd-o, ea avu impresia că i se înmoaie picioarele, iar tensiunea din stomac i se transformă în durere. El îşi plimbă degetul mare peste sfîrcul ei, făcînd-o să se simtă străbătută de gloanţe fierbinţi.

Se înmuie toată şi i-ar fi alunecat din braţe dacă el n-ar fi strîns-o mai tare. Acea capitulare subită şi totală îl excită mai mult decît orice.

– Trebuie să terminăm, spuse el cuprinzîndu-i sînul şi mîngîindu- i-l în timp ce aştepta ca ea să deschidă ochii şi să-l privească. Şi, deşi e tentant s-o facem chiar aici, s-ar putea ca Bess să rămînă stupefiată în caz că ar intra şi ne-ar vedea ceruindu-i podeaua aşa cum am eu de gînd.

– Dă-te la o parte, zise ea chinuindu-se să-şi recapete răsuflarea. Nu pot să respir, dă-te la o parte.

– Şi mie mi-e cam greu. O să respirăm mai tîrziu, spuse el lăsînd capul în jos şi muşcîndu-i uşor maxilarul. Vino cu mine acasă, Willa, dă-mi voie să te am.

– N-o să fac asta, se împotrivi ea chinuindu-se să se elibereze, după care se duse lîngă masă împleticindu-se şi sprijinindu-se de ea.

Trebuia să se gîndească, trebuia. Dar nu putea decît să simtă.

– Nu te apropia, zise ea repede cînd îl văzu apropiindu-se. Stai acolo şi lasă-mă să respir.

Tenta de panică din glasul ei îl făcu să rămînă rezemat de dulap.

– Bine, respiră. Asta n-o să schimbe nimic.

Întinse mîna spre ceaşca de cafea şi, cînd observă că mîinile îi tremurau, o lăsă acolo unde era.

– Nu ştiu dacă sînt prea încîntat de asta.

– E bine. E chiar nemaipomenit, spuse ea revenin-

du-şi puţin şi se îndreptă, uitîndu-se la el. Crezi că, dacă ai vrăjit o duzină de femei făcîndu-le să cadă pe spate, poţi să vii să faci acelaşi lucru şi cu mine. Ceea ce trebuie să-ţi fie foarte uşor, din moment ce n-am mai făcut-o niciodată.

– După părerea mea, nu sînt mai mult de zece, zise el degajat. Şi n-a trebuit să...

Se întrerupse, făcînd ochii mari şi rămînînd cu gura căscată.

– Ce n-ai mai făcut niciodată, mai exact?

– Ştii foarte bine ce, mai exact.

– Niciodată? întrebă el băgîndu-şi mîinile în buzunare. Absolut niciodată?

Ea doar îl privi, aşteptîndu-se să rîdă. Atunci ar fi avut o scuză perfectă pentru a-l ucide.

– Dar am crezut că tu şi Zack... zise el, dar tăcu iarăşi, dîndu-şi seama că discuţia aceea nu-l punea într-o lumină prea bună.

– A zis el că am făcut-o? întrebă ea făcînd ochii mici, gata să atace.

– Nu, niciodată – nu, spuse Ben şi îşi trecu o mînă prin păr. Mi-am închipuit eu, atîta tot. Mi-am închipuit că tu... uneori. La naiba, Willa, eşti o femeie matură. Bineînţeles că mi-am închipuit că...

– ...mă culc cu unul şi cu altul?

– Nu, nu chiar.

Dă-mi o lopată, îşi spuse el. Am obosit să tot sap groapa asta cu mîinile goale.

– Eşti o femeie drăguţă, începu el şi se gîndi că ar fi putut să găsească ceva mai bun de spus.

Şi ar fi spus, dacă limba nu i s-ar fi împotmolit atît.

– Am bănuit doar că ai ceva experienţă în domeniu.

– Ei bine, n-am.

Nervii începeau să facă loc scînteilor de stînjeneală.

– Şi eu hotărăsc cînd şi dacă vreau să schimb asta, şi cu cine vreau s-o fac.

– Categoric. N-aş fi făcut atîtea presiuni dacă mi-aş fi dat seama...

Nu îşi putea lua ochii de la ea, aşa cum era acum, roşie la faţă şi răvăşită, cu gura sexy umflată de sărutările lui.

– Sau poate că aş fi făcut altfel de presiuni. De cîtva timp mă tot gîndesc la tine aşa.

Suspiciunea apăru în ochii ei.

– De ce?

– Al naibii să fiu dacă ştiu. Asta e. Şi acum, că am pus mîinile pe tine, trebuie să spun că o să mă gîndesc şi mai mult, zise el recăpătîndu-şi umorul. Şi te-ai descurcat al naibii de bine cînd m-ai sărutat, al naibii de bine pentru o amatoare.

– Nu eşti primul bărbat pe care l-am sărutat şi nici ultimul.

– Asta nu înseamnă că nu poţi să exersezi pe mine – cînd ai poftă, spuse el şi se duse să-şi ia pălăria şi haina din cuierele de lîngă uşă.

Dacă vreunul din ei observă că el o ocoli cu grijă, nu spuse nici unul nimic.

– Pentru ce sînt prietenii?

– Nu mi-e greu să-mi înfrînez poftele.

– Mie-mi spui? zise el cu pasiune şi îşi puse pălăria. Dar am impresia că mie îmi va fi foarte greu să le înfrînez pe ale mele în ceea ce te priveşte.

Deschise uşa şi îi mai aruncă o privire.

– Ai o gură pe cinste, Willa. Pe cinste.

Închise uşa şi îşi puse haina, iar cînd se îndreptă spre maşină, scoase un oftat şuierător. Crezuse că puţină giugiuleală în bucătărie avea să-i facă pe amîndoi să nu se mai gîndească la problemele fermei. Făcuse

mult mai mult decît atît.

Îşi masă burta, ştiind că nodurile care i se răsuceau în stomac aveau să mai rămînă acolo cel puţin o vreme. Pusese stăpînire pe el şi pusese stăpînire bine. Iar faptul că ea habar n-avea ce îşi puteau provoca reciproc pe întuneric făcea ca totul să fie şi mai înspăimîntător.

Şi excitant.

Întotdeauna alesese femei care ştiau ce să facă, care înţelegeau plăcerile, regulile şi responsabilităţile. Femei care, recunoscu în sinea lui, nu se aşteptau la altceva decît la ceva plăcut şi sănătos, unde nimeni nu păţea nici un rău, nimeni nu era schilodit.

Urcînd la volan, aruncă o privire spre casă, după care băgă cheia în contact. Nu avea să fie prea simplu cu Willa din moment ce era primul ei bărbat.

Se depărtă de fermă fără să ştie ce avea să facă pe viitor în privinţa ei. Nu ştia cu certitudine dacă Willa avea să fie nevoită să accepte gîndul că Ben McKinnon avea să fie cel cu care schimba lucrurile.

Cînd trecu pe lîngă baracă îi aruncă o privire şi se gîndi la toate întîmplările prin care trecuse ea în ultimele cîteva săptămîni. Destul pentru a doborî pe oricine, îşi spuse el. Pe oricine în afară de Willa.

Scoţînd un oftat, porni spre ferma lui. Avea să vegheze asupra ei, indiferent dacă ei îi plăcea sau nu. Şi o s-o ia cu uşurelul în privinţa acestui aspect. Avea să încerce să procedeze cu blîndeţe.

Dar va veghea asupra ei.

Capitolul 10

Zăpada căzu din belşug şi devreme. Acoperi păşunile şi făcu gardurile să geamă sub greutatea ei. Oamenii munceau zi şi noapte avînd grijă ca vitele – prea proaste ca să caute iarba sub mantaua de omăt – să fie hrănite şi îngrijite.

Noiembrie se dovedi o frontieră slabă în faţa iernii şi, înainte de sfîrşitul lunii, valea era acoperită de zăpadă.

Schiorii apărură în număr foarte mare, îndreptîndu-se spre Big Sky şi alte staţiuni pentru a coborî pe piste-pîrtii şi a bea coniac în faţa focurilor. Tess se gîndea să li se alăture şi ea pentru o zi, două. Nu că s-ar fi priceput prea mult la schi, dar coniacul suna bine. În orice caz, erau oameni, conversaţii, poate chiar flirturi, cu siguranţă, civilizaţie.

Ar fi putut să merite să-şi pună două schiuri în picioare şi să- şi dea drumul în jos pe munte.

Vorbea mereu cu agentul ei, folosindu-l pe Ira mai mult ca pe o punte de legătură cu viaţa ei decît ca reprezentant al muncii ei. Scria, făcînd progrese la un scenariu nou şi îşi detalia viaţa zilnică în jurnal.

Nu că ar fi considerat că rutina de la fermă s-ar fi putut numi viaţă.

Continua să aibă grijă de găini şi era chiar încîntată că se descurca bine acum şi putea să scoată un ou de sub o găină adormită fără să fie ciugulită de deget.

Trăise un moment extrem de neplăcut într-o zi, cînd, plimbîndu-se în spatele coteţului, dădu peste Bess care rupea gîtul unei găini iute, cu competenţă şi fără milă.

Fusese foarte multă gălăgie atunci, deşi nu din partea păsărilor. Două erau moarte pe pămînt, în timp ce femeile strigau una la alta pe deasupra lor.

Tess nu mîncase în seara aceea, dar acest lucru o învăţase că era o greşeală să dea nume prietenelor ei cu ciocuri şi pene.

În fiecare seară folosea piscina din interior cu peretele său din sticlă curbată în partea de sus. Şi hotărîse în sinea ei că era ceva să priveşti zăpada în timp ce leneveai în lacul tău personal înconjurată de abur.

Totuşi, în fiecare dimineaţă cînd se trezea, dădea ochii peste cap cînd vedea zăpada de afară şi visa la palmieri şi la mese servite la *Morton's.*

Continua să călărească din pură încăpăţînare. Era adevărat că acum nu mai cobora din şa gemînd şi simţindu-şi muşchii făcuţi praf. Şi căpătase o oarecare afecţiune prudentă faţă de Mazie, iapa pe care i-o repartizase Adam. Totuşi, a călări în vînt şi ger nu făcea parte din activităţile distractive.

– Isuse. Isuse Cristoase, spuse Tess păşind afară, înfăşurîndu-se mai mult în jacheta groasă de lînă şi dorindu-şi să-şi fi pus două perechi de indispensabili lungi. Parcă ai respira sticlă spartă. Cum poate să suporte cineva aşa ceva?

– Adam zice că te face să apreciezi primăvara mai mult.

Pentru a se feri de vînt, Lily îşi înfăşură mai bine fularul în jurul gîtului. Totuşi, aprecia iarna, forţa ei

maiestuoasă, felul cum zăpada părea să facă vîrfurile munţilor să se contureze pe fundalul cerului. Cordonul întunecat al copacilor de la poale era atît de frumos învăluit de zăpadă, iar argintul stîncilor şi scobiturilor forma umbre şi contraste, asemeni unor falduri pe o cuvertură uluitoare.

– E atît de frumos. Mile întregi de alb. Şi pinii. Cerul e atît de albastru, încît aproape că te dor ochii, zise ea zîmbindu-i lui Tess. Nici nu se compară cu zăpada din oraş.

– Eu nu prea am experienţă în ale zăpezii, dar aş zice că e ceva unic, spuse ea îndoindu-şi degetele în mănuşi în timp ce se îndreptau amîndouă spre grajd.

Cel puţin prin curte se putea merge destul de bine, îşi spuse Tess. Fuseseră făcute poteci spre şi de la ţarcuri, iar drumurile fuseseră curăţate cu ajutorul unui dispozitiv ataşat la una din camionete. Îşi aminti că tînărul Billy o făcuse şi păruse să se distreze de minune.

Privi aburul pe care îl scotea din gură şi fu tentată să se plîngă iarăşi. Dar era frumos, totul avea o frumuseţe rece. Cerul era de un albastru atît de intens, încît te aşteptai să crape dintr-o clipă în alta, iar munţii erau atît de bine conturaţi în aerul curat, încît păreau pictaţi. Razele soarelui dansau pe întinderile înzăpezite făcîndu-le să sclipească, iar cînd vîntul sufla mai tare, norişori de zăpadă se înălţau dansînd în lumină.

Palmierii şi plajele păreau să se afle la ani-lumină distanţă.

– Ea ce mai are de gînd astăzi? întrebă Tess punîndu-şi ochelarii de soare.

– Willa? A plecat mai devreme cu una din camionete.

– Singură?

– Aproape întotdeauna pleacă singură.

– Caută necazurile cu lumînarea, murmură Tess şi-şi băgă mîinile în buzunare. O crede că e invincibilă. Dacă acela care l-a omorît pe tipul ala mai e pe-aici...

– Doar nu crezi asta, nu? întrebă Lily alarmată şi începu să-şi rotească privirea în jur de parcă s-ar fi aşteptat ca vreun maniac să apară din senin din zăpadă. Poliţia n-a găsit nimic. Credeam că a fost cineva care avea tabăra pe munte. Dar pe vremea asta nu se poate să mai fie aici. Şi au trecut cîteva săptămîni de cînd... de cînd s-a întîmplat.

– Sigur, aşa e, zise Tess, care, deşi nu era deloc convinsă, nu vedea nici un motiv pentru care s-o sperie şi mai mult pe Lily. Nimeni n-ar face tabără pe munte pe o astfel de vreme, mai ales un nebun hoinar. Bănuiesc că doar mă enervează, spuse ea şi, făcînd ochii mici, se uită la maşina care venea spre fermă de pe drumul dinspre vest. Vorbeam de lup.

– Poate dacă... zise Lily, dar se întrerupse şi clătină din cap.

– Nu, continuă. Poate dacă...?

– Poate dacă n-ai încerca atît de mult s-o enervezi.

– Ah, nu-i atît de greu, spuse Tess zîmbind. De fapt, e foarte uşor.

Schimbă direcţia cînd camioneta opri lîngă ele.

– Ai fost să vezi cum mai stau lucrurile? întrebă Tess cînd Willa lăsă geamul în jos.

– Mai eşti aici? Credeam că te duci la Big Sky, să te scalzi într-o *Jacuzzi* şi să agăţi bărbaţi.

– Mă mai gîndesc.

Willa îşi îndreptă atenţia spre Lily.

– Dacă Adam are de gînd să te scoată, plecaţi cît mai curînd şi nu staţi mult. O să-nceapă să ningă, spuse ea şi se uită pe cer la norii care se îngrămădeau

amenințători. Spune-i că am zărit o turmă de căprioare la nord-vest de aici, la vreo milă și jumătate distanță. Poate ai vrea să le vezi.

– Aș vrea, recunoscu ea și își bătu buzunarul. Am și aparatul de fotografiat la mine. Nu vii și tu cu noi? Bess ne-a dat multă cafea la noi.

– Nu, am treabă. Iar mai tîrziu o să vină Nate.

– Zău? întrebă Tess înălțîndu-și o sprînceană și făcînd eforturi ca să pară nonșalantă. Cînd?

Willa manevră schimbătorul de viteze.

– Mai tîrziu, repetă ea și porni spre casă.

Știa foarte bine că lui Tess îi plăcea de Nate și nu avea mici cea mai mică intenție de a încuraja ceva. După părerea ei, Nate era complet nebun dacă se încurca cu un *piranha* de la Hollywood.

Poate că și el îi dădea atenție, dar aceasta se datora faptului că bărbații erau întotdeauna niște proști în rezerva femeilor frumoase și elegante. Luînd termosul de cafea de pe scaunul de alături, Willa coborî din mașină. Tess era frumoasă și elegantă, recunoscu ea nu fără invidie. Și încrezătoare și cu limba ascuțită. Atît de sigură de sine, de propria-i feminitate. Și de puterea pe care o avea asupra bărbaților.

Willa se întrebă dacă ar fi fost și ea așa, dacă ar fi avut o mamă care s-o învețe ceea ce trebuia să știe. Dacă ar fi crescut într-un alt mediu, unde erau femei care discutau despre coafuri și modă, despre rujuri și parfumuri.

Nu că ar fi vrut asta, își spuse, intrînd în casă și scoțîndu-și mănușile. Nu o interesau acele frivolități și prostii, dar începea să creadă că acestea îi puteau dărui mai multă încredere unei femei în preajma bărbaților.

Și ea nu avea atîta încredere cît ar fi vrut să aibă. Cel puțin nu în preajma unui bărbat.

Îşi scoase haina şi pălăria şi urcă în birou cu termosul. Încă nu modificase nimic înăuntru. Era încă teritoriul lui Jack Mercy, cu trofeele şi carafele lui de whisky. Iar de fiecare dată cînd intra, se ducea spre birou şi se aşeza, simţea un gol în stomac.

Durere? se întrebă ea. Sau teamă? Nu mai era sigură. Dar încăperea în sine aducea un val de emoţii şi de amintiri neplăcute şi triste.

Se dusese rareori acolo cînd el fusese în viaţă. Dacă o chema, îi poruncea să ia loc în faţa biroului şi o critica sau îi amintea care îi erau îndatoririle.

Îl vedea foarte bine, stînd acolo unde stătea ea acum. Cu un trabuc între degete, iar dacă era seară şi treburile se terminaseră, cu un pahar de whisky pe sugativă.

Fetiţo, îi spunea. Rareori îi folosea numele. Fetiţo, ai dat-o în bară rău de tot de data asta.

Fetiţo, ai face bine să-ncepi să pui osul la muncă pe-aici.

Mai bine ţi-ai găsi un bărbat, fetiţo, şi să începi să faci copii. Altfel nu eşti de nici un folos.

Oare existase vreodată bunătate în încăperea aceea? se întrebă ea frecîndu-şi tîmplele. Voia nespus de mult să-şi amintească măcar un moment. O dată cînd intrase în birou şi-l găsise zîmbind. O dată, măcar o dată cînd îi spusese că era mîndru de ce făcuse ea. De orice făcuse.

Dar nu putu. Zîmbetele şi vorbele bune nu-i stătuseră în fire lui Jack Mercy.

Ce-ar fi spus acum, oare? se întrebă ea. Dacă ar fi intrat şi ar fi văzut-o acolo, dacă ar fi ştiut ce se întîmplase pe proprietatea lui, cu unul din oamenii lui, în timp ce ea se afla la conducere.

Ai dat-o în bară, fetiţo.

Îşi sprijini capul în mîini o clipă, dorindu-şi să aibă

un răspuns. În mintea ei ştia că nu făcuse nimic pentru a provoca o crimă oribilă. Dar, în inima ei, sentimentul de vinovăţie atîrna greu.

– Gata, murmură ea şi deschise un sertar, scoţînd registrele.

Voia să verifice numărul capetelor şi greutatea lor, mutările pe alte păşuni şi starea cerealelor. Avea să se asigure că nici o cifră nu era nelalocul ei cînd Nate va veni mai tîrziu să se uite pe registre.

Înăbuşindu-şi resentimentele datorate faptului că el, sau altcineva, avea putere asupra fermei, se puse pe treabă.

La aproape două mile de fermă, Lily făcea fotografii căprioarelor încîntată. O făceau să rîdă cînd le vedea cu blana zburlită şi ochii plictisiţi. Era sigură că pozele aveau să iasă neclare – ştia că nu moştenise talentul fotografic al mamei ei – dar aveau să-i facă plăcere.

– Îmi pare rău, spuse ea lăsînd aparatul să-i atîrne în jurul gîtului. Stau prea mult. M-am lăsat furată de peisaj.

– Mai avem ceva timp, o linişti Adam şi, după ce se uită puţin pe cer, se mişcă în şa, întorcîndu-se spre Tess. Călăreşti bine. Înveţi.

– Autoapărare, spuse ea, dar simţi un val de mîndrie. Nu mai vreau să simt niciodată durerea pe care am simţit-o la început, în primele zile. Şi-mi prinde bine mişcarea.

– Nu, îţi place.

– Bine, îmi place. Dar dacă se face mai frig decît e acum, n-o să-mi mai placă pînă la primăvară.

– O să se facă şi mai frig. Dar sîngele tău o să ţină mai gros şi mintea mai dură, spuse el şi se aplecă să mîngîie gîtul calului. Şi o să să fii vrăjită. În zilele cînd n-o să călăreşti, o să simţi că-ţi lipseşte ceva.

– În fiecare zi cînd nu mă plimb pe Sunset Boulevard simt că-mi lipseşte ceva. Mă descurc.

El rîse.

– Cînd o să te-ntorci pe Sunset Boulevard o să te gîndeşti la cerul ăsta şi la dealuri. Şi atunci o să vii înapoi.

Intrigată, ea îşi lăsă în jos ochelarii de soare şi-l privi pe deasupra lor.

– Ce-i asta? Misticism indian şi prezicerea viitorului?

– Nu. Psihologie unu-zero-unu. Îmi dai şi mie aparatul puţin, Lily? Vreau să vă fac o fotografie ţie şi lui Tess.

– Bine. Nu te deranjează, nu? o întrebă ea pe Tess.

– Nu întorc niciodată spatele aparatului de fotografiat, spuse ea ducîndu-se cu calul lîngă cel al lui Lily. Cum e?

– Foarte bine, zise el ridicînd aparatul şi reglîndu-l. Două femei frumoase într-o singură fotografie, mai adăugă şi apăsă pe buton de două ori. Cînd o să vă uitaţi la pozele astea, o să vedeţi cîte aveţi în comun. Forma feţei, coloritul, chiar şi felul cum staţi în şa.

Automat, Tess îşi îndreptă umerii. Simţea ceea ce considera a fi o uşoară afecţiune pentru Lily, dar era departe de a fi pregătită pentru o dragoste de soră.

– Dă-mi aparatul, Adam. O să vă fac o poză amîndurora. Virginia Magnolia şi Nobilul Sălbatic.

Se strîmbă uşor chiar în clipa în care rosti acele cuvinte.

– Iertaţi-mă. Am tendinţa de a mă gîndi la oameni ca la nişte personaje. N-am vrut să vă jignesc.

– Nu-i nici o problemă, spuse Adam dîndu-i aparatul.

Îl plăcea de ea, felul în care căuta să obţină neapărat ceea ce voia, cum spunea tot ce îi trecea prin

minte. Se îndoia foarte mult că i-ar fi plăcut dacă i-ar fi spus că acelea erau două din calităţile care îi plăceau foarte mult.

– Cum te consideri? Pe tine cum te vezi?

– Fata Superficială. De aceea plac scenariile mele. Zîmbiţi.

– Îmi plac fimele tale, spuse Lily cînd Tess lăsă aparatul jos. Sînt interesante şi amuzante.

– Şi pe placul mulţimii. Nu-i nimic rău în asta, zise ea dîndu-i aparatul înapoi lui Lily. Cînd scrii pentru mase, îţi desfiinţezi creierul şi pui pe hîrtie ceva simplu.

– Te subapreciezi şi-ţi subapreciezi şi publicul, spuse Adam aruncînd o privire spre copaci.

– Poate, dar... zise Tess şi se opri brusc în clipa în care o mişcare îi atrase atenţia. E ceva acolo, printre copaci. S-a mişcat ceva.

– Da, ştiu. Bate vîntul dinspre noi şi nu pot să miros, spuse Adam punînd mîna încet pe patul puştii.

– Urşii hibernează acum, nu? întrebă Tess umezindu-şi buzele şi încercînd să nu se gîndească la un bărbat cu un cuţit. N-ar putea să fie un urs.

– Uneori se mai trezesc. Ce-ar fi să vă întoarceţi spre casă? Eu mă duc să arunc o privire.

– Nu poţi să te duci singur, zise Lily şi instinctul o făcu să apuce hăţurile calului lui, care, din cauza mişcării bruşte, începu să se agite şi să azvîrle zăpada. Nu poţi. Ar putea să fie orice. Ar putea să fie...

– Nimic, spuse el calm, liniştindu-şi calul.

Cîţiva fulgi inocenţi dansau în aer. După părerea lui, nu aveau să rămînă inocenţi multă vreme.

– Dar ar fi bine să mă duc să văd.

– Lily are dreptate, spuse Tess tremurînd, dar cu privirea aţintită spre copaci. Şi a mai început să şi ningă. Hai să mergem. Acum.

– Nu pot să fac asta, zise Adam privind-o pe Lily în ochi. S-ar putea să nu fie nimic.

Dar, după felul cum calul începea să tremure sub el, ştia că lucrurile stăteau altfel; însă, continuă să vorbească pe un ton liniştit.

– Un om a fost ucis la nici o milă distanţă de locul ăsta. Trebuie să mă duc să văd. Acum întoarceţi-vă acasă şi eu o să vă prind din urmă. Ştiţi drumul.

– Da, dar...

– Vă rog, faceţi asta pentru mine. O să vin şi eu imediat după voi.

Ştiind că nu avea sens să-l contrazică, Lily îşi întoarse calul.

– Să nu vă despărţiţi, îi spuse Adam lui Tess, după care porni spre copaci.

– N-o să păţească nimic, zise Tess şi dinţii începeau să-i clănţăne. La naiba, o fi fost vreo veveriţă.

Prea multă mişcare pentru o veveriţă, îşi spuse ea.

– Sau vreun elan, ceva. O să-l necăjim că a salvat femeile de un elan periculos.

– Şi dacă nu e? întrebă Lily încet. Dacă şi poliţiştii şi toţi ceilalţi s-au înşelat şi cel care l-a ucis pe omul ăla se mai află pe-aici?

Îşi opri calul.

– Nu putem să-l lăsăm pe Adam singur.

– El e cel care are armă... începu Tess.

– Nu pot să-l las singur.

Tremurînd la gîndul că nesocotea un ordin, Lily se întoarse, totuşi, şi porni înapoi.

– Hei, nu – of, fir-ar să fie. Asta ar fi o scenă nemaipomenită într-un scenariu, mormăi Tess pornind în galop după ea. Să ştii că, dacă ne împuşcă din greşeală, o să ne pară al naibii de rău.

Lily clătină din cap doar şi, ieşind de pe drum, porni

în sus pe deal, luîndu-se după urmele lui Adam.

– Ştii să te-ntorci dacă va fi nevoie s-o faci repede?

– Cred că da, dar... Dumnezeule, e o nebunie.

Împuşcătura străpunse aerul şi răsună ca un tunet. Înainte ca Tess să apuce să se agaţe de calul speriat, Lily porni în galop printre copaci.

Nate nu veni singur. Ben îl urma cu maşina lui, în care se aflau şi cumnata sa împreună cu fetiţa. Shelly intră în casă sporovăind veselă şi imediat se apucă să dezbrace copilul.

– Ştiu că ar fi trebuit să sun, dar cînd Ben a zis că venea încoace am luat-o pe Abigail şi am sărit repede în maşină. Eram foarte dornice de companie. Ştiu că eşti foarte ocupată, dar Abby şi cu mine putem să stăm cu Bess cît vorbiţi voi. Sper că nu te superi.

– Bineînţeles că nu. Mă bucur să vă văd.

Întotdeauna îi făcea plăcere s-o vadă pe Shelly, cu sporovăiala ei veselă şi cu zîmbetul ei luminos. Willa considerase mereu că era perfectă pentru Zack. Se potriveau ca untul pe floricele, amîndoi fiind plini de viaţă şi distractivi.

Lăsînd fetiţa pe canapea dînd din picioruşe fericită, Shelly îşi scoase pălăria şi îşi înfoie părul blond. Tunsoarea i se potrivea foarte bine, iar ochii ei aveau culoarea ceţii de la munte.

– Nu i-am dat lui Ben prea mult de ales, dar jur că n-o să vă încurc pînă nu terminaţi.

– Nu mai vorbi prostii. Nu m-am mai jucat cu fetiţa de nu ştiu cînd. Şi s-a făcut aşa de mare. Nu, scumpo? întrebă Willa ridicînd-o pe Abby mult deasupra capului. O să aibă ochii verzi.

– O să aibă ochii familiei McKinnon, zise Shelly. Ar fi putut să fie recunoscătoare şi să semene şi cu mine

puţin, din moment ce am purtat-o nouă luni, dar e leită taică-său.

– Eu ştiu, parcă are urechile tale, spuse Willa apropiind-o pe Abby pentru a-i săruta vîrful nasului.

– Chiar crezi? întrebă Shelly imediat. Deja doarme toată noaptea fără probleme. Şi n-are decît cinci luni. După toate poveştile de groază pe care le-am auzit despre apariţia dinţilor şi altele asemănătoare, credeam că o să...

Ridică brusc mîinile ca şi cum şi-ar fi arătat singură că trebuia să tacă.

– Ia te uită, şi am promis că nu vă-ncurc. Zack zice că aş putea să vorbesc cîte o zi întreagă fără să mă opresc.

– Tocmai Zack s-a găsit s-o spună, zise Ben. Mă mir că, avînd nişte părinţi ca voi, Abby n-a venit pe lume vorbind, adăugă el ciupind-o uşor de obraz pe Abby şi zîmbindu-i Willei. E frumoasă foc, nu?

– Şi dulce, ceea ce dovedeşte că nu e întru totul o McKinnon, zise Willa şi îi dădu fetiţa înapoi lui Shelly cu puţin regret. Bess e la bucătărie. Sînt sigură că o să se bucure foarte mult să vă vadă pe tine şi pe Abby, îi spuse ea lui Shelly.

– Sper că o să ai timp pentru o vizită scurtă cînd o să termini, Will, zise Shelly punîndu-i o mînă pe braţ. A vrut să vină şi Sarah, dar n-a putut să plece. Ne-am gîndit mult la tine.

– O să cobor imediat. Poate o convingi pe Bess să-ţi ofere puţin din plăcinta pe care a făcut-o pentru cină. Totul e sus în birou, le spuse apoi celorlalţi şi începu să urce.

– Trebuie să înţelegi că e ceva numai de dragul formei, Will, începu Nate. Aşa că nu pune problema să nu ţinem seama de condiţiile prevăzute în testament.

– Da, nici o problemă, spuse ea, dar spatele îi era rigid cînd îi conduse în birou.

– Nu ţi-am văzut surorile.

– Călăresc cu Adam, îi spuse Willa, aşezîndu-se la birou. Nu cred că or să mai întîrzie mult. Hollywood are sîngele prea subţire ca să reziste în frig mai mult de o oră, o oră şi ceva.

Nate se aşeză şi-şi întinse picioarele.

– Văd că încă vă înţelegeţi bine.

– Ne ţinem departe una de cealaltă, spuse ea întinzîndu-i registrul. Metoda dă rezultate foarte bune.

– O să fie o iarnă lungă, zise Ben aşezîndu-se pe colţul biroului. Ar trebui să vă gîndiţi să faceţi pace sau să vă împuşcaţi reciproc ca să terminaţi odată.

– A doua soluţie nu pare deloc corectă. Habar n-are care e deosebirea dintre un *Winchester* şi o săpăligă.

– Va trebui s-o învăţ, zise Nate în timp ce se uita pe cifre. Altfel lucrurile stau bine pe-aici?

– Destul de bine, spuse Will, care, neputînd să stea locului, se ridică de la birou. După părerea mea, oamenii sînt convinşi că cel care l-a omorît pe Pickles a dispărut demult. Poliţiştii n-au putut să descopere altceva. Nici o urmă, nici o armă, nici un motiv.

– Tu crezi la fel? o întrebă Ben.

Ea îi întîlni privirea.

– Aş vrea să cred la fel. Şi asta va trebui să cred. Au trecut trei săptămîni.

– Asta nu înseamnă că ar trebui să cobori garda, murmură Ben şi ea îşi înclină capul.

– N-am de gînd să cobor garda. În nici o privinţă.

– Totul mi se pare în regulă aici, spuse Nate dîndu-i registrul lui Ben. Ţinînd cont de tot ce s-a întîmplat, ai avut un an bun.

– Mă aştept ca anul viitor să fie şi mai bun, zise ea

şi făcu o pauză.

Nu îşi drese glasul, dar ar fi vrut s-o facă.

Intrigat, Ben îi aruncă o privire. Nu o auzise vorbind niciodată de vreo schimbare la Mercy.

– Noi am făcut asta la Three Rocks, cu mai mult de cinci ani în urmă, cu rezultate bune.

Ea îl privi din nou.

– Ştiu. Şi, după reînsămînţare, o să mutăm vitele mai des. Nu mai mult de trei săptămîni la cîte o păşune.

Plimbîndu-se prin încăpere, nu observă că Ben lăsase registrul la o parte pentru a o studia.

– Nu sînt atît de preocupată ca tata de producerea celor mai mari vite, ci trebuie să fie doar cele mai bune. În ultimii cîţiva ani am avut multe necazuri la fătare cu viţeii foarte mari. S-ar putea ca profitul să se modifice la început, dar eu mă gîndesc pe termen îndelungat.

Deschise termosul pe care îl lăsase pe birou şi îşi turnă puţină cafea, deşi era doar călduţă acum.

– Am discutat cu Wood despre terenul cultivabil. Are nişte idei care tatei nu-i plăceau deloc, dar eu cred că merită să-ncercăm. Avem puţin mai mult de şase sute de acri de pămînt cultivat pentru cereale mici şi o să-l pun pe Wood să se ocupe de asta. Dacă nu merge, nu merge, dar Mercy îşi permite să facă experienţe un an, doi. Vrea să construiască un siloz. Vom fermenta propria noastră lucernă.

Ridică din umeri. Ştia ce aveau să spună unii în legătură cu schimbările, cu interesul pe care îl arăta ea faţă de culturi şi silozuri şi cu celelalte planuri ale ei de a-i cere lui Adam să mărească numărul cailor. Uita de vite, uita lucrul pentru care Mercy era renumită de generaţii întregi.

Dar nu uita nimic. Privea în perspectivă.

Puse ceaşca jos.

– În calitate de supraveghetori, aveţi vreo obiecţie în ceea ce priveşte planurile mele?

– N-aş putea zice că am, spuse Nate ridicîndu-se. Dar eu nu mă pricep la vite. Cred că o să mă duc jos să văd dacă mai e plăcintă şi să vă las să discutaţi problema.

– Ei bine? întrebă Willa cînd rămase cu Ben.

– Ei bine, zise el luîndu-i ceaşca. La naiba, Will, e rece! exclamă el şi se strîmbă cînd înghiţi. Şi veche.

– Nu ţi-am cerut părerea despre cafea.

El rămase în acelaşi loc, pe marginea biroului, şi o privi drept în ochi.

– De unde ţi-au venit ideile astea?

– Am şi eu cap, nu? Şi pot să am o părere.

– Foarte adevărat. Dar nu te-am auzit niciodată vorbind despre o schimbare cît de mică aici. E curios.

– N-avea nici un rost să vorbesc. Nu-l interesa ce gîndeam sau ce aveam de spus. Am studiat puţin problema, adăugă ea băgîndu-şi mîinile în buzunare. N-oi fi mers eu la colegiu ca tine, dar proastă nu sînt.

– N-am crezut niciodată că ai fi. Şi nici n-am ştiut că ai fi vrut să mergi la colegiu.

– N-are importanţă, oftă ea şi se duse la fereastră.

Vine viscol, îşi spuse ea. Acei fulgi frumoşi şi nu erau decît începutul.

– Ceea ce are importanţă e momentul actual, ziua de mîine şi anul viitor. E vremea planurilor pentru iarnă. Vrema lămuririi lucrurilor. Încep să fac planuri, atîta tot.

Deveni rigidă cînd îi simţi mîinile pe umeri.

– Stai liniştită. N-am de gînd să sar pe tine, îi spuse el şi o întoarse cu faţa. Dacă are importanţă, cred că ai idei foarte bune.

Avea importanţă şi aceasta era o surpriză în sine.

– Am primit telefoane de la vulturi.

El zîmbi uşor.

– Dezvoltatorii?

– Ticăloşii au năvălit imediat. Sînt gata să-mi dea şi luna de pe cer ca să le vînd pămîntul, pentru ca ei să-l transforme în vreo staţiune modernă sau în ferme aiurite pentru cowboy-ii de la Hollywood.

Dacă ar fi avut colţi ar fi sclipit.

– N-or să-şi pună labele grase pe un singur acru din pămîntul Mercy atîta timp cît sînt eu aici.

El începu să-i frămînte umerii în mod automat.

– Nu-i aşa că s-au retras obosiţi, scumpa mea?

– Unul a sunat chiar săptămîna trecută. Zicea să-i spun Arnie. I-am explicat că, dacă pune vreun picior pe proprietatea mea, îl jupoi de viu şi îl spînzur pentru coioţi, zise ea şi ridică un colţ al gurii. Nu cred c-o să treacă pe-aici.

– Foarte bine.

– Da. Dar problema e cu celelalte două, spuse ea întorcîndu-se şi uitîndu-se din nou la zăpadă, la dealuri şi la pămîntul din jur. Cred că ele nu pricep exact cîţi bani sînt în joc, cît ar fi dispuşi dobitocii ăia să dea ca să pună mîna pe o fermă ca asta. Hollywood o să-şi dea seama la un moment dat. Şi atunci o... sînt două contra mea, Ben.

– În testament scrie că pămîntul nu trebuie vîndut timp de zece ani.

– Ştiu ce scrie. Dar lucrurile se pot schimba. Cu destui bani şi destulă presiune s-ar putea schimba mai repede.

Şi zece ani nu însemnau nimic, îşi spuse ea, în marea ei schemă. Aceasta prevedea transformarea fermei Mercy nu *într-una* din cele mai bune, ci în *cea mai bună.*

– N-o să le pot cumpăra părţile la sfîrşitul anului.

M-am gîndit cît se poate de bine, dar n-o să pot. Sînt bani, bineînţeles, dar cea mai mare parte dintre ei sînt în pămînt şi în animale. La sfîrşitul anului, ele or să aibă două treimi şi eu una.

– N-are nici un rost să-ţi faci griji pentru ceva ce nu poate fi schimbat sau pentru ce se poate ori nu se poate întîmpla, zise el mîngîindu-i părul o dată, apoi încă o dată. Poate că n-ai nevoie decît de o distragere a atenţiei. Una mică.

O întoarse iarăşi şi clătină din cap.

– Nu te mai feri. M-am gîndit foarte mult la asta după prima oară, spuse el şi îi atinse buzele cu ale sale şicanator. Vezi? Nu doare.

Buzele ei fremătau, dar nu putea spune că simţea durere.

– Nu vreau s-o luăm de la capăt. Am prea multe pe cap ca să-mi permit să mi se distragă atenţia.

– Scumpa mea, zise el aplecîndu-se şi jucîndu-se din nou cu buzele ei. Tocmai acum ai nevoie de aşa ceva. Şi sînt gata să pun pariu că asta ne face pe amîndoi să ne simţim mai bine.

Rămase cu ochii deschişi şi aţintiţi asupra alor ei cînd o strînse în braţe şi cînd li se contopiră buzele.

– Pentru mine funcţionează deja, murmură el şi, foarte repede, îşi transformă sărutul în ceva mai profund.

Şocul, căldura şi dorinţa se topiră toate provocîndu-i ameţeală şi curgîndu-i prin tot trupul. Iar cînd senzaţiile puseră stăpînire pe ea, uită să mai fie îngrijorată, să se mai teamă sau să se mai simtă obosită. Îi era uşor să se cufunde în el, să se lipească de trupul lui şi să facă abstracţie de orice altceva.

Şi, mai greu, mult mai greu decît se aşteptase, să se depărteze de el şi să-şi amintească.

– Poate că şi eu m-am gîndit, spuse ea ridicînd mîna

pentru a-l ţine la distanţă. Dar n-am terminat încă.

– Nu mă deranjează atîta timp cît o să fiu primul care o să fie, zise el şi îi răsuci o şuviţă de păr pe deget, după care îi dădu drumul. Mai bine am coborî înainte să-ţi dau prea multe lucruri la care să te gîndeşti.

Călăreţii care se apropiau în galop îi atraseră privirea. Cu o mînă pe umărul Willei, se apropie şi mai mult de geam.

– S-au întors Adam şi surorile tale.

Îi văzu şi ea, dar mai observă ceva.

– Ceva nu e-n regulă. S-a-ntîmplat ceva.

Văzu şi el cum o ajută Adam pe Lily să descalece şi cum o susţinu după aceea.

– S-a-ntîmplat ceva, repetă el. Hai să mergem să vedem.

Erau pe la jumătatea scării cînd uşa de la intrare se deschise brusc şi Tess intră prima. Gerul îi colorase obrajii, dar ochii îi erau mari şi buzele albe.

– Era o căprioară, spuse ea. Mama lui Bambi, izbuti ea să adauge şi o lacrimă îi alunecă pe obraz cînd Nate apăru din bucătărie. Dumnezeule, de ce să vrea cineva să-i facă aşa ceva mamei lui Bambi?

– Sşş, spuse Nate luînd-o pe după umeri. Stai jos, scumpo.

– Lily, hai să intrăm cu Tess.

Ea scutură din cap şi îşi ţinu mîna în continuare în mîna lui Adam.

– Mi-e bine. Zău. Mă duc să fac nişte ceai. Ar fi mai bine dacă am bea nişte ceai. Scuză-mă.

– Adam, spuse Willa uitîndu-se la Lily, care se duse repede spre bucătărie. Ce naiba s-a-ntîmplat? Ai împuşcat o căprioară?

– Nu, dar altcineva a făcut-o, relată el şi îşi scoase cojocul revoltat aruncîndu-l în cuier. A lăsat-o acolo,

făcută bucăţi. Nu pentru vînătoare, nici măcar pentru trofeu, ci doar din plăcerea de a omorî. Lupii o devorau, zise el trecîndu-şi mîinile peste faţă. Am tras un foc ca să-i fac să se împrăştie şi să mă uit mai bine, dar Lily şi Tess au apărut în spatele meu. Le spusesem să vină acasă.

– Mă duc să-mi iau haina.

Adam o opri, însă, înainte să apuce să se întoarcă.

– N-are nici un sens. Nu mai trebuie să fi rămas cine ştie ce din ea şi am văzut eu suficient. A fost împuşcată în cap. Pe urmă a fost curăţată de măruntaie, ciopîrţită şi lăsată acolo. I-a tăiat coada. Bănuiesc că ăsta a fost trofeul de data asta.

– Precum celelalte, deci.

– Precum celelalte.

– Putem să-i luăm urma? întrebă Ben.

– A nins după ce s-a întîmplat, cu o zi în urmă, cel puţin. Şi acum o să ningă şi mai mult. Poate dacă aş fi pornit chiar atunci, aş fi avut ceva noroc, spuse Adam ridicînd din umăr, gest care însemna şi frustrare şi acceptare. Nu puteam să le las să vină încoace singure.

– Ar fi bine să aruncăm o privire, totuşi, propuse Ben care îşi luă pălăria. Willa, roagă-l pe Nate s-o ducă pe Shelly, acasă.

– Eu vin cu voi.

– N-are nici un rost şi o ştii foarte bine, zise el apucînd-o de umeri. Nici un rost.

– Vin oricum. Mă duc să-mi iau haina.

Capitolul 11

Zăpada cădea în valuri albe şi aprige. Pînă la lăsarea serii nu se mai vedea nimic pe geamuri în afară de fulgii mari care alcătuiau un zid între sticlă şi lumea exterioară.

Lily se chinui să vadă dincolo de perdeaua de ninsoare, în timp ce focul dogorea în spatele ei şi îngrijorarea îi măcina nervii.

– Vrei să stai jos? se răsti Tess şi o supără încordarea din glasul ei. Nu poţi să faci absolut nimic.

– Sînt plecaţi de mult timp.

Tess ştia exact de cînd erau plecaţi, de nouăzeci şi opt de minute.

– Ţi-am mai spus, n-ai ce să faci.

– Mai bine ai mai bea puţin ceai. Ăsta s-a răcit.

Chiar cînd se întoarse Lily să ia tava, Tess sări ca arsă.

– Vrei să încetezi odată? Nu mă mai cocoloşi atîta, nu mai fi atît de serviabilă cu toată lumea. Nu eşti servitoare în casa asta. Stai jos naibii, pentru Dumnezeu.

Se cutremură o dată, îşi apăsă ochii cu degetele şi apoi oftă prelung.

– Iartă-mă, murmură ea cînd Lily rămase încremenită, cu mîinile împreunate şi cu ochii goi. N-am nici un drept să ţip la tine. N-am mai văzut aşa ceva. În viaţa

mea n-am mai văzut aşa ceva.

– Nu-i nimic, spuse Lily încet. A fost oribil. Ştiu.

Timp de vreo treizeci de secunde stătură pe canapeaua de piele, fiecare în cîte un capăt, tăcute, în vreme ce vîntul izbea cu furie în geamuri. Tess se trezi reţinîndu-şi un rîs isteric.

– La naiba! exclamă ea oftînd, după care repetă. La naiba. În ce-om fi intrat aici, Lily?

– Nu ştiu, zise ea şi vîntul şuieră prin horn. Ţi-e frică?

– Bineînţeles. Ţie nu?

Lily îşi ţuguie buzele gînditoare şi îşi plimbă un deget uşor peste cea de jos. Ştia că aceasta avea tendinţa să tremure cînd frica punea stăpînire pe ea.

– Nu cred că mi-e. Nu prea înţeleg nimic, dar nu mi-e frică, nu aşa cum m-aş fi aşteptat să-mi fie. Simt doar regret şi tristeţe. Şi îngrijorare, adăugă ea uitîndu-se din nou spre fereastră şi în minte îi apărură trei călăreţi rătăciţi prin viscol. Pentru Adam, Willa şi Ben.

– N-or să păţească nimic. Doar trăiesc aici.

Pierzîndu-şi răbdarea, Tess se ridică şi începu să se plimbe prin încăpere. Trosnetul lemnelor în foc o făcu să tresară. Înjură.

– Ştiu foarte bine ce fac.

Dacă ei nu ştiau, atunci cine naiba ştia? se întrebă ea.

– Poate că din cauza asta mi-e aşa de frică acum. Pentru că nu ştiu ce naiba fac eu însămi. Şi eu întotdeauna ştiu. E una dintre cele mai bune calităţi ale mele. Îmi fixez un ţel, îmi fac planurile şi apoi încep să le pun în aplicare. Numai că, de data asta, nu ştiu ce să fac.

Întorcîndu-se, îi aruncă lui Lily o privire gînditoare.

– Tu ştii. Ştii ce faci cu tăvile de ceai, cu supa şi cu aprinsul focului.

Lily clătină din cap şi se forţă să nu se mai uite pe

fereastră.

– Astea nu sînt lucruri importante.

– Poate că sînt, spuse Tess încet şi deveni rigidă deodată, căci văzu nişte lumini prin perdeaua de zăpadă. E cineva afară.

Pentru că, din nou, nu ştia ce să facă – să fugă? să se ascundă?... Tess se duse repede în holul de la intrare şi deschise uşa. Nate apăru acoperit de zăpadă.

– Treci înăuntru imediat, îi porunci el împingînd-o în casă şi închizînd uşa în urma lui. S-au întors?

– Nu. Lily şi cu mine... zise ea arătînd spre living-room. Dar tu ce cauţi aici?

– E urît de tot, zise el. Le-am dus acasă pe Shelly şi pe fetiţă, dar abia am reuşit să mă-ntorc, spuse apoi şi îşi scoase pălăria, scuturînd-o de zăpadă. Au trecut două ore. Mai aştept cîteva minute şi, pe urmă, pornesc după ei.

– Ai de gînd să ieşi din nou? În asta?

Nu mai văzuse în viaţa ei un viscol, dar era sigură că trecea printr-unul acum. Şi viscolele ucideau.

– Eşti nebun?

El doar o bătu absent pe umăr – un bărbat care se gîndea în cu totul altă parte.

– Aveţi cafea fierbinte? Mi-ar prinde bine o ceaşcă. Şi un termos pe care să-l iau cu mine.

– Doar nu ieşi din nou, spuse Tess şi, deşi ştia că era ceva prostesc, păşi între el şi uşă. Nimeni nu iese pe o asemenea vreme.

El zîmbi şi îi atinse obrazul uşor cu un deget. Nu considera că gestul ei era prostesc, ci dulce.

– Eşti îngrijorată pentru mine?

Îngrozită era mai bine spus, dar avea să se gîndească la asta mai tîrziu.

– Degerături, hipotermie. Moarte, spuse ea. Aş fi

îngrijorată pentru oricine ar fi atît de nebun, încît să iasă pe o asemenea vreme.

– Trei dintre prietenii mei sînt afară, vorbi el calm. Aş fi mulţumit cu nişte cafea, Tess. Neagră.

Înainte ca ea să apuce să spună ceva, el ridică o mînă şi îşi înclină capul.

– Ei trebuie să fie.

– N-am auzit nimic.

– S-au întors, zise el simplu şi, punîndu-şi pălăria la loc, le ieşi în întîmpinare.

Avusese dreptate, ceea ce o făcu pe Tess să decidă că Nate avea auzul unei pisici. Intrară în casă plini de zăpadă, după care se duseră în living-room, să bea cafeaua pe care Bess le-o adusese după cîteva minute.

– E prea multă zăpadă ca să vezi ceva, spuse Ben cufundîndu-se într-un fotoliu adînc, iar Adam se aşeză cu picioarele încrucişate în faţa focului. Ne-am dus acolo, dar erau deja cîţiva centimetri de zăpadă proaspătă. Nu se mai vedea nici o urmă.

– Dar aţi văzut, zise Tess care se aşezase pe braţul canapelei. Aţi văzut ce era acolo?

– Da, spuse Willa şi îşi roti umerii, aruncîndu-i o privire scurtă lui Adam.

Nu vedea de ce ar fi spus că lupii se întorseseră.

– O să discut cu oamenii despre asta mîine dimineaţă. Acum au destule pe făcut.

– Acum? întrebă Tess.

– Sînt deja afară adunînd vitele şi ducîndu-le la adăpost. O să-l caut pe Ham.

– Stai puţin.

Convinsă că era singura persoană care rămăsese în toate minţile, Tess ridică mîna.

– Ai de gînd să ieşi pe vremea asta. Pentru nişte vaci?

– Altfel vor muri, spuse Willa cu asprime.

Sub privirea uimită a lui Tess, toţi ceilalţi în afară de ea şi de Lily îşi luară cojoacele şi ieşiră. Clătinînd din cap, întinse mîna spre paharul de coniac.

– Pentru nişte vaci, murmură ea. Pentru nişte vaci stupide.

– O să le fie foame cînd or să se întoarcă, spuse Lily care, de data aceasta, nu se mai uită pe fereastră şi nici nu ciuli urechile ca să audă motorul camionetei. Mă duc s-o ajut pe Bess să pregătească cina.

Ar fi putut fi nervoasă sau resemnată. Decise în sinea ei că îi era mai uşor să fie resemnată.

– N-o să stau aici singură, zise ea şi porni spre Lily, dar îşi luă şi paharul de coniac. Aveţi viscole din astea în est?

Lily clătină din cap.

– Avem şi noi zăpadă în Virginia, dar n-am văzut niciodată aşa ceva. Vine atît de repede şi vîntul bate atît de tare. Nu-mi închipui cum poate cineva să iasă din casă şi să mai şi lucreze. Bănuiesc că Nate o să rămînă aici la noapte, nu? Va trebui s-o întreb pe Bess dacă e vreo cameră pregătită pentru el.

Deschise uşa bucătăriei şi o văzu pe Bess trebăluind deja pe lîngă aragaz, în faţa unei oale imense care emana o mireasmă foarte plăcută.

– Friptură, anunţă Bess gustînd dintr-o lingură de lemn. Suficientă pentru o armată întreagă. Mai trebuie să fiarbă o oră, două.

– Au ieşit din nou, spuse Lily şi luă un şorţ din cămară.

Tess îşi înălţă o sprînceană cînd văzu degajarea cu care făcu acel gest. Deja rutină, îşi dădu ea seama.

– Mi-am închipuit, spuse Bess. O să fac o plăcintă cu mere, mai zise ea apoi şi se uită la Tess care ţinea paharul de coniac în mînă. Vrei să faci ceva util?

– Nu neapărat.

– Lăzile de lemne sînt pe jumătate goale, îi explică Bess şi scoase un coş cu mere din cămară. Bărbaţii n-au timp să aducă lemne.

Tess răsuci paharul de coniac.

– Vrei să spui că trebuie să mă duc să aduc lemne?

– Fetiţo, dacă rămînem fără curent, o să vrei să te încălzeşti la fel de mult ca noi ceilalţi.

– Curent.

La gîndul de a rămîne fără curent, de a-şi petrece noapteaîn frig şi întuneric, Tess păli:

– Avem un generator, spuse Bess începînd să cureţe merele repede. Dar nu-l putem irosi pentru încălzirea dormitoarelor cînd avem destule lemne. Dacă vrei să dormi în căldură, aduci lemne. Dă-i şi tu o mînă de ajutor, Lily. Are mai multă nevoie decît mine. E o frînghie de la uşă pînă la stiva de lemne. Lăsaţi-vă conduse de ea şi aduceţi lemnele în braţe. N-o să puteţi împinge roaba prin nămeţi şi n-are nici un rost să dăm zăpada la o parte pînă cînd nu încetează ninsoarea. Îmbrăcaţi-vă bine şi luaţi o lanternă.

– Bine, zise Lily uitîndu-se la chipul supărat al lui Tess. Pot să mă duc numai eu. Vrei să stai înăuntru şi să duci lemnele după aceea în dormitoare?

Era tentant. Foarte. Chiar în clipa aceea, Tess auzi vuietul vîntului rece izbind în geamurile bucătăriei. Dar zîmbetul dispreţuitor de pe chipul lui Bess o făcu să pună paharul jos.

– O să mergem amîndouă.

– Nu cu mănuşile alea de cucoană, strigă Bess în urma lor. Luaţi-vă nişte mănuşi din magazie după ce vă

puneţi restul echipamentului.

– Auzi, să aducem lemne, mormăi Tess îndreptîndu-se spre dulapul din hol. Probabil că sînt destule înăuntru pentru o săptămînă. Face chestia asta doar ca să mă enerveze.

– Nu ne-ar trimite afară dacă n-ar fi nevoie.

Tess îşi puse blana şi apoi ridică din umeri.

– Nu te-ar trimite pe tine, spuse ea, după care se aşeză pe jos să-şi pună cizmele. Se pare că vă înţelegeţi foarte bine.

– Cred că e foarte de treabă, zise Lily înfăşurîndu-şi fularul în jurul gîtului de două ori înainte de a se încheia la haină. A fost drăguţă cu mine. Ar fi drăguţă şi cu tine dacă...

Punîndu-şi o căciulă de schi pe cap, Tess zise:

– Nu, nu-mi menaja sentimentele. Dacă...?

– Ei bine, dacă ai fi mai puţin incisivă cu ea. Mai puţin tăioasă.

– Ei bine, poate că aş fi dacă n-ar găsi mereu cîte o sarcină idioată pentru mine, după care se plînge că nu fac aşa cum mi-a spus ea. O să deger aducînd în casă afurisitele astea de lemne şi ea o să spună că nu le-am stivuit bine. O să vezi.

Supărată, străbătu holul din nou, trecu prin bucătărie fără să scoată un cuvînt şi se duse în magazie de unde luă o pereche de mănuşi groase şi mari, de lucru.

– Gata? întrebă Lily luînd o lanternă şi pregătindu-se s-o urmeze.

În clipa în care Tess deschise uşa, vîntul rece şi tăios le izbi direct în faţă. Se priviră făcînd ochii mari; Lily fu cea care ieşi prima.

Se agăţară de frînghie ajutîndu-se de ea pentru a înainta în timp ce vîntul le împingea cu putere în spate cu cîte un pas la fiecare trei pe care îi făceau. Zăpada

le ajungea pînă la genunchi, iar raza lanternei se clătina în întuneric. Aproape că se împiedicară de stiva de lemne acoperită cu carton asfaltat.

Tess întinse braţele pentru ca Lily să i le încarce cu lemne. Stînd cu picioarele depărtate pentru a-şi menţine echilibrul, Tess strînse din dinţi.

– Iadul n-are nici o legătură cu focul, strigă ea. Iadul e iarna în Montana.

Lily zîmbi uşor şi începu să strîngă lemne şi pentru sine.

– Cînd o să fim înăuntru la căldură, cu focul arzînd în cămin, o să ne uităm pe fereastră şi o să ni se pară frumos.

– Aiurea, mormăi Tess cînd se întoarseră spre casă pentru a lăsa primul transport. Cît de mult îţi doreşti un pat cald?

Lily se uită spre bucătăria frumoasă şi apoi în spate, spre ninsoarea viscolită.

– Foarte mult.

– Da, spuse Tess oftînd şi rotunjindu-şi umerii. Şi eu la fel.

Făcură acest lucru de trei ori şi Tess începu să se obişnuiască. Pînă cînd îşi pierdu echilibrul şi căzu cu faţa în jos în zăpadă.

– Ai păţit ceva? Te-ai lovit? o întrebă Lily, care în graba de a-i acorda ajutor, se dezechilibră şi căzu în fund.

I se tăie respiraţia şi rămase în locul unde căzuse, cufundată în zăpadă pînă la brîu, în timp ce Tess se întoarse şi scuipă în zăpadă.

– Drace, drace, drace, spuse ea şi se chinui să se ridice, făcînd ochii mici cînd auzi chicotelile lui Lily. Ce-i atît de amuzant, mă rog? O să fim îngropate dintr-o clipă în alta şi n-or să ne găsească decît la primăvară.

Dar simţi cum îi venea să rîdă cînd se uită la Lily, care stătea pe un tron de zăpadă ca o regină de gheaţă în miniatură.

– Arăţi penibil.

– Şi tu la fel, spuse Lily respirînd greu şi ducîndu-şi mîna înmănuşată la inimă. Şi mai ai şi barbă.

Tess îşi şterse bărbia de zăpadă şi i-o aruncă în faţă. Atît le trebui. În ciuda vîntului puternic, începură să facă bulgări şi să se bombardeze reciproc. Ţipînd, chinuindu-se să se ridice în genunchi, gîfîiau, aruncau şi se fereau. Nu erau la mai mult de treizeci de centimetri distanţă, aşa că nici nu se punea problema de ţintă. Viteza era cea care conta. Cînd simţi zăpada strecurîndu-i-se pe sub gulerul hainei, Tess trebui să admită că Lily părea fragilă, dar avea un braţ ca un glonţ.

Nu exista nici o singură cale de a egala.

Tess se aruncă asupra ei şi se rostogoliră amîndouă prin zăpadă. Rîzînd ca nişte hiene, albe ca nişte oameni de zăpadă, se trîntiră pe spate pentru a-şi trage sufletul. Fulgii cădeau peste ele, uriaşi şi grei.

– Cînd eram mică făceam îngeraşi din zăpadă, spuse Lily făcînd o demonstraţie scurtă. Odată a nins atît de mult, încît nu ne-am dus la şcoală două zile. Am ridicat o fortăreaţă de zăpadă şi am făcut o armată întreagă de oameni de zăpadă. Mama a ieşit din casă şi a făcut poze.

Tess clipi des, încercînd să vadă cerul negru, prin puzderia de fulgi.

– Singura dată cînd am fost să schiez, am hotărît că eu şi zăpada nu eram compatibile. Totuşi, cred că nu-i chiar atît de urît.

– E frumos, spuse Lily şi apoi începu să rîdă. Am îngheţat.

– Îţi fac cinste cu o cană imensă de cafea cu coniac.

– Accept, zise Lily şi, continuînd să zîmbească, se ridică în capul oaselor.

În clipa aceea inima îi tresări în piept, împiedicînd-o să ţipe. Îi acoperi mîna lui Tess cînd umbra se mişcă, devenind un bărbat. Acesta se apropie şi mai mult.

– Aţi căzut?

Tess întoarse capul brusc, simţindu-şi pulsul zvîcnind în urechi. Erau singure, îşi spuse ea cuprinsă de panică, prea departe de casă pentru a fi auzite dacă ţipau. Imaginea căprioarei ciopîrţite îi apăru în faţa ochilor, lăsînd-o complet fără putere.

Lanterna, îşi spuse ea aruncînd priviri în toate părţile. Bărbatul avea una atît de puternică, încît o orbea, în timp ce el rămînea în umbră. Ar fi vrut să fugă, îşi porunci să fugă, să o tragă pe Lily după ea, dar se părea că nu putea să se mişte.

– N-ar trebui să fiţi aici în întuneric, spuse el apropiindu-se şi mai mult.

Acum ea se mişcă, instinctul de supravieţuire ţîşnind ca o pisică eliberată din cuşcă. Se ridică, înşfăcă un buştean din stiva de lemne şi se pregăti să lovească.

– Stai pe loc, îi porunci ea şi, în ciuda faptului că mîinile îi tremurau, vocea îi era puternică şi fermă. Lily, ridică-te. Ridică-te odată, fie-ar să fie.

– Hei, n-am vrut să vă sperii, spuse el mişcînd lanterna în aşa fel, încît aceasta lumină zăpada. Sînt Wood. Domnişoară Tess. Billy şi cu mine tocmai ne-am întors şi nevastă-mea a zis că aş putea să dau o mînă de ajutor aici.

Vocea îi era calmă şi neamenințătoare, chiar puţin amuzată, îşi spuse Tess. Dar ele erau singure şi neajutorate, iar el părea un bărbat puternic cu faţa încă în umbră. Să nu ai încredere în nimeni, îşi spuse ea şi

strînse buşteanul şi mai tare.

– Sîntem foarte bine. Lily, du-te acasă şi spune-i lui Bess că Wood e aici. Spune-i, îi strigă ea şi, în cele din urmă, Lily se mişcă.

– Nu-i nevoie să o deranjezi pe Bess, zise Wood îndreptînd raza lanternei spre stiva de lemne şi spre poteca pe care o făcuseră. Nevastă-mea mă aşteaptă cu masa, dar aş putea că duc nişte lemne pentru voi. Curentul o să se oprească în curînd.

Fiind complet singură cu Wood acum, Tess se rugă doar ca Lily să fi ajuns în casă şi să o fi alertat pe Bess. Teama îi trimitea fiori prin şira spinării. Făcu un pas înapoi, după aceea doi.

– Am dus deja cîteva.

– Niciodată nu-i de ajuns pe o asemenea vreme, spuse el întinzîndu-i lanterna, dar ea sări în spate, avînd impresia că era un cuţit. Ţine-o dumneata, i se adresă el cu blîndeţe.

Încă pregătită să fugă, Tess întinse mîna şi luă lanterna. Wood tocmai se aplecă spre stiva de lemne cînd Lily veni înapoi.

– Bess a pus de cafea, strigă ea. A zis că e destulă în caz că vrea să bea şi Wood.

– Ei, mulţumesc, spuse el continuînd să pună lemne în îndoitura cotului. Dar o să beau cînd ajung acasă. Mă aşteaptă nevasta. Duceţi-vă în casă şi folosiţi-vă de lanternă. Eu mă descurc foarte bine.

– Da, hai să mergem în casă. Hai înăuntru, Tess, zise Lily tremurînd şi trăgînd-o de braţ. Îţi mulţumim, Wood.

– Pentru puţin, murmură el, clătinînd din cap în timp ce ele se întorceau pe potecă. Femeile, îşi spuse el apoi.

– Mi-a fost aşa de frică, izbuti Lily să articuleze şi, în

clipa în care intrară, se aruncă de gîtul lui Tess. Ai fost atît de curajoasă.

– N-am fost curajoasă, ci îngrozită.

Cînd îşi dădu seama de gravitatea situaţiei, o apucă de umeri şi o scutură cu putere.

– Cum am putut să uităm? Cum am putut să ne jucăm ca doi copii idioţi după tot ce s-a-ntîmplat? Dumnezeule! Dumnezeule, putea să fie oricine. De ce ne-a trebuit atîta ca să ne dăm seama? întrebă ea şi se dădu înapoi privind-o în ochi. Putea să fie oricine.

- Nu Adam, spuse Lily care, după ce îşi scoase manuşile, îşi frecă mîinile. N-ar putea să facă rău nimănui. Şi era cu noi azi cînd... cînd am găsit animalul.

Tess deschise gura, dar o închise la loc. Ce rost avea să spună că Adam ar fi putut să plece înainte de ivirea zorilor, să facă ce se făcuse şi apoi să le ducă pe ele să vadă?

– Nu ştiu, Lily. Pur şi simplu, nu ştiu. Dar, dacă o să stăm aici, dacă vrem să supravieţuim iernii, am face bine să începem să ne gîndim şi să fim prudente, spuse ea scoţîndu-şi pălăria şi haina. Nu mi- l închipui pe Adam făcînd aşa ceva. Nici pe Ben, nici pe Nate. La naiba, nu-mi închipui pe nimeni făcînd-o, tocmai asta e problema. Trebuie să începem să ne punem minţile la contribuţie.

– Sîntem în siguranţă aici, zise Lily întorcîndu-i spatele şi punîndu-şi haina în cuier cu grijă. Sîntem în siguranţă. De mult nu m-am mai simţit aşa şi nu vreau să strice cineva asta.

– Lilly, spuse Tess punîndu-i o mînă pe umăr. Ca să fii în siguranţă în continuare trebuie să fii prudentă. Şi deşteaptă. Amîndouă vrem ceva aici, continuă ea cînd Lily se întoarse. Şi vrem suficient de mult ca să riscăm să stăm aici. După părerea mea, trebuie să ne apărăm

reciproc. Dacă o să văd ceva ciudat, o să-ţi spun, iar tu o să faci la fel. Dacă ai impresia că nu e în regulă ceva, că cineva nu se comportă cum trebuie, îmi spui. De acord?

– Da, o să-ţi spun. Şi Willei, zise ea şi clătină din cap înainte ca Tess să apuce să protesteze. Merită asta, Tess. Are la fel de multe în joc. Ba chiar mai mult.

Exact, îşi spuse Tess, dar ridică din umeri.

– Bine, aşa o să facem. Deocamdată, oricum. Acum vreau să beau o cafea.

Băură cafea. Şi aşteptară. Mîncară friptură. Vîntul şuiera la ferestre, focul trosnea în cămin şi ceasul cu cuc din birou marca trecerea orelor.

Era trecut de miezul nopţii cînd se întoarse Willa şi era singură.

Tess încetă să se mai plimbe prin încăpere şi o privi. Chipul îi era alb ca varul de oboseală şi ochii negri injectaţi. Se duse direct la foc, lăsînd zăpadă şi apă în urma ei pe covoarele superbe şi pe podelele lustruite.

– Unde sînt ceilalţi? o întrebă Tess.

– S-au dus acasă. Au şi ei probleme.

Încuviinţînd, Tess se duse la carafa de whisky şi îşi umplu paharul. Ar fi preferat ca Nate şi Ben să fie acolo, dar începea să înveţe că Montana oferea o mulţime de dezamăgiri mărunte. Îi dădu paharul Willei.

– Vitele sînt la adăpost?

Fără să se ostenească să răspundă, Will dădu pe gît jumătate de pahar şi se cutremură.

– Mă duc să-ţi pregătesc baia.

Fiind prea obosită ca să se mai concentreze, Willa se uită nedumerită la Lily:

– Poftim?

– Mă duc să-ţi pregătesc o baie fierbinte. Eşti

îngheţată şi epuizată. Trebuie să fii lihnită de foame. E friptură pe aragaz. Tess, pune-i într-o farfurie.

Willa mai avea puţină energie pentru a fi amuzată şi zîmbi uluită.

– Se duce să-mi pregătească baia. Îţi vine să crezi?

– Experta noastră în ale casei. Oricum, ţi-ar prinde bine una. Miroşi.

Willa adulmecă în aer şi se strîmbă.

– Bănuiesc că da.

Pentru că prima înghiţitură de whisky îi provocase ameţeală, puse paharul deoparte.

– Sînt prea obosită să mănînc.

– Trebuie să guşti ceva. Poţi să mănînci în cadă.

– În cadă. Să mănînc în cadă?

– De ce naiba nu?

Willa îi aruncă o privire amuzată.

– De ce naiba nu? zise ea aprobator şi se duse sus împleticindu-se ca să se dezbrace.

Lily îi umpluse cada cu apă fiartă şi spumă. Goală, Willa se uită la cadă vreo zece secunde. Baie cu spumă, îşi spuse ea. Nici nu mai ţinea minte cînd făcuse aşa ceva ultima oară. Cada mare şi roşie fusese una din dorinţele tatălui ei şi ea o folosise foarte rar. Numai cînd el era plecat.

Acum era plecat, îşi aminti ea. Definitiv.

Îşi trecu un picior peste marginea căzii şi îşi ţinu răsuflarea cînd apa fierbinte îi atinse pielea rece. Apoi, oftînd adînc, se cufundă în apă pînă la bărbie.

Îşi goli mintea de zăpadă, vînt, întuneric şi de efortul teribil de a strînge vitele. Trebuiau să fi omis cîteva, aveau să piardă cîteva. Acest lucru era inevitabil. Viscolul se pornise prea curînd şi cu prea multă forţă pentru a putea preveni acest lucru. Dar făcuseră tot ce le stătuse în puteri.

Muşchii îi protestară cînd îşi lăsă capul pe spate şi închise ochii. Nu pot să gîndesc, îşi dădu seama cînd mintea i se deschidea şi i se închidea. Trebuia să se gîndească. La ce să facă. Fiecare mişcare, fiecare lucru, fiecare hotărîre aveau să fie instinctive odată cu ivirea zorilor. Ştia ce să facă. Nu era primul ei viscol şi nu avea să fie nici ultimul.

Dar crima, crima şi măcelărirea?

Ce să facă?

– Dacă adormi, te îneci, spuse Tess din prag.

Willa se ridică în capul oaselor încruntată. Nu era foarte ruşinoasă, dar nu-i plăcea să fie deranjată, chiar dacă se simţea şi mireasma delicată a fripturii.

– Nu ştii să baţi?

– Ai lăsat uşa deschisă, tipo, zise Tess şi, amuzată de rolul de servitoare, puse tava lîngă ea. Aş vrea să-ţi vorbesc.

Willa oftă doar. Se ridică doar atît cît să poată mînca şi spuma i se topi pe sîni.

– Vorbeşte.

Tess se aşeză pe marginea lată a căzii. Ce baie superbă, îşi spuse ea. Era la fel de luxoasă ca în visurile oricărui star de cinema cu faianţa aceea de culoarea rubinului, safirului şi albă, cu pădurea sa de ferigi în ghivece din alamă şi aramă. Duşul separat era înconjurat de sticlă şi, înăuntru, se aflau vreo şase capete de duş în diverse unghiuri şi la diferite înălţimi. Iar cada în care stătea tolănită Willa era suficient de mare pentru o mică orgie.

Atinse spuma leneşă cu degetele şi o mirosi.

– Violete, spuse ea. Trebuie să fie de la Lily.

– Vrei să vorbim despre băi cu spumă? întrebă Willa şi se ridică mai mult cînd căpătă şi mai multă poftă de mîncare.

– O să lăsăm pălăvrăgeala pentru mai tîrziu, spuse Tess şi se uită spre uşă cînd Lily apăru în prag, privind politicoasă la cîţiva centimetri deasupra capului Willei.

– Ţi-am pregătit halatul. O să ţi-l pun pe spatele uşii.

– Intră, ia loc, o pofti Willa. Tess vrea să stăm de vorbă.

Cînd o văzu ezitînd, Willa îşi dădu ochii peste cap.

– Toate avem ţîţe aici, Lily.

– Dar ale ei abia se văd, oricum, zise Tess zîmbind înfumurată. Ia loc, îi porunci ea. Tu eşti cea care ai vrut s-o amesteci în treaba asta.

– În ce treabă? întrebă Willa cu gura plină.

– Să zicem doar că Lily şi cu mine sîntem puţin cam nervoase. Nu eşti de acord cu asta, Lily?

Roşind, Lily lăsă capacul WC-ului şi se aşeză.

– Ba da.

În ciuda apei fierbinţi, Willa îşi simţi pielea răcindu-i-se.

– Aveţi de gînd să fugiţi?

– Nu sîntem laşe, spuse Tess. Sau proaste. Toate trei avem acelaşi interes să ajungem cu bine la sfîrşitul acestui an. Bănuiesc că toate vrem să rămînem, de asemenea, întregi şi nevătămate. Cineva, foarte posibil cineva de la ferma asta, iubeşte cuţitul, să zicem. Cum procedăm?

– Îmi cunosc oamenii, o asigură Willa.

– Noi nu, zise Tess. Poate că ar trebui să ne pui şi pe noi la curent. Să ne spui ce ştii despre fiecare dintre ei. Oricît ar fi de atrăgător, nu putem umbla numai împreună douăzeci şi patru de ore pe zi în următoarele nouă, zece luni.

– Ai dreptate.

Acceptarea aceea nonşalantă o făcu pe Tess să rămînă cu gura căscată.

– Ei, ei, ar trebui să-mi notez ziua asta în calendar.

Willa Mercy e de acord cu mine.

– Tot nu te pot suferi, spuse Willa şi curăţînd farfuria, continuă: Dar sînt de acord. Trebuie să cooperăm toate trei dacă vrem să supravieţuim. Pînă cînd poliţiştii, sau noi, o să aflăm cine l-a omorît pe Pickles cred că nici una din voi nu trebuie să hotărască singură.

– Pot să mă apăr. Am fost la cursuri.

Cuvintele lui Tess o făcură pe Willa să pufnească în rîs.

– Aş putea să te pun jos, zise Tess. În zece secunde te-aş trînti pe spate. Dar nu despre asta vorbeam acum.

Îşi dorea tare mult o ţigară şi îşi promise că avea să fumeze una în curînd.

– Lily şi cu mine nu ne putem lega una de cealaltă.

– Eu sînt cu Adam aproape toată ziua. Cu caii.

Willa dădu din cap afirmativ şi se cufundă din nou în apă.

– Puteţi depinde de Adam. Şi de Bess. Şi de Ham.

– De ce de Ham? vru Tess să ştie.

– El m-a crescut, spuse Willa scurt. Vremea o să vă ţină pe amîndouă prin preajma casei cel puţin cîtva timp de-acum încolo.

– Dar tu? întrebă Lily.

– O să-mi port singură de grijă, zise Willa cufundîndu-se în apă şi ţinîndu-şi răsuflarea, după care reveni la suprafaţă simţindu-se iarăşi aproape om. N-am beneficiat de cursurile hollywoodiene de autoapărare, dar îi cunosc pe oameni şi ştiu zona. Dacă vreuna din voi e nervoasă, poate să încalece şi să vină să lucreze cu mine. Acum, dacă nu cumva vreuna din voi vrea să mă spele pe spate, aş dori să rămîn singură.

Tess se ridică şi luă tava.

– Viteţia nu te apără împotriva unui cuţit.

– Dar un *Winchester,* da, zise Willa şi, mulţumită, întinse mîna după săpun.

Dormi prost. Oricît de obosită ar fi fost, nu putu ţine dèparte coşmarurile. Willa se întoarse cînd pe o parte, cînd pe cealaltă, chinuindu-se să doarmă în timp ce imagini însîngerate şi oribile îi apăreau în minte.

Cînd lumina slabă a iernii se furişă printre fulgii care continuau să cadă, se cutremură şi îşi dori să fi putut ţine în braţe pe cineva. Măcar puţin.

Şi altcineva se trezi în acea lumină slabă cu aceleaşi imagini trecîndu-i prin minte asemenea unui rîu.

Dar îl făcură să zîmbească.

Capitolul 12

Din jurnalul lui Tess:

Începe să-mi placă zăpada. Sau am început să-mi pierd mințile încetul cu încetul. În fiecare dimineață cînd mă uit pe geam e acolo, albă și sclipitoare. Mile întregi. Nu pot să spun că-mi place frigul. Sau afurisitul de vînt. Dar zăpada, mai ales cînd o privesc din casă, are un anumit farmec. Sau poate că încep să mă simt din nou în siguranță.

Mai e o săptămînă pînă la Crăciun și nu s-a întîmplat nimic ca să întrerupă rutina. Nici un om ucis, nici un animal măcelărit. Doar liniștea ireală a zilelor sufocate de omăt. Poate că, totuși, polițiștii au avut dreptate și cel care l-a omorît pe străinul chelios nu era decît un turist nebun. Nu putem decît să sperăm.

Lily a intrat foarte mult în atmosfera de sărbătoare. Ciudat, e o femeie simpatică. E ca un copil, cărînd sacoșe în dormitor, împachetînd cadouri, făcînd prăjituri cu Bess. Prăjituri grozave, ceea ce înseamnă că am mai adăugat un sfert de oră la exercițiile de dimineață.

Am fost în Billings ca să facem cumpărături de Crăciun. Pentru Lily a fost destul de ușor. Am găsit o broșă frumoasă în forma unui cal ridicat în două picioare,

foarte delicată şi feminină. M-am gîndit că trebuia să-i iau ceva şi acriturii de Bess şi m-am hotărît asupra unei cărţi de bucate. Lily a fost de acord, aşa că bănuiesc că sînt în siguranţă. Cu văcăriţa e cu totul altă problemă. Încă nu ştiu ce să-i iau.

Femeia asta nu se teme de nimic sau e proastă?

Iese în fiecare zi, cel mai adesea singură. Munceşte de se speteşte şi în fiecare seară se duce la baracă să stea de vorbă cu oamenii. Cînd e în casă, stă cu nasul în registre.

Mă tem că încep s-o admir şi nu sînt sigură că-mi place treaba asta. I-am cumpărat un pulover din caşmir, nu ştiu de ce. Nu poartă niciodată altceva în afară de pulovere. Dar e de un roşu ţipător, foarte moale şi feminin. Probabil că o să şi-l pună peste lenjeria intimă de iarnă şi o să castreze vite în el. S-o ia naiba.

Pentru Adam, faţă de care am sentimente surprinzător de frăţeşti, am găsit o acuarelă foarte frumoasă reprezentînd munţii. Aceasta mi-a amintit de el.

După ce m-am gîndit bine, am hotărît să iau cîte un dar pentru Ben şi Nate, din moment ce îşi petrec atîta timp pe-aici. Lui Ben i-am cumpărat o casetă video cu „Rîul roşu", un fel de glumă pe care sper s-o ia ca atare.

Şi, după ce m-am interesat în mod subtil, am aflat că Nate are o slăbiciune pentru poezie. Va primi un volum cu poemele lui Keats. O să vedem.

Datorită cumpărăturilor, miresmelor din bucătărie şi ornamentelor, intru şi eu în atmosfera sărbătorilor. Tocmai i-am trimis o mulţime de cadouri mamei. Pentru ea nu contează calitatea, ci cantitatea şi ştiu că va fi încîntată să despacheteze cadouri ore întregi.

Cel mai rău e că mi-e dor de ea.

În ciuda acestei atmosfere plăcute, sînt nervoasă. Prea multe ore petrecute în casă, cred. Folosesc acest

timp, iarna se stă foarte mult în casă aici, din moment ce se întunecă înainte de ora cinci, cochetînd cu ideea scrierii unei cărţi. Doar aşa, ca să-mi mai treacă timpul în nopţile astea incredibil de lungi.

Şi, fiindcă veni vorba de nopţi lungi... Din moment ce totul pare să se fi liniştit din nou, o să iau unul din jeep-uri, vreau să zic camionete, şi o să mă duc la Nate să-i dau cadoul. Ham mi-a spus cum să ajung acolo. Am tot aşteptat o invitaţie şi ca el să facă prima mişcare, dar bănuiesc că eu va trebui să încep să rostogolesc mingea.

Nu ştiu cît de subtilă ar trebui să fiu ca să-l fac să se culce cu mine, aşa că o să cînt după ureche. După cum se comportă, s-ar putea să fac amor abia la primăvară.

La naiba şi cu asta.

– Pleci undeva? întrebă Willa cînd o văzu pe Tess coborînd.

– Cam aşa ceva, zise aceasta înclinîndu-şi capul şi văzînd că Willa era îmbrăcată ca de obicei într-un pulover şi blugi. Tu?

– Abia am intrat. Unii n-au timp să se gătească o oră în faţa oglinzii, spuse ea încruntîndu-se. Eşti în rochie.

– Da? întrebă Tess prefăcîndu-se surprinsă şi se uită la rochia albastră, din lînă, simplă, care îi ajungea pînă aproape de genunchi. Cum s-o fi întîmplat asta?

Coborî rîzînd şi se duse la dulapul din hol pentru a-şi lua paltonul.

– Trebuie să duc un cadou de Crăciun. Îţi aduci aminte că e Crăciunul, nu? Chiar şi cu programul tău încărcat, nu se poate să nu fi auzit treaba asta.

– Mi-a ajuns un zvon pe la urechi.

Rochie sexy, pantofi cu toc, parfum, regulează-mă, îşi spuse Willa şi făcu ochii mici.

– Pentru cine e cadoul?

– O să trec pe la Nate, zise Tess punîndu-şi paltonul. Sper că o să mă trateze cu ceva.

– Ar fi trebuit să-mi dau seama, murmură Willa. O să-ţi rupi gîtul pînă la maşină cu tocurile astea.

– Am un echilibru foarte bun, spuse Tess şi, după ce îi făcu cu mîna, ieşi. Nu mă aştepta, surioară.

– Da. Echilibru bun, repetă Willa, privind în urma ei cum se îndrepta cu graţie spre maşină. Sper că şi Nate are echilibru bun.

Apoi se întoarse, se duse în living-room şi se întinse pe canapea. După ce se uită îndelung la pomul frumos decorat şi aşezat în dreptul ferestrei, îşi cufundă faţa în pielea canapelei.

Crăciunul fusese întotdeauna un moment trist pentru ea. Mama ei murise în decembrie. Nu că şi-ar fi amintit, dar ştia acest lucru şi întotdeauna îi umbrise sărbătoarea. Bess încercase din răsputeri să compenseze acest lucru cu ornamente, prăjituri, cadouri stupide şi colinde, dar niciodată nu fusese o familie care să se adune în jurul pianului sau sub pom pentru a desface cadourile în dimineaţa de Crăciun.

Ea şi Adam îşi oferiseră cadourile întotdeauna în seara de Ajun. După ce tatăl ei, beat mort, adormea sforăind.

Fuseseră cadouri sub pom cu numele ei pe ele. Bess se îngrijise de acest lucru şi, timp de ani de zile, trecuse numele lui Jack pe ele. Dar, cînd împlinise şaisprezece ani, Willa încetase să le mai deschidă. În definitiv, erau o minciună şi, după încă vreo două încercări, Bess renunţase.

Dimineaţa de Crăciun însemnase mahmureală şi indispoziţie şi singura dată cînd avusese să se plîngă primise o palmă usturătoare.

De multă vreme încetase să mai aştepte sărbătorile cu nerăbdare.

Şi acum era obosită, atît de obosită. Iarna venise prea devreme şi cu prea multă brutalitate. Pierduseră mai multe vite decît se aşteptase ea şi Wood era îngrijorat că nu obţinuseră grîul de iarnă destul de curînd. Preţul pieţei pe cap de vită scăzuse, nu îndeajuns pentru panică, dar suficient pentru îngrijorare.

Şi descoperi că aştepta, în fiecare zi aştepta, să găsească ceva, sau pe cineva, măcelărit din nou la uşa ei.

Nu avea cu cine să vorbească, îşi spuse ea. Aşa că îşi ţinea grijile pentru ea. Nu voia ca Lily şi Tess să fie îngrozite clipă de clipă, dar nici nu putea să se relaxeze şi să ignore totul. Avea grijă ca ori ea, ori Adam, ori Ham să le ţină sub observaţie cînd ieşeau din casă.

Acum Tess pleca şi Willa nu avusese nici energia, nici dorinţa necesară pentru a o opri.

Sună-l pe Nate, îşi spuse. Ridică-te şi sună-l pe Nate ca să-i spui că vine. Avea să aibă el grijă în locul ei. Dar nu făcu nici o mişcare, pur şi simplu, se părea să îi este imposibil să se ridice. Să se ridice şi să vadă pomul acela strălucitor şi vesel cu darurile frumoase de sub el.

– Dacă vrei să dormi, mai bine te-ai duce în pat.

Auzi vocea lui Ben şi se resemnă.

– Nu dorm. Doar mă odihnesc cîteva clipe. Pleacă de-aici.

– Eu ştiu, că dacă vin aici nu-mi spui să plec, zise el şi se aşeză la mijlocul canapelei. Te epuizezi, Will, şopti el apoi şi îi întoarse faţa.

Lacrimile de pe spătarul de piele îl făcură să-şi retragă mîna ca şi cum l-ar fi ars ceva.

– Plîngi.

– Ba nu, spuse ea cuprinsă de ruşine, şi-şi lipi faţa iarăşi de spătar. Sînt doar obosită. Atîta tot.

Apoi, glasul i se frînse şi o făcu de rîs.

– Lasă-mă-n pace. Lasă-mă-n pace. Sînt obosită.

– Vino încoace, scumpa mea.

Deşi nu prea avea experienţă cu femeile care plîngeau, se gîndi că putea să se descurce cu ea. O ridică la fel de uşor ca pe un copil şi o ţinu în braţe.

– Ce s-a-ntîmplat?

– Nimic. Sînt doar... Totul, izbuti ea să spună şi îşi puse capul pe umărul lui. Nu ştiu ce se petrece cu mine. Nu plîng.

– Bine.

Hotărînd în sinea lui că era mai bine dacă susţinea că nu plînsese, o strînse şi mai mult în braţe.

– Hai să stăm aici puţin. Eşti destul de grea pentru o femeie numai pielea şi osul.

– Urăsc Crăciunul.

– Ba nu-i adevărat, spuse el lipindu-şi buzele de creştetul ei. Eşti doar epuizată. Ştii ce ar trebui să faci, Will? Tu şi surorile tale ar trebui să plecaţi cîteva zile şi să vă duceţi într-una din staţiunile alea moderne. Să fii răsfăţată, să faci băi de nămol.

Ea pufni, simţindu-se mai bine.

– Da, chiar. Să bîrfesc cu fetele în nămol. E exact stilul meu.

– Ba, şi mai bine, ai putea să mergi cu mine. Am lua o cameră cu o cadă imensă şi cu un pat în formă de inimă cu oglindă deasupra. Aşa ai vedea ce se întîmplă cînd facem dragoste. Ai învăţa mai repede.

Ideea avea un farmec decadent şi ameţitor, dar ea ridică din umeri.

– Nu mă grăbesc.

– Eu am început să mă cam grăbesc, murmură el şi

îi lăsă capul pe spate. N-am mai făcut asta demult.

Şi îşi contopi gura cu a ei.

Ea nici nu opuse rezistenţă şi nici nu protestă, nu cînd era exact ceea ce îi trebuia. Căldura, mîna sigură, gura pricepută. Îi înconjură gîtul cu braţele, se lipi de el şi lăsă toate grijile, îndoielile şi amintirile neplăcute să dispară.

Acolo era alinarea şi cineva avea să o asculte, poate chiar să-i pese.

El simţi dorinţa pe care şi-o înfrînase cu atîta grijă crescînd din ce în ce mai mult. Acea atitudine a ei neaşteptată, acea maleabilitate surprinzătoare şi tulburătoare, pasiunea aceea care mocnea dincolo de inocenţă.

Combinaţia aceea îl făcu aproape să se piardă cu firea.

Aşa că el fu cel care se desprinse din îmbrăţişare şi ea cea care protestă. Luptîndu-se să învingă instinctul prin raţiune, o mişcă din nou şi îi aşeză capul în adîncitura umărului său.

– Hai să stăm aşa puţin.

Ea îi simţi bătăile inimii, iuţi, în palmă. În cap îi zvîcneau propriile bătăi.

– Mă tulburi. Nu ştiu de ce reuşeşti să mă tulburi, Ben. Pur şi simplu, nu-mi dau seama.

– Ei, mă simt mult mai bine acum, spuse el oftînd o dată, după care îşi lipi capul de al ei. Nu-i char atît de rău.

– Nu, cred că nu e.

Stătea în braţele lui, în timp ce sentimentele i se linişteau din nou. Privi licărul beculeţelor din pom şi ninsoarea liniştită, doar o şoaptă de alb, dincolo de fereastră.

– Tess s-a dus la Nate, spuse ea în cele din urmă.

El auzi tonul şi o cunoştea destul de bine pentru a-l interpreta.

– Eşti îngrijorată din cauza asta?

– Nate poate să-şi poarte de grijă şi singur. Probabil, spuse ea mişcîndu-se neliniştită, după care renunţă şi închise ochii.

– Pentru Tess îţi faci griji.

– Poate. Puţin. Da. Nu s-a mai întîmplat nimic de cîteva săptămîni, dar... zise ea şi oftă. Nu pot s-o supraveghez clipă de clipă, zi şi noapte.

– Bineînţeles că nu.

– Crede că ştie toate răspunsurile. Domnişoara Mare Oraş cu cursurile ei de autoapărare şi haine lipite pe corp. La naiba. E la fel de pierdută acolo afară ca un şoricel într-o încăpere plină de pisici înfometate. Dacă se strică maşina sau iese de pe drum?

Trase adînc aer în piept şi spuse ceea ce o frămînta în realitate.

– Dacă omul care l-a omorît pe Pickles mai e pe-aici, urmărind cu atenţie?

– Aşa cum ai spus şi tu, nu s-a mai întîmplat nimic de cîteva săptămîni. S-ar putea să fi plecat demult.

– Atunci, dacă asta crezi tu, de ce eşti aici aproape în fiecare zi, folosind tot felul de scuze neîntemeiate ca să ne vizitezi?

– Nu sînt chiar atît de neîntemeiate, murmură el şi apoi ridică din umeri. Aici eşti tu.

Nu se osteni să se încrunte cînd ea pufni ironică.

– Aici eşti tu, repetă el. Şi mai e şi ferma. Ş, da, mă gîndesc la asta, spuse el şi o sărută repede şi apăsat. O să trec eu pe la Nate să văd dacă a ajuns cu bine.

– Nimeni nu te obligă să te ocupi de problemele mele.

– Nu, nu mă obligă nimeni, zise el şi, după ce o

dădu la o parte, se ridică. S-ar putea ca, într-o zi, să-mi ceri ceva, Willa. S-ar putea ca, într-o zi, să cedezi şi să-mi ceri ceva. Pînă atunci, însă, voi face treburile aşa cum voi crede eu de cuviinţă. Du-te la culcare. Ţi-ar prinde bine un somn liniştit. Mă ocup eu de sora ta.

Ea privi încruntată în urma lui şi se întrebă ce o fi aşteptat să-l roage.

Tess ajunse. Găsea că era o aventură foarte plăcută să conducă prin ninsoarea liniştită pe întuneric. Dădu drumul la radio cît putu de tare şi, printr-o adevărată minune, găsi un post care transmitea numai muzică rock. Cîntă împreună cu Rod Stewart în timp ce se apropia de luminile fermei lui Nate.

Frumos ca un tablou de Currier şi Ives, îşi spuse ea. Drumul bine îngrijit şi acoperit cu zăpadă proaspătă, clădirile exterioare donate, gardurile, siluetele întunecate ale copacilor.

Farurile ei trebuiau să fi tulburat caii, căci trei ieşiră din grajd venind în ţarc pentru a o privi trecînd.

Şi ei erau frumoşi ca într-o tablou, se gîndi ea, cu cozile în vînt. Unul din ei se duse pînă aproape de gard, făcînd-o să încetinească şi să-i privească silueta şi culoarea lucioasă.

Ea îşi continuă drumul apoi, spre casă. Şi aceasta era frumoasă şi îngrijită. Cu două nivele şi verandă, jaluzele albe contrastînd cu lemnul de culoare închisă, hornuri duble prin care fumul se înălţa spre cer. Simplă, fără ornamente inutile, îşi spuse ea. Precum cel care locuia acolo.

Zîmbi cînd luă poşeta şi cadoul şi coborî din maşină. Şi abia reuşi să-şi reţină ţipătul cînd văzu pisica sălbatică.

Făcu trei paşi înapoi, izbindu-se de camionetă.

Pisica o privea drept în ochi. Era moartă şi atîrnată pe o balustradă. Dar o sperie îngrozitor.

Colţii şi ghearele erau teribil de ascuţite spunîndu-i exact ce ar fi păţit o femeie care s-ar fi întîlnit din întîmplare cu una vie. Nu fusese mutilată şi absenţa sîngelui o făcu să se mai liniştească. Era, pur şi simplu, atîrnată, asemeni unui covor, pe balustradă. Cutremurîndu-se, o ocoli şi urcă treptele din faţa uşii de la intrare.

Ce fel de oameni atîrnau scheletul unei pisici sălbatice lîngă intrare? se întreba ea. Rîzînd nervos, se uită la cadoul pe care îl ţinea în mînă. Şi apoi să citească Keats?

Dumnezeule, ce ţinut!

Chiar în clipa în care ridică mîna să bată la uşă, aceasta se deschise. În starea în care se afla, Tess se bucură că nu îşi însoţi tresărirea şi de un ţipăt.

Femeia mărunţică şi brunetă o privi solemnă. Arăta aproape la fel de lată pe cît de înaltă şi era înfăşurată într-un palton negru şi gros şi multe fulare. Părul ei negru era strîns sub un alt fular, dar Tess observă că era presărat cu alb.

– Señorita, spuse femeia cu un glas superb şi fluid. Cu ce vă pot fi de ajutor?

Acea voce lichidă şi sexy o fascină pe Tess, care creă imediat un personaj. Zîmbetul ei se lumină.

– Bună seara, sînt Tess Mercy.

– Da, señorita Mercy, spuse femeia care, auzind de Mercy, deschise uşa mai mult şi se dădu înapoi pentru a o lăsa să intre.

– Aş vrea să-l văd pe Nate, dacă nu e ocupat.

– E în birou. Pe holul acela. Vă conduc.

– Tocmai ieşeaţi, spuse Tess care nu voia să fie anunţată. O să-l găsesc şi singură. Señora...?

– Cruz, se prezentă femeia care clipi puţin nedumerită cînd îi văzu mîna întinsă, după care i-o strînse repede. Domnul Nate o să se bucure foarte mult.

Da? se întrebă Tess, dar continuă să zîmbească.

– I-am adus un mic dar, spuse ea arătîndu-i cartea învelită într-o hîrtie viu colorată. O surpriză.

– Sînteţi foarte drăguţă. E a treia uşă pe stînga, îi explică femeia şi pe chipul ei apăru un zîmbet vag, ceea ce îi dădu de înţeles lui Tess că motivul acelei vizite era cît se poate de clar.

Cel puţin pentru altă femeie.

– Noapte bună, señorita Mercy.

– Noapte bună, señora Cruz, spuse Tess şi chicoti uşor cînd uşa se închise între ele, iar ea rămase singură în hol.

Covoare cu figuri geometrice viu colorate acopereau podelele din lemn aproape negru, iar pe pereţi erau desene în peniţă. Aranjamente frumoase din flori uscate în vaze de alamă, mîna acelei señora, cu siguranţă, îşi spuse Tess plimbîndu-se.

Focul ardea plăcut în living-room, trosnind într-un cămin din piatră aflat sub o poliţă de piatră pe care erau cîteva sfeşnice din cositor şi o colecţie de presse-papiers-uri interesante. Piesele de mobilier erau mari, cu perne moi şi masculine. Culori închise contrastau cu albul pereţilor şi cu nuanţele aprinse ale covoarelor.

O combinaţie interesantă, îşi spuse Tess. Simplu, masculin şi, totuşi, plăcut vederii.

Surprinse acordurile vagi ale muzicii lui Mozart cînd se apropie de uşa deschisă a biroului.

Şi iată-l, subţire şi semănînd cu Jimmy Stewart, stînd într-un fotoliu de piele cu spătar înalt în spatele unui birou mare din lemn de stejar. Lampa de birou arunca lumina asupra mîinilor lui care scriau ceva pe un

carneţel galben. Era încruntat, cravata îi era lărgită şi părul lui bogat şi auriu ciufulit. Din cauza propriilor degete, observă ea cînd îl văzu trecîndu-şi mîna prin păr.

Ei, ei, îşi spuse ea, inima mi-a luat-o razna. Amuzată de sine, îl mai privi un minut, încîntată că putea să-l studieze cînd lucra, fără ca el să ştie.

Încăperea era plină de cărţi şi, lîngă cotul lui, se afla o cană de cafea, în vreme ce acea muzică superbă se auzea încet ca fundal.

Nate, îşi spuse ea netezindu-şi părul puţin, eşti pierdut.

– Ei, bună seara, domnule avocat Torrence.

Perfect conştientă de imaginea pe care o oferea în pragul uşii, ea zîmbi leneş, cînd el îşi înălţă capul brusc.

– Bună seara, domnişoară Mercy.

Încordarea puse stăpînire pe el cînd o văzu stînd acolo, avînd încă fulgi de zăpadă în păr şi pe umerii paltonului. Tensiunea crescu şi mai mult cînd îi văzu zîmbetul de pe buze, dar se lăsă pe spate asemeni unui bărbat complet în largul său.

– Ce surpriză plăcută!

– Sper. Şi mai sper că nu întrerup ceva de o importanţă vitală.

– Nu-i nimic de importanţă vitală.

Lucrurile pe care le scria îi dispăruseră complet din minte.

– Señora Cruz mi-a dat drumul, spuse ea îndreptîndu-se spre birou şi gîndindu-se la pisica sălbatică.

Avea să împrumute ceva din obiceiul felinelor şi să se joace puţin cu prada înainte de a ataca.

– Menajera ta.

– Îngrijitoarea mea, spuse el de-a dreptul uluit.

Oare trebuia să se ridice, să-i ofere ceva de băut, să

rămînă locului? De ce naiba se uita la el ca şi cum s-ar fi lins deja pe buze după ce îl mîncase?

– Maria şi soţul ei, Miguel, au grijă de casă. E o vizită socială, Tess, sau ai nevoie de un avocat?

– Socială, deocamdată. Absolut socială, zise ea scoţîndu-şi paltonul şi observînd cum îi licăriră ochii.

Da, îşi spuse, rochia era categoric un succes.

– Ca să fiu sinceră, trebuia neapărat să ies din casă, spuse ea şi îşi puse paltonul pe spătarul unui scaun, după care se aşeză pe colţul biroului, lăsînd fusta să se ridice puţin pe pulpă.

– Se mai întîmplă.

Nu îi uitase picioarele, dar trecuse ceva vreme de cînd nu le mai văzuse în altceva decît în blugi şi pantaloni groşi din lînă. În ciorapi de mătase şi dezgolite pînă mai sus de genunchi, îl făcură să-şi simtă gura uscată.

– Vrei să bei ceva?

– Ar fi minunat, spuse ea încrucişîndu-şi picioarele încet şi fusta i se mai ridică puţin. Ce ai?

– Ăăăă...

Nu îşi amintea şi se simţea ca un idiot.

Din ce în ce mai bine, îşi spuse ea dîndu-se jos de pe birou.

– O să mă uit singură, dacă nu te superi, zise apoi şi se duse la dulapul din partea cealaltă a încăperii, alegînd vermutul. Vrei şi tu?

– Sigur, mulţumesc, spuse el împingînd cafeaua la o parte.

Cofeina nu avea să-l ajute, cu siguranţă, să treacă prin situaţia aceea.

– E linişte, zise ea umplînd două pahare şi aducîndu-le la birou.

După ce îi dădu unul lui Nate, se urcă din nou pe birou, însă pe partea lui.

– Deşi e o atmosferă de sărbătoare, spuse ea aplecîndu-se puţin şi ciocnindu-şi paharul de al lui. Sărbători fericite. De fapt... zise ea şi sorbi puţin ...ăsta e unul din motivele pentru care am venit încoace.

Se întinse şi luă pachetul pe care îl pusese pe birou.

– La mulţi ani, Nate.

– Mi-ai adus un cadou? întrebă el şi se uită la pachet cu îndoială, aşteptîndu-se la vreo glumă proastă.

– Unul mic. Ai fost un prieten şi un sfătuitor bun, spuse ea zîmbind. Vrei să-l deschizi acum sau aştepţi pînă în dimineaţa Crăciunului?

Îşi trecu limba peste buza de sus şi el simţi cum tot sîngele i se scurge în partea inferioară a trupului.

– Pot să vin şi atunci.

– Sînt nebun după cadouri, spuse el şi rupse imediat învelitoarea.

Cînd văzu cartea, oscilă între o senzaţie de stînjenealã şi o emoţie uşoară.

– Şi după Keats, sînt nebun, murmură el.

– Am auzit. Şi mi-am spus că, atunci cînd o să citeşti, poate o să te gîndeşti la mine.

El îşi ridică privirea.

– Pot să mă gîndesc la tine şi fără ajutoare vizuale.

– Zău? întrebă ea aplecîndu-se puţin şi apucîndu-l de cravată. Şi ce părere ai?

– Că în momentul ăsta, încerci să mă seduci.

– Eşti atît de deştept, zise ea rîzînd şi aşezîndu-i-se în braţe. Şi ai atîta dreptate.

Trase doar puţin de cravată şi el o şi sărută.

Aşa casă, aşa om, simplu şi fără pretenţii. Mîinile lui îi cuprinseră sînii calzi şi grei, iar cînd ea îl încălecă, el îi strînse fesele.

Ea îi-aruncase cravata deja şi se ocupa de cămaşă pînă cînd el putu să răsufle o dată.

– Aş fi urlat dacă ar fi trecut o săptămînă fără să mă atingi, spuse ea muşcîndu-l uşor de gît. Prefer să urlu cu mîinile tale pe mine.

El tot nu izbuti să respire cum trebuia, dar mîinile îi erau destul de ocupate, împingîndu-i fusta scurtă şi strîmtă în sus spre şolduri şi descoperind pielea încîntătoare de deasupra benzii dantelate a ciorapilor.

– Nu putem... aici, spuse el întorcîndu-se la sîni şi neputînd să se decidă ce să atingă mai întîi. Sus, izbuti el să îngaime în timp ce îi devora gura. Te duc sus.

– Aici, zise ea dîndu-şi capul pe spate pentru ca buzele lui să-i alunece pe gît.

Avea o gură minunată. Fusese sigură de acest lucru.

– Aici, acum.

Pe punctul de a exploda deja, ea îi trase cureaua.

– Mai repede. Prima oară o facem repede. După aceea ne gîndim la tandreţe.

Era de acord cu ea. Tare ca oţelul şi disperat. Se chinui cu fermoarul rochiei în timp ce ea se chinuia cu al lui.

– N-am nici un... Dumnezeule, dar eşti dotată, zise el trăgîndu-i rochia în jos suficient de mult pentru ca sînii ei minunaţi şi plini să se reverse pe deasupra sutienului negru, pe care îl descheie cu dinţii şi apoi şi-i folosi pe pielea ei.

Fu un adevărat şoc. Ea se considerase întotdeauna stăpînă pe sine din punct de vedere sexual. Dar cînd gura lui lacomă o aruncă în prăpastie fără plasă, trupul i se arcui şi îşi pierdu controlul.

– Dumnezeule. Oh, Doamne! exclamă ea şi absorbi acel prim şi delicios orgasm. Mai mult. Acum.

Cu mîinile pline de ea, el îşi lipi buzele de ale ei şi încercă să gîndească.

– Trebuie să mergem sus, Tess. De obicei nu fac sex pe birou. Nu sînt pregătit pentru asta.

– E în regulă, zise ea lipindu-şi fruntea de a lui şi trăgînd de trei ori aer în piept. Eu sînt.

Doamne, tremura ca o şcolăriţă!

Apoi întinse mîna în spate, răsturnînd cîteva lucruri de pe birou, iar el profită de poziţia ei pentru a-i captura sînul cu gura şi a suge. Ea îşi auzi răsuflarea şuierătoare şi bîjbîi în continuare după poşetă. O deschise, o întoarse pe o parte şi scoase un şir de prezervative.

El clipi uimit. Bănui că erau pe puţin o duzină. Îşi drese glasul.

– Nu ştiu dacă să mă tem sau să mă simt măgulit.

Cuvintele lui o făcură să rîdă. Stînd acolo, pe jumătate goală şi extrem de excitată, izbucni într-un hohot de rîs.

– Ia-o ca pe o provocare.

– Bună idee, spuse el, dar cînd se întinse spre ele, ea le trase şicanator ca să nu le poată ajunge.

– Ah, nu. Dă-mi voie, zise ea şi privindu-l drept în ochi, desfăcu un pachet.

Mozart continuă să cînte cu graţie şi demnitate în timp ce ea îl eliberă pe Nate de pantaloni, după care, chinuitor de încet, îi puse prezervativul.

El simţi că se sufocă şi îşi înfipse degetele în braţele fotoliului. Mîinile ei erau pricepute şi delicate ca un trandafir. Şi, deodată, fu îngrozit că avea să se facă de rîs ca un adolescent virgin.

– Fir-ar să fie, te pricepi.

Ea zîmbi şi se mişcă uşor.

– Mă gîndesc la asta de cînd te-am văzut prima oară.

El îi cuprinse şoldurile şi o ţinu aşa în timp ce amîndoi tremurau.

– Da? Înseamnă că sîntem doi care am făcut asta.

Ea îşi puse mîinile pe umerii lui.

– De ce am aşteptat atît?

– Habar n-am.

Încet, privind-o în ochi, el o lăsă în jos, o penetră, o umplu. Ea se cutremură o dată, scoase un geamăt scăzut şi prelung din gîtlej şi nu se mişcă nici un pic. Închise ochii, apoi îi deschise iarăşi.

– Da, spuse ea şi zîmbi din nou.

– Da.

Mîinile lui rămaseră pe şoldurile ei în timp ce ea se mişca repede şi bine.

Mai tîrziu, cînd ea era moale în braţele lui, el izbuti să ajungă la telefon. Ea gemu uşor cînd el o mişcă puţin pentru a forma numărul.

– Will? Sînt eu, Nate. Tess e aici... Da. O să rămînă peste noapte.

Întoarse capul şi o muşcă uşor de umărul gol, dîndu-şi seama că nu apucase să-i scoată rochia complet. Avea destul timp pentru asta, îşi spuse el şi redeveni atent la ce spunea Willa.

– Nu, n-a păţit nimic. E grozavă. O să-vină acasă mîine dimineaţă. Pa.

– Foarte drăguţ din partea ta, murmură ea.

La un moment dat, îi descheiase cîţiva nasturi şi acum se bucura de senzaţia pe care i-o dădea pielea netedă a pieptului lui.

– Şi-ar fi făcut griji, spuse el trăgîndu-i rochia peste cap.

Acum ea nu mai purta nimic în afară de ciorapi cu bandă dantelată, pantofi cu toc şi un zîmbet satisfăcut. Zîmbetul era singurul lucru pe care ar fi vrut să-l vadă dispărîndu-i de pe chip.

– Cum te simţi?

– Minunat, spuse ea dîndu-şi părul pe spate şi înconjurîndu-i gîtul cu braţele. Dar tu?

El îşi strecură mîinile sub şezutul ei şi se ridică.

– Norocos, spuse apoi întinzînd-o pe birou.

Nu îi trebui mult ca să azvîrle carneţelul peste umăr.

– Pe cale de a deveni şi mai norocos.

Surprinsă şi interesată, ea zîmbi.

– Ia te uită, deja runda a doua?

– Ţine-te bine, scumpo, zise el plimbîndu-şi mîinile pe trupul ei, încîntat cînd o simţi tremurînd. Ţine-te foarte bine.

Ei nu îi trebui mult să ia avertismentul în serios.

Capitolul 13

Temperatura crescu în ziua de Revelion. Unul din capriciile vremii pe care numai Dumnezeu le înţelegea aduse cer senin, soare şi căldură. Deşi acest lucru avea să însemne noroi şi mocirlă, şi gheaţă cînd vîntul avea să sufle din nou cu asprime, era un moment care provoca bucurie.

Willa călărea de-a lungul gardurilor într-o geacă de blugi, fluierînd în timp ce făcea reparaţiile necesare. Vîrfurile munţilor erau acoperite de zăpadă. Vîntul cald dezvelise pămîntul şi iarba pe alocuri, deşi nămeţii de pe marginile drumurilor erau mai înalţi decît o camionetă. Însă plopii canadieni îşi pierduseră veşmîntul alb şi se înălţau goi şi negri, în timp ce pinii se mîndreau cu verdele lor.

Se gîndi că fericirea simplă a lui Lily îi influenţa starea de spirit. Femeia continua să trăiască într-o atmosferă de sărbătoare şi numai un adevărat morocănos i-ar fi putut rezista.

Altfel de ce fusese de acord cu propunerea şovăitoare a lui Lily de a organiza o petrecere de Revelion? se întrebă ea. Cu toţi oamenii aceia în casa ei, îşi spuse, avea să fie obligată să se îmbrace frumos, să converseze. Cu atîtea lucruri pe cap, se va simţi îngrozitor.

Dar trebuia să admită măcar în sinea ei că aştepta cu nerăbdare.

Chiar în momentul acela, Lily, Bess şi Nell erau în bucătărie pregătind festinul. Casa fusese frecată şi lustruită, iar Willa avea ordin să facă baie şi să se îmbrace pînă la ora opt. O va face, îşi spuse ea, pentru Lily.

Într-un fel, în cursul acelor luni, se îndrăgostise de necunoscuta care îi devenise soră.

Cine n-ar fi făcut-o? se întrebă ea încălecînd pe Moon şi continuîndu-şi drumul. Lily era drăguţă, bună şi răbdătoare. Şi vulnerabilă. Oricît de mult încercase să menţină distanţa dintre ele, deveniseră din ce în ce mai apropiate, aşa încît acum nici nu-şi putea închipui cum ar fi arătat Mercy fără influenţa lui Lily.

Îi plăcea să adune rămurele şi să le pună în sticle vechi şi, într-un fel, le făcea să pară vesele şi încîntătoare. Scotocea prin dulapuri şi scotea castroane vechi pe care le umplea cu fructe sau punea conurile de brad în coşuri de pai. Luase ghivece cu plante din casa de lîngă piscină şi le împrăştiase prin cameră.

Cum nimeni nu se plînsese, continuase să scotocească, scoţînd sfeşnice din dulapuri, cumpărase lumînări parfumate şi le aprindea seara, încît toată casa mirosea a vanilie şi a scorţişoară.

Dar era plăcut. Era o atmosferă intimă, hotărî Willa.

Şi oricine avea ochi putea să vadă că Adam era îndrăgostit de ea. Puţin temător din cauza acelei vulnerabilităţi, dar îndrăgostit. Ar fi putut să meargă, îşi spuse ea, cu timp şi grijă. Se îndoia că Lily avea idee cît de profunde erau sentimentele lui Adam. Din cîte îşi dădea seama Willa, Lily credea că era doar cumsecade.

Descălecînd, începu să repare altă porţiune de gard.

Pe urmă, era Tess. Willa nu putea susţine că o

iubea pe Domnişoara Hollywood, dar adevărul era că devenise mai puţin furioasă pe ea. Mai tot timpul, Tess se ţinea departe de ea, închizîndu-se cîteva ore pe zi în camera ei, scriind sau vorbind la telefon cu agentul. Făcea treburile care i se repartizau, nu cu entuziasm şi nu întotdeauna bine, dar le făcea.

Willa era perfect conştientă de ce se petrecea între Tess şi Nate. Dar nu se gîndea prea mult la acest lucru. Acea relaţie nu avea să meargă niciodată. În clipa în care anul se va încheia, Tess avea să se urce în avionul de Los Angeles şi nu se va mai gîndi la Nate.

Spera că era pregătit pentru aşa ceva.

Dar tu, Will? se întreba ea. Sprijinindu-se de un stîlp al gardului, privi munţii şi îşi dori timp de o clipă să poată încăleca şi să urce pînă cînd ajungea să fie înconjurată numai de zăpadă, copaci şi cer. De liniştea de acolo. De pacea aceea totală, de muzica omătului transformat în apă care îşi făcea drum prin gheaţă, printre stînci, de vuietul vîntului printre brazi şi de acel parfum superb al pămîntului care abia respira.

Fără nici o răspundere, măcar o zi. Fără oameni cărora să le poruncească, fără garduri de reparat, fără vite de hrănit. Doar o zi în care să nu facă nimic altceva decît să admire cerul şi să viseze.

La ce? se întrebă ea şi clătină din cap. Cu toată dragostea, dorinţa şi sexul care pluteau în atmosferă în jurul ei, ar fi visat la aşa ceva? S-ar fi lăsat pradă unei fantezii despre cum ar fi fost să-l lase pe Ben să-i arate ce putea face un bărbat cu o femeie? Şi pentru ea?

Sau ar fi visat la sînge şi moarte, la eşec şi vinovăţie? Ar fi călărit în sus pe deal şi ar fi găsit ceva, sau pe cineva, măcelărit pentru că ea coborîse garda?

Nu putea să-şi asume riscul.

Întorcîndu-se la Moon, puse o mînă pe puşcă, oftă

o dată şi apoi încălecă.

Văzu călăreţul şi speră că era Ben cel care galopa spre ea, cu Charlie alergînd pe lîngă el. Se ruşină că simţi dezamăgire, chiar şi pentru o clipă, cînd văzu că era Adam.

Cît de frumos e, îşi spuse ea. Şi cît de puternic.

– În ultima vreme nu te-am văzut călărind singur, îi strigă ea.

El zîmbi, trăgînd de hăţuri.

– Doamne, ce zi! spuse el şi trase aer în piept privind spre cer. Lily e ocupată cu petrecerea şi a atras-o şi pe Tess.

– Deci, m-ai scăpat de ele, zise ea privindu-l şi izbucni în rîs cînd îi văzu uimirea şi expresia vinovată de pe chip. Te necăjesc, Adam. Şi, chiar dacă ştiu că nu ţi-e greu deloc, îţi sînt recunoscătoare pentru faptul că le supraveghezi.

– Lily nu se mai gîndeşte, spuse el întorcîndu-şi calul pentru a merge lîngă Willa. Îmi închipui că la fel a procedat şi în privinţa căsniciei. Nu ştiu dacă e bine, dar se pare că îi oferă linişte sufletească.

– E fericită aici. Tu o faci fericită.

El înţelese că Willa îi cunoştea şi cele mai profunde sentimente. Întotdeauna o făcea.

– Încă mai are nevoie de timp ca să se simtă în siguranţă. Să fie convinsă că o doresc şi că nu-i voi face nici un rău.

– Ţi-a spus ceva despre fostul ei soţ?

– Frînturi, spuse Adam ridicînd din umeri.

Voia mai mult, voia totul. Şi îi era greu să aştepte.

– Ea preda cînd l-a cunoscut şi s-au căsătorit foarte repede. A fos o greşeală. N-a spus mai mult. Dar, înăuntru, încă îi mai e frică. Dacă mă mişc repede, dacă mă întorc brusc, tresare. Îmi frînge inima.

Da, era convinsă. Întotdeauna persoanele rănite îi frîngeau inima.

– Am văzut că s-a schimbat în scurta perioadă de cînd se află aici. A stat pe lîngă tine. Zîmbeşte mai mult. Vorbeşte mai mult.

El îşi înclină capul.

– Ai început să ţii la ea.

– Puţin.

El zîmbi.

– Şi la cealaltă, la Tess?

– N-aş spune că „ţin la ea", zise ea sec. Mă gîndesc să o „tolerez".

– E o femeie puternică, deşteaptă, care ştie ce vrea. Îţi seamănă mai mult decît Lily.

– Nu mă insulta, te rog.

– Dar aşa e. Înfruntă lucrurile, le face să fie în avantajul ei. Nu are acelaşi simţ al datoriei ca tine şi probabil că inima nu îi e la fel de sensibilă, dar posedă şi simţul datoriei şi inimă. Îmi place de ea foarte mult.

Ea îl privi încruntată.

– Într-adevăr?

– Da. Cînd o învăţam să călărească, a căzut de cîteva ori, dar s-a ridicat, şi-a scuturat blugii şi a încălecat din nou.

Cu o expresie pe chip, îşi aminti el, care o imita foarte mult pe a Willei cînd se lupta să rezolve o problemă nouă.

– Pentru asta e nevoie de curaj şi hotărîre. Şi de mîndrie. O face pe Lily să rîdă. Pe mine mă face să rîd. Şi o să-ţi spun ceva ce ea nu ştie.

– Secrete? întrebă Willa zîmbind şi apropiindu-şi calul de al lui, deşi nu era nimeni pe o distanţă de mile întregi. Soarele cobora spre vîrfurile munţilor din partea de vest, slăbind lumina.

– Spune-mi tot.

– S-a îndrăgostit de cai. Ea nu ştie sau nu e pregătită să o admită, dar eu văd. După felul cum îi atinge cum le vorbeşte, cum le dă zahăr pe furiş cînd crede că n-o văd.

Willa îşi ţuguie buzele.

– O să vină în curînd sezonul fătării. O să vedem cît de mult or să-i placă atunci.

– Cred c-o să se descurce bine. Şi te admiră.

– Prostii.

– Nu eşti pregătită să vezi asta, dar eu văd, spuse el şi făcu ochii mici, calculînd distanţa pînă acasă. Hai să ne-ntrecem pînă la grajd.

– S-a făcut, zise ea şi, cu un chiot, îi dădu pinteni lui Moon, pornind cu toată viteza.

Intră în casă roşie în obraji şi cu ochii strălucind. Nimeni nu îl întrecea pe Adam călare, dar ea ajunsese foarte aproape. Al naibii de aproape, ceea ce o bine-dispuse, însă se indispuse imediat, cînd o văzu pe Tess coborînd.

– Iată-te în sfîrşit. Sus, Annie Oakley. Mai e puţin pînă la întrecere şi această apă de colonie nu e deloc ceea ce trebuie.

– Mai am două ore.

– Abia dacă o să ai timp să te transformi în ceva asemănător unei femei. Dă-i drumul la duş.

Ea avusese intenţia să o facă, dar acum se încăpăţînă intenţionat.

– Am ceva de lucru.

– Ah, ba n-ai nimic, spuse Lily apărînd în spatele ei. E şase deja.

– Şi? Nu vine nimeni pe care să fie nevoie să-l impresionez.

– Dar nici nu trebuie să-l jigneşti, spuse Tess oftînd şi o luă de un braţ încercînd să o tragă pe scări.

– Hei!

– Haide, Lily. E nevoie de amîndouă.

Muşcîndu-şi buzele, Lily o apucă pe Willa de celălalt braţ.

– O să fie atît de frumos să mai vedem şi alţi oameni, zău. Ai muncit din greu, Tess şi cu mine vrem să te distrezi.

– Atunci luaţi-vă mîinile de pe mine, spuse Willa scăpînd foarte uşor de Lily, dar Tess o strînse şi mai tare şi o împinse în dormitor. Încă cinci secunde şi te iau la bătaie dacă nu...

Se întrerupse brusc cînd zări rochia întinsă pe pat.

– Ce naiba e asta?

– M-am uitat prin dulapul tău şi, cum n-am găsit nimic care să semene măcar de departe cu o rochie de seară...

– Stai puţin, zise Willa şi, de această dată, se eliberă. Mi-ai umblat printre lucruri?

– N-am văzut nimic pentru care să te superi. De fapt, credeam că e un dulap cu zdrenţe, însă Bess m-a asigurat că era, într-adevăr, şifonierul tău.

Deşi palmele i se umezlră, Lily se strecură între ele.

– Am modificat una din rochiile lui Tess pentru tine.

– E a ei? întrebă Willa şi o măsură pe Tess din cap pînă în picioare. Înseamnă că ai aruncat jumătate din material.

– Destul de adevărat, spuse Tess. Şi totul numai din partea de sus. Dar se pare că Bess se pricepe foarte bine la cusut. E foarte posibil ca pînă şi cu picioarele tale ca nişte scobitori şi cu piepul tău plat să arăţi destul de atrăgător.

– Tess, şopti Lily şi îşi înghionti sora mai mare. E o

culoare frumoasă, nu crezi? Ţi-ar sta atît de bine în nuanţele pietrelor preţioase şi nuanţa asta de albastru e special creată pentru tine. Tess a fost atît de generoasă de a acceptat să renunţe la ea.

– Niciodată nu m-am dat în vînt după ea, spuse Tess cu indiferenţă. A fost una din acele greşeli mărunte ale modei.

Lily închise ochii timp de cîteva secunde şi se rugă să nu se ia la ceartă.

– Ştiu că îţi dau bătaie de cap cu petrecerea asta, Will, şi apreciez foarte mult faptul că m-ai lăsat s-o organizez, dîndu-mi voie să pun stăpînire pe casă în utlimele două zile. Ştiu că e un deranj pentru tine.

M-a terminat, îşi spuse Willa trecîndu-şi o mînă prin păr.

– Nu ştiu ce mă deranjează mai mult, dar la naiba. Ieşiţi de-aici, amîndouă. Pot să fac duş şi singură şi să-mi pun o rochie amărîtă.

Acceptînd victoria, Tess o luă pe Lily de braţ şi o împinse spre uşă.

– Să te speli şi pe cap, tipo.

– Du-te naibii, zise Willa trîntind uşa în urma lor.

Se simţea ca o proastă. O proastă care avea să îngheţe în rochia aceea pînă la sfîrşitul petrecerii. Stătea în faţa oglinzii şi tot trăgea de tiv. Acel gest avu efectul de a lungi rochia cu vreun centimetru, dar şi decolteul se lăsă mai jos.

Sînii sau fundul, se întrebă ea scărpinîndu-se în cap, ce voia să acopere mai mult?

Rochia avea mîneci, ceea ce era ceva. Dar acestea porneau de la jumătatea umărului şi nimic din ce încerca ea nu părea să le convingă să se apropie mai mult de gît. Materialul era subţire şi moale şi se mula pe

corp ca o a doua piele.

Se încălţă îmbufnată cu pantofii cu toc şi primi o lecţie scurtă de fizică. Cînd se ridică, acelaşi lucru îl făcu şi rochia.

– Ah, fir-ar să fie, spuse ea ducîndu-se la oglindă şi hotărî să joace pînă la capăt, folosind puţinele cosmetice pe care le avea.

Doar era Revelionul.

Iar rochia, atît cît era, avea o culoare frumoasă. Albastru electric, bănui ea. Poate că nu avea cine ştie ce piept, în ciuda eforturilor acelui decolteu adînc, dar umerii nu arătau deloc rău. Şi, în nici un caz, nu avea picioarele ca nişte scobitori. Erau lungi, desigur, dar musculoase, iar dresul de o nuanţă mai închisă ascundea cele două vînătăi noi pe care le descoperise la duş.

Refuză să-şi aranjeze părul. Oricum, nu-i plăceau buclele şi alte coafuri complicate, aşa că îl lăsă să cadă drept, revărsîndu-i-se pe spate şi ţinîndu-i de cald cît de cît.

Îşi aminti de cercei numai pentru că Adam îi dăruise de Crăciun şi îşi prinse frumoasele steluţe atîrnătoare de lobii urechilor.

Acum, dacă reuşea să stea în picioare toată noaptea, din moment ce nici nu se punea problema să stea jos cu rochia aceea, avea să fie în regulă.

– Arăţi superb! exclamă Lily cînd coborî. Superb, repetă ea agitîndu-se în jurul ei în ceva vaporos şi alb. Tess, vino să vezi. Willa arată splendid.

Tess scoase un mormăit cînd ieşi în uşa dormitorului ei arătînd şi ea superb în negru.

– Deloc rău, zise ea, încîntată în sinea ei de rezultate şi bătînd cu unghiile în colierul de perle în timp ce îi dădea roată Willei. Puţin fard şi poţi să zici că eşti gata.

– Dar m-am fardat.

– Dumnezeule, femeia asta are nişte ochi de zeiţă şi habar n-are cum să şi-i scoată în evidenţă. Vino încoace.

– Nu vreau să merg să mă umpli de boială de cea mai bună calitate. Lily, ai grijă de casă.

– Bine. Dar să nu întîrziaţi mult, spuse ea zîmbind în urma lor, cuprinsă de căldura sentimentului provocat de faptul că era cu surorile ei.

Ar fi vrut ca ele să vadă cît de amuzante erau împreună, după părerea ei. Ciondănindu-se, aşa cum îşi închipuia că făceau nişte surori. Şi acum împărţind hainele între ele, fardîndu-se, îmbrăcîndu- se pentru o petrecere împreună.

Era atît de fericită că trăia acele momente. Cedînd emoţiei, făcu o piruetă, dar se opri brusc cînd îl văzu pe Adam în hol în spatele ei.

– Nu te-am auzit intrînd.

– Am venit prin spate.

S-ar fi uitat la ea o veşnicie, o zînă cu părul negru într-o rochie albă, vaporoasă.

– Eşti atît de frumoasă, Lily.

– Mulţumesc.

Se simţea aproape frumoasă. Dar el, el era superb, atît de perfect în orice privinţă, încît ei nu îi venea să creadă că era real. De o mie de ori în lunile care trecuseră tînjise să-l atingă. Nu doar o mînă, o frecare a umerilor, ci să-l atingă. O parte din ea era sigură că el ar fi fost jignit sau amuzat şi nu voia să rişte.

– Mă bucur că eşti aici, spuse ea vorbind prea repede acum. Tess a luat-o pe Willa sus pentru ultimele retuşuri, iar oaspeţii trebuie să apară dintr-o clipă în alta. Eu nu joc prea bine rolul de gazdă. Niciodată n-am ştiut ce să spun.

Se dădu înapoi cînd el veni spre ea, dar apoi se

forţă să stea pe loc. Inima îi bătu cu putere cînd el îi atinse obrazul uşor.

– O să fie bine. Nici ei n-or să ştie ce să spună cînd vor vedea. Eu nu ştiu.

– Eu...

Of, era sigură că avea să se facă de rîs acum, din moment ce simţea nevoia să se arunce de gîtul lui şi să fie ţinută strîns. Doar să fie ţinută în braţe.

– Trebuie s-o ajut pe Bess. La bucătărie.

– N-are nevoie de nici un ajutor, spuse el privind-o în ochi şi întinse mîna încet spre mîna ei. Ce-ar fi să punem nişte muzică? Poate chiar dansăm puţin înainte să apară cineva.

– N-am mai dansat de foarte multă vreme.

– O să dansezi în seara asta, îi promise el şi o conduse în marea încăpere.

Abia apucară să selecteze un compact disc şi să-l introducă în aparat că primele faruri se văzură pătrunzînd pe fereastră.

– Promite-mi dansul de la miezul nopii, spuse el împletindu-şi iarăşi degetele cu ale ei.

– Bineînţeles. Sînt emoţionată, recunoscu ea zîmbind scurt. Să stai pe-aproape, da?

– Atîta timp cît ai nevoie de mine, zise el şi le aruncă o privire lui Tess şi Willei care coborau, aruncîndu-şi cuvinte înţepătoare. Pentru că se aştepta şi era necesar chiar, Adam scoase un fluierat din inimă. Tess făcu cu ochiul. Willa se încruntă.

– Vreau să beau ceva cît mai curînd, spuse ea printre dinţi ducîndu-se la uşă să-şi primească oaspeţii.

Într-o oră, casa era plină de oameni, de glasuri şi de tot felul de parfumuri. Se părea că nimeni nu era prea plictisit ca să mai ia parte la o petrecere, prea epuizat

ca să mai bea un pahar de şampanie sau prea reţinut ca să nu discute despre politică şi religie. Sau despre vecini şi prieteni.

Willa îşi aminti de ce nu îi plăceau petrecerile cînd Bethanne Mosebly apăru lîngă ea şi începu să-i ceară detalii în legătură cu crima.

– Am fost cu toţii şocaţi cînd am auzit ce-a păţit John Barker, spuse Bethanne înghiţind şampanie între fraze cu o asemenea pasiune, încît Willa fu tentată să-i ceară un pai. Trebuie să fi fost un şoc îngrozitor pentru tine.

Deşi Willa nu spuse imediat că John Barker şi Pickles erau una şi aceeaşi persoană, ochii lui Bethanne o fixară curioşi.

– Nu e o experienţă pe care s-o repet. Te rog să mă scuzi, dar o să...

Atît putu să spună, căci Bethanne o apucă de braţ imediat.

– Se aude că a fost tăiat bucăţi, zise ea şi mai luă o înghiţitură de şampanie care îi lăsă gura mică udă şi sclipitoare. Ciopîrţit, mai adăugă ea şi îşi înfipse şi mai adînc degetele lungi şi subţiri ca nişte ace în braţul Willei. Şi scalpat.

Înflăcărarea aceea îi făcu greaţă mai mult decît imaginea care îi apăru brusc în minte. Chiar ştiind că Bethanne nu o făcea din răutate, ci din plăcerea de a sporovăi şi a bîrfi, Willa trebui să-şi reprime dezgustul.

– Era mort, Bethanne, şi a fost groaznic. Îmi pare rău că n-am avut camera video la mine ca să arăt imagini la ştirile de la unsprezece.

Dezgustul şi sarcasmul nu putură să descurajeze interesul avid. Bethanne se apropie şi mai mult de ea, făcînd-o să simtă un amestec neplăcut de vin, apă de gură *Scope* şi parfum *Obsession.*

– Se aude că ar fi putut să fie oricine, absolut oricine ar fi putut s-o facă. Ai putea fi ucisă în patul tău în orice noapte. Chiar i-am spus treaba asta lui Bob pe drum încoace.

Willa se forţă să zîmbească.

– O să dorm mai bine ştiind cît de îngrijorată eşti. Nu mai ai şampanie, Bethanne. Barul e în partea aceea.

Se depărtă şi continuă să meargă, singurul ei gînd fiind de a găsi aer curat. Cum putea cineva să respire cînd erau atîţia oameni care înghiţeau oxigenul? se întrebă ea. Ieşi în hol şi nu se opri decît cînd ajunse la uşa de la intrare pe care o deschise larg, trezindu-se faţă-n faţă cu Ben.

El rămase cu gura căscată şi ea se fîstîci. Revenindu-şi înaintea lui, ea ieşi şi se rezemă de balustrada verandei. Era suficient de frig ca să scoată aburi cînd respira şi ca să-i facă pielea ca de găină. Dar aerul era extrem de curat şi exact de acest lucru avea nevoie.

Cînd el îi puse mîinile pe umeri şi o întoarse, ea strînse din dinţi.

– Petrecerea e înăuntru.

– Voiam să mă conving că nu am halucinaţii.

Nu, îşi spuse el, era cît se poate de reală. Pielea dezgolită îi tremura puţin sub mîinile lui. Ochii ei mari ca de căprioară păreau şi mai întunecaţi şi mai mari. Albastrul îndrăzneţ al rochiei sclipea şi materialul se lipea de fiecare formă pînă cînd, la un moment dat, se oprea brusc, şicanator de sus pe pulpele lungi şi ferme.

– Dumnezeule mare, Will, arăţi atît de bine că ai putea fi mîncată din trei înghiţituri scurte. Iar funduleţul ăsta frumos o să-ţi îngheţe dacă mai stai aici.

Îşi descheiase deja paltonul, aşa că o înfăşură în el, bucurîndu-se să aibă acel trup tare lipit de al său.

– Dă-mi drumul, zise ea smucindu-se, dar el o ţinea

strîns. Am venit aici să stau singură cinci minute afurisite.

– Ar fi trebuit să-ţi iei paltonul, spuse el încîntat de situaţie şi o adulmecă, mai mult ca un cîine decît ca un iubit, dar o auzi înăbuşindu-şi un chicotit. Miroşi bine.

– Proasta aia de Tess m-a parfumat, îi explică ea, dar începea să se relaxeze din nou. Şi mi-a boit faţa.

– Pare bine boită, zise el şi zîmbi cînd ea îi aruncă o privire compătimitoare.

– Ce-or avea bărbaţii de leşină după chestiile astea? Ce-i atît de nemaipomenit la o faţă plină de aiureli din borcănaşe şi tuburi?

– Sîntem slabi, Will. Slabi, proşti şi uşuratici. Nu vrei să ne giugiulim? întrebă el muşcînd-o uşor de gît şi făcînd-o să rîdă.

– Mai termină, McKinnon. Dobitocule, zise ea, dar braţele îi erau în jurul mijlocului lui acum şi uitase ce o indispusese atît de tare. Ai întîrziat, adăugă ea. Părinţii tăi, Zack şi Shell au venit deja. Credeam că nu mai vii.

– Am fost reţinut, zise el sărutînd-o înainte ca ea să se poată feri. Ţi-a fost dor de mine?

– Nu.

– Mincinoaso.

– Şi?

Pentru că el zîmbea un pic cam îngîmfat, ea privi peste umărul lui, prin fereastra puternic luminată la mulţimea de oameni din casă.

– Nu pot să sufăr petrecerile. Toată lumea se plimbă de colo-colo şi trăncăneşte. Care-i sensul?

– Contact social şi cultural. Ocazia de a te îmbrăca frumos, de a bea pe gratis şi de a te holba la unul şi la altul. Am de gînd să mă holbez la tine imediat cum o să intrăm. Doar dacă nu cumva vrei să mergem în grajd şi să mă laşi să-ţi scot rochia asta frumoasă.

Mai intrigată de idee decît ar fi vrut, ea îşi înălţă o

sprînceană.

– Astea sînt singurele mele opţiuni?

– Am putea să folosim maşina mea, dar n-ar fi la fel de comod.

– De ce se gîndesc bărbaţii la sex zi şi noapte?

– Deoarece gînditul e lucrul cel mai apropiat de făcut. Mai ai ceva pe dedesubt?

– Bineînţeles. A trebuit să mă ung cu ulei ca să pot să mi-o pun.

El se strîmbă şi încercă să nu geamă.

– Am meritat-o. Hai să intrăm în casă să ne plimbăm de colo-colo şi să trăncănim.

Cînd el se dădu la o parte, gerul o izbi cu puterea unei palme. Tremură ca varga pînă ajunse la uşă. Totuşi, se opri cu mîna pe clanţă şi se întoarse spre el.

– Ben, ce ţi-a venit aşa subit să mă dezbraci?

– Nu-i nimic subit în asta.

Deschise uşa el însuşi şi o împinse uşor înăuntru. Simţindu-se ca acasă, îşi scoase paltonul şi îl aruncă într-un cuier. Spre deosebire de Willa, lui îi plăceau petrecerile foarte mult, zgomotul, agitaţia, mirosurile. Oameni furaţi de conversaţii stăteau pe scară cu farfuriile cu mîncare în braţe. Alţii erau îngrămădiţi în hol şi în celelalte încăperi. Majoritatea îi salutară sau schimbară cîteva cuvinte cu Ben, în timp ce el o ţinea pe Willa de braţ ca să nu fugă.

Ştia că se gîndea să fugă, dar el voia să dovedească ceva. Avea să le dovedească tuturor celorlalţi, inclusiv cîtorva văcari care puseseră ochii pe ea. Sfîrşitul vechiului an şi începutul celui nou cu toate misterele şi posibilităţile lui părea momentul cel mai potrivit.

– Dacă mi-ai da drumul o clipă, îi şopti ea la ureche, aş putea...

– Ştiu ce ai putea... Dar mă ţin tare pe poziţie. Obiş-

nuieşte-te cu gîndul.

– Ce naiba vrea să însemne asta?

Nu putu decît să înjure printre dinţi cînd el o trase în încăperea cea mare.

Oaspeţii se retrăseseră mai spre margini, făcînd loc pentru dans. Ben luă o bere din mers şi privi cu plăcere cum părinţii săi executară un pas de doi complicat.

– Poţi să spui ceva despre nişte oameni care dansează aşa, zise el.

Willa îl privi.

– Ce anume?

– Că se cunosc extrem de bine. Şi că fiecăruia îi place ce vede la celălalt. Acum, uită-te la ei, de exemplu, spuse el apoi arătînd din cap spre Nate şi Tess, care se legănau, căci nu se putea spune că dansau, la marginea mulţimii, zîmbindu-şi unul celuilalt. Încă nu se cunosc prea bine, nu complet, dar se simt excelent încercînd să o facă.

– Ea îl foloseşte doar pentru sex.

– Şi el pare extrem de supărat din cauza asta, nu? spuse Ben rîzînd şi punînd berea jos. Vino.

Îngrozită, ea se opuse, încercînd să rămînă pe loc în timp ce el o trăgea spre ringul de dans.

– Nu pot. Nu vreau. Nu ştiu să dansez.

– Înveţi, spuse el fixîndu-şi mîna pe mijlocul ei şi aşezînd-o pe a ei pe umărul său.

– Nu dansez. Toţi ştiu că nu dansez.

El doar îi puse la loc mîna pe care ea şi-o luase de pe umărul lui.

– Uneori ajungi departe dacă te ţii după cineva care ştie încotro se îndreaptă.

O roti în aşa fel, încît ea ori îşi mişca picioarele, ori cădea. Se simţi îngrozitor de neîndemînatică şi stînjenită în faţa tuturor. Şi era rigidă ca o bucată de lemn.

– Relaxează-te, îi şopti el la ureche. Nu trebuie să doară. Uită-te la Lily. Parcă e un tablou aşa roşie şi ciufulită. Şi Brewster se distrează de minune învăţînd-o să danseze pas de doi.

– Pare fericită.

– Chiar este. Şi Jim Brewster o să se îndrăgostească de ea pe jumătate pînă la sfîrşitul dansului. După aceea o să danseze cu alta şi o să se îndrăgostească pe jumătate.

Datorită faptului că ea se gîndea la acel lucru, uitînd să se ţină la distanţă, el o trase mai aproape.

– Ăsta e farmecul dansului. Pui mîinile pe o femeie, o simţi, o miroşi.

– Şi, pe urmă, treci la alta.

– Uneori, da. Alteori, nu. Ia uită-te puţin la mine.

Ea îşi ridică privirea, văzu licărul din ochii lui şi abia avu timp să clipească şocată înainte ca gura lui să se coboare asupra gurii ei. O sărută încet şi profund, contrastînd puternic cu mişcările iuţi ale dansului. Inima ei începu să bată cu putere, provocîndu-i ameţeală.

Se mişca odată cu el cînd el înălţă capul.

– De ce ai făcut asta?

Răspunsul era simplu şi el îşi spuse să fie sincer.

– Pentru ca toţi bărbaţii care sînt cu ochii pe tine să ştie a cui marcă o porţi.

Reacţia ei nu îl dezamăgi. Făcu ochii mari şocată şi apoi şi-i îngustă furioasă, roşind puternic. Chiar în timp ce ea se pregătea să explodeze, el o sărută iarăşi.

– Ai face bine să te obişnuieşti şi cu asta. Mă duc să-ţi aduc ceva de băut.

Îşi închipui că, pînă avea să se întoarcă, nu avea să fie tentată să-i arunce băutura în faţă.

Willa tocmai se gîndea cum să-i umple faţa de zgîrieturi, cînd Shell apăru din senin lîngă ea.

– Tu şi Ben. Habar n-aveam. Omul ăsta se pricepe să ţină ceva secret.

În timp ce vorbea, o duse pe Willa într-un colţ.

– Cînd a început totul? Ce se petrece?

– N-a început nimic. Nu se petrece nimic.

Simţea că stă să explodeze.

– Ticălosul! Auzi, să mă marcheze. A zis că mă marchează.

– Zău?

O adevărată romantică, Shelly duse mîna la inimă.

– Vai, Zack nu mi-a spus niciodată aşa ceva.

– De aceea mai respiră încă.

– Glumeşti? Mi-ar plăcea chiar, zise ea şi izbucni în rîs cînd văzu expresia de uimire de pe chipul Willei. Haide, Will, aroganţa masculină e sexy cînd e administrată în doze mici. Mă topesc toată cînd Zack îşi încordează muşchii.

Willa o privi în ochi.

– Cît ai băut?

– Nici nu sînt beată, nici nu glumesc. Ba, uneori, mă ia pe sus şi mă aruncă pe umăr. Cu copilul nu-i chiar aşa de spontan, dar, Dumnezeule, ce rezultate dă.

– Pentru tine, poate. Mie nu-mi plac bărbaţii îndrăzneţi.

– Ştiu. A fost oribil cum stăteau toţi şi se uitau cum te băteai cu Ben, zise Shell şi vîrî degetul în paharul cu vin, lingîndu-l apoi. Toată lumea a văzut cît de mult deteşti să fii sărutată pînă la ameţeală.

Willa se gîndi la un răspuns inteligent.

– Mai taci odată, Shelly, fu singurul lucru care îi trecu prin minte, după care se depărtă.

– Văcăriţa e furioasă, spuse Tess.

– Lui Ben îi place s-o întărîte.

Tess îl privi pe Nate înălţîndu-şi o sprînceană.

– Cred că i-ar plăcea să facă mai mult decît atît.

– Aşa s-ar părea. Şi, fiindcă veni vorba de făcut mai mult, spuse el şi se aplecă să-i şoptească la ureche ceva ce făcu să i se oprească pulsul.

– Domnule avocat Torrence, te pricepi bine mult la vorbe.

– Am putea să plecăm pe furiş, să mergem la mine şi să întîmpinăm noul an în intimitate... Nimeni nu ne-ar simţi lipsa.

– Hm, spuse ea şi se întoarse în aşa fel, încît sînii i se lipiră de pieptul lui. E prea departe. Sus. În camera mea. În cinci minute.

El făcu ochii mari.

– Cu toată lumea asta aici?

– Şi o încuietoare frumoasă la uşă. În capul scărilor faci stînga, apoi prima la dreapta, a treia uşă pe dreapta, zise ea mîngîindu-i maxilarul cu vîrfurile degetelor. Te aştept.

– Tess, cred că...

Dar ea se îndepărta deja, aruncîndu-i o privire întunecată peste umăr. El ar fi jurat că îşi auzise celulele creierului murind. Făcu doi paşi după ea, se opri şi încercă să raţioneze.

La naiba. Nu mai raţionase din ziua în care ea intrase în biroul lui cu gîndul la sex. Nu mai conta nici măcar faptul că el se îndrăgostea şi ea nici măcar nu se clătina. Se potriveau. Că ea îşi dăduse seama sau nu, pentru el era limpede.

Sperînd că era discret, luă o sticlă de şampanie şi două pahare şi nu ajunse decît pînă la picioarele scării.

– Petrecere în doi? întrebă Ben şi rîse cînd văzu roşeaţa care se întindea pe gîtul lui Nate. Sărut-o pe Tess de Anul Nou din partea mea.

– Găseşte-ţi femeia.

– Asta şi intenţionez.

Dar nu se grăbi să o găsească. Ţelul lui era să o aibă în braţe la miezul nopţii. Îi dăduse destulă libertate, iar cînd începu numărătoarea inversă se apropie de ea.

– Să nu începi iarăşi.

– Nu mai e decît un minut, spuse el degajat. Întotdeauna consider acest ultim minut dintre ani ca netimp.

Cînd ea se încruntă, el ştiu că îi atrăsese atenţia şi o luă pe după umeri.

– Nici acum, nici atunci. Nimic. Dacă am fi singuri, aş putea să fac cu tine tot ceea ce vreau în acele şaizeci de secunde. Dar n-ar fi real. Aşa că o să aştept pînă o să fie. Ia-mă de gît. Nu contează încă. Mai sînt cîteva secunde.

Ea nu mai auzea nimic decît vocea lui, nimic din zgomotul şi rîsetele din jur. Ca într-un vis, ea îşi ridică braţele şi îi înconjură gîtul.

– Spune-mi că mă doreşti, şopti el. Nu contează încă. Nu încă.

– Da. Dar nu...

– Fără „dar". Nu contează, spuse el şi îşi strecură mîna în sus pe spatele ei gol, pe sub păr. Sărută-mă, Willa. Doar o dată, sărută-mă.

Ea se apropie şi, cu ochii deschişi, îşi lipi buzele de ale lui. Atît de calde, de primitoare, de neaşteptat de tandre, încît ea se cutremură. Şi timpul îi alunecă printre degete.

Chicoteli răsunară undeva într-un colţ al minţii ei. Oamenii o împinseră în graba lor de a schimba urări de Anul Nou. Iar cînd secundele alunecară de la sfîrşit spre început, ea simţi o durere în suflet.

– E real, spuse pe un ton de scuză cînd se depărtă de ea. Este.

– Da, zise el uimind-o cînd îi luă mîna şi i-o sărută.

Începînd de acum.

O luă de mijloc şi o ţinu strîns lipită de el.

– Ia uită-te acolo, scumpa mea, o îndemnă el mişcînd-o uşor. Asta da imagine frumoasă.

Chiar şi aşa derutată cum era, trebui să admită că era adevărat. Adam, ţinîndu-i faţa lui Lily în mîini şi degetele ei înconjurîndu-i încheieturile.

Uită-te cum se privesc în ochi, îşi spuse ea. Cum buzele ei tremură uşor, cu cîtă blîndeţe le atinge el cu ale lui. Şi cum stau acolo, nemişcaţi în acel sărut ca o şoaptă.

– E îndrăgostit de ea, şopti Willa.

Emoţiile se învolburau în ea. Prea mult de simţit, îşi spuse ea lipindu-şi mîna de abdomen. Prea mult de gîndit, prea mult de întrebat.

– Ce se întîmplă? Aş vrea să pot înţelege ce se întîmplă. Nimic nu mai e la fel. Nimic nu mai e simplu.

– Se pot face fericiţi reciproc. E simplu.

– Nu, spuse ea clătinînd din cap. Nu, n-o să fie. Nu simţi? E ceva...

Se cutremură din nou, pentru că simţea. Şi era ceva rece, rău şi aproape.

– Ben, e ceva...

În clipa aceea începură ţipetele.

Capitolul 14

Nu era mult sînge. Poliţia avea să tragă concluzia că fusese ucisă în altă parte şi apoi adusă la fermă. Nimeni nu o recunoştea. Faţa îi era în general neatinsă. Doar o vînătaie sub ochiul drept.

Nu mai avea păr.

Pielea îi era uşor albăstruie. Willa văzuse acest lucru cu ochii ei cînd dăduse fuga afară şi îl găsise pe tînărul Billy chinuindu-se să o calmeze pe Mary Anne Walker după ce se împiedicase de cadavru. Era goală, iar pe piele se vedeau crestături încrucişate ca nişte haşurări pe un desen.

Foarte puţin sînge şi cel care era se închegase pe pielea albăstruie.

Mary Anne vomase chiar acolo pe treptele din faţă, iar Billy îi urmase exemplul curînd, scoţînd berea pe care o băuse în camionetă în timp ce îi dădea chiloţii jos lui Mary Anne.

Willa îi băgă repede în casă şi le ceru tuturor celor care se îngrămădiseră pe verandă şi care se holbau şi vorbeau în acelaşi timp să se întoarcă înăuntru. Îşi spuse în sinea ei că avea să se gîndească la acea femeie mai tîrziu, la femeia cu pielea albăstruie şi fără păr care era moartă pe trepte.

Avea să se gîndească la acest lucru mai tîrziu.

– Bess a chemat poliţia deja, spuse Adam punîndu-i mîna pe braţ şi aşteptînd pînă cînd ea se întoarse să-l privească.

Glasurile din jurul lor erau prea zgomotoase, prea înspăimîntate.

– Ar trebui să mă duc la Ben, să stau cu... să stăm cu ea pînă vine poliţia. Te descurci?

– Da, zise ea şi ridică privirea uşurată cînd îl văzu pe Nate coborînd scările în grabă. Da, du-te. Afară, spuse ea apoi întinzînd mîna pentru a-i strînge mîna lui Nate. Du-te, te rog, cu Ben şi cu Adam. E... e încă una.

După aceea se întoarse şi intră în încăperea cea mare. Stu McKinnon oprise muzica şi acum îşi folosea vocea puternică şi liniştitoare pentru a-i calma pe oaspeţi. Willa îl lăsă să preia controlul pentru moment, iar ea se uită la portretul tatălui ei de deasupra căminului. Ochii aceia albaştri şi reci o priveau şi ei. I se păru că îl vede zîmbind batjocoritor şi învinuind-o.

Desculţă, cu rochia neîncheiată complet, Tess coborî în fugă chiar cînd Lily veni în grabă din hol.

– Ce s-a-ntîmplat? A ţipat cineva.

– A avut loc altă crimă, spuse Lily strîngîndu-i mîna cu putere. Eu n-am văzut nimic. Adam nu m-a lăsat să ies, dar e o femeie. Se pare că nimeni nu o cunoaşte. Era acolo, pur şi simplu. În faţa casei.

– Dumnezeule! exclamă Tess ducînd o mînă la gură şi forţîndu-se să-şi păstreze calmul. Un An Nou al dracului de fericit. Bine, zise ea trăgînd aer în piept. Hai să facem ce trebuie.

Se duseră lîngă Willa, aşezîndu-se instinctiv de o parte şi de alta a ei. Nici una nu îşi dădu seama că îşi uniseră mîinile.

– N-o cunosc, izbuti să spună Willa.

– Nu te mai gîndi la asta acum, zise Tess strîngîndu-i

mîna şi mai mult. Nu te mai gîndi. Haï să trecem de momentul ăsta.

Cîteva ore mai tîrziu, odată cu ivirea zorilor, simţi o mînă pe umăr. Adormise, numai Dumnezeu ştie cum, în faţa focului din linving-room. Tresări şi se împotrivi cînd Ben încercă să o ridice.

– Te duc sus. Trebuie să te culci.

– Nu, zise ea ridicîndu-se în picioare.

Era ameţită, îşi simţea trupul amorţit, dar inima îi bătea iarăşi cu putere.

– Nu, nu pot.

Privi ameţită prin încăpere. Urmele petrecerii se mai vedeau încă. Pahare, farfurii, mîncare răcită, scrumiere arhipline.

– Unde...

– A plecat toată lumea. Ultimul poliţist a plecat acum zece minute.

– Dar au zis că vor să mai stea de vorbă cu mine.

Să mă ducă în bibliotecă din nou, îşi spuse ea, să mă ia la întrebări din nou. Să mă treacă iarăşi prin toate etapele. Şi apoi iarăşi. Totul ducînd la acel moment cînd se dusese repede afară să vadă doi adolescenţi îngroziţi şi o femeie moartă cu pielea albăstruie.

– Poftim? întrebă ea apăsîndu-şi tîmplele.

Vocea lui Ben era ca un zumzet în creierul ei.

– Am zis că le-am spus că pot sta de vorbă cu tine mai tîrziu.

– Ah. Vrei o cafea? A mai rămas ceva cafea?

El o privise deja bine aşa cum stătea ghemuită în fotoliu, faţa albă contrastîndu-i puternic cu cearcănele întunecate. Chiar dacă se putea ţine pe picioare deocamdată, el ştia că numai voinţa îi dădea putere. Şi cu asta se putea descurca uşor. O luă în braţe.

– Mergi la culcare. Chiar acum.

– Nu pot. Am... am treabă.

Ştia că erau o mulţime de lucruri de făcut, dar nu-i venea în minte nici măcar unul.

– Unde sînt... surorile mele?

El ridică din sprîncene în timp ce urca scara cu ea în braţe. Bănui că era prea ameţită ca să-şi dea seama că pentru prima oară le numea pe Lily şi Tess „surorile" ei.

– Tess s-a dus la culcare acum o oră. Lily e cu Adam. Ham se poate ocupa de tot de trebuie făcut azi. Culcă-te, Will. Ai nevoie de odihnă.

– Au pus atîtea întrebări.

Nu protestă, nu putea, cînd el o aşeză în pat.

– Toată lumea punea întrebări. Şi poliţiştii duceau oamenii în bibliotecă, unul cîte unul.

Îl privi în ochi, de un verde rece acum, îşi spuse ea. Reci şi de nedesluşit.

– N-o cunoşteam, Ben.

– Nu, spuse el scoţîndu-i pantofii.

Stătu pe gînduri puţin, după care strînse din dinţi şi o întoarse pentru a-i trage fermoarul rochiei.

– Or să verifice rapoartele privind persoanele dispărute, îi vor lua amprentele.

– Aproape nici un pic de sînge, murmură ea ca un copil, în timp ce el îi scotea rochia. Nu ca înainte. Nu părea reală, parcă nici nu era fiinţă omenească. Crezi că el o cunoştea? O cunoştea cînd i-a făcut asta?

– Nu ştiu, draga mea, spuse el şi o înveli ca pe un copil. Nu te mai gîndi acum, zise el apoi şi se aşeză pe marginea patului, mîngîindu-i părul. Nu te mai gîndi şi încearcă să dormi.

– Mă învinuieşte pe mine, şopti ea cu o voce îngroşată de oboseală.

– Cine te învinuieşte?

– Tata, Întotdeauna a făcut-o, zise ea şi oftă. Întotdeauna o s-o facă.

Ben zăbovi cu mîna pe obrazul ei puţin.

– Şi întotdeauna s-a înşelat.

Cînd se ridică şi se întoarse, îl văzu pe Nate în prag.

– A adormit? întrebă el.

– Deocamdată, zise Ben şi puse rochia pe un scaun. Aşa cum o cunosc pe Will, n-o să doarmă prea mult.

– Am convins-o pe Tess că ia o pastilă, spuse Nate şi zîmbi stins. N-a fost prea greu, adăugă el şi apoi făcu semn spre hol.

Se duseră amîndoi în biroul Willei şi încuiară uşa.

– E devreme, zise Nate, dar eu îmi pun un whisky.

– Nu-mi palce să te văd bînd singur. Trei degete, zise Ben cînd Nate începu să toarne în pahar. Nu cred că era de pe-aici.

– Nu?

Nici el nu credea, dar voia să-i audă părerea lui Ben.

– De ce?

– Păi, spuse Ben sorbind din pahar şi scoţînd un şuierat printre dinţi cînd simţi alcoolul răspîndindu-i-se în stomac, unghiile de la mîini şi de la picioare îi erau lăcuite cu un purpuriu aprins. Tatuaje pe fesă şi umăr. Se pare că avea cîte trei cercei în fiecare ureche. Toate astea îmi spun că era de la oraş.

– Nu părea să aibă mai mult de şaisprezece ani. Asta îmi spune că era fugară, zise Nate luînd o înghiţitură zdravănă. Sărmana fată. Poate a făcut autostopul sau bătea străzile din Billings ori Ennis. Indiferent unde a găsit-o ticălosul, a ţinut-o o vreme.

Ben deveni mai atent.

– Da?

– Am aflat cîte ceva de la poliţişti. Zgîrieturi în jurul

încheieturilor şi gleznelor. A fost legată. Nu pot să fie siguri pînă cînd nu au rezultatul testelor, dar păreau convinşi că a fost violată şi că a murit cu cel puţin douăzeci şi patru de ori înainte să fie lăsată aici. Asta înseamnă că a fost ţinută undeva.

Ben se plimbă puţin prin încăpere, frustrat şi dezgustat.

– De ce aici? De ce s-o lase aici?

– Cineva e concentrat asupra fermei Mercy.

– Sau asupra cuiva de la Mercy, adăugă Ben şi, după privirea lui Nate, îşi dădu seama că erau de aceeaşi părere. Toate astea au început după moartea bătrînului, după ce Tess şi Lily au venit aici. Poate ar trebui să căutăm mai aproape de ele şi să ne gîndim cine ar vrea să le facă vreun rău.

– O să vorbesc cu Tess cînd o să se trezească. Ştim că există un fost soţ în viaţa lui Lily. Unul căruia îi plăcea să o bată.

Ben încuviinţă şi îşi frecă cicatricea de pe bărbie.

– E un salt cam mare de la bătutul nevestei pînă la ciopîrţirea unor străini.

– Poate că nu-i un salt chiar atît de mare. M-aş simţi mai bine dacă aş şti unde e fostul şi cu ce se ocupă.

– Le dăm poliţiştilor numele lui şi angajăm un detectiv.

– Sîntem pe aceeaşi lungime de undă aici. Ştii cum îl cheamă?

– Nu, dar Adam o să afle, zise Ben golind paharul de whisky şi punîndu-l jos. Am face bine să ne punem pe treabă.

Îl găsiră la grajduri, examinînd o iapă gestantă.

– O să fete mai devreme, spuse Adam ridicîndu-se. Încă o zi, două.

După ce o mai mîngîie o dată, ieşi din boxă şi închise uşa.

– Ce face Will?

– Doarme, spuse Ben. Deocamdată.

El încuviinţă şi ce duse spre lada cu grăunţe.

– Lily doarme la mine pe canapea. Voia să mă ajute să hrănesc caii, dar a adormit în timp ce mă aştepta să mă schimb. Mă bucur că n-a văzut. Şi Tess la fel.

Mişcările care, de obicei, îi erau fluide, acum îi erau bruşte din cauza tensiunii şi a oboselii.

– Îmi pare rău că Will a văzut.

– O să-i treacă, spuse Ben ducîndu-se să schimbe fînul. Ce ştii despre fostul soţ al lui Lily?

– Nu prea multe, zise Adam continuînd să-şi vadă de treabă, la fel de puţin surprins de întrebare ca şi de prezenţa lor. Îl cheamă Jesse Cooke. S-au cunoscut pe vremea cînd ea preda şi s-au căsătorit două luni mai tîrziu. Ea l-a părăsit la un an după aceea. Prima oară. Nu mi-a spus mai multe şi nici eu n-am descusut-o.

– Ştie cumva pe unde e el acum? întrebă Nate.

– Crede că în Est. Aşa vrea să creadă.

Următoarele cîteva minute lucrară în tăcere, trei bărbaţi obişnuiţi cu rutina, mirosurile, munca. Razele soarelui matinal pătrundea în grajduri prin uşa deschisă şi firişoare de praf dansau vesele în acea lumină. Caii se mişcau în culcuşurile curate, mîncau, fornăiau cînd li se adresa cîte un cuvînt.

Din coteţul păsărilor se auzi cîntatul unui cocoş şi apoi le ajunse la urechi zgomotul unei cizme pe pămîntul îngheţat, cînd oamenii îşi începură lucrul în curtea fermei. În dimineaţa aceea nu se mai auzea muzică „country" la radio şi nu era nici liniştea caracteristică iernii întreruptă de glasurile oamenilor. Dacă se aruncau priviri spre clădirea principală, spre verandă, spre

spaţiul din spatele ei, nimeni nu comentă.

Se auzi motorul unei camionete care se îndepărta. Apoi se reinstaură liniştea, un oaspete care măi zăbovea la o petrecere care eşuase.

– Ai putea să o descoşi acum puţin, zise Ben în cele din urmă. E un aspect pe care nu ne putem permite să-l ignorăm. Nu după ce s-a-ntîmplat.

– M-am gîndit la asta deja. Vreau doar să se odihnească întîi. Fir-ar să fie.

Lopata cu grăunţe pe care Adam o ţinea în mînă se rupse cînd el făcu o mişcare bruscă.

– Ar trebui să fie în siguranţă aici.

Furia care punea stăpînire pe el atît de rar deveni atît de intensă, încît aproape că îl sufocă. Ar fi vrut să lovească în ceva, să facă ceva fărîme. Dar nu avea nimic. Pînă şi mîinile îi erau goale acum.

– Era un copil. Cum a putut cineva să-i facă aşa ceva unui copil?

Se întoarse brusc spre ei, strîngînd pumnii şi ochii lui negri aruncau flăcări de mînie.

– Cît de aproape a fost? Oare a fost acolo, afară, uitîndu-se pe geam? Sau a fost înăuntru cu noi? Ticălosul a atins-o, a dansat cu ea?

Îşi privi mîinile şi apoi le desfăcu, privindu-şi ţintă palmele.

– L-aş putea omorî cu mîna mea şi ar fi uşor, spuse el şi se uită la cei doi bărbaţi. Ar fi atît de uşor.

– Adam.

Vocea lui Lily nu era mai mult decît o şoaptă, o teamă la marginea furiei lui oarbe. Cu braţele încrucişate şi cu degetele înfipte adînc în umeri, ea se apropie.

– Trebuia să dormi, spuse el şi muşchii îi tremurară datorită faptului că abia îşi reţinea furia. Aproape că am terminat aici. Du-te acasă la culcare.

– Vreau să stau de vorbă cu tine.

Auzise destul, văzuse destul ca să-şi dea seama că venise timpul.

– Între patru ochi, te rog, spuse ea şi se întoarse spre Ben şi Nate. Îmi pare rău, dar trebuie să vorbesc cu Adam între patru ochi.

– Du-o înăuntru, îi sugeră Nate. O să terminăm noi aici. Du-o înăuntru, repetă el. Îi e frig.

– N-ar fi trebuit să vii aici, spuse Adam ducîndu-se lîngă ea şi avînd grijă să nu o atingă. Hai să mergem înăuntru, să bem o cafea.

– Am pregătit cafeaua înainte să ies, zise ea observînd că el se ţinea la distanţă şi acest lucru o făcu să se ruşineze. Ar trebui să fie gata deja.

El o conduse prin spate, săriră gardul ţarcului şi intrară pe uşa din dos. Din obişnuinţă, el se şterse pe picioare înainte să intre.

În bucătărie mirosea plăcut a cafea proaspăt făcută, dar lumina era slabă şi de aceea apăsă pe întrerupător, scăldînd încăperea într-o lumină artificială.

– Stai jos, începu ea. O aduc eu.

– Nu, spuse el aşezîndu-i-se în faţă cînd ea întinse mîna spre uşa dulapului. Tu stai jos.

– Eşti furios, observă ea urînd tremurul din glasul lui, urînd faptul că furia unui bărbat, chiar şi a acestui bărbat, făcea să i se înmoaie picioarele. Îmi pare rău.

– Pentru ce? se răsti el înainte să se poată opri.

Nici cînd o văzu făcînd un pas înapoi nu se putu abţine.

– Pentru ce naiba trebuie să-ţi pară rău?

– Pentru tot ce nu ţi-am spus.

– Nu-mi datorezi nici o explicaţie.

Uşa dulapului se izbi de perete cînd o deschise el şi, cu coada ochiului, Adam o văzu tresărind.

– Nu mai tresări lîngă mine, spuse el încercînd să se calmeze şi privind numai ceştile aşezate cu grijă pe rafturi. Nu mai face asta, Lily. Mai degrabă mi-aş tăia mîinile decît să te lovesc.

– Ştiu, recunoscu ea şi ochii i se umplură de lacrimi, dar clipi de cîteva ori pentru a le alunga. Ştiu asta, în sufletul meu. Dar e vorba de mintea mea, Adam. Şi îţi sînt datoare.

Se duse lîngă masa rotundă de bucătărie pe care se afla un castron alb cu mere.

– Cu mai mult decît cu nişte explicaţii. Ai fost prietenul meu. Sprijinul meu. Ai fost tot ce am avut nevoie de cînd am venit aici.

– Nu plăteşti cuiva pentru prietenie, spuse el obosit.

– M-ai vrut, zise ea şi respiraţia i se tăie puţin cînd el se întoarse să o privească. Am crezut că era doar... ceva obişnuit.

Îşi netezi părul cu nervozitate şi apoi îşi frecă mîinile de blugii pe care şi-i pusese în casa cea mare înainte să plece în dimineaţa aceea.

– Dar niciodată nu m-ai atins aşa, nu m-ai presat, nu m-ai făcut să mă simt obligată. Habar n-ai cum e să te simţi obligat să laşi pe cineva să te aibă doar ca să eviţi scandalul. Cît de degradant e. Am multe lucruri să-ţi spun.

Nu se putea uita la el, aşa că întoarse privirea.

– O să încep cu Jesse. Pot să pregătesc micul dejun?

El ţinea ceaşca în mînă şi o privea nedumerit.

– Poftim?

– Mi-e mai uşor dacă fac ceva în timp ce vorbesc. Nu ştiu dacă aş reuşi s-o fac stînd aşa, pur şi simplu.

Din moment ce aşa voia ea, el lăsă ceaşca jos, se

duse la masă şi se aşeză.

– În frigider e costiţă. Şi ouă.

Ea oftă prelung şi tremurător.

– Bine.

Se duse mai întîi şi îi puse cafea în ceaşcă, dar îi ocoli privirea.

– Ţi-am spus puţin... începu ea ducîndu-se la frigider ...despre cum predam. N-am fost niciodată la fel de deşteaptă sau de creativă ca mama. E uluitoare, Adam. Atît de puternică şi de plină de viaţă. Pînă la doisprezece ani n-am ştiut cît de mult o rănise. Tatăl meu. Am auzit-o vorbind cu o prietenă într-o zi, plîngînd. Abia îl cunoscuse pe tatăl meu vitreg şi îi era frică de sentimentele pe care le avea pentru el, îmi dau seama acum. Spunea că prefera să stea singură, că nu mai voia să fie vulnerabilă în faţa unui bărbat. Despre felul cum o alungase tata şi ea îl iubise atît de mult. O alungase, zicea ea, pentru că nu- i dăruise un fiu.

Adam nu spuse nimic cînd ea aşeză costiţa într-o tigaie neagră şi o puse pe foc.

– Deci, din cauza mea era singură şi se temea.

– Ştii bine că nu-i aşa, Lilly. Jack Mercy a fost de vină.

– Inima mea ştie asta, spuse ea zîmbind puţin. Dar iarăşi e vorba de minte. În orice caz, n-am uitat asta. Doi ani mai tîrziu s-a măritat cu tatăl meu vitreg. Şi sînt foarte fericiţi. E un om minunat. A fost sever cu mine. Niciodată aspru, dar sever şi puţin distant. El a vrut-o pe mama şi eu am venit vrînd-nevrînd. A vrut tot ce era mai bun pentru mine, mi-a dăruit tot ce a putut, dar n-a putut să-mi dăruiască afecţiunea care exista între un tată şi fiica lui. Bănuiesc că era prea tîrziu pentru noi.

– Şi tu erai dornică de asemenea afecţiune.

– Ah, tînjeam după ea, spuse ea bătînd ouăle într-un

castron. Am auzit multe despre asta în timpul tratamentului psihiatric de mai tîrziu. Mi-e atît de uşor să-mi dau seama acum. N-am avut niciodată o relaţie caldă şi iubitoare cu un bărbat. Nici un bărbat nu s-a concentrat asupra mea. Şi am fost timidă, îngrozitor de timidă la şcoală cu băieţii. Nu m-am dus prea mult la întîlniri şi am fost foarte serioasă în privinţa învăţăturii.

Zîmbetul ei fu puţin mai natural în timp ce răzuia brînză în ouă.

– Teribil de serioasă. Nu vedeam lucrurile aşa cum le vedea mama, aşa că m-am lăsat pradă faptelor concrete şi cifrelor. Mă pricepeam la copii aşa că mi s-a părut că mai bine era să fiu profesoară. La douăzeci şi doi de ani predam la clasa a cincea şi l-am cunoscut pe Jesse. Într-o cafenea din apropierea apartamentului meu. Primul meu apartament, prima lună cînd trăiam pe picioarele mele. Era atît de încîntător, atît de frumos, atît de interesat de mine. Eram vrăjită.

Presără mărar peste ouăle bătute, apoi puţin piper.

– Bănuiesc că s-ar putea spune că m-a agăţat. Era o experienţă nouă pentru mine. Am fost la film în aceeaşi seară. Şi mă suna în fiecare zi după ce terminam orele. Îmi aducea flori şi mici cadouri. Era mecanic şi mi-a reparat rabla de maşină pe care o aveam.

– Te-ai îndrăgostit de el, trase concluzia Adam.

– Ah, da, absolut, orbeşte. N-am căutat niciodată să privesc dincolo de suprafaţă cu Jesse, n-am ştiut că ar fi trebuit s-o fac. Mai tîrziu am descoperit minciunile pe care mi le spusese. Despre familia, trecutul, munca lui. Am aflat că mama lui se afla într-un sanatoriu. Îl bătuse cînd era mic. Bea şi se droga. La fel făcea şi el, dar n-am aflat decît după ce ne-am căsătorit. Prima oară cînd m-a lovit...

Glasul i se frînse, dar ea şi-l drese. Timp de cîteva

clipe nu se auzi decît sfîrîitul grăsimii cînd ea scoase costiţa din tigaie.

– S-a întîmplat la vreo lună după ce ne-am căsătorit. Una din prietenele mele de la şcoală îşi sărbătorea ziua de naştere şi trebuia să mergem la un club. O prostie. Unde dansează bărbaţii şi femeile le vîră bancnote în chiloţi. Era o aiureală. Şi Jesse a părut să gîndească aşa, pînă cînd am început să mă îmbrac. Atunci a început să se lege de rochie, de pieptănătură, de machiaj. Am rîs, fiind convinsă că mă necăjea. Deodată, mi-a luat poşeta, a golit-o şi mi-a rupt permisul de conducere. Am fost atît de şocată şi atît de furioasă, încît i l-am smuls din mînă. El mi-a tras una de m-a trîntit la pămînt. Mi-a dat palme, urla, mă făcea în toate felurile. Mi-a sfîşiat hainele şi m-a violat.

Cu nişte mîini surprinzător de sigure, răsturnă ouăle în tigaie.

– Pe urmă a plîns ca un copil. Suspina zguduitor.

Oftă pentru că îi era atît de uşor să-şi amintească, să revadă totul.

– Jesse fusese soldat la marină, era atît de mîndru de asta, de disciplina şi de forţa lui. Nu poţi să-ţi închipui cum a fost să văd un om pe care îl credeam atît de puternic plîngînd aşa. A fost şocant şi devastator.

Forţa nu avea nici o legătură cu uniforma sau bicepşii, îşi spuse Adam şi spera că ea învăţase şi acest lucru.

– M-a implorat să-l iert, continuă Lily. Zicea că îl orbise gelozia, gîndindu-se că alţi bărbaţi s-ar fi aflat în preajma mea. A zis că mama lui îl părăsise pe tatăl lui cînd el era mic. Fugise cu un alt bărbat. Înainte îmi spusese că ea murise. Amîndouă erau minciuni, dar l-am crezut şi l-am iertat.

Nu îi era uşor să fie sinceră, sinceră pînă la capăt,

dar voia să fie.

– L-am iertat, Adam, pentru că asta mă făcea să mă simt puternic, în acel moment. Şi pentru că îmi închipuiam că îşi pierduse controlul în asemenea hal datorită faptului că mă iubea. Asta făcea parte din capcană. Timp de două luni nu m-a mai lovit.

Încet, foarte concentrată, ea amestecă ouăle în tigaie.

– Era ceva ce refuzam să văd, faptul că eram la fel de vinovată ca el. A început să bea, şi-a pierdut slujba şi mă bătea. Am uitat pîinea prăjită, zise ea cu nonşalanţă ducîndu-se la cutia de pîine.

– Lily...

Ea clătină din cap.

– L-am lăsat să mă convingă de faptul că era vina mea. De fiecare dată era vina mea. Nu eram destul de deşteaptă, destul de sexy, destul de tăcută, destul de petrecăreaţă. În funcţie de situaţie. A continuat aşa mai mult de un an. De două ori am ajuns la spital şi am minţit că am căzut. Apoi, într-o zi, m-am privit în oglindă. Am văzut ceea ce prietenele mele văzuseră în toate acele luni, ceea ce vedeau cînd încercau să-mi vorbească despre asta, să mă ajute. Vînătăile, acea expresie de animal din privire, oasele feţei care ieşeau în evidenţă pentru că nu reuşeam să pun nimic pe mine.

Îşi îndreptă atenţia asupra ouălor din nou, întorcîndu-se încet.

– Am fugit. Nu-mi amintesc exact. Ştiu că n-am luat nimic şi că m-am dus la mama, vechiul clişeu. Ştiu că mi-a fost frică, pentru că îmi spusese că nu avea să mă lase să plec niciodată. Că, dacă plecam vreodată, venea după mine. Dar ştiam că m-aş fi omorît dacă aş mai fi stat o zi. Mă gîndisem cum s-o fac. Cu pastile, bineînţeles, pentru că sînt o laşă.

Aşează ouăle, pîinea prăjită şi costiţa pe o farfurie pe care o puse pe masă.

– A venit după mine, spuse ea şi, pentru prima oară, îl privi în ochi. M-a aşteptat într-o zi cînd am ieşit şi m-a tîrît pînă la maşină. M-a sugrumat, urlînd la mine. A pornit cu mine pe jumătate inconştientă alături. Era mai calm şi a început să-mi explice aşa cum făcea mereu. De ce mă înşelam, de ce trebuia să fiu învăţată cum era normal să se comporte o soţie. Am fost mai îngrozită ca oricînd atunci. Cînd era calm mi-era mai frică de ceea ce ar fi făcut de ce ar fi putut să-mi facă.

Se stăpîni, deoarece groaza i se putea strecura în suflet în orice clipă, distrugîndu-i fărîma de curaj.

– A trebuit să încetinească din cauza traficului şi am sărit din maşină. Aceasta mergea încă, dar n-am căzut. Mereu m-am gîndit că a fost un miracol. M-am dus la poliţie şi am obţinut un ordin prin care lui i se interzicea să se mai apropie de mine. Am început să mă mut de colo-colo. Mă găsea întotdeauna. Ultima oară, înainte să vin încoace, m-a găsit din nou şi cred că m-ar fi omorît, dar un vecin m-a auzit ţipînd şi a bătut la uşă. A început să spargă uşa. Jesse a fugit.

Stătea cu mîinile împreunate în poală.

– Şi eu am făcut la fel. N-am crezut că mă poate găsi aici. Abia am apucat să iau legătura cu mama, pentru că mi-era frică să nu mă găsească prin intermediul ei. Dar am vorbit cu ea azi-dimineaţă, înainte să vin la grajduri. Nu l-a văzut şi nici n-a vorbit cu el, zise ea şi oftă. Ştiu că tu, Ben şi Nate o să le spuneţi poliţiştilor despre asta. O să răspund la orice fel de întrebări legate de el. Dar, din cîte ştiu, n-a făcut nici un rău nimănui în afară de mine. Şi întotdeauna cu mîinile goale. Cred că, dacă m-ar fi găsit, ar fi încercat să mă atace pe mine.

– N-o să-ţi mai facă nimic niciodată, spuse el dînd farfuria la o parte ca să-i poată acoperi mîinile cu ale lui. Oricum ar sta lucrurile, Lily, n-o să te mai atingă niciodată. Ţi-o jur.

– Dacă e el... zise ea închizînd ochii strîns. Adam, dacă e el, atunci eu sînt vinovată. Sînt de vină pentru moartea a doi oameni.

– Nu-i adevărat.

– Dacă e el, continuă ea calmă, trebuie să trăiesc cu ideea asta. M-am ascuns aici, folosindu-vă pe tine, pe Will şi casa asta ca să scap de toate lucrurile oribile din viaţa mea. Dar nu merge, zise ea oftînd şi răsucindu-şi mîinile într-ale lui. Trebuie să înfrunt asta. Şi asta am învăţat-o în timpul tratamentului. N-am curaj, aşa cum au Will şi Tess. Ceea ce am a fost învăţat, exersat. Mi-a fost frică să-ţi spun toate astea şi acum aş vrea să ţi le fi spus încă de la bun început. Ar fi fost mai simplu.

– Mai e ceva?

– Nu în legătură cu Jesse şi nici cu lucrurile oribile, dar e greu.

– Poţi să-mi spui orice.

– În ciuda tuturor celor întîmplate aseară, mă gîndesc doar la un singur moment, spuse ea şi, rîzînd nervos, îşi retrase mîinile de sub ale lui. Mănîncă. Se răceşte.

– Lily, zise el şi îşi frecă ochii uluit, după care se conformă şi luă furculiţa. Care moment?

– Am crezut, aşa cum am mai spus şi înainte, că mă voiai, că era ceva obişnuit. Nu vedeam cum ar fi putut fi altceva decît, ei bine, reacţia pe care o au bărbaţii de obicei. Aşa mi se părea, spuse ea pe un ton defensiv acum. Şi niciodată n-ai spus şi n-ai făcut ceva care să mă facă să gîndesc altfel. Pînă aseară. În clipa aceea, cînd mi-ai luat faţa în mîini şi m-ai privit. Şi n-a mai

existat nimic altceva în afară de tine cînd m-ai sărutat. Totul a dispărut în afară de tine, după care s-a instalat haosul, dar în acel moment, un singur moment, a fost atît de minunat.

Se ridică repede, ducîndu-se la aragaz.

– Ştiu că era miezul nopţii. Oamenii se sărută la miezul nopţii şi asta nu înseamnă că...

– Te iubesc, Lily.

Cuvintele pătrunseră în ea ca o speranţă. Le prinse, le ţinu strîns şi se întoarse. El se ridicase în picioare, aflîndu-se doar la un pas în spatele ei, părul strălucindu-i în soarele palid al iernii şi avînd ochi numai pentru ea.

– M-am îndrăgostit de tine din clipa în care te-am văzut. Am senzaţia că te-am aşteptat toată viaţa, spuse el întinzîndu-i mîna. Numai pe tine.

Bucuria ţîşni prin speranţă, un gheizer fierbinte şi clocotitor ţîşnind dintr-o apă liniştită.

– E atît de simplu, zise ea luîndu-i mîna. Cînd e aşa cum trebuie, e atît de simplu, adăugă apoi şi îl îmbrăţişă. Nu vreau să fiu în altă parte decît cu tine.

– Sîntem acasă aici, spuse el ascunzîndu-şi faţa în părul ei. Rămîi cu mine.

– Da, zise ea şi îl sărută uşor pe gît, simţindu-i pentru prima oară gustul. Cît de mult am vrut să mă atingi. Adam, atinge-mă acum.

El îi luă faţa în mîini, aşa cum mai făcuse. O sărută, aşa cum mai făcuse şi altă dată. Numai că, de data aceasta, ea îl cuprinse cu braţele şi răspunsul ei fu delicat, dulce şi timid. Cînd o desprinse de el, Adam nu trebui să o întrebe, ci o duse încet în dormitorul său, cu patul făcut cu grijă şi cu jaluzelele simple de la ferestre.

Atunci îi atinse părul şi se dădu înapoi pentru a o lăsa să se hotărască.

– E cumva prea curînd?

Dorinţa o făcea să tremure.

– Nu, e perfect. Tu eşti perfect.

Întorcîndu-se, el trase jaluzelele pentru a cufunda încăperea într-un semiîntuneric. Ea făcu primul pas şi fu mai uşor decît şi-ar fi putut închipui. Se aşeză pe marginea patului, roşie în obraji, şi îşi scoase cizmele. El veni lîngă ea, făcu acelaşi lucru şi apoi o sărută tăcut.

– Ţi-e frică?

O mira faptul că nu îi era. Nervoasă, da, dar nu îi era frică în adevăratul sens al cuvîntului. Cunoştea gustul fricii adevărate şi, de asemenea, şi senzaţia de amărăciune pe care o provoca aceasta. Clătinînd din cap se ridică şi se pregăti să-şi descheie cămaşa.

– Numai că nu vreau să fii dezamăgit.

– Femeia pe care o iubesc va face dragoste cu mine. Cum aş putea să fiu dezamăgit?

Privindu-l fix, atentă la fiecare reacţie a lui, ea lăsă cămaşa să-i alunece de pe umeri. O clipă o ţinu în dreptul sînilor. Se gîndi că avea să ţină minte fiecare clipă. Fiecare vorbă, fiecare mişcare, fiecare răsuflare.

El se ridică şi se duse spre ea. Întîi o mînă pe umăr, o mîngîiere uşoară, privind-o în ochi. Apoi, îi luă cămaşa din mîini şi o lăsă să cadă. Îşi coborî privirea, la fel şi mîinile, plimbîndu-le uşor pe deasupra sînilor ei.

Ea închise ochii cînd îi simţi degetele alunecînd încet, dar apoi îi deschise pentru a-i descheia cămaşa, i-o dădu în părţi şi privi cum mîinile albe îi lunecară pe pielea arămie şi netedă a pieptului lui.

– Vreau să te simt lipită de mine, murmură el desfăcîndu-i sutienul după care îi lăsă bretelele în jos şi îl lăsă să alunece pe covor.

O strînse în braţe şi un tremur îi străbătu fiinţa, un lac calm tulburat de un deget leneş.

– N-o să-ţi fac nici un rău, Lily.

– Nu.

De acest lucru putea fi sigură. De asta putea fi convinsă, iar buzele lui se coborîră pentru a-i gusta pielea umerilor, a gîtului. Nu avea să existe nici un pic de durere, nici măcar stînjeneală. Aici avea să fie încredere, iar dorinţa putea fi blîndă.

Nu tresări cînd el îi desfăcu închizătoarea blugilor. Se cutremură, dar nu de teamă, cînd i-i lăsă în jos peste şolduri, şoptindu-i în timp ce o ajuta să se elibereze de ei.

Inima îi bătu cu putere cînd el şi-i scoase pe ai săi, dar îi bătea de încîntare, uimire şi nerăbdare.

Era atît de frumos, cu pielea aceea arămie perfect întinsă peste muşchi, cu părul acela lucios şi drept atingîndu-i umerii puternici. Şi o dorea, voia ca ea să-i aparţină. Lui Lily i se păru un adevărat miracol.

– Adam, şopti ea cînd se întinseră în pat. Adam Wolfchild.

Simţind cum greutatea lui plăcută o afunda în saltea, ea îl luă de gît şi îl trase în jos pentru a-l săruta.

– Iubeşte-mă!

– O fac. O s-o fac.

În timp ce ei celebrau viaţa într-o încăpere învăluită în umbră, o altă persoană celebra moartea în plină lumină a zilei. În adîncul pădurii, singur şi fericit, studia trofeele pe care le pusese cu grijă într-o cutie metalică. Capturi, îşi spuse el mîngîind părul lung şi auriu al unei fete care greşise drumul.

O chema Traci; aşa îi spusese ea cînd el o luase în maşină. Traci cu i la sfîrşit. Susţinea că are optsprezece ani, dar el îşi dăduse seama că minţea. Chipul îi era copilăros, dar trupul, după cum observase el cînd o

dusese sus pe deal mai tîrziu şi o dezbrăcase, îi era destul de dezvoltat.

Fusese atît de uşor. O fată care făcea autostopul pe drum. Cu un rucsac purpuriu în spate şi cu o pereche de blugi strîmţi care îi scoteau în evidenţă picioarele scurte. Părul ei auriu, vopsit, bineînţeles, îi atrăsese atenţia, strălucind puternic în razele soarelui. Unghiile de la mîini erau lăcuite cu o culoare asortată cu a rucsacului, un purpuriu aprins şi artificial.

Mai tîrziu observase că şi unghiile de la picioare aveau aceeaşi culoare.

O lăsase să trăncănească o vreme, îşi aminti el acum, cînd mîngîia părul. Fugise din Dodge, îi spusese ea rîzînd. De acolo era, din Dodge City, Kansas.

– Nu mai eşti în Kansas, îi spusese el şi rîsese în hohote de propria glumă.

O lăsase să trăncănească o vreme, îşi spuse el din nou, despre cum avea să se ducă pînă în Canada, muncind pe ici-pe colo şi văzînd o parte de lume. Scosese gumă de mestecat din rucsac, oferindu-i şi lui. Mai tîrziu el găsise patru ţigări de marijuana înăuntru, dar din astea îi oferise? Nicidecum.

Îi dăduse un pumn în falcă făcînd-o să-şi piardă cunoştinţa, după care o dusese sus pe deal, unde era linişte şi pace şi putea să facă tot ce voia.

Îi plăcea să facă foarte multe.

Întîi a violat-o. Un bărbat avea priorităţile lui. A legat-o strîns ca să nu-l poată zgîria cu unghiile acelea purpurii. Ea a ţipat pînă a răguşit, zvîrcolindu-se şi zbătîndu-se pe patul îngust în timp ce el îi făcea tot felul de lucruri cu diverse obiecte.

El a fumat ţigările şi apoi a luat-o de la capăt.

Ea l-a implorat să-i dea drumul. După aceea l-a implorat şi mai mult cînd a văzut că avea de gînd să o

lase acolo, legată şi goală.

Dar un bărbat avea responsabilităţi şi nu putea să rămînă.

Cînd s-a întors, după douăzeci şi patru de ore, ar fi putut să jure că ea s-a bucurat văzîndu-l, după cum a plîns. Aşa că a violat-o din nou, iar cînd i-a zis să spună cît de mult îi plăcea, ea a fost de acord. I-a spus tot ce voia el să audă.

Pînă cînd a văzut cuţitul.

I-a trebuit mai mult de o oră ca să şteargă sîngele, dar meritase. Meritase pe deplin. Şi partea cea mai bună fusese ideea de a lăsa ceea ce mai rămăsese din Traci, cu i la sfîrşit din Dodge City, Kansas, chiar la uşa fermei Mercy.

Ah, cît de frumos fusese.

Sărută tandru părul însîngerat şi îl aşează cu grijă înapoi în cutie.

Erau speriaţi cu toţii acum, îşi spuse el punînd cutia în ascunzătoarea ei şi astupînd-o cu pietre. Tremurau cu toţii de frică. Frică de el.

Cînd se ridică, îşi dădu capul pe spate lăsînd lumina soarelui rece de iarnă să-i mîngîie faţa şi ştiu că era cel mai puternic bărbat din Montana.

Capitolul 15

Dacă cineva i-ar fi spus lui Tess că avea să-şi petreacă o noapte geroasă de ianuarie îngenuncheată într-o boxă din grajd în sînge şi lichid amniotic şi că avea să-i placă fiecare clipă, iar fi dat numele psihiatrului agentului ei.

Dar exact asta făcuse. Pentru a doua noapte consecutiv. Asistase la venirea pe lume a doi mînji, ba chiar participase puţin. Şi era extrem de emoţionată.

– Sigur te face să nu te mai gîndeşti la nimic altceva, nu? spuse ea stînd deoparte cu Adam şi Lily în timp ce nou-născutul se chinuia să se ţină pe picioare pentru prima oară.

– Te descurci bine cu caii, Tess, zise Adam.

– Asta nu ştiu, dar mă împiedică s-o iau razna. Toată lumea e atît de nervoasă. Ieri cînd am ieşit din coteţ m-am ciocnit de Billy. Nu ştiu care din noi a sărit mai sus.

– Au trecut zece zile, spuse Lily frecîndu-şi mîinile pentru a şi le încălzi. Începe să pară ireal. Ştiu că Will a vorbit cu poliţiştii de cîteva ori, dar tot nu s-a aflat nimic.

– Uite, interveni Adam luînd-o pe după umeri şi strîngînd-o lîngă el cînd mînzul începu să sugă. Asta e real.

– La fel şi durerea mea de spate, zise Tess

ţinîndu-se de spate.

Era o scuză la fel de bună ca oricare alta pentru a-i lăsa singuri. Şi se gîndi că o baie fierbinte şi cîteva ore de somn aveau să o pregătească pentru vizita pe care avea de gînd să i-o facă lui Nate.

– Mă duc în casă.

– Ai fost de mare ajutor, Tess. Îţi mulţumesc foarte mult.

Zîmbind, ea îşi luă pălăria şi şi-o puse pe cap.

– Dumnezeule, dacă m-ar vedea prietenii mei acum! zise apoi şi ieşi din grajd chicotind.

Ce ar fi spus la salonul ei de coafură preferat dacă ar fi văzut-o intrînd aşa, cu Dumnezeu ştie ce sub unghii, cu blugii şi puloverul murdare de placentă, cu părul... ei bine, nu suporta să se gîndească la asta.

Îşi închipui că domnul William, coaforul ei, ar fi căzut leşinat pe covorul lui roz.

Ei bine, îşi spuse ea, toată acea experienţă avea să servească drept subiect de conversaţie la petreceri după ce se întorcea la Los Angeles. Se şi vedea la vreo recepţie în Beverly Hills, copleşindu-şi gazda cu povestiri despre strîngerea bălegarului, adunarea ouălor, castrarea vitelor – avea să înfrumuseţeze partea aceea – şi călăritul în jurul fermei.

O foarte mare diferenţă faţă de fermele unor snobi de la Hollywood, îşi spuse ea. Apoi avea să adauge că mai fusese şi un psihopat prin zonă.

Se cutremură şi se înfăşură şi mai mult în cojoc. Nu te mai gîndi la asta, îşi spuse ea. Nu ajută cu nimic dacă te gîndeşti la asta.

Atunci o văzu pe Willa pe verandă, stînd pe a doua treaptă şi privind fix spre dealuri. Împietrită precum fiica lui Midas la atingerea acestuia, îşi spuse ea. Habar nu avea ce imagine oferea. Willa era singura femeie din

cîte cunoştea Tess care nu îşi cunoştea puterea ca femeie. Pentru Willa nu existau decît munca, pămîntul, animalele şi oamenii.

Se gîndea la o remarcă sarcastică, dar cînd se apropie mai mult de ea văzu că era devastată. Pălăria îi atîrna pe spate peste părul negru lăsat liber, spatele îi era drept ca un par, bărbia înclinată. Ar fi trebuit să pară încrezătoare, chiar arogantă. Dar ochii îi erau îndureraţi şi plini de ceea ce părea a fi vinovăţie sau suferinţă.

– Ce s-a-ntîmplat?

Willa clipi, singura mişcare pe care o făcu. Nu întoarse capul, nu îşi mişcă picioarele.

– Poliţiştii au fost aici.

– Acum?

– Au plecat cu puţin timp în urmă.

Deja pierduse noţiunea timpului, nu îşi dădea seama de cînd stătea acolo, în frig.

– S-ar părea că ar trebui să stai jos, o sfătui Tess urcînd o treaptă, apoi încă două. Hai să mergem înăuntru.

– Au aflat cine era, spuse Willa tot fără să se mişte, dar îşi mută privirea pînă cînd şi-o fixă asupra spaţiului de la picioarele treptelor. O chema Traci Mannerly. Avea şaisprezece ani. Trăia în Dodge City împreună cu părinţii şi doi fraţi mai mici. A fugit de acasă, asta era a doua oară, acum vreo şase săptămîni.

Tess închise ochii. Nu voise un nume, nu voise amănunte. Îi era mai uşor să suporte fără să cunoască aceste lucruri.

– Haide înăuntru.

– Mi-au spus că era moartă de cel puţin douăsprezece ore cînd am găsit-o noi aici. A fost legată, la încheieturile mîinilor şi la glezne. Erau urme de zgîrieturi

de frînghie fiindcă încercase să se dezlege.

– Ajunge.

– Şi a fost violată. Au spus că în mod repetat, şi a fost supusă sodomiei. Şi era... era însărcinată în două luni. Era însărcinată în două luni, avea şaisprezece ani şi era din Kansas.

– Ajunge, zise Tess din nou şi lacrimile îi şiroiră pe obraji cînd o îmbrăţişă pe Willa.

Rămaseră acolo, pe treaptă, plîngînd şi îmbrăţişîndu-se strîns, fără ca măcar să fie conştiente de asta. Un şoim ţipă deasupra lor. Norii se strînseră pe cer acoperind soarele şi ameninţînd cu ninsoarea. Stăteau amîndouă stăpînite de o teamă şi o durere pe care numai femeile pot să le înţeleagă.

– Ce-o să facem? întrebă Tess cu un glas tremurător. Oh, Doamne, ce-o să ne facem?

– Nu ştiu. Pur şi simplu, nu mai ştiu, zise Willa, dar nu se desprinse din îmbrăţişare.

Chiar şi atunci cînd îşi dădu seama că se ţineau în braţe în vîntul tăios, rămase nemişcată.

– Pot să conduc locul ăsta. În ciuda tuturor acestor lucruri, pot s-o fac. Dar nu ştiu dacă o să suport să mă gîndesc la fata asta.

– Nu-ţi foloseşte la nimic dacă te gîndeşti. Putem să ne întrebăm de ce, de ce a adus-o aici. La asta putem să ne gîndim. Dar nu la ea. Şi mai putem să ne gîndim la noi.

Se dădu înapoi încet, ştergîndu-şi lacrimile de pe faţă.

– Am face bine să începem să ne gîndim la noi însene. Cred că Lily şi cu mine ar trebui să învăţăm să tragem cu arma.

Willa o privi uluită o clipă şi începu să vadă mai mult decît exteriorul strălucitor al Hollywood-ului.

– O să vă învăţ eu, spuse ea trăgînd aer în piept şi punîndu-şi pălăria. O să-ncepem chiar acum.

– E îngrijorător, spuse Ham în timp ce mînca la prînz.

Jim îşi umplu farfuria a doua oară şi îi făcu cu ochiul lui Billy.

– Ce anume, Ham?

Răspunsul se lăsă aşteptat şi se auzi ecoul unor împuşcături.

– O femeie cu o armă, spuse Ham încet. Şi mai îngrijorător e cînd sînt trei femei cu trei arme.

– Ca să fiu sincer... zise Jim înmuind un biscuit în farfurie şi muşcînd zdravăn, Tess arată foarte sexy cu o puşcă pe umăr.

Ham îl privi cu compătimire.

– Dumnezeule, n-ai destulă treabă.

– Indiferent cîtă treabă ar avea un bărbat nu poate să nu se uite la o femeie frumoasă. Nu-i aşa, Billy?

– Aşa este.

Deşi Billy nu prea se gîndise la femei după petrecerea de Revelion. Cît o pipăise pe Mary Anne în maşină fusese foarte bine şi frumos. Dar oribila experienţă de a descoperi cadavrul alături de ea umbrise totul.

– Totuşi, înfricoşător, zise el cu gura plină. Fac chestia asta de mai bine de o săptămînă şi n-am văzut-o pe Tess nimerind vreo ţintă. Te face să-ţi fie frică să mai ieşi cînd au loc exerciţiile.

– Ştiţi ce cred eu? întrebă Jim rîgîind şi ridicîndu-se de la masă. Cred că au nevoie de un bărbat care să le arate cum să facă. Am cîteva minute libere.

– Will n-are nevoie să-i arate cineva cum să umble cu arma, spuse Ham cu mîndrie în glas.

În definitiv, el fusese cel care o învăţase să tragă.

– Trage mai bine ca tine şi ca oricine altcineva din Montana şi cu un ochi închis. Ce-ar fi să le laşi în pace?

– N-am de gînd să pun mîna, zise Jim punîndu-şi cojocul. Decît dacă o să am ocazia.

Ieşi şi îl văzu pe Jesse coborînd din maşină.

– Hei, J.C., spuse el zîmbind şi întinzîndu-i mîna. Nu te-am mai văzut de vreo două săptămîni.

– Am avut treabă.

Ştia că riscă foarte mult ducîndu-se la Mercy în toiul zilei. Trecea pe acolo ori de cîte ori putea seara. Suficient de des ca să ştie că tîrfa de nevastă-sa îşi desfăcea picioarele pentru Wolfchild.

Dar asta putea să mai aştepte.

– Am fost la Ennis să iau nişte piese şi am văzut că era un pachet pentru voi, spuse el aruncîndu-i pachetul, după care îşi netezi mustaţa, care începea să-i placă. L-am adus eu.

– Mulţumesc, spuse Jim punînd pachetul pe balustradă. Ar cam fi timpul să facem un pocher, cred.

– Eu sînt gata. Ce-ar fi să vii cu băieţii diseară pe la Three Rocks? întrebă el zîmbind fermecător. O să vă-ntoarceţi cu buzunarele uşurate.

– S-ar putea s-o facem, zise el şi aruncă o privire peste umăr cînd auzi împuşcăturile, rîzînd uşor. Avem trei muieri care învaţă să tragă. Tocmai mă duceam să le dau cîteva indicaţii.

– Femeile ar trebui să se ţină departe de arme, spuse Jesse şi, scoţînd un pachet de ţigări, scutură una şi i-o oferi lui Jim.

– Sînt speriate. Cred că ai auzit ce s-a-ntîmplat pe-aici.

– Bineînţeles, zise Jesse dînd fumul afară şi întrebîndu-se dacă ar fi putut risca să-i arunce o privire lui Lily la lumina zilei. Urîtă treabă. Un copil, nu? Din

Nebraska?

– Am auzit că era din Kansas. Fugise de acasă. A fost omorîtă oribil.

– Fetele ar trebui să stea acasă, acolo unde le e locul, spuse Jesse şi, făcînd ochii mici, privi capătul aprins al ţigării. Să înveţe cum să fie soţii bune. Femeile vor să fie bărbaţi în ziua de azi, asta-i părerea mea.

De data aceasta, zîmbetul îi era puţin răutăcios.

– Bine, asta poate că nu te deranjează, din moment ce o muiere ţi-e şef. Jim se înfurie, dar încuviinţă destul de degajat.

– N-aş putea spune că-mi place foarte mult, în general. Dar Will e foarte pricepută.

– Poate. Din cîte am auzit, din toamnă o să aveţi trei muieri şefe.

– Mai vedem.

Îi trecu cheful să se mai dea mare în faţa femeilor. Luă pachetul.

– Îţi mulţumesc că l-ai adus.

– Nici o problemă, spuse Jesse întorcîndu-se pentru a se duce la maşină. Treceţi pe-acolo diseară şi veniţi cu bani. Simt că am noroc.

– Da, zise Jim supărat şi îşi aranjă pălăria privind în urma maşinii. Dobitocule, mormăi el, după care se întoarse în baracă.

Pe terenul de exerciţii improvizat, cu mult dincolo de şopron, Lily se cutremură.

– Ţi-e frig? o întrebă Tess.

– Nu. A fost un fior doar, zise ea, dar se trezi aruncînd o privire peste umăr şi uitîndu-se la o maşină care se depărta. A trecut moartea pe lîngă mine, murmură ea.

– Ce vesel.

Aşezîndu-se în poziţie de tragere, Tess ochi o cutie de tablă cu micul *Smith & Wesson Ladysmith* – ceea ce Willa numea pistol de buzunar şi trase. Rată însă, cu mult.

– La naiba.

– Poţi să-l loveşti în cap cu el, spuse Will trecînd în spatele ei şi aşezîndu-i braţul în poziţie corectă. Concentrează-te.

– M-am concentrat. E un glonţ mic. Dacă aş avea un pistol mai mare, unul ca al tău, de exemplu...

– Ai cădea în fund ori de cîte ori ai trage. O să foloseşti o armă pentru femei pînă cînd o să-nveţi mai bine. Haide, ce naiba, pînă şi Lily nimereşte cinci din zece.

– Încă nu m-am obişnuit, spuse ea şi trase din nou, după care se încruntă. Ăsta a fost mai aproape. Ştiu sigur că a fost mai aproape.

– Da, în ritmul ăsta, o să poţi să nimereşti colţul şopronului într-un an de zile, zise Willa şi îşi scoase pistolul, un *Army Colt*, din tocul care îi atîrna jos, pe şold.

Era de calibru 45, greu, cu un aspect ameninţător, dar ea îl prefera. Făcînd puţin spectacol, nimeri şase cutii din şase împuşcături.

– Afurisită Annie Oakley, spuse Tess supărată de admiraţia şi invidia pe care le simţea. Cum naiba poţi să faci asta?

– Concentrare, o mînă sigură şi o privire limpede, zise ea, după care puse pistolul la loc. Poate că ai nevoie de ceva mai mult. Urăşti pe cineva?

– În afară de tine?

Willa îşi înălţă o sprînceană doar.

– Cine a fost primul tip care te-a părăsit şi ţi-a frînt inima?

– Pe mine nu mă părăseşte nimeni, tipo, zise ea, dar apoi se bosumflă. Joey Columbo în clasa a şasea. Ticălosul m-a păcălit şi, pe urmă, s-a cuplat cu cea mai bună prietenă a mea.

– Pune-i mutra pe cutia aia de pe gard şi trage-i una între ochi.

Strîngînd din dinţi, Tess îşi luă poziţia şi ochi. Degetul îi tremură pe trăgaci. Deodată, lăsă pistolul în jos şi izbucni în rîs.

– Doamne, nu pot să trag într-un puşti de zece ani.

– Acum e matur, trăieşte în Bel Air şi încă mai rîde de proasta pe care a dus-o de nas în şcoală.

– Ticălosul.

Acum îşi dezveli dinţii cînd trase.

– Am atins-o, strigă ea, ţopăind puţin, iar Willa îi luă pistolul din mînă cu grijă pînă nu se împuşca în picior. S-a mişcat.

– Probabil din cauza vîntului.

– Pe naiba. L-am omorît pe Joey Columbo.

– L-ai rănit superficial doar.

– Zace la pămînt şi toată viaţa i se perindă prin faţa ochilor.

– Chestia asta începe să-ţi placă prea mult, zise Lily. Eu îmi închipui că sînt la un bîlci şi încerc să cîştig ursuleţul.

Roşi cînd amîndouă se întoarseră să o privească.

– Ei bine, dă rezultate.

– Ce culoare? întrebă Willa după o clipă. Ce culoare are ursuleţul?

– Roz, spuse Lily şi privi în cealaltă parte cînd Tess izbucni într-un hohot de rîs. Îmi plac ursuleţii roz. Şi am cîştigat o duzină în timp ce tu ai tras în aer.

– Ah, acum începi să mă superi. Cred că ar trebui să ne luăm la întrecere. Nu cu tine, ucigaşo, îi spuse ea

Willei, dînd-o la o parte. Numai eu şi iubitoarea de ursuleţi roz, adăugă ea şi se apropie mai mult de Lily. Să vedem dacă suporţi tensiunea, surioară.

– În cazul ăsta v-aş sugera să vă reîncărcaţi armele, spuse Willa aplecîndu-se să le dea muniţie. Amîndouă s-au golit.

– Şi învingătoarea ce primeşte? întrebă Tess încărcîndu-şi pistolul cu grijă. În afară de satisfacţie. Ne trebuie un premiu. Eu mă descurc cel mai bine cînd am un ţel precis şi clar.

– Cea care pierde spală rufele timp de o săptămînă, hotărî Willa. Nu i-ar strica puţină pauză lui Bess.

– Ah, zise Lily, aş fi încîntată să...

– Taci, Lily, spuse Willa clătinînd din cap şi se uită la Tess. De acord?

– Lucrurile tuturor. Inclusiv lenjeria intimă?

– Inclusiv chiloţii tăi franţuzeşti.

– De mînă. Lucrurile de mătase nu se spală la maşină.

Mulţumită de înţelegerea încheiată, Tess se dădu înapoi.

– Începi tu, îi spuse ea lui Lily.

– Fiecare trage douăsprezece gloanţe în două runde de cîte şase. Dă-i drumul cînd eşti gata, Lily.

– Bine, zise ea şi, trăgînd aer în piept, recapitulă în gînd tot ce o învăţase Willa despre poziţie şi respiraţie.

Îi trebuiseră zile întregi ca să se obişnuiască să nu mai închidă ochii în clipa în care apăsa pe trăgaci şi era mîndră de progresele făcute. Trase încet, cu mîna sigură şi privi cum zburară patru cutii.

– Patru din şase. Nu-i rău deloc. Armele jos, doamnelor, le porunci Willa şi se duse să aşeze ţintele la loc.

– Pot s-o fac şi eu, zise Tess îndreptîndu-şi umerii. Pot să le nimeresc pe toate. Toate sînt ticălosul ăla de

Joey Columbo cu mutra pistruiată. Pun pariu că e la al doilea divorţ acum. Ticălos nemernic.

Şocă pe toată lumea, inclusiv pe sine, cînd doborî trei cutii.

– Am atins-o şi pe cealaltă. Am auzit cum a ţiuit.

– Aşa e, spuse Lily generoasă. Sîntem la egalitate.

– Reîncărcaţi, comandă Willa amuzîndu-se şi se duse să aşeze iarăşi cutiile.

Cînd se întoarse, îl zări pe Nate venind spre ele şi ridică mîna în chip de salut.

– Nu trageţi, zise el oprindu-se brusc şi ridicînd mîinile cînd Lily şi Tess se întoarseră. Sînt neînarmat.

– Nu vrei să-ţi pun un măr pe cap? întrebă Tess bătînd din gene şi ducîndu-se să-l sărute.

– Nici chiar pentru tine n-aş face-o.

– Tocmai se întreceau, îl informă Willa. Lilly, dă-i drumul. Văd un ursuleţ roz uriaş în viaţa ta, spuse ea şi rîse proptindu-şi mîinile în şolduri. Trebuia să fii aici, îi zise ea lui Nate apoi şi chiui cînd Lily nimeri cinci din şase. Înscrie-o la Wild West Show. Ia să te văd acum, Hollywood.

– Pot s-o întrec.

Dar palmele îi erau asudate. Simţi un iz de cai şi apă de colonie care era Nate şi îşi dezmorţi umerii. Ochi, apăsă pe trăgaci şi ratã toate cele şase cutii.

– Mi s-a distras atenţia, zise ea cînd Willa chiui şi îi ridică mîna lui Lily deasupra capului. Tu mi-ai distras atenţia, îi spuse ea lui Nate.

– Scumpo, eşti unică. Nu multă lume poate să nimerească în aer de şase ori din şase, zise el şi îi luă arma cu grijă, indiferent dacă era încărcată sau nu, după care îi dădu un sărut de consolare.

Willa zîmbi.

– Să nu uiţi să separi lucrurile albe de celelalte,

spălătoreaso. Şi adună-ţi cartuşele goale.

Lily se apropie de Tess în timp ce strîngeau cartuşele.

– O să te ajut eu, îi şopti ea.

– Pe naiba. Un pariu e un pariu, spuse Tess. Dar data viitoare ne întrecem la skandenberg.

– Mă duc pînă la Ennis să cumpăr cîte ceva, spuse Nate legănîndu-se pe călcîie şi încercînd, prea evident, să nu se uite la felul cum stăteau blugii întinşi pe şezutul lui Tess cînd ea aduna cartuşele goale de pe jos. M-am gîndit să trec şi pe-aici să vă întreb dacă aveţi nevoie de ceva.

Pe naiba, îşi spuse Willa, observînd în ce direcţie tot i se îndrepta privirea.

– Îţi mulţumesc, dar Bess a fost acolo acum două zile şi a făcut aprovizionarea.

Tess se îndreptă.

– Nu vrei companie pe drum?

– Ba mi-ar face plăcere.

Îl privi în ochi cînd dădu drumul cartuşelor în palmele Willei.

– Trebuie doar să-mi iau poşeta, zise ea şi îl luă de braţ pe Nate aruncînd o privire peste umăr. Spune-i lui Bess că nu vin la cină.

– Numai să te-ntorci în ziua de spălat, îi strigă Willa. L-a vrăjit de nu mai ştie de el.

– Cred că le stă bine împreună, zise Lily. Sînt frumoşi şi se înţeleg bine. El zîmbeşte imediat cum o vede.

– Asta pentru că ştie că or să-i cadă pantalonii în vine, zise Willa şi rîse cînd îi văzu privirea dezaprobatoare. Bravo lor. Numai că nu pricep deloc ce-i cu sexul ăsta, atîta tot.

– Ţi-e teamă?

Întrebarea fu atît de neaşteptată, ţinînd cont din partea cui venea, încît Willa rămase cu gura căscată.

– Hm?

– Mie mi-a fost. Înainte de Jesse, cu el. După.

Lily se duse în mod automat să ia cutiile folosite ca ţinte.

– Cred că e firesc, înainte, înţelegi. Cînd nu ştii cum o să fie, dacă o să faci ceva greşit sau o să te faci de rîs.

– Bine, dar e ceva instinctiv. Ce ai putea să faci greşit?

– O mulţime de lucruri. Eu am greşit de multe ori. Sau credeam că greşesc. Dar cu Adam nu mi-a fost frică. Nu cînd mi-am dat seama că ţine la mine. Nu mi-a fost deloc teamă cu Adam.

– Cui i-ar fi?

Lily zîmbi uşor şi apoi redeveni serioasă.

– N-ai zis nimic despre... Ştiu că ştii că sînt... cu el.

Oftă, privind aburul pe care-l scosese în aerul rece.

– Că mă culc cu el.

– Zău? întrebă Willa ironic. Şi eu care credeam că te aşteaptă în fiecare seară la uşa din spate ca să te ia la el pentru că susţineţi un turneu secret de canastă. Vrei să spui că făceaţi dragoste? Sînt de-a dreptul şocată.

Zîmbetul reveni.

– Adam a zis că n-o să păcălim pe nimeni.

– De ce aţi vrea s-o faceţi?

– M-a... m-a rugat să mă mut la el, dar n-am ştiut ce ai zice tu. Doar e fratele tău.

– Îl faci fericit.

– Vreau s-o fac, zise ea şi ezită puţin, după care scoase un lănţişor de sub bluză, ţinînd strîns în mînă ceva ce atîrna de el. Vrea... mi-a dat asta.

Apropiindu-se, Willa se uită la obiectul din palma lui

Lily. Era un inel simplu, din aur Black Hills cu un model din diamante.

– A fost al mamei, şopti Willa cu greu. Tatăl lui Adam i l-a dăruit cînd s-au căsătorit.

Îşi ridică privirea spre Lily.

– Adam ţi-a cerut să te căsătoreşti cu el?

– Da.

O făcuse atît de frumos, îşi aminti Lily, cu vorbe simple şi promisiuni şoptite.

– Încă n-am putut să-i dau un răspuns. Nu mi se părea în regulă. Am făcut atîtea aiureli înainte... zise ea şi glasul i se frînse. Am fost atît de aiurită înainte, se corectă ea. Şi nu sînt aici decît de cîteva luni. Simţeam că trebuie să vorbesc întîi cu tine.

– Eu n-am nici un amestec. Absolut nici unul, insistă Willa cînd Lily încercă să protesteze. Asta e ceva între tine şi Adam, atît. Eu nu pot decît să fiu extrem de fericită. Scoate-l de pe lanţ, Lily, pune-ţi-l pe deget şi du-te la el. Nu, nu plînge, zise ea apoi şi o sărută pe obraz. O să creadă că nu e-n regulă ceva.

– Îl iubesc, spuse Lily scoţîndu-şi lănţişorul şi lăsînd inelul să alunece de pe el. Îl iubesc cu tot ce am. Se potriveşte, îngăimă ea cînd îşi puse inelul pe deget. A zis că o să se potrivească.

– Aşa e, se potriveşte chiar foarte bine. Du-te şi spune-i. Termin eu aici.

În maşină, Tess se întinse leneşă.

– Pari teribil de plină de sine pentru o persoană care tocmai a pierdut o întrecere.

– Mă simt plină de mine însămi. Nu ştiu de ce, spuse ea lăsînd braţele în jos şi privind peisajul din jur, munţii acoperiţi de zăpadă, întinderea nesfîrşită de pămînt. Viaţa e o aiureală. Un ucigaş nebun e încă în

libertate şi eu nu mi-am făcut manichiura de două luni. Sînt încîntată să merg într-un orăşel amărît şi să casc gura în vitrine. Doamne, ajută-mă.

– Îţi plac surorile tale, spuse Nate ridicînd din umeri cînd o văzu privindu-l uimită. Aţi stabilit o legătură între voi fără să vreţi. V-am văzut acolo pe toate trei şi îţi spun eu, Tess, mi-am dat seama că sînteţi unite.

– Avem un ţel comun, atîta tot. Ne apărăm reciproc, ne apărăm moştenirea.

– Prostii.

Ea se încruntă încrucişîndu-şi braţele.

– Îmi strici buna dispoziţie, Nate.

– Am văzut femeile Mercy. Lucru în echipă, afecţiune.

– Femeile Mercy, spuse ea rîzînd şi apoi îşi ţuguie buzele.

Avea o rezonanţă plăcută, nu? se întrebă.

– Poate că nu mai cred că Will e atît de nesuferită cum am crezut la început. Dar asta pentru că se adaptează.

– Şi tu nu?

– De ce ar trebui s-o fac? Doar nu era nimic în neregulă cu mine, zise ea plimbîndu-şi un deget pe pulpa lui. Nu-i aşa?

– În afară de faptul că erai îngîmfată, înţepată şi încăpăţînată, absolut nimic, spuse el şuierînd printre dinţi cînd degetele ei înaintară şi mai mult, îi găsiră punctul slab şi strînseră.

– Dar îţi place, spuse ea şi, inspirată, îşi scoase cojocul.

– E prea cald? o întrebă el şi întinse mîna să regleze radiatorul.

– O să fie, promise ea şi îşi scoase şi puloverul.

– Ce faci? întrebă el şi şocul îl făcu să iasă de pe

drum aproape. Pune-ţi-l la loc.

– Îh-îh. Trage pe dreapta, zise ea şi desfăcu închizătoarea din faţă a sutienului, aşa încît sînii i se revărsară în toată splendoarea lor.

– E un drum public. E ziua în amiaza mare.

Ea se întinse, îi trase fermoarul şi descoperi că era excitat şi pregătit.

– Ce vrei să spui?

– Ai înnebunit. Oricine ar putea să treacă şi... Dumnezeule, Tess, izbuti el să spună cînd ea îşi strecură capul pe sub braţul lui şi îl cuprinse cu gura. O să murim.

– Trage pe dreapta, repetă ea, dar nota şicanatoare din glasul ei dispăruse şi vocea îi era răguşită cînd spuse: Oh, Doamne, cît de mult te vreau în mine. Complet. Tare, repede. Acum.

Maşina derapă, dar el izbuti să tragă pe dreapta fără să se răstoarne. Trase frîna cu putere şi îşi scoase centura. Dintr-o mişcare o puse pe spate, chinuindu-se pe scaun în timp ce îi trăgea blugii de pe ea.

– O să fim arestaţi, zise el gîfîind.

– Îmi asum riscul. Mai repede.

– O să... Oh, Doamne.

Nu avea nimic pe sub blugi.

– Cred că ai îngheţat, zise el apoi şi, chiar în timp ce vorbea, îi trase blugii peste şolduri. De ce nu porţi lenjerie groasă?

– Probabil că sînt nebună.

În clipa aceea era, pur şi simplu, disperată, şi se arcui. Scoase un geamăt gros şi gutural, care se contopi cu al lui în clipa în care el o penetră.

Apoi nu se mai auziră decît gemete şi gîfîieli. Geamurile se aburiră, scaunul scîrţîia şi ei se eliberară aproape în acelaşi timp după mai puţin de o duzină de

mişcări.

– Dumnezeule mare, spuse el şi s-ar fi prăbuşit peste ea dacă ar fi avut loc. Trebuie să fiu nebun.

Ea deschise ochii şi începu să rîdă în hohote.

– Nate, respectatule avocat, cum naiba o să explici urmele cizmelor mele pe tavanul camionetei tale?

El îşi ridică privirea, le studie şi apoi oftă.

– Cam tot aşa cum o să explic şi faptul că nu mai am nici un nasture la cămaşă.

– O să-ţi cumpăr alta, zise ea ridicîndu-se în capul oaselor, după care îşi găsi sutienul şi şi-l puse.

Îşi scutură părul scurt şi îşi îmbrăcă puloverul.

– Hai să mergem la cumpărături.

Capitolul 16

– Ai o clipă, Will?

Ea îşi ridică privirea de pe hîrtiile împrăştiate pe birou şi îşi alungă cifrele din minte. Doamne, seminţele de iarbă erau scumpe, dar, dacă voiau să schimbe ceva, trebuiau să înceapă de acum. Greutăţile animalelor i se învîrteau prin cap cînd închise registrul.

– Scuză-mă. Desigur, Ham. Sînt probleme?

– Nu chiar.

Ţinîndu-şi pălăria în mînă, se aşează pe un fotoliu. Iarna fusese grea pentru oasele lui. Anii erau grei pentru oasele lui, se corectă el, şi începea să-i simtă din ce în ce mai mult cu fiecare rafală de vînt.

– Am fost la păşune aşa cum ai vrut. Arată bine. Îl ştii pe Beau Radley de la High Springs Ranch?

– Da, mi-l amintesc pe Beau, spuse ea ridicîndu-se pentru a mai pune un buştean pe foc.

Îi cunoştea oasele lui Ham la fel de bine ca el însuşi.

– Dumnezeule, Ham, trebuie să aibă vreo optzeci de ani.

– O să împlinească optzeci şi trei în primăvara asta, aşa mi-a spus. Ham îşi ţinea pălăria pe genunchi, bătînd cu degetele în braţele fotoliului.

I se părea ciudat să se afle acolo, unde fusese de

atîtea ori, văzînd-o pe Willa la birou, cu ceaşca de cafea lîngă ea, în locul bătrînului cu un pahar de whisky în mînă.

Iisuse, cît putea să bea omul ăla!

Willa abia îşi stăpînea nerăbdarea. Ham nu se grăbea deloc cînd avea ceva de spus. Adesea avea impresia că discuţiile cu el semănau cu urmărirea deplasării unui gheţar. Generaţii se năşteau şi mureau înainte ca el să termine de vorbit.

– Beau Radley, Ham?

– Îhî. Ştii că fiu-său cel mai mic a plecat în Scottsdale, Arizona, acum vreo douăzeci, douăzeci şi cinci de ani. Beau Junior.

Care, după estimările Willei, trebuia să aibă vreo şaizeci de ani.

– Şi?

– Păi, o ştii pe nevasta lui Beau, Heddy Radley, cea care face pepenii ăia muraţi care iau mereu premiul întîi la tîrg? Se pare că suferă serios de artrită.

– Îmi pare rău să aud asta.

Dacă vremea caldă avea să vină mai repede, îşi spuse Willa, o s-o întrebe pe Lily dacă nu cumva voia să facă o grădină de zarzavaturi. Una adevărată.

– Iarna e grea, continuă Ham. Se pare că n-o să se sfîrşească prea curînd şi se apropie perioada viţeilor.

– Ştiu. Mă gîndesc să mai facem un şopron.

– Ar putea fi o idee, zise Ham indiferent, după care îşi scoase tutunul şi începu să-şi răsucească o ţigară meticulos. Beau vinde şi pleacă la băiatul lui în Scottsdale.

– Zău? întrebă Willa devenind atentă deodată.

High Springs avea nişte păşuni excelente.

– A încheiat o afacere cu un dezvoltator, zise Ham atingînd cu limba foiţa de ţigară, după care scuipă uşor.

Că era un comentariu referitor la dezvoltatori sau de vină era numai tutunul din gură, Willa n-ar fi putut spune.

– O să facă totul praf dacă o transformă într-o fermă de vacanţă şi o să crească nişte afurisiţi de bizoni.

– Afacerea s-a încheiat deja?

– A zis că da, că i-au dat de trei ori mai mult decît valorează pămîntul. Orăşeni ticăloşi.

– Păi, atunci asta e. N-am putea să plătim niciodată un asemenea preţ, zise ea oftînd şi trecîndu-şi mîinile peste faţă, dar le dădu la o parte cînd îi veni altă idee. Dar uneltele, vitele, caii?

– Ajung şi la asta.

Ham suflă fumul şi îl privi cum se înălţa spre tavan. Willa îşi închipui oraşe construite, apariţia unor noi stele.

– Are o maşină nouă de făcut baloturi. E veche doar de trei ani. Cu siguranţă că lui Wood i-ar plăcea s-o aibă. Nu prea am o părere bună despre caii lui, dar Beau e un văcar grozav, zise el, după care făcu o pauză şi mai fumă puţin.

Stejarii creşteau din ghinde doar.

– I-am zis că bănuiesc că îi-ai da două sute cincizeci pe cap de vită pentru cele pe care le avea pe păşune. N-a părut jignit.

– Cîte capete sînt?

– Vreo două sute, Hereford.

– Bine. Încheie afacerea.

– Bine. Mai e ceva, zise el stingînd ţigara şi rezemîndu-se de spătar.

În încăpere era cald, iar fotoliul comod.

– Beau are doi oameni. Unul din ei e un tînăr absolvent de colegiu pe care l-a luat anul trecut din Bozeman, care se pricepe foarte bine la animale. Beau zice

că e cam îngîmfat, dar e foarte isteţ. Ştie totul despre hibridizare şi transplantările de embrioni. Celălalt e Ned Tucker pe care îl cunoaşte de zece ani. E un cowboy bun şi munceşte mult.

– Angajează-i, spuse ea. Cu salariul pe care l-au avut la High Springs.

– I-am spus lui Beau că bănuiam asta şi i-a plăcut ideea. Ţine la Ned şi ar vrea să-l ştie la o fermă bună.

Dădu să se ridice, dar se aşeză din nou.

– Aş mai vrea să-ţi spun ceva.

Ea îşi înălţă o sprînceană.

– Spune.

– Probabil crezi că nu mai pot să-mi fac treaba.

Acum şocul i se citi pe faţă foarte limpede.

– De ce aş crede una ca asta? De ce ai crede tu una ca asta?

– Mi se pare că-ţi faci treaba şi jumătate dintr-a mea pe deasupra, plus cîte puţin dintr-ale tuturor. Dacă nu eşti aici cu nasul în hîrtii, călăreşti de-a lungul garduri-lor, verifici păşunile, controlezi maşinile, îngrijeşti viţele.

– Sînt operator acum şi ştii foarte bine că n-aş putea să conduc ferma asta fără tine.

– Poate că ştiu. Şi poate că mă-ntreb ce naiba în-cerci să-i dovedeşti unui om care a murit.

Ea deschise gura, o închise şi înghiţi.

– Nu ştiu ce vrei să spui.

– Pe naiba nu ştii.

Furia îl făcu să vorbească mai repede şi să se ridice de pe fotoliu.

– Crezi că nu văd, că nu ştiu. Crezi că un om care te bătea la fund cînd trebuia şi îţi alina suferinţa nu ştie ce e în capul tău? Ascultă-mă, fetiţo, pentru că acum eşti prea mare ca să te mai pun pe genunchi ca altădată. Poţi să faci orice, că tot nu înseamnă nimic pentru Jack

Mercy.

– E ferma mea acum, zise ea calmă. Cel puţin o treime.

El încuviinţă, încîntat că auzise ecoul unui resentiment în glasul ei.

– Da, ţi-a dat o palmă şi cu asta, aşa cum ţi-a dat toată viaţa. N-a făcut ce era bine pentru tine, ce se cuvenea. Acum, poate că am o părere mai bună despre cele două fete decît am avut la început, dar nu asta e important. Ţi-a făcut ce ţi-a făcut pentru că a putut, asta e. Şi a adus supraveghetori din afara fermei.

Deşi începuse să se înfurie, ea îşi dădu seama că omisese ceva.

– Ar fi trebuit să fii tu, zise ea încet. Îmi pare rău, Ham. Nici măcar nu mi-a trecut prin minte. Tu ar fi trebuit să supraveghezi ferma anul ăsta. Ar fi trebuit să mă gîndesc la asta înainte şi să-mi dau seama cît de jignitor a fost.

Era jignitor, într-adevăr, dar suporta jignirile; unele jigniri.

– Nu ţi-am cerut să te gîndeşti la asta. Şi nu mă simt chiar atît de jignit. A fost ceva caracteristic lui.

– Da, zise ea oftînd. A fost caracteristic lui.

– N-am nimic cu Ben şi Nate, sînt nişte oameni de treabă. Corecţi. Şi ar trebui să fii un idiot să nu vezi ce-a urmărit Jack aducîndu-l pe Ben aici. Pe lîngă tine. Dar nu e vorba de asta, spuse el şi o văzu încruntîndu-se. Nu trebuie să-i dovedeşti nimic lui Jack Mercy şi era timpul să ţi-o spună cineva. Aşa că am făcut-o eu.

– Nu pot să nu mă mai gîndesc. Era tatăl meu.

– Dacă luăm spermă de la un taur şi o introducem într-o vacă, asta nu înseamnă că taurul ăla e tată.

Ea se ridică uluită.

– Nu te-am auzit niciodată vorbind despre el aşa.

Credeam că aţi fost prieteni.

– L-am respectat ca văcar. N-am zis niciodată că respect omul.

– Atunci de ce ai rămas toţi anii ăştia?

El o privi şi clătină din cap încet.

– Asta chiar e o întrebare prostească.

Pentru mine, îşi spuse ea simţindu-se ca o proastă şi umilită. Neputînd să-l privească, se întoarse şi se uită pe geam.

– Tu m-ai învăţat să călăresc.

– Cineva trebuia s-o facă, zise el puţin răguşit şi îşi drese glasul. Ca să nu-ţi rupi gîtul călărind cînd nu era nimeni atent.

– Cînd am căzut şi mi-am rupt braţul la opt ani, tu şi Bess m-aţi dus la spital.

– Femeia era prea zăpăcită ca să mai fie în stare să conducă. Ar fi făcut praf camioneta, zise el şi se mişcă stînjenit pe fotoliu, bătînd cu degetele lui scurte.

Dacă soţia lui ar fi trăit mai mult de primii doi ani de căsnicie, poate că Ham ar fi avut propriii lui copii. Încetase să se mai gîndească la asta pentru că trebuia să aibă grijă de Willa.

– Şi nu e vorba nici de treburile astea. E vorba de prezent. Ar trebui să te mai retragi puţin, Will.

– Dar se întîmplă atîtea, Ham. Tot timpul îi văd pe fata aia şi pe Pickles. Dacă las să mi se limpezească mintea, îi văd.

– Nu poţi să faci nimic ca să schimbi ce s-a-ntîmplat, nu? Şi nici n-ai făcut nimic ca să se întîmple toate astea. Ticălosul ăsta face ce face pentru că poate.

Era atît de asemănător cu ceea ce spusese despre tatăl ei, încît o făcu să se cutremure.

– Nu vreau ca altcineva să moară în mîinile mele, Ham. Nu cred că aş suporta.

– Fir-ar să fie, de ce nu m-asculţi? strigă el furios, făcînd-o să-l privească uluită. N-a fost în mîinile tale şi eşti o proastă dacă o iei aşa. S-a întîmplat şi gata. Şi nici ferma asta n-are nevoie de prezenţa ta douăzeci de ore pe zi. Ar fi timpul să-ncerci să fii şi tu femeie o vreme.

Ea rămase cu gura căscată. Lui Ham nu-i stătea în obicei să strige şi nu o făcea decît cînd era extrem de furios. Şi nu-şi amintea să-l fi auzit vreodată referindu-se la sexul ei.

– Ce vrea să însemne asta, de fapt?

– Cînd a fost ultima oară cînd ţi-ai pus o rochie şi pantofii cu toc? o întrebă el, chiar dacă se simţea puţin jenat. Nu pun la socoteală Revelionul şi chestia aia cu care aproape că erai îmbrăcată şi care i-a făcut pe băieţi să saliveze.

Ea rîse şi, intrigată, se aşeză pe un colţ al biroului.

– Chiar aşa?

– Dacă aş fi fost tatăl tău, te-aş fi trimis înapoi să-ţi pui o rochie ca lumea şi ţi-aş fi înroşit urechile.

Stînjenit de izbucnirea aceea, îşi îndesă pălăria pe cap.

– Dar şi asta a trecut. Acum te-ntreb, de ce nu-l laşi pe băiatul lui McKinnon să te ducă undeva la cină sau la un film, în loc să-ţi petreci tot timpul într-o pereche de cizme pline de noroi? Asta vreau să zic.

– Ai avut o mulţime de lucruri de spus în după-amiaza asta.

Ceea ce însemna că le adunase în timp, îşi spuse ea.

– Şi ce te face să crezi că m-ar interesa să iau cina cu Ben McKinnon?

– Pînă şi un orb ar fi putut să vadă cum stăteaţi de lipiţi unul de celălalt pretinzînd că dansaţi.

Hotărî să nu pomenească nimic de faptul că, în timpul partidei de pocher de la Three Rocks din urmă cu trei săptămîni, Ben îl storsese de informaţii în legătură cu ea. Discuţiile din timpul partidelor de cărţi erau la fel de sacrosancte ca spovedaniile.

– Asta-i tot ce am de spus.

– Sigur? întrebă ea cu dulceaţă în glas. N-ai de făcut nici o observaţie în legătură cu dieta mea, igiena mea şi talentele mele sociale?

Ah, a naibii pielea pe ea, îşi spuse el şi îşi reţinu un zîmbet.

– Nu mănînci nici cît să poţi umple un iepure, dar cu igiena stai destul de bine. Din cîte observ, n-ai nici un talent social, spuse el încîntat că o făcuse să se încrunte din nou. Şi acum trebuie să mă duc la treabă.

Dădu să iasă, dar se opri.

– Am auzit că Stu McKinnon nu se simte prea bine.

– Domnul McKinnon e bolnav? Ce are?

– Doar o gripă, dar nu se simte bine deloc. Bess a făcut o plăcintă de cartofi dulci. Ar fi frumos din partea ta dacă i-ai duce-o. Ştii doar că are o sensibilitate pentru plăcinta de cartofi dulci şi pentru tine. Poartă-te ca o vecină cumsecade.

– Şi aş putea să-mi îmbunătăţesc şi talentele sociale, zise ea aruncînd o privire pe birou la hîrtiile la care lucra.

După aceea se uită din nou la omul care o învăţase tot ce merita ştiut.

– Bine, Ham. O să mă duc pe-acolo să văd ce face.

– Eşti o fată bună, Will, zise el şi ieşi.

Îi dăduse o mulţime de lucruri la care să se gîndească pe drum. Doi oameni noi, încă două sute de vite. Propria ei nevoie încăpăţînată de a se dovedi

demnă de un om căruia nu-i păsase niciodată.

Şi poate absenţa sensibilităţii faţă de un om căruia îi păsase întotdeauna şi care fusese mereu lîngă ea.

Oare încălcase teritoriul lui Ham în ultimele cîteva luni? Probabil. Asta, cel puţin, putea să îndrepte. Dar vorbele lui despre crime, oricît de calme şi raţionale ar fi fost, nu îi puteau anula simţul responsabilităţii.

Sau teama.

Se cutremură şi dădu drumul la mai multă căldură. Drumul era bine deszăpezit putînd fi străbătut cu uşurinţă. Zăpada era adunată pe margini, în aşa fel încît era ca şi cum ai fi condus printr-un tunel alb.

În partea de nord-vest fusese o avalanşă care îngropase trei schiori. Cîţiva vînători care îşi făcuseră tabără sus pe munte fuseseră surprinşi de viscol şi fuseseră luaţi de elicopter şi trataţi pentru degerături. O fermă învecinată pierduse cîteva vite care căzuseră pradă animalelor sălbatice aflate în căutare de hrană. Şi doi alpinişti care urcau pe Bitterroots se rătăciseră.

Şi, undeva, în ciuda iernii grele, era un criminal.

Staţiunea de schi Big Sky făcea afaceri foarte bune. Vînători mai norocoşi susţineau că era atît de mult vînat în anul acela, încît nici nu mai aveau nevoie de arme. Mînjii creşteau, iar vitele se îngrăşau pe păşunile din zonele special amenajate pentru ele.

Fără să ţină cont de viaţă şi prosperitate, moartea bîntuia mult prea aproape.

Lily era copleşită de dragoste şi de planurile pentru nunta din primăvară. Tess îl convinsese pe Nate să-şi petreacă weekend-ul împreună într-una din staţiunile de schi. Iar Ham voia ca ea să-şi pună pantofii de dans.

Era îngrozită.

Şi, frînînd brusc pentru a nu da peste un cerb,

derapă şi ajunse de-a curmezişul drumului, iar cerbul înălţă capul doar şi urmări totul cu nişte ochi plictisiţi.

– Eşti superb, nu? spuse ea rîzînd şi rezemîndu-şi capul de volan în timp ce respiraţia îi revenea la normal.

Se îndreptă brusc cînd cineva îi bătu în geam.

Nu recunoscu faţa. Arăta bine şi era încadrată de un păr şaten auriu ondulat sub pălărie. Cînd pe buzele lui, accentuate de o mustaţă lucioasă, apăru un zîmbet, ea vîrî mîna încet sub scaun pentru a-şi lua *Ruger*-ul de calibru 38.

– Te simţi bine? întrebă el cînd ea lăsă geamul în jos vreo doi centimetri. Eram în spatele dumitale şi te-am văzut derapînd. Te-ai lovit la cap cumva?

– Nu, mă simt foarte bine. M-am speriat puţin doar. Ar fi trebuit să fiu mai atentă.

– E mare ticălosul, nu? spuse Jesse întorcînd capul pentru a se uita la cerbul care se îndrepta maiestuos spre marginea drumului, după care sări peste mormanul de zăpadă. Un asemenea trofeu ar fi stat foarte bine pe peretele barăcii, zise el, după care se uită din nou la ea, amuzat cînd îi citi teama şi suspiciunea din privire. Sigur te simţi bine, domnişoară Mercy?

– Da, zise ea apropiindu-şi degetele şi mai mult de pistol. Te cunosc cumva?

– Nu cred. Eu te-am văzut pe ici-pe colo. Sînt J.C. şi lucrez la Three Rocks de cîteva luni.

Ea se relaxă puţin, dar nu lăsă geamul mai jos.

– Ah, expertul în pocher.

El îi aruncă un zîmbet care era o armă la fel de formidabilă ca *Ruger*-ul.

– Mi-am făcut o reputaţie, nu? Trebuie să recunosc că e o plăcere să-ţi iau banii, mă rog, indirect, prin băieţii dumitale. Dar eşti cam palidă.

Se întrebă ce piele o fi avînd. Îşi amintea că era pe jumătate indiancă şi chiar arăta. Nu mai avusese niciodată o metisă. Şi n-ar fi aranjat-o pe Lily dacă îi regula sora?

– Ar trebui să mai stai puţin să-ţi revii. Dacă n-ai fi avut reflexe bune, acum ar fi trebuit să te scot din zăpadă.

– Mă simt foarte bine.

Avea nişte ochi superbi, îşi spuse ea. Reci, dar frumoşi. N-ar fi trebuit să o facă să intre în defensivă.

– Din întîmplare, tocmai mă îndreptam spre Three Rocks, zise ea hotărîtă să-şi îmbunătăţească talentele sociale. Am auzit că domnul McKinnon nu se simte prea bine.

– Gripă. L-a doborît zdravăn de vreo două zile, dar acum se simte puţin mai bine. Am auzit că şi la Mercy aţi avut nişte probleme.

– Da, zise ea retrăgîndu-se instinctiv. Ai face bine să te duci înapoi la maşină. E prea frig ca să stai afară.

– E adevărat că vîntul ăsta cam muşcă. La fel ca o femeie sănătoasă, zise el şi, după ce îi făcu cu ochiul, se dădu înapoi. O să merg în urma dumitale. Să nu uiţi să-i spui bătrînului Jim că sînt gata oricînd de o partidă.

– O să-i spun. Îţi mulţumesc c-ai oprit.

– Mi-a făcut plăcere, zise el chicotind în sinea lui şi îşi scoase puţin pălăria. Domnişoară.

Cînd urcă în camionetă, rîse nestingherit. Deci, aceea era sora vitregă a lui Lily. Punea pariu că era dificilă ca un bărbat. Poate avea să afle. Fredonă tot drumul pînă la Three Rocks, iar cînd Willa intră pe aleea care ducea spre casă, el claxonă vesel şi îi făcu cu

mîna.

Shelly deschise uşa, ţinînd copilul pe umăr.

– Will, ce surpriză! Plăcintă! exclamă ea făcînd ochii mari de poftă. Intră şi ia-ţi şi o furculiţă.

– E pentru socrul tău, zise Willa ferind plăcinta. Cum se mai simte?

– Mai bine. O înnebuneşte pe Sarah. De asta sînt aici şi nu acasă. Încerc să-i dau o mînă de ajutor. Scoate-ţi cojocul şi vino la bucătărie, zise ea bătînd pe spate fetiţa care bolborosea. Adevărul e că mi-e frică să stau acasă singură. Ştiu că-i o prostie, dar tot am impresia că cineva mă supraveghează. Că supraveghează casa, că se uită pe ferestre. Săptămîna asta l-am pus pe Zack de trei ori să verifice dacă erau încuiate uşile. Niciodată n-am încuiat uşile pînă acum.

– Ştiu. Şi la Mercy e la fel.

– Poliţia nu ţi-a spus nimic încă?

– Nu, nimic folositor.

– Să nu mai vorbim despre asta, zise ea mai încet cînd se apropiară de bucătărie. N-are sens să o tulburăm pe Sarah. Ia uite pe cine am găsit, anunţă ea cînd intrară.

– Willa, zise Sarah lăsînd jos cartofii pe care îi curăţa pentru friptură şi ştergîndu-se pe mîini. Cît mă bucur să te văd. Ia loc. E cafea făcută.

– Am adus plăcintă, spuse Willa care, neştiind niciodată cum să răspundă afecţiunii spontane, zîmbi cînd Sarah o sărută pe obraz. Pentru bolnav. De cartofi dulci, făcută de Bess.

– Poate că asta o să-i dea o ocupaţie şi n-o să-mi mai stea pe cap. Spune-i lui Bess că-i mulţumesc foarte mult. Acum stai jos, ia nişte chec la cafea şi povesteşte-ne. Shelly şi cu mine am epuizat toate subiectele. Sînt în stare să jur că iernile devin din ce în ce

mai lungi şi mai aspre cu fiecare an.

– Beau Radley a vîndut şi pleacă în Arizona.

– Nu mai spune! exclamă Sarah năpustindu-se asupra acelei fărîme de bîrfă ca un şoarece asupra unei bucăţele de caşcaval. Nu auzisem asta.

– A vîndut unor dezvoltatori, care or să facă o mică staţiune şi or să crească bizoni.

– Oh, Doamne, zise Sarah fluierînd uşor cînd turnă cafea în ceşti. Stu o să facă o criză cînd o să audă.

– Ce să aud?

Stu îşi făcu apariţia în bucătărie cu părul alb ciufulit şi îmbrăcat într-un halat comod.

– Avem oaspeţi şi mie nu-mi spune nimeni? întrebă el făcîndu-i cu ochiul Willei şi bătînd-o uşor pe cap. Plăcintă? Avem plăcintă şi mă lăsaţi să mucegăiesc în pat?

– Nu stai în pat atît de mult, încît să mucegăieşti. Hai, stai jos. O să mîncăm plăcintă în loc de chec la cafea, atunci.

El îşi trase un scaun şi se uită la nora sa.

– Tot nu-mi dai să ţin şi eu fetiţa?

– Nu, zise Shelly mutînd-o pe Abby pe umărul celălalt. Nu ţi-o dau pînă nu-ţi trece gripa. Poţi să te uiţi, dar să n-o atingi.

– Or să mă bage în pămînt femeile astea, îi spuse el Willei. Strănuţi de două ori şi te trezeşti legat de pat şi îndopat cu pastile.

– A avut şi febră. Treizeci şi nouă, zise Sarah scoţînd un ţîţîit de nemulţumire şi îi vîrî o bucată de plăcintă sub nas. Mănîncă asta şi nu te mai plînge. Copiii îţi dau mult mai puţină bătaie de cap cînd sînt bolnavi decît orice bărbat adult. Nici nu mai ştiu de cîte ori am urcat şi am coborît scările în ultimele trei zile.

Chiar în clipa aceea îl ţinea de bărbie, examinîndu-i

faţa.

– Culoarea e mai bună, murmură ea. Poţi să mănînci o bucată de plăcintă şi să stai puţin aici, după care te duci înapoi în pat şi te culci.

– Vezi? spuse Stu gesticulînd cu furculiţa. Abia aşteaptă să nu mă simt bine puţin ca să-mi comande ce să fac, adăugă el şi se lumină la chip considerabil cînd îl văzu pe Zack intrînd. Ei, acum lupta o să fie puţin mai egală. Bun venit, băiete, dar să nu-ţi închipui că o să vezi vreo fărîmă din plăcinta mea.

– De care e? Hei, bună, Will.

Zack McKinnon era un bărbat slăbuţ, dar nu se putea spune că ar fi fost deşirat. Moştenise părul ondulat al mamei lui şi maxilarul pătrat al tatălui. Ochii îi erau verzi, ca ai lui Ben, dar mai visători. Era un om căruia îi plăcea să-şi petreacă timpul printre nori. După ce îşi scoase cojocul şi pălăria, îşi sărută soţia şi luă fetiţa în braţe.

– Te-ai şters pe picioare? îl întrebă Sarah.

– Da. E plăcintă de cartofi dulci?

– E a mea, spuse Stu încruntat şi trase plăcinta spre el posesiv cînd uşa se deschise iarăşi.

– Iapa pagă mai are puţin şi... zise Ben, dar cînd o zări pe Willa, zîmbi leneş. Hei, Will.

– A adus plăcintă, spuse Zack. Dar tata nu vrea să dea nimănui din ea.

– De care? întrebă Ben aşezîndu-se pe un scaun lîngă Willa şi începînd să se joace cu părul ei.

– De care îi place tatălui vostru, zise ea îndepărtîndu-i mîna.

– Bravo, spuse Stu luînd încă o înghiţitură şi păru extrem de nenorocit cînd soţia lui mai tăie două bucăţi. Credeam că eu sînt bolnav.

– O să fii dacă o s-o mănînci pe toată singur. Zack,

dă-i fetiţa, lui Shelly şi pune cafea. Ben, n-o mai necăji pe Will şi las-o să mănînce.

– Taca, taca, taca, bombăni Stu, dar zîmbi încîntat cînd Willa îi făcu cu ochiul şi îi puse pe farfurie şi bucata ei de plăcintă.

– Stuart McKinnon, ruşine să-ţi fie, zise Sarah proptindu-şi mîinile în şolduri cînd soţul ei se apucă să mănînce şi a doua bucată.

– Ea mi-a dat-o, n-ai văzut? Ce mai fac frumoasele tale surori, Will?

– Bine. Ăăă...

Nici Lily, nici Adam nu o rugaseră să ţină secret. În orice caz, Willa bănuia că începuse deja să se bîrfească pe seama lor.

– Adam şi Lily s-au logodit. Se vor căsători în iunie.

– O nuntă! exclamă Shelly încîntată. Ah, e minunat.

– Adam se însoară, zise Sarah oftînd şi ochii i se umeziră puţin plini de nostalgie. Îmi amintesc cînd se ducea cu Ben să pescuiască la rîu, spuse ea trăgîndu-şi nasul şi ştergîndu-şi ochii. O să te ajutăm noi cu duşul, Willa.

– Duşul?

– Duşul nupţial, zise Shelly plină de însufleţire. Abia aştept. Or să locuiască în căsuţa lui adorabilă, nu? Mă-ntreb ce fel de rochie o vrea ea. Va trebui să-i spun de magazinul ăla minunat din Billings de unde mi-am cumpărat-o pe a mea. Şi tot acolo au nişte rochii superbe pentru domnişoarele de onoare. Sper că vrea culori vii pentru voi.

Willa puse jos ceaşca înainte să se înece.

– Pentru mine?

– Sînt sigură că tu şi Tess o să fiţi domnişoarele ei

de onoare. Amîndouă o să aveţi nevoie de culori tari. Albastru-aprins, roz-închis.

– Roz?

Cînd îi văzu expresia de disperare de pe chip, Ben izbucni într-un hohot de rîs.

– O sperii de moarte, Shelly. Nu-ţi face griji, Will. O să am eu grijă de tine. O să fiu cavaler de onoare, zise el ridicînd spre ea ceaşca de cafea. Am vorbit cu Adam azi-dimineaţă. Mi-ai luat-o înainte cu vestea.

– Mai bine lăsaţi-mă pe mine să stau de vorbă cu el, spuse Zack după ce îşi curăţă farfuria. Şi acum mai am cicatricele lăsate de nuntă.

Cînd Shelly făcu ochii mici, el zîmbi.

– Mai ţii minte costumele alea pe care a trebuit să le îmbrăcăm, Ben? Credeam că o să mă sufoc înainte să apuc să zic „da".

Se aplecă să bea puţină cafea cînd Shelly îi dădu o palmă uşoară peste ceafă.

– Bineînţeles că am avut un nod în gît cînd am văzut frumuseţea care venea spre mine. Cea mai superbă imagine pe care o vede un bărbat în viaţa lui.

– Bună mişcare, fiule, comentă Stu. Şi mie îmi plac nunţile, deşi mama voastră şi cu mine am ales calea mai simplă şi am fugit.

– Asta numai pentru că tata voia să te împuşte. Spune-i lui Lily să ne anunţe dacă o putem ajuta cu ceva, Will. Numai gîndul la nuntă face ca primăvara să pară mai aproape.

– O să-i spun. Ştiu că o să fie încîntată. Acum trebuie să mă-ntorc.

– Ah, nu pleca aşa repede, zise Shelly luînd-o de mînă. Abia ai venit. Pot să-l trimit pe Zack acasă să aducă teancul de reviste *Bride's* şi albumul de fotografii. Ar putea să-i dea lui Lily nişte idei.

– Sînt sigură că i-ar face plăcere să vină personal să discute cu tine.

Acum ideea unei nunţi o făcea să simtă furnicături în omoplaţi.

– Dacă aş putea, aş mai rămîne, dar a început să se întunece deja.

– Are dreptate, murmură Sarah, aruncînd o privire plină de teamă spre fereastră. Nu-i bine ca o femeie să fie singură pe drum seara. Ben...

– O s-o însoţesc eu.

Ignorînd protestele Willei, el se ridică şi îşi luă cojocul şi pălăria.

– Mă poate duce înapoi unul din oamenii tăi sau o să împrumut o maşină.

– O să stau mai liniştită, zise Sarah înainte ca Willa să poată refuza din nou. E o mare ruşine ce s-a-ntîmplat aici. Cu toţii o să fim mai liniştiţi ştiind că Ben e cu tine.

– Bine.

După ce îşi luă rămas bun, Willa urcă la volan.

– Eşti un tip norocos, McKinnon.

– De ce?

Ea clătină din cap şi tăcu pînă cînd lăsară ferma în urmă.

– N-ai de unde să ştii, n-ai cum să înţelegi cît de norocos eşti, pentru că eşti obişnuit. Aşa a fost întotdeauna.

Uimit, el se mişcă pe scaun pentru a-i studia profilul.

– La ce te referi?

– Familia. Familia ta. Am stat acolo, în bucătărie. Am mai stat acolo şi altă dată, dar nu ştiu dacă m-a izbit treaba asta. Atmosfera relaxată şi afecţiunea, trecutul, legăturile. N-ai de unde să ştii cum e să nu ai nimic din

toate astea.

Era destul de adevărat şi el nu ştia dacă se gîndise vreodată la acest lucru.

– Acum ai surori, Willa. E o legătură între voi şi se vede foarte clar.

– Poate că e un început, dar nu există trecut. Nu există amintiri. Te-am văzut începînd o povestire pe care a încheiat-o Zack. Am auzit-o pe mama ta rîzînd de o prostie pe care aţi făcut-o voi doi cînd eraţi mici. Eu n-am auzit-o niciodată pe mama rîzînd. Nu sînt nostalgică, zise ea repede. Doar că m-a izbit treaba asta azi, cînd stăteam acolo şi vă priveam pe toţi. Aşa ar trebui să fie, nu?

– Da, cred că da.

– El ne-a furat asta. Acum încep să-mi dau seama cît de mult a furat de la toate trei. Nu numai de la mine. O să ocolesc puţin.

Cînd ajunseră la marginea proprietăţii Mercy, ea intră pe un drum de ţară cu urme de roţi îngheţate. El nu întrebă nimic, pentru că deja îşi dăduse seama unde mergeau.

Zăpada acoperise mormintele şi o parte din pietrele funerare, sufocînd iarba şi florile delicate. Ei i se păru că totul seamănă cu o ilustrată, atît de perfect, atît de nemişcat, numai piatra funerară a lui Jack Mercy înălţîndu-se mai înaltă şi mai strălucitoare decît celelalte spre cerul care se întuneca.

– Vrei să vin cu tine?

– Nu, aş prefera să mă duc singură. Aşteaptă-mă aici, te rog. N-o să întîrzii mult.

– Nu te grăbi, murmură el şi ea coborî.

Se afundă pînă la genunchi în zăpadă şi îşi făcu drum cu greu prin ea. Era foarte frig şi vîntul sufla rece, spulberînd zăpada. Văzu o turmă de căprioare pe un

deal, ca niște santinele ale morților.

Nu se auzea nimic în afară de vînt cînd ea se îndreptă spre mormîntul tatălui ei.

Piatra funerară era așa cum ceruse el, gravată așa cum își trăise viața. Fără să se gîndească la nimeni altcineva în afară de sine. Ce mai conta? se întrebă ea, căci era la fel de mort ca și mama ei, despre care se spunea că ar fi fost bună și blîndă.

Ea însăși se trăgea din bunătate și cruzime. Nu putea spune cum era. Egoistă, uneori. Generoasă, alteori, cel puțin așa spera. Orgolioasă și plină de îndoieli față de sine. Nerăbdătoare, dar nu lipsită de compasiune.

Nici bună, nici rea, hotărî ea, și acest lucru nu era rău deloc.

Ceea ce înțelegea, stînd acolo, în vîntul acela tăios, învăluită de o liniște profundă, era faptul că îi iubise pe amîndoi. Pe mama pe care nu o cunoscuse niciodată și pe tatăl pe care nu îl atinsese niciodată.

– Voiam să fii mîndru de mine, spuse ea cu glas tare. Chiar dacă nu puteai să mă iubești. Să fii... mulțumit de mine. Dar n-a fost așa. Ham a avut dreptate azi. Mi-ai dat palme toată viața. Nu doar fizic, nu era prea multă forță nici în ele pentru că, în realitate, nu-ți păsa deloc. Ci emoțional. M-ai lovit emoțional de nenumărate ori. Iar eu mă întorceam, cu capul plecat ca un cîine bătut, ca s-o poți face din nou. Presupun că am venit aici ca să-ți spun că am terminat cu asta. Sau o să-ncerc să termin.

Avea să încerce din răsputeri.

– Credeai că o să ne faci să ne mîncăm reciproc. Acum îmi dau seama. Se pare că n-avem pentru ce să-ți mulțumim. O să păstrăm ferma, ticălos egoist. Și cred că o să ne păstrăm și una pe cealaltă. O să reu-

şim. Ca să-ţi facem în ciudă. Poate că nu sîntem chiar o familie acum, dar încă n-am ajuns la sfîrşit.

După aceea plecă, întorcîndu-se pe acelaşi drum.

El nu o scăpase din ochi nici o clipă şi se bucură cînd nu văzu lacrimi. Totuşi, nu se aşteptase la zîmbet, chiar dacă era unul trist.

– Te simţi bine?

– Da, spuse ea şi scoase un oftat, bucurîndu-se că nu fusese tremurător. Mă simt foarte bine. Beau Radley a vîndut, zise ea conducînd camioneta. Am de gînd să-i cumpăr o parte din maşini, vreo două sute de vite şi să angajez doi din oamenii lui.

Acea schimbare a subiectului îl nedumeri puţin, dar încuviinţă încet.

– Bine.

– Nu ţi-am spus asta ca să aprobi, ci ca să ştii în calitatea ta de supraveghetor, spuse ea şi o luă pe un alt drum de ţară pentru a ajunge mai repede.

Rafale de vînt care făceau ca temperatura să scadă pînă la insuportabil izbeau cu putere în geamuri.

– Raportul lunar o să fie gata pînă mîine ca să-l citeşti.

El îşi scărpină urechea, temîndu-se cumva de o capcană.

– Bine.

– Asta în legătură cu afacerile, preciză ea şi zîmbetul i se relaxă puţin cînd zări luminile fermei în depărtare. Acum, referitor la viaţa personală, de ce nu m-ai invitat niciodată la cină sau la un film în loc să tot încerci să-mi dai chiloţii jos?

El căscă gura atît de mult, încît aproape că fu nevoie să şi-o închidă cu mîna.

– Poftim?

– Tot vii pe-aici, mă pipăi atunci cînd îţi dau voie, mă

inviţi în pat destul de des, dar nici măcar o dată nu mi-ai dat o întîlnire.

– Vrei să te invit la cină?

Nu se gîndise niciodată la aşa ceva. Dacă ar fi fost vorba de altă femeie, i-ar fi trecut prin cap, dar era vorba de Willa.

– La film?

– Ţi-e ruşine să fii văzut cu mine în public? întrebă ea şi opri maşina din nou, lăsînd motorul în funcţiune şi întorcîndu-se cu faţa spre el.

Chipul îi era în întuneric acum, dar ea tot putu să-i vadă uimirea din ochi.

– Adică, poţi să te tăvăleşti prin grajd cu mine, dar nu sînt destul de bună pentru tine ca să-ţi pui o cămaşă curată şi să investeşti cincizeci de dolari într-o masă, nu?

– De unde ţi-a venit o asemenea idee stupidă? În primul rînd, nu m-am tăvălit cu tine în grajd pentru că nu eşti pregătită şi, în al doilea rînd, nu m-am gîndit nici o clipă că ai vrea să mergi cu mine la un restaurant. Ca o întîlnire, încheie el stins.

Poate că forţa feminină era mai mare decît îşi închipuise ea, îşi spuse Willa, dacă numai o aluzie uşoară îl făcuse pe un bărbat ca Ben McKinnon să se zbată ca un păstrăv în cîrlig.

– Ei bine, poate că te-ai înşelat.

Era un truc, îşi spuse el cînd ea porni din nou. Trebuia să fie o capcană pe acolo, pe undeva, şi avea să-şi înfigă dinţii în glezna lui imediat cum ar fi făcut un pas greşit. O privi cu atenţie, căutînd să vadă vreun semn cînd ea opri în faţa casei.

– Poţi să te-ntorci acasă cu asta, îi spuse ea degajată. O să trimit mîine pe cineva s-o aducă înapoi. Îţi mulţumesc că m-ai însoţit.

La naiba, aproape că auzi arcul declanşîndu-se cînd îşi vîrî un deget în capcană.

– Sîmbătă seară la ora şase. Cina şi un film.

Muşchii stomacului îi tremurară de rîs, dar ea încuviinţă serioasă.

– Bine. Ne vedem atunci, zise ea şi coborî din maşină, trîntind portiera.

Capitolul 17

Iarna se ţinea scai de Montana. Temperaturile rămaseră cumplite, iar cînd deveneau suportabile, fulgi de zăpadă reci cădeau din cer. De două ori drumurile prin care se putea ajunge la Mercy fuseseră blocate de nămeţi transformaţi în nişte munţi albi şi lucioşi de vîntul necruţător.

Vacile fătau în ciuda vremii. În şopron, Willa asuda prin cămaşă din cauza efortului de a trage viţeii. O vacă aflată în plin proces de fătare mugi cînd Willa îşi vîrî mîinile în interiorul ei şi apucă viţelul. Aflat încă învelit în placentă, acesta era alunecos şi încăpăţînat. Willa scoase un şuierat cînd următoarea contracţie îi strînse mîinile ca într-o menghină.

Avea să aibă vînătăi pînă la coate.

Aşteptă să treacă, calculă momentul potrivit şi trase afară jumătate de viţel.

– Acum o să iasă complet, strigă ea cu braţele pline de sînge şi lichid amniotic. Aşa, fetiţo, aşa.

Ca un scufundător care se pregăteşte să coboare în apă, luă repede aer în piept şi, la următoarea contracţie, trase cu toată puterea. Viţelul ieşi cu un zgomot asemănător celui făcut de un dop uns.

Cizmele îi erau mizerabile, pantalonii groşi reiaţi

erau murdari. Spatele o durea îngrozitor.

– Billy, fii pregătit cu injecţiile, spuse ea. Supraveghează-i.

Dacă lucrurile mergeau bine, mama curăţa puiul. Dacă nu, acea sarcină avea să revină tot lui Billy. În orice caz, ea îl pregătise cu grijă în ultimele cîteva săptămîni, cu o seringă şi o portocală, pînă cînd fusese sigură că el era în stare să injecteze nou-născuţii cu medicamentele necesare.

– Trec la următoarea, îi spuse ea ştergîndu-şi fruntea asudată cu braţul. Ham?

– Vine, zise acesta privind cu ochii săi de vultur cum Jim trăgea alt viţel.

Exista întotdeauna teama că, şi cu ajutorul oamenilor, un viţel ar fi putut fi prea mare sau întors invers, făcînd astfel ca naşterea să fie fatală şi pentru pui şi pentru mamă. Willa încă îşi mai amintea prima oară cînd pierduse acea bătălie, sîngele, durerea şi neputinţa. Dacă ştiau din timp, puteau chema veterinarul. Dar, în cea mai mare parte, lunile februarie şi martie, sezonul tragerii viţeilor, aparţineau crescătorului de vite.

Steroizi şi hormoni de creştere, îşi spuse ea examinînd următoarea vacă. Preţul per livră îi făcuse pe fermieri să producă viţei mai mari, transformînd, astfel, ceea ce ar fi trebuit să fie un proces natural într-unul nenatural care necesita mîinile şi muşchii omului.

Ei bine, trebuia să termine cu asta, îşi spuse ea trăgînd aer în piept şi vîrîndu-şi mîinile în trupul vacii. Şi apoi aveau să vadă. Dacă încercarea ei de a reveni la metodele mai naturale avea să se dovedească a fi un eşec, în cele din urmă, numai ea avea să fie de vină.

– Doamnelor şi domnilor, cafeaua e servită, spuse Tess, dar imediat se făcu albă ca varul şi îi veni să verse.

Aerul era îmbîcsit de miros de sînge, sudoare şi paie murdare. Imagini ale unui abator îi trecură prin faţa ochilor şi se întoarse brusc, trăgînd în piept aerul îngheţat.

– Isuse, Isuse, Isuse!

Nici o faptă bună nu trece nepedepsită, îşi spuse ea aşteptînd să-i treacă ameţeala.

Bess, ştiuse; cu siguranţă că Bess ştiuse ce era acolo cînd o rugase să ducă termosùrile cu cafea în şopron. Cutremurîndu-se, Tess se forţă să se întoarcă.

Fapta aceea trebuia pedepsită, de asemenea, hotărî ea. Mai tîrziu.

– Cafeaua, repetă ea privind fascinată, fără să vrea, cum Willa trase un viţel pe jumătate din vaginul unei vaci. Cum poţi să faci asta?

– Cu forţa părţii superioare a trupului, zise Will cu uşurinţă. Hai, toarnă-mi nişte cafea, adăugă ea aruncîndu-i o privire. Eu am mîinile ocupate.

– Observ, zise Tess şi strîmbă din nas cînd viţelul fu tras complet.

Nu era o imagine plăcută, îşi spuse ea. Altă dată ar fi spus că nici o naştere nu putea fi. Dar cu caii... fusese încîntată şi umilită de imaginea unei iepe care făta.

Dar asta era urît, îşi spuse ea, şi murdar, aproape ca pe bandă. Îi trăgeai afară, îi curăţai. Poate că de vină era faptul că erau destinaţi să ajungă fripturi pe farfurie. Clătină din cap şi îi întinse o ceaşcă lui Billy. Sau poate că nu-i plăceau ei vacile.

După părerea ei, erau prea mari, prea lipsite de eleganţă şi prea neinteresante.

– Nu mi-ar displăcea o ceaşcă, zise Jim aruncîndu-i o privire. Am putea să facem schimb de locuri cîteva clipe. Nu-i chiar aşa greu cum pare.

– Nu, mulţumesc, spuse ea zîmbindu-i şi dîndu-i o

ceaşcă de cafea fierbinte.

Nu o mai jignea faptul că era considerată o orăşeancă neştiutoare. Ba, în clipa aceea, lui Tess i se părea că era chiar un avantaj.

– Cum de nu pot să scoată viţeii singure? îl întrebă ea.

– Sînt prea mari, spuse el înghiţind cafeaua cu poftă.

I se păru plăcut chiar şi cînd îşi fripse limba.

– Păi, şi caii au pui destul de mari, dar cînd au fătat, am stat şi am privit mai mult.

– Sînt prea mari, repetă el. Datorită hormonilor de creştere pe care li-i administrăm, vacile nu-i pot elimina singure. Aşa că îi tragem noi.

– Dar dacă se-ntîmplă cînd nu e nimeni în jur ca să... îi tragă?

– Ghinion, spuse el dîndu-i ceaşca goală.

Ea nici nu vru să se gîndească la ce era pe dinafara ceştii.

– Ghinion, repetă ea şi, pentru că nu suporta să se gîndească nici la asta, lăsă termosurile şi ceştile şi se duse afară iarăşi.

– Sora ta e-n regulă, Will.

Willa îi aruncă un zîmbet şters lui Jim şi făcu o pauză scurtă pentru a-şi umple o ceaşcă.

– Nu e chiar aşa de nesuferită.

– I-a venit să vomite cînd a intrat aici, zise el. Am crezut că o s-o rupă la fugă înapoi spre casă, dar n-a făcut-o.

– Poate că ar putea să-ne dea o mînă de ajutor aici, zise Billy zîmbind. N-o văd băgîndu-şi mîinile într-o vacă, dar ar putea să facă injecţii.

Willa îşi dezmorţi umerii.

– Cred că o s-o lăsăm să se joace cu găinile. Pentru

moment.

Şi momentul prezent era tot ce conta, îşi spuse ea privind cum un viţel începu să sugă pentru prima oară.

– Şi era cu mîinile băgate pînă la coate într-o vacă, spuse Tess cutremurîndu-se în timp ce îşi bea coniacul.

Seara se lăsase geroasă, focul ardea în cămin şi Nate venise la cină. Acea combinaţie o făcea destul de curajoasă ca să povestească.

– Înăuntru iarăşi trăgînd alt viţel.

– Mie mi s-a părut fascinant, spuse Lily bucurîndu-se de ceai şi de căldura mîinii lui Adam pe a ei. Aş fi stat mai mult, dar încurcam oamenii.

– Ai fi putut să stai, zise Willa bînd cafea cu puţin coniac. Te-am fi pus la treabă.

– Zău?

Deşi Tess gemu cînd îi auzi entuziasmul din voce, Lily zîmbi doar.

– Mi-ar face plăcere să ajut mîine.

– N-ai destulă forţă ca să tragi, dar ai putea să faci injecţii. Dar tu, continuă Willa, aruncîndu-i o privire lungă lui Tess, eşti o femeie solidă. Pun pariu că ai putea să tragi un viţel fără să-ţi pierzi răsuflarea.

– Doar prînzul, zise Nate, făcîndu-i să rîdă pe toţi, în afară de Tess.

– Aş putea s-o fac, spuse ea netezindu-şi părul cu graţie şi inelele îi sclipiră pe degetele cu o manichiură frumoasă. Dacă aş vrea.

– Pe douăzeci de dolari că dai bir cu fugiţii înainte să-ţi bagi mîinile pînă la încheieturi.

La naiba, îşi spuse Tess. Era încolţită.

– Cincizeci şi ne-am înţeles.

– Ne-am înţeles. Mîine. Şi Mercy Ranch mai adăugă încă zece dolari pentru fiecare viţel pe care îl tragi.

– Zece, spuse Tess pufnind ironică. Mare scofală.

– Dacă tragi destui, o să poţi să-ţi plăteşti următoarea vizită la coaforul din Billings.

Tess îşi înfoie părul iarăşi. Ar cam fi fost timpul să şi-l mai aranjeze puţin.

– Bine. Cred că o să săriţi şi pentru un masaj facial, zise ea ridicîndu-şi o sprînceană. Şi ţie ţi-ar prinde bine unul. Şi puţină ceară de parafină pe mîini. Doar dacă nu cumva îţi place ca pielea să-ţi semene cu pielea tăbăcită.

– N-am timp de pierdut într-un salon stupid.

Tess îşi roti paharul de coniac.

– Laşo, spuse ea şi apoi continuă repede pentru ca Willa să nu apuce să mai zică ceva. Dacă o să trag la fel de mulţi ca tine, Mercy Ranch o să ne ofere tacîmul complet, ţie, mie şi lui Lily. Un weekend în Big Sky. Ţi-ar plăcea, nu-i aşa, Lily?

Neştiind de partea cui să fie, Lily se fîstîci.

– Păi, eu...

– Şi am putea să facem şi ceva cumpărături pentru nuntă. Să aruncăm o privire prin magazinele despre care ne-a spus Shelly.

– Ah!

Ideea aceea o făcu să se uite la Adam visătoare.

– Ar fi minunat.

– Ticăloaso, îi şopti Willa lui Tess fără ranchiună, însă. Ne-am înţeles. Dar dacă pierzi, treci din nou la spălat.

– Hopa, zise Nate alegînd calea de scăpare a laşului şi uitîndu-se în pahar cînd Tess mîrîi la el.

– Pînă una-alta, eu trebuie să termin de înregistrat datele despre fătările de azi, spuse Willa şi se ridică, întinzîndu-se.

În aceeaşi clipă încremeni. Oare fusese o umbră la

fereastră? Sau un chip? Îşi lăsă încet braţele în jos, chinuindu-se să se comporte normal.

– Eu n-aş mai sta mult în locul tău, îi spuse lui Tess înainte să iasă din cameră. O să ai nevoie de forţă mîine.

– O să-mi placă la nebunie să te aud ţipînd în timpul şedinţelor de ceruire, strigă Tess şi avu satisfacţia de a o vedea pe Willa întorcîndu-şi capul, iar pe chipul ei se citi groază. Îmi place să am ultimul cuvînt, murmură ea.

– Vă rog să mă scuzaţi un minut, spuse Adam ridicîndu-se şi urmînd-o pe Willa, pe care o găsi în bibliotecă, încărcînd o puşcă. Ce e?

Halal figură inexpresivă, îşi spuse ea, închizînd încărcătorul.

– Mi s-a părut că văd ceva afară.

– Şi aveai de gînd să te duci singură, spuse el şi, în timp ce vorbea alese o puşcă de vînătoare, pe care o încărcă.

– N-are nici un rost să speriem pe toată lumea. S-ar putea să fi fost imaginaţia mea de vină.

– N-ai o imaginaţie prea bogată.

Ea clătină din cap şi hotărî că era greu să se simtă jignită de adevăr.

– Ei bine, nu strică dacă aruncăm o privire pe-afară. Ieşim prin spate.

Îşi puseseră hainele de exterior în magazie. Deşi Willa vru să iasă prima, Adam i-o luă înainte, dînd-o la o parte cu blîndeţe.

Cineva îi urmărea. Era ger, dar Jesse stătea în umbră, privind, cu mîna încleştată pe armă. Tare mult ar fi vrut să o folosească, să tragă în bărbat, să-l elimine, să-l lase într-o baltă de sînge.

Şi apoi să ia femeia, să o tîrască de acolo şi să o

folosească la maximum. După care să o ucidă, bine-înţeles. Ce altceva avea de ales?

Se întrebă dacă ar fi riscat să facă aşa ceva acum, acolo. Erau înarmaţi şi el văzuse cîţi oameni erau în casă. Văzuse perfect. O văzuse pe Lily rîzînd şi ghemuindu-se lîngă metis.

Poate că era mai bine să aştepte, să aştepte momentul potrivit. Ar fi putut veni oricînd.

Ar fi putut veni dacă ei se duceau în şopron. Ştia ce aveau să găsească acolo. El fusese deja.

– La ferestrele din faţă.

Dacă nu putea să meargă în faţă, cel puţin putea să meargă lîngă el.

– A fost doar o fracţiune de secundă, cînd m-am ridicat să plec. Mi s-a părut că era un chip, cineva care se uita la noi, dar era prea întuneric ca să fiu sigură. Şi a dispărut foarte repede.

Adam încuviinţă doar. O cunoştea pe Willa prea bine ca să creadă că se sperie de o umbră. Erau urme pe zăpadă paralel cu aleea, dar acest lucru era de aşteptat datorită activităţii intense din şopron din ultimele două zile. Zăpada se topise şi apoi îngheţase din nou, aşa încît suprafaţa era tare şi ceda cu zgomot sub cizmele lor.

– Ar fi putut fi unul din oameni, spuse Willa examinînd urmele. Dar e puţin probabil. Ar fi bătut la uşă.

– Nu văd de ce ar fi călcat pe straturile de flori ca să se uite pe fereastră, zise Adam arătînd spre urmele din apropierea casei printre tufele care alcătuiau un gard viu, unde aveau să apară flori spre sfîrşitul primăverii.

– Deci am observat ceva.

– Nu m-am îndoit nici o clipă.

Din locul în care se afla, Adam vedea perfect

înăuntru, în încăperea din faţă. O văzu pe Lily rîzînd, sorbindu-şi ceaiul, apoi ridicîndu-se pentru a-i mai oferi coniac lui Nate.

– Cineva ne-a urmărit. Sau pe unul din noi.

Willa îşi luă privirea de la fereastra luminată şi se uită în întuneric.

– Pe unul din noi?

– Fostul soţ al lui Lily, Jesse Cooke. Nu e în Vîrginia.

Instinctiv, Willa se uită din nou spre fereastră şi îşi încleştă mîna pe puşcă.

– De unde ştii?

– Nate a făcut nişte verificări pentru mine. N-a mai apărut la serviciu şi nu şi-a mai plătit chiria din octombrie.

– Crezi c-a venit după ea? De unde ar fi ştiut locul?

– Habar n-am, spuse el depărtîndu-se de casă. Sînt simple speculaţii. De aceea nu văd de ce i-am spune ei.

– N-o să-i spun nimic ei. Dar cred că ar trebui să-i spunem lui Tess. Astfel, una din noi poate să fie cu ochii în patru. Ştim cum arată?

– Nu, dar o să văd ce pot să aflu.

– Bine. Pînă una-alta, ar trebui să aruncăm o privire în jur. Eu o iau în partea asta, iar...

– Rămînem împreună, Will, spuse el apucînd-o de braţ. Doi oameni sînt morţi. Poate că e vorba de un fost soţ furios care vrea să-şi atace nevasta. Sau poate fi vorba de altceva. Rămînem împreună.

Dădură roată casei în tăcere, înfruntînd vîntul. Cerul era limpede ca sticla, stelele sclipeau şi luna arunca o lumină palidă albăstruie pe zăpada de la picioarele lor. Plopii se înălţau scheletici şi păreau să tremure sub învelişul lor de gheaţă.

În liniştea aceea rece, Willa auzi vitele. Un sunet plîngăreţ, îşi spuse ea scoţînd aburi cînd respira.

Ciudat, acel sunet i se păruse totdeauna liniştitor; acum, însă, era sumbru.

– Sînt teribil de agitate pentru o oră atît de tîrzie, zise ea privind în direcţia şopronului şi spre ţarcul din apropierea lui. Poate sînt vaci pe care le-au apucat durerile. Mai bine mă duc să văd.

Adam se gîndi la caii lui. Nu îi era uşor să le întoarcă spatele şi să se ducă împreună cu Willa la vite.

– Auzi? întrebă ea deodată, oprindu-se şi ciulind urechile. Auzi? repetă în şoaptă.

– Nu, zise el, dar se întoarse în aşa fel încît se apărau reciproc. N-aud nimic.

– Nici eu nu mai aud acum. Mi s-a părut că aud pe cineva fluierînd melodia *Dulce Betsy din Pike*, zise ea şi încercă să rîdă. O fi vîntul, încordarea. La naiba, trebuie să fie minus douăzeci de grade cu vîntul ăsta rece. Oricine ar fluiera pe frigul ăsta ar trebui să fie...

– Nebun? încheie Adam chinuindu-se să vadă în întuneric.

– Da, zise ea tremurînd în cojoc. Hai să mergem.

Intenţionase să se ducă direct în şopron, dar grămada de vite din capătul depărtat al ţarcului îi atrase atenţia.

– Ceva nu-i în regulă, spuse ea pe jumătate pentru sine. E ceva acolo.

Se duse la poartă şi o deschise.

La început, nu-i veni să creadă, se gîndi că ochii îi erau orbiţi de lumina lunii pe zăpadă. Dar mirosul, deja cunoştea prea bine mirosul morţii.

– Oh, Doamne, Adam, zise ea şi duse mîna la gură, forţîndu-se să nu verse. Dumnezeule mare!

Viţeii fuseseră măcelăriţi. La început îi fu imposibil să-şi dea seama cîţi erau, dar ştia că pe unii din ei îi adusese pe lume cu mîna ei cu numai cîteva ore în

urmă. Acum, în loc să se îngrămădească lîngă mamele lor ca să le fie cald, zăceau pe zăpadă cu gîturile şi burţile despicate.

Sîngele sclipea pe jos, de un roşu-închis, formînd o baltă oribilă ce se închega deja din cauza frigului.

Era un semn de slăbiciune, dar întoarse spatele acelui măcel, lăsă puşca în jos şi se sprijini de gard pînă cînd i se mai linişti stomacul.

– De ce? De ce ar face cineva aşa ceva, pentru Dumnezeu?

– Nu ştiu, zise el mîngîind-o uşor pe spate, dar fără să întoarcă privirea.

Numără opt viţei mutilaţi.

– Hai să te duc înapoi în casă. Mă ocup eu de asta.

– Nu, pot să mă ocup şi eu. Pot, zise ea trecîndu-şi o mînă înmănuşată peste gură. Pămîntul e prea îngheţat ca să-i îngropăm. Va trebui să-i ardem. Va trebui să-i luăm de-aici, să-i despărţim de ceilalţi şi de vaci şi să-i ardem.

– Pot să fac treaba asta cu Nate, zise el forţîndu-se să nu ofteze cînd îi citi hotărîrea de pe chip. Bine, o s-o facem cu toţii. Dar vreau să intri în casă cîteva minute. Trebuie să mă duc pe la cai. Dacă...

– Dumnezeule!

Propria ei durere păli cînd se gîndi la acest lucru.

– Nici măcar nu m-am gîndit. Hai să mergem. Repede.

Nu se îndreptă spre casă, ci alergă direct spre grajd. Îi era groază că avea să deschidă uşa şi avea să simtă din nou acel miros oribil.

Ajunseră la uşă în acelaşi timp şi o deschiseră larg. Era deja pregătită pentru tot ce era mai rău, dar nu simţi decît miros de fîn, de cai şi de piele.

Cu toate acestea, printr-o înţelegere tacită, verificară

fiecare boxă şi apoi ţarcul din spate, lăsînd luminile aprinse în urma lor.

După aceea, Adam se duse la el acasă pentru a vedea ce făceau cîinii. Începuse să-i închidă în fiecare seară după incidentul cu pisica. Ei îl primiră bucuroşi, dînd din cozi. Bănui, cu un amestec de amuzament şi de îngrijorare, că la fel ar fi primit şi un nebun înarmat.

– Putem să sunăm de-aici şi să-i spunem lui Nate să vină la şopron. Ar fi nevoie şi de Ham.

Willa se aplecă să-l scarpine pe Beans între urechi.

– Toată lumea. Vreau ca toată lumea să vină afară. Vreau să vadă cu ce avem de-a face. Şi mai vreau să ştiu ce a făcut fiecare în ultimele două ore.

Treaba nu era extenunată din punct de vedere fizic, dar era dureroasă. Să îngrămădeşti viţeii nou-născuţi şi măcelăriţi pe pămîntul acoperit de zăpadă. Erau mulţi oameni care ajutau, dar nimeni nu scotea un cuvînt.

La un moment dat, Willa îl surprinse pe Billy ştergîndu-şi ochii pe furiş, dar nu îl condamnă. Ea însăşi ar fi plîns dacă ar fi folosit la ceva.

După ce terminară, luă canistra de benzină de la Ham.

– Eu o fac, zise ea sumbru. Eu trebuie s-o fac.

– Will...

Dar tăcu brusc şi încuviinţă, după care le făcu semn oamenilor să se dea înapoi.

– Cum poate să suporte aşa ceva? murmură Lily tremurînd lîngă Tess de partea cealaltă a gardului care împrejmuia ţarcul. Cum poate să suporte?

– Trebuie, spuse Tess cutremurîndu-se cînd Willa stropi micul morman cu benzină. Toţi trebuie s-o facem, adăugă ea luînd-o pe Lily pe după umeri. Vrei să mergi înăuntru?

Mai mult decît orice pe lume, îşi spuse Lily, dar clătină din cap hotărîtă.

– Nu, o să stăm pînă la sfîrşit. Pînă o să termine.

Willa îşi acoperi nasul şi gura cu eşarfa şi luă o cutie de chibrituri de la Ham. Trebui să încerce de trei ori să aprindă un băţ în mîinile ţinute căuş şi, din cauza vîntului aspru, trebui să se lase pe vine şi să se apropie mult pentru a aprinde focul.

Acesta se înălţă repede, emanînd căldură. În cîteva secunde, mirosul de carne prăjită deveni foarte puternic şi greţos. Fumul veni spre ea, făcînd să-i lăcrimeze ochii şi îmbîcsindu-i gîtlejul. Se dădu înapoi cu un pas, apoi cu doi.

– O să-l sun pe Ben, spuse Nate ducîndu-se lîngă ea.

Ea rămase cu privirea aţintită asupra flăcărilor.

– Pentru ce?

– O să vrea să ştie. Nu eşti singură, Willa.

Dar ea se simţea singură şi neputincioasă.

– Bine. Îţi mulţumesc pentru ajutor, Nate.

– O să rămîn aici peste noapte.

– N-are nici un rost să-i spun lui Bess să-ţi pregătească o cameră, nu?

– Nu. O să stau de pază puţin şi o să folosesc camera lui Tess.

– la orice armă vrei, spuse ea, după care se întoarse şi se duse spre Ham. Vreau o supraveghere de douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, Ham. Cîte doi bărbaţi odată. Nate rămîne peste noapte, aşa că o să fim şase. Vreau ca Wood să stea acasă cu familia lui. Nu trebuie să rămînă singuri. Billy şi cu mine o să fim primii, tu şi Jim o să ne schimbaţi la miezul nopţii. Nate şi Adam or să intre la patru.

– O să am grijă.

– Aş vrea ca mîine să vezi cît de repede îi putem angaja pe cei doi de la High Springs. Am nevoie de oameni. Oferă-le şi prime dacă e nevoie, numai să-l aduci aici.

– O să am grijă să fie aici într-o săptămînă, spuse el şi îi strînse braţul cu afecţiune. O să-i spun lui Bess să facă multă cafea. Iar tu ai grijă, Will. Ai mare grijă.

– Nimeni n-o să mai omoare nimic din ce-mi aparţine, zise Willa şi se întoarse să se uite la cele două femei de lîngă ţarc. Du-le înăuntru, te rog, Ham. Spune-le să nu mai iasă.

– Am înţeles.

– Şi spune-i lui Billy să aducă o puşcă.

După aceea se întoarse din nou şi privi flăcările care ţîşneau spre cerul negru.

Partea a treia

Primăvara

Capitolul 18

Ben privi activitatea de la Mercy care semăna atît de mult cu cea pe care o lăsase în urmă, la Three Rocks, zăpada din ţarcuri, fumul gri care ieşea pe hornuri.

În afară de cercul negru din spatele unuia din ţarcuri nu se vedea nici urmă de masacrul care avusese loc recent.

Doar dacă te uitai cu atenţie la oameni. Chipurile erau întunecate, privirile speriate. Văzuse aceleaşi priviri şi la propriii săi oameni. Şi, la fel ca Willa, ceruse să se facă de pază douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru.

Nu avea cum să o ajute şi frustrarea îl făcu să strîngă din buze acum cînd îi făcu semn să vină la el.

– N-am timp de conversaţie, spuse ea repede.

Nu văzu teamă în ochii ei, ci oboseală. Nu mai era femeia care flirtase cu el pînă cînd obţinuse o întîlnire, care rîsese cu el în faţa unei feţe de masă albe şi unor pahare de vin, care mîncase floricele cu el la film. Ar fi vrut să o ia de acolo iarăşi, măcar pentru o seară, dar ştia că acest lucru era exclus.

– Ai angajat oamenii de la High Springs.

– Au venit aseară.

Întorcîndu-se, ea se uită la Matt Bodine, cel mai tînăr dintre cei doi angajaţi, poreclit deja Studentul. Părul lui roşcat era acoperit de o pălărie de un gri-deschis. Avea un chip copilăros căruia încerca să-i dea un aspect mai matur lăsîndu-şi mustaţă. Ceea ce nu prea reuşea, după părerea Willei.

Deşi avea aproape aceeaşi vîrstă, Matt i se părea îngrozitor de tînăr, mai aproape de Billy decît de ea. Dar era deştept, avea un spate puternic şi o mulţime de idei.

Apoi era Ned Tucker, un cowboy înalt şi deşirat, taciturn, a cărui vîrstă nu putea fi precizată. Chipul îi era brăzdat de riduri create de ani, de soare şi de vînt. Ochii îi erau de un albastru extrem de deschis. Mesteca bucăţele de trabucuri, vorbea puţin şi muncea din greu.

– Sînt buni, spuse ea după cîteva clipe.

– Îl cunosc pe Tucker destul de bine, începu Ben, dar apoi se întrebă dacă, într-adevăr, cunoştea pe cineva destul de bine. E foarte bun cu lasoul, cîştigă la concurs în fiecare an. Dar Bodine e nou, spuse el şi, atît ochii cît şi tonul dădeau de înţeles ce gîndea. Prea nou.

– Am nevoie de ajutoare. Dacă vreunul din ei e cel care îmi face zile negre, atunci prefer să-l am pe aproape. Mai uşor de supravegheat, spuse ea şi oftă uşor.

Ar fi trebuit să vorbească despre vreme şi tragerea viţeilor, nu despre omoruri.

– Am pierdut opt viţei, Ben. Nu mai vreau să pierd nimic.

– Willa, spuse el apucînd-o de braţ înainte să apuce să se depărteze. Nu ştiu ce aş putea face ca să te ajut.

– Nimic, zise ea, dar regretînd tonul răstit, îşi vîrî mîinile în buzunare şi adăugă mai încet: N-ai ce să faci. Trebuie să trecem prin asta, atîta tot, şi, în ultimele

două zile, a fost linişte. Poate că a terminat, poate a plecat în altă parte.

Nici ea nu credea, dar se simţea bine pretinzînd contrariul.

– Cum suportă surorile tale?

– Mai bine decît m-aş fi aşteptat, spuse ea şi zîmbi uşor. Tess a fost aici şi a tras viţei. După primii doi şi o mulţime de exclamaţii s-a descurcat bine.

– Aş fi dat oricît să văd asta.

O clipă, zîmbetul de pe chipul ei se lărgi.

– Ar fi meritat preţul unui bilet, mai ales cînd i-au plesnit blugii.

– Nu mai spune! N-ai făcut poze, nu?

– Aş vrea să-mi fi dat prin cap. A înjurat de mama focului, iar oamenii, ei bine, trebuie să recunosc că au apreciat momentul. I-am adus o pereche de reiaţi de-ai lui Wood, zise Willa şi se uită la Tess, care venea spre ei, în reiaţi, cu o pălărie împrumutată şi cu unul din cojoacele pe care nu le mai îmbrăca Adam. Îi vin mult mai bine decît blugii ăia care ţipau pe ea.

– Depinde de punctul de vedere al fiecăruia, zise Ben.

– 'neaţa, fermier McKinnon.

– 'neaţa, fermier Mercy.

Tess îi zîmbi şi îşi aşeză pălăria pe o ureche.

– Lily face cîteva galoane de cafea, îi spuse ea Willei. Pe urmă o să iasă să ajute la înţeparea vacilor.

– Mai tragi ceva viţei?

Tess se uită la Ben şi apoi la Willa. După expresiile de pe feţele lor îşi dădu seama că reputaţia i-o luase înainte.

– M-am gîndit s-o mai fac încă o zi, din moment ce o să ne petrecem weekend-ul în Big Sky.

Zîmbetul Willei se şterse complet.

– Ce naiba vorbeşti?

– Micul nostru pariu.

Te-am prins, îşi spuse Tess şi zîmbi dulce.

– Am tras cu doi viţei mai mult decît tine ieri. Ham a ţinut socoteala.

– Ce pariu? întrebă Ben, dar fu ignorat şi Willa se duse spre Tess oprindu-i-se în faţă.

– Prostii.

– Nu, au fost viţei. Deci, Mercy Ranch ne datorează un weekend în staţiune. Am făcut deja rezervările. Plecăm vineri dimineaţă.

– Pe naiba. N-o să las ferma două zile ca să fac o baie stupidă de nămol.

– N-ai cuvînt.

Ochii Willei se făcură periculos de mici, determinîndu-l pe Ben să-şi dreagă glasul şi să se dea la o parte, subtil, spera, din raza de acţiune.

– N-are nici o legătură cu cuvîntul. După ce s-a-ntîmplat aici, nici nu m-am mai gîndit la pariul ăla stupid. A trebuit să dau telefoane, au venit poliţiştii. N-am tras viţei mai mult de două ore toată ziua.

– Eu da. Şi am cîştigat, spuse Tess avansînd pînă cînd vîrfurile cizmelor li se atinseră. Şi o să mergem. Dacă încerci să dai înapoi, o să am grijă ca toată lumea de pe o rază de o sută de mile să ştie că nu te ţii de cuvînt.

– Ba cuvîntul meu e cît se poate de solid şi oricine spune altfel e un mincinos.

– Ăăă, doamnelor...

Willa îşi întoarse capul brusc şi privirea ei îl făcu pe Ben să nu se clintească.

– Nu te băga, McKinnon.

– Nu mă bag, murmură el desfăcîndu-şi braţele. Mă duc cît se poate de departe.

– Dacă vrei să pleci cînd sîntem atît de copleşiţi de probleme, zise Willa împungînd-o pe Tess în umăr, poţi să pleci. Eu am o fermă de condus.

– Ba o să mergi şi tu, spuse Tess împungînd-o la rîndul ei. Pentru că aşa ne-a fost înţelegerea. Pentru că ai pierdut pariul şi pentru că Lily abia aşteaptă. Şi, pentru că ar fi timpul să-ncepi să te gîndeşti la oamenii de pe-aici cu acelaşi respect pe care-l arăţi afurisitelor de vaci. Am făcut tot posibilul să aranjez totul. Sînt la ferma asta uitată de lume de şase luni pentru că un ticălos egoist a vrut să joace feste de dincolo de mormînt.

– Şi, peste alte şase luni, o să-ţi iei tălpăşiţa.

De ce o înfuria acel lucru, Willa n-ar fi putut spune.

– Al naibii de corect, zise Tess. În clipa în care s-a încheiat sentinţa, am şters-o. Dar, între timp, fac totul conform regulilor. Şi tu o să faci la fel, pentru Dumnezeu. O să mergem chiar dacă ar fi să te snopesc în bătaie, să te leg fedeleş şi să te azvîrl în cel mai apropiat jeep.

– Camionetă, spuse Willa ridicîndu-şi bărbia de parcă ar fi sfidat-o să-i dea un pumn. E o camionetă, Hollywood, şi n-ai putea să baţi nici măcar un cîine şchiop şi orb.

– Să le ia dracu' de camionete, exclamă Tess furioasă şi o împinse mai tare. Şi să te ia dracu' şi pe tine.

Asta puse capac. Willa reacţionă înainte să-şi dea seama. Pumnul îi ţîşni înainte să apuce să-l tragă înapoi. Îi dădu capul lui Tess pe spate, lăsînd o vînătaie urîtă într-o parte a maxilarului şi făcînd-o să aterizeze cu fundul în zăpada topită.

Chiar în clipa în care Ben înjură şi păşi spre ele, Willa îşi cerea scuze.

– Îmi pare rău. N-ar fi trebuit să fac asta. Am...

Dar răsuflarea îi ieşi şuierătoare cînd Tess se aruncă

asupra ei cu tot trupul. Se rostogoliră pe pămînt lovindu-se cu mîinile şi cu picioarele şi ţipînd.

Lui Ben îi trebuiră cinci secunde să se hotărască să nu se amestece.

Se luptară prin nămeţii de zăpadă, înapoi pe pămîntul ud, icnind şi lovind. Se aşteptă să le vadă trăgîndu-se de păr şi nu fu dezamăgit. Dîndu-şi pălăria pe spate, ridică mîna cînd oamenii ieşiră din şopron să vadă ce se întîmpla.

– Ei, fir-aş al naibii, spuse Ham. Ce le-a făcut să explodeze, în sfîrşit?

– Ceva în legătură cu un pariu, o baie de nămol şi o camionetă.

Ham îşi scoase tutunul, în timp ce toţi ceilalţi se strînseră în jur.

– Tess e mai grea, dar Will e şmecheră, zise el şi se strîmbă în clipa în care un pumn intră în contact cu un ochi. Am învăţat-o mai bine de-atît, spuse el clătinînd din cap. Willa ar fi trebuit să vadă pumnul.

– Credeţi c-or să-nceapă să se zgîrie? întrebă Billy. Isuse!

– Cred că amîndouă s-ar năpusti asupra celui care s-ar băga între ele, zise Ben vîrînd mîinile în buzunare. Tess are nişte unghii îngrozitor de lungi. N-aş vrea să le simt pe faţă.

– Eu zic că Will o bate, spuse Jim dîndu-se înapoi cînd cele două femei se rostogoliră ajungînd periculos de aproape de cizmele lui. Pun zece dolari pe ea.

Ben se gîndi şi apoi clătină din cap.

– Pe unele lucruri e mai bine să nu pariezi.

Furia o făcu pe Tess să uite complet de lecţiile de autoapărare, de cei doi ani de karate, făcînd-o să se bată ca o muiere. Ceaţa roşiatică de pe ochi se întuneca de fiecare dată cînd Willa îi trăgea cîte un

pumn. Aici nu erau bureţei de protecţie, reguli sau un instructor care să ceară un moment de pauză.

Se trezi cu faţa în zăpadă murdară, scuipă şi o înjură.

Willa văzu stele de toate culorile cînd Tess o apucă de păr. Lacrimi de durere şi de furie îi arseră ochii cînd se zbătu să se întoarcă. Auzi ceva rupîndu-se şi avu timp să se roage să fie hainele, nu părul ei smuls din rădăcini.

Numai mîndria o împiedică să-şi folosească dinţii.

Regretă mîndria, însă, cînd se trezi aruncată în zăpadă.

Tess îşi amintise de pregătirea pe care o făcuse şi hotărîse să o combine cu inspiraţia, se aşeză pe sora ei.

– Renunţă, îi strigă ea, chinuindu-se să-şi păstreze locul în timp ce Willa se zbătea să se ridice. Sînt mai mare ca tine.

– Dă-ţi fundul ăsta gras la o parte, zise Willa şi, concentrîndu-şi eforturile, reuşi să o arunce pe Tess pe spate, după care se depărtă puţin, se răsuci şi se chinui să se ridice.

Sub privirile oamenilor care păstrau tăcerea respectuoşi, cele două femei gîfîiră şi se uitară una la alta. Ştergîndu-şi sîngele de pe bărbie, Willa simţi o oarecare satisfacţie cînd o văzu pe eleganta şi sofisticata Tess murdară din cap pînă în picioare, cu părul ciufulit şi căzut pe ochi şi cu gura umflată şi plină de sînge.

Acum că avea timp să respire, Tess începu să şi simtă. Toate o dureau, fiecare oscior, fiecare muşchi, fiecare celulă. Scîrşni din dinţi şi se uită la Willa.

– Eu zic că ar trebui să ne oprim.

Oricît de uşurată ar fi fost, Willa încuviinţă încet şi apoi le aruncă o privire oamenilor fascinaţi care rînjeau.

Îi văzu dîndu-şi bani unii altora şi înjură uşor.

– Pentru ce vă plătesc, cowboys puturoşi, ca să staţi să vă scărpinaţi fundurile?

– Nu, zise Jim care, gîndindu-se că acum nu mai era nici un pericol, se duse să-i întindă mîna, dar, după sclipirea din ochii ei îşi dădu seama că se cam grăbise. Bănuiesc că s-a terminat pauza, băieţi.

La un semn făcut din cap de Ham, oamenii se întoarseră în şopron şi discuţiile şi rîsetele începură în cîteva secunde.

– Ai terminat? o întrebă Ham.

Strîmbîndu-se puţin cînd auzi acel ton, Willa îşi scutură noroiul de pe genunchi şi încuviinţă.

– Foarte bine, zise Ham aruncînd ţigara şi strivind-o cu călcîiul. Data viitoare cînd o să mai ai chef de o bătaie, încearcă s-o faci fără să distragi oamenii. Ben, mai spuse el, atingînd borul pălăriei cu degetul.

Un om înţelept, îşi spuse Ben reţinîndu-şi un zîmbet.

– Doamnelor, spuse el cu ceea ce spera să fie de o sobrietate adecvată, îmi daţi voie să vă ajut?

– Pot să mă ridic şi singură, zise Willa neputîndu-şi reţine complet geamătul cînd se sculă de jos.

Era udă, îngheţată, murdară, cămaşa îi era ruptă, iar ochiul stîng îi zvîcnea ca o măsea suferindă.

Gîndindu-se la dinţi, îşi trecu limba peste ei, răsuflînd uşurată cînd îi găsi pe toţi la loc.

– Eu nu refuz, zise Tess şi, ca o prinţesă la bal, întinse mîna, lăsîndu-l pe Ben să o tragă din mormanul de zăpadă murdară.

Ar fi vrut să se cutremure cînd se gîndi la ce avea să vadă în oglindă, dar izbuti să zîmbească.

– Mulţumesc. Şi, adăugă ea îndreptîndu-şi zîmbetul spre Willa, aş zice că discuţia e încheiată. Vineri dimineaţă şi ia-ţi o rochie decentă pentru cină.

Prea furioasă ca să mai vorbească, recunoscînd pericolul rostirii unui singur cuvînt, Willa se întoarse şi porni spre şopron. Rîsetele dinăuntru încetară instantaneu.

– O să meargă, spuse Ben încet şi, scoţîndu-şi eşarfa, îi şterse uşor sîngele din colţul gurii lui Tess. Te-ai luat de mîndria şi de cinstea ei. Suportă aproape orice în afară de asta.

– Au, zise ea şi închise ochii o clipă, după care îşi pipăi umflătura de pe tîmplă. M-a costat mai mult decît m-am aşteptat. Nu m-am mai bătut din clasa a noua, cînd Annmarie Bristol m-a făcut Batoză. Am bătut-o zdravăn şi, pe urmă, am început un program de regim-şi-sport.

– A dat rezultate, spuse el şi se aplecă să-i ridice pălăria. Foarte bune.

– Da, zise ea punîndu-şi pălăria pe părul murdar şi ud. Sînt într-o formă al naibii de bună. N-aş fi crezut că e atît de greu de doborît.

– E slăbuţă, dar rezistentă.

– Mie-mi spui, murmură Tess, tamponîndu-şi buza umflată. Trebuie neapărat să mai plece de-aici. Mai mult decît mine, mai mult decît Lily.

– Cred că ai dreptate în privinţa asta.

– Habar n-am cînd doarme. Se trezeşte înaintea tuturor dimineaţa, îşi petrece jumătate din seară în birou sau aici, afară, zise ea şi ridică din umeri. Dar ce-mi pasă mie?

– Cred că ştii.

– Poate, zise ea privindu-l. Şi îţi spun eu ce-i mai trebuie. O repriză bună de sex care să-i golească mintea de orice altceva. Ce naiba mai aştepţi?

Nu era un subiect despre care ar fi vrut să vorbească, dar, chiar dacă bunul simţ îl îndemna să tacă,

instinctul îi spunea contrariul. Aruncă o privire spre şopron şi, luînd-o de braţ pe Tess, o trase deoparte.

– Ştii, Willa... n-a făcut... n-a făcut niciodată, repetă el şi apoi tăcu.

– Ce n-a făcut niciodată? întrebă Tess, iar privirea lui nerăbdătoare o făcu să încremenească. N-a făcut sex niciodată? Dumnezeule mare, exclamă ea, după care îşi puse gîndurile în ordine. Ei, asta aruncă o cu totul altă lumină asupra lucrurilor, nu?

În ciuda faptul că buza îi zvîcnea, îl sărută uşor pe obraz.

– Eşti un bărbat răbdător şi atent, Ben McKinnon. Şi cred că asta e ceva absolut minunat.

– Pe naiba, zise el mutîndu-se de pe un picior pe altul. Mă gîndesc că, poate, n-a avut pe nimeni care să-i vorbească despre asta, să-i explice.

Tess înţelese imediat aluzia şi clătină din cap.

– Ah, nu, îh-îh. În nici un caz.

– Mă gîndeam că, poate, fiind surori...

– Ah, da, Will şi cu mine sîntem uite aşa, zise Tess sarcastic încrucişînd două degete. Cum crezi că ar suporta să-i ţin un curs despre relaţiile sexuale?

– Da, ai dreptate.

Şi tu eşti un bărbat frustrat şi înfometat, îşi spuse Tess, bătîndu-l uşor pe obraz.

– Mai încearcă, tipule. Şi, poate că o să-mi vină vreo idee. Mă duc să mă lăfăi într-o *Jacuzzi* vreo două zile, adăugă ea şi, apăsîndu-şi mîna pe şezutul care o durea îngrozitor, se duse şchiopătînd spre casă.

– Oh, Doamne!

Atîta putu să spună Lily, fiind aproape singurele cuvinte pe care le spusese de cînd ajunseseră în staţiunea Mountain King.

Nu mai văzuse niciodată aşa ceva.

Clădirea principală se întindea pe o suprafaţa de acri întregi, construită din sticlă şi lemn, iar alei frumos pietruite şerpuiau printre garduri vii acoperite de zăpadă şi bazine încălzite din care ieşeau aburi.

Îşi strînse poşeta la piept cînd se înregistrară la recepţie, uitîndu-se uluită la holul acela luxos cu căminul dublu şi cu plantele luxuriante. Inima începu să-i bată cu putere cînd se gîndi la cheltuieli căci, sigur, un loc de asemenea frumuseţe şi un asemenea lux trebuia să coste enorm chiar şi numai pentru o noapte.

Dar Tess îi aruncă recepţionerului un zîmbet prietenos, i se adresă pe nume şi sporovăi cu uşurinţă despre cît de bine se simţise împreună cu prietenul ei cînd fuseseră acolo la începutul sezonului.

El fu extrem de îndatoritor şi chemă un băiat care să le ducă bagajele şi să le conducă la cabana lor, care se afla în spatele unor pini.

Apoi, cabana însăşi o ului de-a binelea.

Un perete imens din sticlă al living-ului oferea priveliştea unor munţi maiestuoşi şi lăsa să se vadă puţin din bazinul cu apă fierbinte amenajat cu ingeniozitate printre stînci.

Focul ardea deja într-un cămin de piatră, florile proaspete şi umede din ghivece înviorau atmosfera, iar pe o canapea mare şi curbată se aflau o mulţime de perne viu colorate în faţa punctului de amuzament dotat cu televizor, video şi staţie stereo.

O sufragerie încîntătoare cu mobilă din lemn închis la culoare era aşezată convenabil lîngă o frumoasă bucătărioară.

– Oh, Doamne, spuse ea, dar foarte încet de data aceasta, cînd băiatul le conduse într-un dormitor ale cărui uşi de sticlă permiteau accesul pe o terasă de

piatră.

Două paturi duble erau aranjate frumos cu perne groase şi cuverturi, iar baia, căreia apucă să-i arunce o privire scurtă, conţinea o cadă foarte mare şi un duş separat, într-o cabină de sticlă. Şi, cu siguranţă că acela era un bideu.

Un bideu! Închipuieşte-ţi!

Abia mai putea să gîndească în timp ce Tess îi spunea băiatului:

– Bagajele astea le laşi aici, mulţumesc. Pe ale ei..., zise apoi aruncînd o privire rece Willei, le poţi duce în dormitorul celălalt. Nu te deranjează dacă stai cu mine în cameră, nu, Lily?

– Poftim? Nu, nu, bineînţeles că nu, eu...

– Foarte bine. Atunci, dă-i drumul şi instalează-te. Peste o oră avem primul tratament.

– Tratament? Dar ce...

– Nu-ţi face griji, zise Tess ieşind după băiat. M-am ocupat eu de toate. O să-ţi placă la nebunie.

Lily nu putu decît să se aşeze pe marginea patului şi să se întrebe dacă nu cumva intrase în visul altcuiva.

– Ce-ai păţit la ochi, scumpo?

Tehniciana, terapeuta, consultanta, sau cum se mai numea, examină cu atenţie vînătaia Willei. Aceasta nu ridică din umeri, pentru că era foarte greu să ridici din umeri cînd stăteai goală puşcă pe o masă capitonată într-o încăpere mică şi slab luminată.

– Nu m-am uitat pe unde merg.

– Hmmm. Ei bine, o să vedem ce vor putea să facă experţii noştri în ale pielii. Acum relaxează-te, îi spuse ea şi începu să o înfăşoare în ceva cald şi umed. E prima oară cînd vii la Montain King?

– Da.

Şi ultima, îşi promise ea.

Claustrofobia se făcu simţită imediat şi pe neaşteptate, cînd braţele îi erau strîns lipite de corp de acele lucruri în care era înfăşurată. Îşi simţi inima începînd să bată cu putere, respiraţia se înteţi şi ea începu să se agite.

– Nu, nu, relaxează-te, respiră încet şi adînc, spuse femeia punînd o pătură caldă şi grea pe ea. Mulţi clienţi au această reacţie iniţială la împachetările pe bază de plante. O să treacă dacă nu te mai gîndeşti la nimic şi te relaxezi. Acum, tampoanele astea de vată sînt îmbibate cu o soluţie specială pentru ochi. Probabil că or să ajute puţin la dezumflare. N-ai dormit de-ajuns.

Grozav. Acum mai era şi orbită nu numai imobilizată. Willa se întrebă dacă ar fi fost prima clientă care s-ar fi eliberat de acele piedici îmbibate în licori pe bază de plante şi ar fi fugit goală şi ţipînd din centrul de tratament pentru femei.

Fiindcă nu dorea să iasă în evidenţă prin nimic, făcu un efort să se relaxeze şi să nu se mai gîndească la nimic. Asta merita, îşi spuse ea, pentru că făcuse tot drumul, cu încăpăţînare.

Îşi dădu seama că se auzea muzică. Sau nu era chiar muzică în adevăratul sens al cuvîntului, ci sunetele pe care le scotea apa curgînd în apă şi ciripitul păsărilor. Trase adînc aer în piept şi îşi aminti că nu avea decît vreo patruzeci şi opt de ore de suferit.

În mai puţin de cinci minute, dormea buştean.

Se trezi ameţită după vreo douăzeci de minute, cînd consultanta îi şoptea ceva.

– Hm? Poftim? Unde?

– Îţi scoatem toate toxinele din organism, spuse femeia şi o despachetă cu îndemînare. Vreau să fie foarte multă apă. Nimic altceva decît apă în următoarele

cîteva ore. Peste zece minute ai un gomaj, aşa că relaxează-te. Să te ajut să-ţi pui halatul şi papucii.

Încă pe jumătate adormită, Willa se lăsă înfăşurată în halat şi îşi vîrî picioarele în papucii de plastic pe care îi oferea staţiunea.

– Ce-i ăla un gomaj?

– O să-ţi placă, îi promise consultanta.

Aşa că era goală din nou, pe o altă masă, şi o altă femeie într-un halat roz-pal se ocupa de ea. La prima atingere cu o lofa umedă pe pielea unsă cu o cremă plăcută de culoarea nisipului, Willa scoase un ţipăt.

– Am fost prea aspră? Îmi pare nespus de rău.

– Nu, doar că m-a luat prin surprindere.

– Pielea ta o să fie extrem de mătăsoasă.

Willa închise ochii îngrozită cînd femeia îi frecă şezutul gol.

– Ce naiba e chestia aia pe care o pui pe mine?

– Ah, e exfoliatorul nostru special, *Skin-Nu*. Toate produsele noastre sînt create pe bază de plante şi se găsesc în salonul nostru. Ai o piele extraordinară, coloritul... dar de unde ai toate vînătăile astea?

– De la trasul vieţilor.

– Trasul... ah, lucrezi la o fermă. E interesant, nu? E o afacere de familie?

Will renunţă şi lăsă ca straturile de piele să-i fie îndepărtate.

– Acum, da.

Data următoare cînd Willa o văzu pe Tess, ea, Willa, era din nou întinsă pe spate, din nou goală, dacă nu se punea la socoteală stratul gros de nămol cald care i se întindea încet pe tot corpul. Tess vîrî capul pe uşă, aruncă o privire şi izbucni într-un hohot de rîs.

– O să plăteşti pentru asta, Hollywood.

Dumnezeule, femeia aceea îi ungea ţîţele cu nămol. Ţîţele!

– Greşeşti, Mercy plăteşte deja. Şi niciodată n-ai arătat mai bine.

– Îmi pare rău, doamnă, dar nu aveţi voie aici, îi spuse noua consultantă.

– E-n regulă, sîntem surori, spuse Tess rezemîndu-se de tocul uşii şi părînd să se simtă în largul ei în halatul alb şi papucii de plastic. Peste cinci minute am un masaj facial şi m-am gîndit să trec să văd cum te descurci.

– Stau întinsă pe spate de cînd am venit aici.

– Trebuie neapărat să faci o baie de abur dacă ai timp între tratamente. Ce ai după asta?

– Habar n-am.

– Cred că şi domnişoara Mercy are un masaj facial. Bio-tratamentul de o oră.

– Excelent, zise Tess amintindu-şi. Ei bine, tratament plăcut. Lily se bucură de un masaj complet chiar acum în camera alăturată. Scînceşte de plăcere chiar în clipa asta. Pa.

– Ai venit cu surorile tale, spuse consultanta după ce se închise uşa în urma lui Tess.

– Oarecum.

Femeia zîmbi şi îi unse faţa cu nămol.

– Ce minunat trebuie să fie.

Willa renunţă şi închise ochii.

– Oarecum.

Willa se întoarse la cabană după ora şase, aproape tîrîndu-se, din moment ce picioarele îi erau atît de moi, încît păreau să nu vrea să o susţină. Şi ea ar fi putut să scîncească şi, deşi nu voia să admită, ar fi făcut-o tot de plăcere. Îşi simţea trupul atît de uşor, atît de relaxat

încît mintea nu avea încotro şi trebuia să-i urmeze exemplul.

Poate că baia de abur de un sfert de oră alături de alte cîteva femei goale după ora de masaj fusese puţin cam stînjenitoare. Dar îşi pierduse capul.

– Ah, iată-te, spuse Tess, care tocmai destupa o sticlă de şampanie cînd Willa intră în cabană. Lily şi cu mine tocmai ne hotărîsem să nu te mai aşteptăm.

– Vai, arăţi minunat, exclamă Lily ridicîndu-se de pe canapea şi lovindu-şi palmele una de cealaltă. Pur şi simplu, străluceşti.

– Nu cred că mai pot să mă mişc. Tipul ăla de la masaj, Derrick, cred că mi-a făcut ceva.

– Ai avut un bărbat? întrebă Lily făcînd ochii mari şi ducîndu-se repede să o ajute pe Willa să ajungă la canapea. Pentru un masaj complet.

– Nu aşa trebuia?

– Eu am avut o femeie terapeut la masaj, aşa că am bănuit că...

Tăcu în clipa în care Tess îi dădu un pahar.

– Eu am cerut o femeie pentru tine, Lily, pentru că m-am gîndit că te-ai simţi mai bine, spuse Tess dîndu-i un pahar Willei. Şi am cerut un bărbat pentru Willa, pentru că m-am gîndit că ar fi timpul să înceapă să se obişnuiască să simtă mîinile unui bărbat pe trupul ei, chiar şi în astfel de împrejurări.

– Dacă nu mi-ar fi teamă că mă topesc dacă mă mişc, ţi-aş trage una zdravănă pentru asta.

– Scumpo, ar trebui să-mi mulţumeşti, spuse Tess aşezîndu-se cu paharul în mînă pe braţul canapelei. Deci, a fost grozav sau nu?

Willa sorbi din pahar. Înghiţise atîta apă încît putea să scufunde un vas de război, iar trecerea la şampanie era excelentă.

– Poate, spuse ea sorbind din nou, după care îşi lăsă capul pe spate. Semăna cu Harrison Ford şi mi-a masat picioarele. Dumnezeule! Şi era un loc minunat aici, deasupra omoplaţilor, zise ea cutremurîndu-se. Îşi folosea degetele mari. Avea nişte degete mari incredibile.

– Ştii ce se spune despre degetele mari ale unui bărbat, spuse Tess zîmbind şi, ridicînd paharul, toastă cînd Willa se osteni să deschidă un ochi. Am observat că Ben are nişte... degete mari... foarte... mari.

– Nate nu ţi-e suficient?

– Ba mi-e suficient să mă culc cu Nate. Dar sînt scriitoare şi scriitorii observă amănunte.

– Adam are nişte degete mari minunate.

În clipa în care se auzi spunînd acest lucru, Lily roşi ca focul.

– Am vrut să spun că are nişte mîini frumoase. Adică, sînt foarte...

Rîse uşor şi renunţă.

– Lungi. Mai pot să beau un pahar?

– Sigur, zise Tess punînd repede mîna pe sticlă. Încă vreo două şi poate o să ne spui totul despre minunatele degete lungi ale lui Adam.

– Ah, n-aş putea.

– Mai e o sticlă.

– N-o mai necăji, spuse Willa, însă fără răutate. Nu tuturor le place să se laude cu activitatea din dormitor.

– Ba mi-ar plăcea, zise Lily şi roşi din nou. Mi-ar plăcea să mă laud şi să le spun tuturor pentru că n-am mai simţit niciodată ce simt acum. N-am ştiut niciodată că aş putea.

Deşi nu prea obişnuia să bea, dădu pe gît al doilea pahar aproape imediat.

– Şi Adam e atît de frumos. Nu mă refer numai la

faţă şi la suflet, dar corpul lui. Ah, Doamne!

Îşi apăsă pieptul cu o mînă şi întinse paharul pe care Tess i-l umplu.

– Parcă ar fi sculptat în ambră. E perfect şi mă topesc toată numai privindu-l. Şi e atît de blînd cînd mă atinge. Apoi nu mai e, dar nu-mi pasă pentru că-l doresc, şi el mă doreşte, şi totul devine pasiune, iar eu mă simt atît de puternică încît aş fi în stare să fac dragoste cu el ore în şir, zile în şir. O veşnicie. Uneori, am trei, patru orgasme pînă terminăm, cînd, cu Jesse, dacă aveam unul, şi atunci...

Se întrerupse brusc, clipi şi înghiţi în sec.

– Chiar am spus asta?

Tess oftă îndelung şi bău cu sete.

– Eşti sigură că vrei să te opreşti? Încă puţin şi m-aş fi eliberat şi eu.

– Ah, zise Lily punînd repede paharul jos şi luîndu-şi obrajii în mîini. N-am spus în viaţa mea aşa ceva cuiva. N-am vrut să vă simţiţi jenate.

– Nu ne-am simţit, spuse Willa tulburată ea însăşi şi îi bătu braţul uşor. Cred că e minunat pentru tine şi pentru Adam.

– N-am putut să spun asemenea lucruri cuiva pînă acum, zise Lily cu ochii înotînd în lacrimi. N-am putut să le spun nimănui, în afară de voi două.

– Lily, nu...

– Ba nu, continuă Lily întrerupînd-o pe Tess şi clătinînd din cap. Totul s-a schimbat pentru mine. A început să se schimbe cînd v-am cunoscut pe voi. Eu însămi am început să mă schimb. În ciuda tuturor lucrurilor îngrozitoare care s-au întîmplat, sînt extrem de fericită. L-am găsit pe Adam, v-am găsit pe voi două. Vă iubesc pe toţi atît de mult. Vă iubesc atît de mult. Iertaţi-mă, zise ea apoi şi se duse repede la baie.

Mişcată, Willa rămase unde era şi ascultă cum curgea apa în chiuveta din baie.

– Oare ar trebui ca una din noi să se ducă după ea?

– Nu.

Simţindu-se ea însăşi aproape de lacrimi, Tess îi umplu paharul Willei din nou, după care se aşeză pe canapea lîngă ea. O s-o lăsăm un minut.

Alese îngîndurată un măr perfect din coşul de pe masă.

– Să ştii că are dreptate. Oricît de rele ar fi unele lucruri, se întîmplă o mulţime de altele bune care să echilibreze balanţa.

– Presupun că da, zise Willa privind în pahar, după care se uită la Tess. Bănuiesc că mă bucur că am ajuns să te cunosc. Nu e neapărată nevoie să te şi plac, adăugă ea repede, dar mă bucur că am ajuns să ne cunoaştem reciproc.

Tess zîmbi şi îşi ciocni paharul de al Willei.

– Beau pentru asta.

Capitolul 19

– Care-i sensul? întrebă Willa privindu-şi încruntată unghiile de la picioare, care, în clipa aceea, erau lăcuite cu roz mac de către o pedichiuristă. Nimeni nu le vede în afară de mine, iar eu nu prea dau atenţie unghiilor de la picioare.

– Ceea ce s-a văzut foarte bine, i-o întoarse Tess încîntată de culoarea roşu devastator de pe unghiile ei. Înainte ca Marla să facă minuni, unghiile tale de la picioare arătau de parcă ar fi fost tăiate cu maşina de tuns iarbă.

– Şi?

Willa nu putea suferi faptul că, de fapt, aproape tot procesul îi făcea plăcere, ceea ce includea noua ei preferinţă, masarea picioarelor. Se întoarse spre partea opusă a băncii, unde Lily îşi admira încîntată unghiile pe jumătate lăcuite.

– Crezi că Adam o să se dea în vînt după, ce-i asta..., zise Willa înclinîndu-şi capul ca să citească pe sticluţă, *Roşu calypso?*

– Mă face să mă simt drăguţă, spuse Lily zîmbind şi examinîndu-şi unghiile de la mîini, deja date cu aceeaşi culoare. Matură şi drăguţă, zise ea şi se uită la Tess. Nu ăsta e rostul?

– Exact, spuse Tess bătînd din palme, de parcă, după un curs lung, un elev ar fi înţeles, în sfîrşit, despre ce era vorba, atentă să nu-şi şteargă unghiile. În sfîrşit, cineva cu bun simţ. O femeie deşteaptă nu se dichiseşte pentru un bărbat, ci, mai întîi pentru ea însăşi. Apoi, pentru alte femei, singura specie care remarcă detaliile cu adevărat. Abia la urmă pentru bărbaţii care, dacă o femeie e norocoasă, văd ce trebuie să vadă.

Amuzată, Tess îşi coborî glasul cu o octavă.

– Hmm. Arată bine. Miroase bine. Eu vreau împerechez.

Fu răsplătită cu un chicotit din partea Willei.

– Nu prea ai o părere bună despre bărbaţi, nu-i aşa, Hollywood?

– *Au contraire,* prostuţo, mă gîndesc foarte mult la bărbaţi şi găsesc că, în general, reprezintă o deviere interesantă de la rutina zilnică. Să-l luăm pe Nate, de exemplu.

– Se pare că tu ai făcut-o deja.

– Da, spuse Tess şi zîmbetul îi deveni îngîmfat şi felin. Nathan Torrence, o enigmă, la început. Fermierul cu vorbă tărăgănată, cu diplomă de avocat de la *Yale,* căruia îi plac Keats, tutunul *Drum* şi fraţii Marx. O asemenea combinaţie prezintă şi o provocare şi o ocazie.

Ridică piciorul terminat şi şi-l admiră.

– Îmi plac provocările şi nu ratez niciodată o ocazie. Dar îmi fac unghiile de la picioare pentru că asta mă face să mă simt bine. Dacă îi place şi lui, atunci e grozav.

– Pe mine mă face să mă simt exotică, zise Lily, ca, nu mai ştiu cum o chema pe femeia aceea în sarong. O ştii, cea din filmele vechi alb-negru?

– Dorothy Lamour, îi spuse Tess. Pe urmă, să-l luăm pe Adam, cu totul alt gen de bărbat.

– Zău? întrebă Lily şi, pentru că trecuseră la subiectul ei preferat, deveni mai atentă. Cum?

– Nu o încuraja, Lily. Face pe experta.

– Nu trebuie să fac pe nimic cînd e vorba de bărbaţi, tipo. Deci, Adam. Serios, solid şi, totuşi, puţin misterios. Probabil cel mai superb bărbat pe care l-am văzut în scurta mea, dar ilustra, carieră de urmărit bărbaţi, care are o, singurul cuvînt care mi se pare potrivit e „bunătate", care radiază din ochii lui nemaipomeniţi.

– Ochii lui, zise Lily oftînd, ceea ce o făcu pe Willa să-şi dea ochii peste cap.

– Dar..., continuă Tess, aceasta nu-l face să fie plictisitor, aşa cum face bunătatea uneori, pentru că mai există şi o pasiune care clocește mocnit, o pasiune controlată. Iar, în ceea ce te priveşte, Lily, ai putea să te razi în cap şi să-ţi vopseşti faţa în roşu calypso, că el tot te-ar adora.

– Mă iubeşte, zise Lily schiţînd un zîmbet prostesc.

– Da, aşa e. Te consideră cea mai frumoasă femeie din lume şi, chiar dacă te-ai trezi într-o dimineaţă şi ai descoperi că o vrăjitoare rea te-a transformat într-o babornită, el te-ar considera tot cea mai frumoasă femeie din lume, pentru că vede dincolo de aspectul fizic, îl apreciază, dar vede ce este în interiorul tău. De aceea cred că eşti cea mai norocoasă femeie din lume.

– Poate că nu-i o idee chiar atît de rea pentru o scenaristă de la Hollywood, zise Willa.

– Ah, stai că n-am terminat. Trebuie să încheiem triada, zise Tess lăsîndu-se pe spate, încîntată de sine. Ben McKinnon.

– Să nu începi, spuse Willa.

– E evident că-ţi ard călcîiele după el. Stăm aici puţin să ne uscăm, le zise ea pedichiuristelor, după

care întinse mîna spre paharul de apă minerală. O femeie ar trebui să fie moartă de două săptămîni ca să nu i-o ia pulsul razna pentru Ben McKinnon.

– Ţie cît ţi-a luat-o razna?

Încîntată de reacţie, Tess roti leneş un umăr.

– Eu am pe cineva. Dacă n-ar fi avut... Oricum, nu sînt moartă de două săptămîni.

– Asta s-ar putea aranja.

– Nu, nu te ridica, o să-ţi strici unghiile, spuse Tess apucînd-o de braţ pe Willa. Deci, să ne-ntoarcem la Ben, sexualitatea lui e cît se poate de clară, precedîndu-l cu aproape jumătate de metru. Sex pur şi clocotitor într-un singur bărbat. Îl priveşti cum călăreşte un cal şi ştii că ar călări o femeie cu aceeaşi putere. De asemenea, e inteligent, loial, sincer şi arată superb în *Levi's*. Ca expertă în asemenea chestiuni trebuie să recunosc că Ben McKinnon are cel mai splendid fund în blugi din zonă. O deviere deloc rea, încheie ea sorbind puţină apă, de la rutina zilnică.

– Nu ştiu de ce te uiţi la fundul lui cînd ai deja un tip, bombăni Willa.

– Pentru că e un fund superb şi eu am o vedere excelentă, zise Tess trecîndu-şi limba peste dinţi. Bineînţeles că o femeie ar trebui să fie destul de curajoasă, destul de puternică şi destul de deşteaptă ca să i se potrivească.

Aşa, îşi spuse Tess văzînd-o pe Willa posomorîtă, provocarea e făcută, Ben. Ăsta e cel mai bun ajutor pe care pot să ţi-l dau.

Abia cînd ajunse înapoi la Mercy şi îşi despachetă bagajul, Willa îşi dădu seama că, în ultimele douăzeci şi patru de ore, nu se gîndise deloc la fermă, la probleme, la responsabilităţi. Şi, acum, cînd realiză acest lucru, fu

cuprinsă de un sentiment de vinovăţie, realizînd că ar fi fost atît de uşor să lase totul în urmă şi să se cufunde în plăcere.

Ca şi cum ar fi intrat într-o realitate paralelă, îşi spuse ea şi se strîmbă cînd răsturnă cutiile aurii pe pat. Ceea ce ar fi putut explica motivul pentru care nu se împotrivise cînd Tess şi Lily o îndemnaseră să cumpere creme, loţiuni, parfumuri şi şampon.

Dumnezeule mare, sute de dolari pe prostii feminine pe care mai mult ca sigur că nici nu avea să-şi amintească să le folosească.

Aşa că avea să i le dea pe toate lui Bess, hotărî ea, împreună cu săpunurile şi spumantul de baie pe care i le cumpărase.

În orice caz, se simţea bine din nou în blugi, îşi spuse ea îmbrăcîndu-i. Se simţi şi mai bine cînd Adam îi spuse că nu se întîmplase absolut nimic în weekend. Oamenii începeau să se relaxeze din nou, deşi tot se mai făcea de pază douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Sezonul tragerii viţeilor se apropia de sfîrşit, iar calendarul insista că primăvara era aproape.

N-ai fi zis, îşi spuse ea ducîndu-se la fereastră. Frigul care venea dinspre Canada era la fel de groaznic ca o bătrînă bolnavă de gută. Nu mai ningea şi pentru asta era recunoscătoare. Totuşi, Willa cunoştea capriciile lunilor martie şi aprilie. Realitatea primăverii rămînea la fel de departe ca luna.

Şi tînjea după ea.

Lucru care o surprindea, de asemenea. În mod normal, îi plăceau toate anotimpurile. Iarna se muncea mult, era adevărat, dar erau şi momente de odihnă. Atît pentru pămînt, cît şi pentru oameni.

Primăvara era anotimpul renaşterii şi al bucuriei, dar era, de asemenea, şi o perioadă a noroaielor, secetei

sau ploilor interminabile, a durerilor de muşchi, a semănăturilor, o perioadă în care vitele trebuiau separate şi duse la păşuni.

Dar dorea nespus de mult să vină mai repede, tînjea să vadă măcar un mugure înflorind; dafinul răsărind miraculos în pădurea din ce în ce mai deasă; căldăruşa sălbatică în vîrful muntelui.

Clătină din cap uluită de sine şi se depărtă de fereastră. De cînd începuse să viseze la flori?

Numai Tess era de vină, îşi spuse ea. Cu discuţiile ei despre idile, sex şi bărbaţi. Era firesc să se gîndească la flori şi primăvară, anotimpul împerecherii.

Chicotind, se uită la cutiile aurii împrăştiate pe pat. Ce erau acelea dacă nu ademeniri pentru împerechere? îşi spuse ea.

Auzind paşi, strigă în timp ce strîngea cutiile.

– Bess? Ai un minut? Ţi-am adus cîteva lucruri care s-ar putea să-ţi placă. Nu ştiu de ce...

Tăcu brusc în clipa în care Ben, nu Bess, îşi făcu apariţia în cameră.

– Ce naiba cauţi aici? Nu ştii să baţi la uşă?

– Am bătut. Mi-a deschis Bess, spuse el şi ridică din sprîncene, iar în ochi îi apăru un licăr apreciativ. Hei, Willa, uită-te la tine.

Ea se bucură că apucase să-şi pună blugii, deşi era foarte conştientă că nu avea cămaşă, ci doar un maieu de mătase. Sfîrcurile i se întăriră trădătoare chiar în clipa în care apucă repede cămaşa de flanel pe care o aruncase mai devreme.

– Nici n-a trecut o oră de cînd am venit acasă, se plînse ea punîndu-şi cămaşa furioasă, că tu îmi şi apari în faţă. Să ştii că n-am timp de pălăvrăgeală sau de discuţii despre rapoarte. Am pierdut deja un întreg weekend.

– Nu mi se pare să fi pierdut ceva.

Fu dezamăgit cînd ea îşi încheie cămaşa, dar îl intrigară degetele acelea grăbite care făcură acest lucru. Ar fi vrut nespus de mult să le vadă acţionînd invers.

– Arăţi foarte bine, spuse el apropiindu-se. Odihnită. Drăguţă, zise el apoi atingîndu-i cîrlionţii care îi cădeau pe umeri. Sexy. M-am îngrozit cînd mi-a povestit Nate unde v-aţi dus. M-am gîndit că o să vii cu faţa modificată complet şi cu părul tăiat ca al manechinelor de la New York care vor să arate ca nişte adolescenţi. De ce crezi că or vrea asta?

– Habar n-am.

– Cum au reuşit să-ţi pună părul pe bigudiuri?

– Dacă le dai destui bani, fac orice, spuse ea dîndu-şi părul în spate, puţin stînjenită din cauza cîrlionţilor. Ce vrei, Ben, să stăm aici şi să discutăm despre saloane de frumuseţe?

– Hmm?

A naibii chestie, îşi spuse el jucîndu-se iarăşi cu părul ei. Toţi cîrlionţii ăia şi era tot moale ca un puf.

– Îmi place. Îmi dă idei.

Ea pricepu imediat la ce se referea şi se depărtă strategic.

– Nu sînt decît nişte cîrlionţi.

– Îmi place părul cîrlionţat, spuse el zîmbind larg şi se duse spre ea, făcînd-o, astfel, să se apropie de perete. Îmi place şi cînd e drept şi ţi se leagănă pe spate sau cînd ţi-l strîngi în coadă.

Ea cunoştea destul de bine mărimea propriei camere, aşa încît ştia că, din doi paşi, ajungea lîngă perete. Aşa că rămase pe loc.

– Ce vrei, de fapt?

– Ai o memorie chiar atît de slabă? o întrebă el prinzînd-o în braţe, bucuros că încetase să se retragă.

N-aş fi crezut că, după cîteva zile petrecute departe de locul ăsta, ai putea să uiţi unde am rămas. Linişteşte-te, Willa, îi spuse el răbdător cînd ea ridică braţele pentru a-l împinge. Nu vreau decît să te sărut.

– Şi dacă nu vreau s-o faci?

– Atunci, spune „la-ţi mîinile de pe mine, Ben McKinnon".

– la-ţi...

Atît apucă să spună înainte ca el să o întrerupă. Şi buzele lui erau lacome, deloc răbdătoare, cum îi fusese vocea. Braţele o strînseră posesiv, tăindu-i răsuflarea, făcînd-o să întredeschidă gura pentru a trage aer...

Imediat gura îi fu invadată de limba lui agilă.

Parcă ar fi înghiţit-o, îşi spuse ea ameţită. Parcă era mîncată de vie cu o lăcomie care aţîţa lăcomia. Inimile băteau cu putere. A lui, îşi dădu ea seama, dar şi a ei. Bătea năvalnic. Primejdios de repede. Dacă aveau să continue să călărească în acel ritm, se întrebă ea, cît de curînd aveau să zboare din şa unul din ei sau amîndoi.

– Mi-a fost dor de tine.

O spuse atît de încet, în timp ce buzele lui o sărutau pe gît, încît ea avu impresia că i se păruse.

Îi fusese dor de ea? Să fi fost posibil?

Buzele lui urcară din nou, pe o latură a gîtului ei, pe după ureche, ameţind-o şi făcînd-o să se înmoaie pe dinăuntru.

– Miroşi bine, murmură el.

Ea îşi aminti că îi spusese că arată bine şi genunchii începură să-i tremure. Mirosea bine. Oare însemna că vedea ceea ce era de văzut? Şi ceea ce urma.... Se gîndi la remarca cinică a lui Tess şi înghiţi în sec.

– Stai puţin. Opreşte-te.

N-ar fi putut să împingă nici măcar un morman de fulgi, cu atît mai puţin un bărbat excitat, dar cînd îi auzi

vocea slabă, el schimbă tonul.

– Bine, spuse el continuînd să o ţină în braţe, dar nu foarte strîns, mîngîind-o pe spate pentru a o linişti.

Îşi dădu seama că ea tremura şi se înjură pentru asta. Inocentă, inocentă, îşi repetă el în gînd, pînă cînd răsuflarea îi reveni la normal.

Nu voise decît să o guste puţin, nu să o înghită lacom ca un nebun. Dar zilele, săptămînile, la naiba, anii de frustrări şi de dorinţă, recunoscu el, clocoteau şi ameninţau să erupă.

Iar ceea ce ar fi vrut să facă, ceea ce visa să-i facă în acea cameră, în acel pat, nu era deloc cum ar fi trebuit să iniţieze un bărbat civilizat o virgină.

– Iartă-mă, spuse el dîndu-se puţin înapoi pentru a-i vedea chipul.

Teama, deruta şi dorinţa dansau în ochii ei. S-ar fi putut descurca şi fără teamă.

– N-am vrut să te sperii, Will. Am uitat de mine pentru o clipă, spuse el şi, pentru a alunga din tensiune, dădu un bobîrnac unui cîrlionţ. Părul ăsta trebuie să fi fost de vină.

Îşi dădu seama că îi părea rău. Şi mai era ceva în ochii lui. Nu putea fi dragoste, nu din partea lui, dar ea era sigură că era ceva mai mult decît o dorinţă trupească. Poate, îşi spuse ea şi zîmbi uşor, poate că era afecţiune.

– E-n regulă. Bănuiesc că şi eu am uitat de mine o clipă. Probabil că de vină a fost felul cum m-ai înghiţit ca pe un whisky de calitate foarte bună.

– Ai tendinţa să fii la fel de ameţitoare, şopti el.

– Da?

Acel răspuns uluit şi plin de feminitate îi înfierbîntă sîngele din nou.

– Nu mă provoca iarăşi. De fapt, am venit să-ţi spun

că mă duc pe munte cu Adam să aruncăm o privire. Zack a spus că trecătoarea din partea de nord e blocată de zăpadă. I s-a părut că nişte vînători îţi folosesc cabana.

– Ce l-a făcut să i se pară?

– În timpul unui zbor a zărit nişte urme şi alte lucruri, spuse el evaziv. N-ar fi prima oară, dar dacă tot vreau să văd cît de rău e blocată trecătoarea, m-am gîndit să trec cu Adam să verificăm.

– Merg şi eu cu voi. Sînt gata într-un sfert de oră.

– O să plecăm tîrziu. S-ar putea să nu ne întoarcem în seara asta. O să luăm legătura cu ferma prin radio, de la cabană.

– Vin şi eu. Spune-i lui Adam să pună şaua pe Moon pînă mă pregătesc.

Se simţea bine călărind. Era bine să fie din nou în şa, în aerul care se răcea pe măsură ce urcau. Moon mergea uşor prin zăpadă şi se părea că şi ei îi făcea plăcere. Scotea abur din gură cînd respira şi harnaşamentul îi zdrăngănea.

Soarele strălucea puternic făcînd să sclipească zăpada neatinsă şi copacii încărcaţi de omăt. Acolo sus, primăvara venea tîrziu şi nu dura mai mult de un moment nepreţuit.

Ţipătul unui şoim răsună în liniştea din jur şi ea văzu urme de căprioare, de alt vînat şi de animale de pradă care trăiau prin munţi. Poate că îi plăcuse weekend-ul de răsfăţ, dar aceea era lumea ei. Cu cît urca mai mult, cu atît era mai bucuroasă că se întorsese.

– Pari încîntată de tine însăţi, spuse Ben mergînd în stînga ei şi studiindu-i chipul. Ce ţi-au făcut în staţiunea aia?

– Tot felul de lucruri. Lucruri minunate, zise ea

înclinîndu-şi capul şi aruncîndu-i un zîmbet. M-au uns. Peste tot.

– Nu mai spune, zise el simţind nişte zvîcnituri plăcute în zona inferioară a trupului. Peste tot chiar?

– Exact. Am fost unsă, ceruită şi lustruită. A fost foarte plăcut. Ţi s-a dat vreodată cu ulei de cocos pe tot trupul, Ben?

Zvîcniturile deveniră şi mai intense.

– Te oferi cumva?

– Îţi spun. La sfîrşitul zilei, tipul ăsta masa...

– Tip? exlcamă el deodată şi tonul ridicat al vocii lui îl făcu pe Charlie să se întorcă repede din misiunea sa de recunoaştere şi să schelălăie. Ce tip?

– Care mi-a făcut masaj.

– Ai dat voie unui tip să te...

– Bineînţeles, zise ea şi, mulţumită de reacţie, se întoarse spre Adam. Licărul din privirea acestuia o asigură că fratele ei ştia ce urmărea ea.

– Lily a făcut ceva numit aromaterapie. Mi s-a părut ceva foarte asemănător cu ceea ce poporul mamei noastre face de secole întregi. Folosind ierburi şi arome pentru a relaxa mintea şi trupul. Acum le dau nişte denumiri moderne şi te jupoaie de bani.

– Albii, spuse Adam zîmbind. Caută mereu să obţină un profit de pe urma naturii.

– Aşa mi-am zis şi eu. De fapt, am întrebat-o pe terapeuta lui Lily de ce....

– Terapeută? o întrerupse Ben. Lily a avut o femeie care i-a făcut masaj?

– Exact. Şi am întrebat-o de ce credea ea că semenii ei făceau toate acele tratamente cînd indienii au folosit nămolul, plantele şi uleiurile înainte ca albii să se apropie la o mie de mile de Stîncoşi.

– Cum se face că Lily a avut o maseuză şi tu nu?

Willa îi aruncă o privire lui Ben.

– Lily e ruşinoasă. Oricum, unele tratamente au părut foarte importante. Iar uleiurile sau cremele nu se deosebeau prea mult de ceea ce prepara bunica noastră.

– Dar le pun în sticluţe frumoase şi zic că sînt invenţiile lor, adăugă Adam.

Ben ştia cînd era jucat şi se mişcă nervos în şa.

– Te-au uns şi cu grăsime de urs?

Willa îşi reţinu un zîmbet.

– De fapt, le-am sugerat să se gîndească la asta. Ar trebui să-i spui lui Shelly să-şi petreacă un weekend acolo după ce o să înţarce fetiţa. Spune-i să întrebe de Derrick. A fost nemaipomenit.

Adam tuşi uşor, după care îi dădu pinteni calului şi o luă înainte urmat de Charlie.

– Deci l-ai lăsat pe acest Derrick să te vadă goală?

– E un profesionist, spuse ea dîndu-şi părul cîrlionţat pe spate. Mă gîndesc la nişte şedinţe regulate de masaj. Sînt foarte... relaxante.

– Sînt convins, spuse Ben şi o apucă de braţ, încetinind mersul ambilor cai. Am o singură întrebare.

– Care?

– Încerci să mă faci să turbez?

– Poate.

El încuviinţă.

– Pentru că-ţi închipui că eşti în siguranţă aici şi Adam e puţin mai în faţă.

Ea nu-şi mai putu reţine zîmbetul.

– Poate.

– Mai gîndeşte-te, spuse Ben şi, mişcîndu-se repede, o trase spre el şi o sărută apăsat.

Cînd o lăsă să se smulgă din braţele lui, pentru a-şi potoli calul, el zîmbi.

– O să-mi cumpăr nişte ulei de cocos şi o să vedem cum arăţi unsă cu el.

Inima ei bătu cu putere, dar se linişti încetul cu încetul.

– Poate, zise ea din nou, şi îşi îndemnă iapa să meargă la trap.

Împuşcătura răsună asurzitor. Prea aproape, atît avu Willa timp să gîndească înainte să vadă calul lui Adam ridicîndu-se pé picioarele din spate, cît pe ce să-l răstoarne.

– Idioţii, spuse ea printre dinţi. Idioţi de orăşeni...

– Adăpósteşte-te, îi strigă Ben trăgînd-o din şa şi folosindu-şi calul ca scut.

Îşi scoase puşca într-o secundă afundîndu-se în zăpadă pînă la genunchi.

– Ascunde-te printre copaci şi stai jos.

Dar ea văzu că mîneca lui Adam era pătată de sînge şi o rupse la fugă spre fratele ei fără să se mai gîndească să se ascundă. Ben înjură violent trîntind-o la pămînt şi apărînd-o cu trupul lui cînd o altă împuşcătură sfîşie liniştea munţilor.

Ea se zbătu, se arcui şi zgîrie zăpada cu unghiile. Groaza era ca o ceaţă fierbinte şi roşiatică.

– Adam e rănit. Dă-mi drumul.

– Stai jos, spuse Ben cu faţa foarte aproape de a ei şi cu o voce rece şi calmă, ţinînd-o sub el.

Charlie lătra asurzitor, tremurînd în aşteptarea comenzii de a porni în urmărire. Se potoli doar cînd Ben îi dădu cu severitate comanda de a sta pe loc.

Continuînd să o acopere pe Willa, Ben se uită la Adam care se tîra spre ei.

– Cît e de rău?

– Nu ştiu.

Durerea îi străpungea braţul pînă la umăr.

– Cred că a luat mai mult din cojoc decît din mine. Will, sper că nu eşti rănită, nu? o întrebă el frecîndu-i faţa cu mănuşa plină de zăpadă. Will?

– Nu. Tu sîngerezi.

– E-n regulă. N-a ţintit bine.

Ea închise ochii un moment, impunîndu-şi să se liniştească.

– A fost intenţionat. N-a fost un vînător idiot.

– Trebuie să fi avut o puşcă de distanţă, murmură Ben ridicîndu-şi capul pentru a se uita printre copaci, în sus şi mîngîind cîinele uşor pentru a-l calma. Nu văd absolut nimic. Dacă ţinem cont de direcţia din care a tras, probabil că s-a adăpostit acolo sus, printre stînci.

– Cu multă acoperire, spuse Willa forţîndu-se să respire încet. Nu putem ajunge la el.

Puteai conta pe Willa că avea să se gîndească în primul rînd să atace, îşi spuse Ben, după care se dădu la o parte de pe ea, pregătindu-şi arma.

– Sîntem aproape de cabană. Tu şi Willa duceţi-vă acolo, adăpostindu-vă pe după copaci. Eu o să-i atrag atenţia aici.

– Pe naiba. N-o să te las aici, exclamă Willa încercînd să se ridice, dar Ben o trînti iar la pămînt.

În cele cîteva secunde în care privise în ochii lui Adam, bărbaţii căzură de acord asupra felului în care aveau să procedeze.

– Adam pierde sînge, spuse Ben încet. Trebuie să i se acorde ajutor. Du-l la cabană, Will. O să vin imediat în urma voastră.

– Putem opune rezistenţă din cabană dacă o să fim nevoiţi, zise Adam forţîndu-se să ignore durerea. Ben, te putem acoperi de acolo. Cînd o să auzi focul tras de noi, să porneşti.

Ben încuviinţă.

– Cînd o să ajung la stîncile alea unde obişnuiam să facem fortăreaţa o să trag. Aşa o să aveţi destul timp să ajungeţi la cabană. Apoi să mai trageţi o dată ca să ştiu că aţi ajuns cu bine.

Acum trebuia să aleagă între cei doi bărbaţi, îşi dădu seama Willa. Sîngele care păta zăpada nu îi dădu de ales.

– Să nu faci vreo prostie, spuse ea şi, luîndu-i faţa lui Ben în mîini, îl sărută apăsat. Nu-mi plac eroii.

Mergînd pe vine, ea apucă frîul lui Moon.

– Poţi să încaleci? îl întrebă apoi pe Adam.

– Da. Nu te depărta de copaci, Willa. O să mergem repede, zise el şi, aruncîndu-i încă o privire lui Ben, Adam se săltă în şa. Dă-i drumul.

Ea nu mai avu timp să privească înapoi. Dar avea să ţină minte, ştia că avea să ţină minte întotdeauna, cum Ben rămăsese singur îngenuncheat în zăpadă, cu faţa ascunsă de copaci şi cu puşca pe umăr.

Minţise, îşi spuse ea cînd îl auzi trăgînd o dată, de două ori, de trei ori. Era nebună după eroi.

– Nu se aude nici un foc de răspuns, strigă ea cînd se adăposti împreună cu Adam în spatele unor stînci. Poate a plecat.

Sau poate aşteaptă, îşi spuse Adam, dar nu zise nimic cu glas tare cînd Willa îşi scoase puşca şi trase şase gloanţe.

– N-o să păţească nimic, nu-i aşa? Dacă individul încearcă să dea roată şi...

– Nimeni nu cunoştea zona mai bine ca Ben, zise el repede.

Nu se gîndea decît la faptul că îşi lăsase fratele în urmă. Pentru că nu putea face altceva.

– Trebuie să continuăm să mergem, Willa. Îl putem acoperi mai bine din cabană.

Ea nu îl putea contrazice cînd era îngrozitor de palid, cînd cabana cu căldura şi proviziile medicale era la numai cîteva minute distanţă. Dar ştia ceea ce nici unul din ei nu rostise cu glas tare: Pe ultimii cincizeci de iarzi nu aveau nici o acoperire. Ca să poată ajunge înăuntru, trebuiau să călărească în cîmp deschis.

Soarele strălucea, zăpada era orbitoare. Nu avea nici o îndoială că se vedeau în tot acel alb la fel de bine ca nişte căprioare pe pajişte. În depărtare auzi zgomotul pe care îl făcea apa curgînd peste gheaţă şi stînci şi, mai aproape, zgomotul propriei respiraţii.

Stînci şi cioturi de copaci răsăreau pe neaşteptate din zăpadă. Ea călărea cu puşca în mînă, aşteptîndu-se ca, în orice clipă, să-i apară în faţă un individ înarmat. Deasupra, un vultur dădea roată şi ţipa triumfător. Ea număra secundele după propriile bătăi ale inimii şi îşi muşcă buzele cînd auzi ecoul împuşcăturii lui Ben.

– A ajuns la grupul de stînci.

Ea putea vedea cabana acum, acea construcţie solidă din lemn pe terenul stîncos. Înăuntru aveau să fie în siguranţă, îşi spuse ea. Întîi avea să se ocupe de Adam şi, apoi, avea să ceară ajutor prin radio. Adăpost.

– Ceva nu e în regulă, se auzi ea spunînd înainte să-i fie complet limpede.

O imagine neclară, un puzzle din care lipseau nişte bucăţi.

– Cineva a făcut potecă prin zăpadă, zise ea încet. Şi sînt urme, adăugă apoi şi trase adînd aer în piept. Mai simt încă miros de fum.

Nu se vedea nici un firicel de fum ieşind pe coş, dar ea simţea un iz vag de fum în atmosferă.

– Simţi?

– Ce? întrebă Adam scuturînd din cap şi chinuindu-se să nu-şi piardă cunoştinţa. Nu, eu...

Lumea continua să se întunece în jurul lui. Acum nu îşi mai simţea braţul, şi nici măcar durerea.

– Nu-i nimic.

Acţionînd instinctiv, Willa vîrî puşca înapoi şi apucă hăţurile calului lui Adam cu mîna care îi rămăsese liberă. Cîmp deschis sau nu, trebuiau să se mişte repede înainte ca el să mai piardă prea mult sînge.

– Mai avem puţin. Rezistă. Ţine-te de oblînc.

– Ce?

– Ţine-te de oblînc. Uită-te la mine, strigă ea atît de tare, încît privirea lui se limpezi o clipă. Ţine-te bine.

O îmboldi pe Moon să pornească în galop, strigînd ca să-l facă şi pe calul lui Adam să ţină pasul. Dacă Adam avea să cadă înainte să ajungă la adăpost, era pregătită să sară din şa şi să-l tîrască, dacă era nevoie, dînd drumul cailor.

Ieşiră în plin soare. Zăpada ţîşnea de sub copitele cailor care alergau. Călărea ţinîndu-se dreaptă în şa, apărîndu-şi fratele cu propriul trup. Fiecare muşchi era pregătit pentru şocul pătrunderii unui glonţ în carne.

În loc să apuce pe poteca eliberată de zăpadă, ea conduse caii spre partea de sud a cabanei. Nu se relaxă nici atunci cînd umbra clădirii căzu asupra lor. Criminalul putea fi oriunde acum. Îşi scoase puşca, sări din şa şi apoi se chinui să meargă prin zăpada care îi ajungea aproape pînă la brîu pînă la Adam, care se clătina.

– Să nu-mi leşini acum, îi spuse ea răsuflînd greu şi luptîndu-se să-l susţină.

Îi simţea sîngele cald pe mîini.

– A naibii să fiu dacă o să te car în braţe.

– Iartă-mă. La naiba. Lasă-mă o secundă.

Avea nevoie de toată puterea de concentrare ca să-şi alunge ameţeala. Vederea îi era neclară, dar încă

putea să vadă. Şi încă mai putea să gîndească. Suficient pentru a şti că nu aveau să fie în siguranţă decît după ce intrau în cabană. Şi chiar şi atunci...

– Du-te înăuntru şi trage un foc ca să-l anunţăm pe Ben. Aduc eu harnaşamentele.

– Lasă-le naibii de harnaşamente, zise Willa şi îl propti de ea trăgîndu-l spre uşă.

Prea cald, îşi spuse ea în clipa în care trecu pragul. Trăgîndu-l pe Adam spre un pat, aruncă o privire căminului. Nu conţinea nimic în afară de cenuşă şi bucăţi de lemn ars, dar ea simţea mirosul vag al unui foc făcut recent.

– Întinde-te. Stai puţin, zise ea şi, ducîndu-se repede la uşă, trase de trei ori pentru a-l înştiinţa pe Ben, după care închise uşa. O să vină şi el curînd, spuse ea sperînd să fie aşa. Trebuie să-ţi scot cojocul.

Să oprească sîngerarea, să facă focul, să cureţe rana, să ia legătura prin radio cu ferma, să-şi facă griji pentru Ben.

– N-am fost de prea mare ajutor, zise Adam cînd ea îi scoase cojocul.

– Data viitoare cînd o să fiu rănită eu, poţi să fii tu tare, zise ea reţinîndu-şi un geamăt cînd văzu sîngele care îi îmbibase mîneca de la cămaşă de la umăr pînă la încheietură. Te doare? Cît de tare?

– Amorţit, zise el şi privi rana cu un ochi obosit şi obiectiv. Cred că a ieşit pe partea cealaltă. Nu cred că-i chiar aşa rău. Aş fi pierdut mai mult sînge dacă n-ar fi fost atît de frig.

Ar fi pierdut mai puţin sînge, dacă n-ar fi fost nevoiţi să gonească aşa ca nişte nebuni, îşi spuse Willa sfîşiind-i mîneca.

I-o sfîşie şi pe cea a flanelei de corp şi simţi că i se face rău cînd văzu rana.

– Întîi o s-o leg ca să opresc sîngele, zise ea scoţîndu-şi eşarfa. O să fac puţină căldură şi, pe urmă, o s-o curăţăm şi o să vedem care e problema.

– Verifică ferestrele, îi spuse el acoperindu-i mîna cu mîna lui. Reîncarcă-ţi puşca.

– Nu-ţi face griji, spuse ea strîngîndu-i braţul cu eşarfa. Întinde-te pînă nu leşini. Începi să arăţi ca o faţă palidă.

Îl înveli cu o pătură şi se duse la lada de lemne. Observă că era aproape goală şi inima începu să-i bată cu putere. Aşeză lemnele şi aprinse focul cu mîini tremurătoare.

Trusa de prim-ajutor era în dulapul de deasupra chiuvetei. Punînd-o pe dulap, o deschise pentru a se convinge că era dotată cu tot ce trebuia. Răsuflînd oarecum uşurată, se lăsă pe vine pentru a lua pansament din dulapul de dedesubt şi dădu la o parte cutiile de prafuri de curăţat.

Deodată, simţi că îi vine să verse.

Găleata care stătea de obicei sub chiuvetă era la locul ei. Dar era plină vîrf cu cîrpe şi prosoape ţepene. Iar ruginiul de care erau toate murdare era sînge. Sînge vechi, îşi spuse ea întinzînd mîna cu teamă. Mult prea mult sînge ca să fi rezultat în urma unui mic accident de bucătărie.

Prea mult sînge ca să însemne altceva decît moarte.

– Will? zise Adam încercînd să se ridice în capul oaselor. Ce e?

– Nimic, spuse ea închizînd dulapul. Un şoarece. M-a speriat puţin. Nu găsesc pansament.

Înainte să se întoarcă îşi alungă repulsia de pe chip.

– O să folosim cămaşa ta.

Clăti un lighean în chiuvetă şi apoi îl umplu cu apă caldă.

– Ar trebui să spun că o să mă doară mai mult decît pe tine, dar n-ar fi adevărat.

Puse ligheanul şi trusa lîngă el, după care se duse la baie să aducă prosoape curate. Găsi unul, numai unul, şi îşi permise să-şi rezeme fruntea umedă de perete.

Cînd se întoarse, îl găsi pe Adam clătinîndu-se lîngă fereastră.

– Ce naiba faci? strigă ea trăgîndu-l înapoi în pat.

– Nu pot să las garda jos încă. Will, trebuie să luăm legătura cu ferma.

Avea un zumzet în urechi şi scutură din cap ca să-l alunge.

– Trebuie să-i anunţăm. El ar putea să se ducă acolo.

– Toată lumea de la fermă e bine, spuse ea desfăcînd eşarfa şi începînd să cureţe rana. O să sun imediat cum termin cu tine. Nu te mai certa cu mine, spuse ea cu o voce puţin tremurătoare. Ştii foarte bine că nu prea suport sîngele, iar asta e prima rană de glonţ de care trebuie să mă ocup. Nu-mi îngreuna şi mai mult situaţia.

– Te descurci foarte bine. La naiba, şuieră el printre dinţi. Am simţit.

– Asta probabil că e bine, nu? Se pare că a intrat pe-aici, chiar sub umăr, zise ea şi i se făcu greaţă, dar o ignoră. Şi a ieşit prin spate.

Carnea era sfîşiată şi încă mai sîngera.

– Cred că ai pierdut ceva sînge, dar acum nu mai curge aşa tare. Nu cred c-a atins osul. Nu cred, spuse ea muşcîndu-şi buzele cînd deschise sticla de spirt. O să te usture îngrozitor.

– Adu-ţi aminte că indienii suportă durerea cu stoicism. Dumnezeule! strigă el odată şi tresări, iar ochii

i se umeziră cînd dezinfectantul pătrunse în rană.

– Da, mi-aduc aminte, zise ea încercînd să rîdă uşor şi aproape că suspină. Dă-i drumul şi ţipă cît vrei.

– E-n regulă, spuse el.

Capul îi vuia şi îi era rău de la stomac. Simţea cum îi apăreau broboanele de sudoare pe piele.

– Termină odată.

– Ar fi trebuit să-ţi dau mai întîi nişte pastile contra durerii, spuse ea şi era la fel de albă la faţă ca el acum.

Vorbi repede şi aiurea numai ca să nu ţipe nici ea, nici el. Lacrimile îi şiroiau pe obraji.

– Oricum, nu ştiu dacă avem altceva în afară de aspirină. E curată, Adam, pare curată. O s-o ung cu chestia asta şi pe urmă o s-o bandajez.

– Slavă Domnului!

Asudară amîndoi pînă cînd se termină totul şi apoi oftară profund, uitîndu-se unul la celălalt. Erau albi ca varul şi transpiraţi. Adam fu primul care zîmbi.

– După părerea mea, nici unul din noi nu s-a descurcat rău, ţinînd cont că, pentru amîndoi a fost prima rană de glonţ.

– Nu trebuie să spui cuiva că am plîns.

– Nu trebuie să spui cuiva că am ţipat.

Ea îşi şterse faţa umedă şi apoi i-o şterse pe a lui.

– S-a făcut. Acum stai liniştit şi eu...

Se întrerupse brusc şi îşi lipi faţa de piciorul lui.

– Oh, Doamne, Adam, unde o fi Ben? Unde o fi Ben? Ar fi trebuit să ajungă.

– Nu-ţi face griji, zise el mîngîindu-i părul, dar privirea îi era aţintită asupra uşii. O să ajungă el. O să luăm legătura cu ferma, o să chemăm poliţia.

– Bine, spuse ea trăgîndu-şi nasul şi înălţîndu-şi capul. Mă duc chiar acum. Stai liniştit aici. Trebuie să-ţi recapeţi forţele.

Se ridică şi se duse la radio, deschizîndu-l, dar nu auzi nici un zgomot cunoscut, nici un bîzîit, nu văzu nici o lumină.

– E mort, spuse ea şi în vocea ei răzbătu groaza.

După ce se uită cu mai multă atenţie, îi veni rău.

– Cineva a scos firele. Radioul e mort.

Trîntind microfonul, traversă repede încăperea şi îşi luă puşca.

– Ţine asta, îi spuse ea punîndu-i arma pe genunchi. O s-o iau pe a ta.

– Ce naiba vrei să faci?

Ea îşi luă pălăria şi îşi puse fularul.

– Mă duc după Ben.

– Pe naiba.

– Mă duc după Ben, repetă ea. Şi tu nu eşti în stare să mă opreşti.

Privind-o în ochi, el se ridică încercînd să se ţină pe picioare.

– Ah, ba sînt.

Acel lucru era îndoielnic, dar exact în clipa aceea, amîndoi auziră un tropot înăbuşit de copite pe zăpadă. Neînarmată, Willa se repezi la uşă şi o deschise. Urmată de Adam doar la cîţiva paşi, o rupse la fugă afară. Genunchii nu i se înmuiară decît în clipa în care Ben descălecă.

– Unde naiba ai fost? Ar fi trebuit să vii imediat în urma noastră. Noi am ajuns de aproape jumătate de oră.

– M-am învîrtit pe-aici. Am găsit nişte urme, dar... Hei!

Se feri de pumnul pe care ea intenţionase să i-l dea în faţă, dar de cel din burtă nu scăpă.

– Dumnezeule, Will, ai înnebunit? Ce...

Se întrerupse, însă, cînd ea i se aruncă de gît.

– Femeile, mormăi el cu faţa ascunsă în părul ei. Cum te simţi? îl întrebă apoi pe Adam.

– M-am simţit şi mai bine.

– Şi eu la fel. Mă duc să mă ocup de cai. Vezi dacă e ceva whisky pe-aici, te rog, îi spuse el Willei bătînd-o prietenește pe spate şi îndreptînd-o spre uşă. Simt nevoia să beau ceva.

Capitolul 20

– Urme reci de tabără puţin mai la nord de locul unde am fost atacaţi. Se pare că cineva a curăţat ceva vînat. Probabil trei oameni călare şi un cîine, zise Ben mîngîindu-l pe Charlie pe cap. Două zile, poate trei. Au strîns totul, deci ştiau ce trebuie să facă.

Luă o înghiţitură din tocăniţa la conservă pe care o încălzise Willa.

– Am văzut şi urme mai proaspete. Un singur călăreţ, îndreptîndu-se spre nord. Bănuiesc că e omul nostru.

– Ai zis că vii imediat în urma noastră, spuse Willa din nou.

– Am ajuns, nu? Charlie şi cu mine am vrut să mai aruncăm o privire în jur, spuse el şi puse pe podea ce mai rămăsese din tocăniţă pentru cîinele recunoscător şi se abţinu să-şi frece locul unde aterizase pumnul ei. După părerea mea, tipul a tras două focuri şi pe urmă a şters-o. Nu cred c-a aşteptat să vadă ce-o să facem.

– S-ar putea să fi stat aici, zise Adam. Dar asta nu explică de ce a defectat radioul.

– Nu explică nici de ce a vrut să ne împuşte, spuse Ben ridicînd din umeri. Tipul care ne-a făcut probleme în ultimele cîteva luni foloseşte un cuţit, nu o puşcă.

– Erau trei, zise Willa şi izbuti să-i zîmbească lui Charlie, care dădea agitat din coadă. Patru. O puşcă era mai indicată.

– Ai dreptate, zise Ben umplînd toate cele trei ceşti cu cafea.

Willa se uită la a ei, urmărind aburul. Mîncaseră, cafeina le intrase în sînge. Le lăsase destul timp să-şi revină.

– A fost aici, spuse ea cu o voce fermă. Ştiu că poliţiştii au verificat cabana după ce a fost ucisă fata aceea şi n-au găsit nimic care să indice că ar fi fost ţinută aici. Dar eu cred că a fost. Cred că a fost ţinută şi omorîtă aici. După aceea a şters orice urmă.

Se ridică şi se duse la dulap, de unde scoase găleata.

– Cred că a şters sîngele cu astea, după care a vîrît găleata la loc sub chiuvetă.

– Ia dă-mi să văd, zise Ben luîndu-i găleata din mînă şi ajutînd-o să se aşeze pe scaun. Ar trebui să luăm asta cu noi, adăugă el apoi şi puse găleata lîngă lada de lemne, unde ea nu putea să o vadă.

– A omorît-o aici, zise Willa avînd grijă ca vocea să nu i-o ia razna, la fel ca bătăile inimii. Probabil că a legat-o de unul din paturi a violat-o şi a ucis-o. Pe urmă a curăţat murdăria, aşa încît, dacă ar fi venit cineva, totul să pară normal. Trebuie să fi coborît cu ea pe cal mai mult ca sigur noaptea. Bănuiesc că i-a ascuns cadavrul pe undeva cîteva ore, chiar o zi, după care a lăsat-o în faţa uşii noastre. A aruncat-o acolo cu mai puţină grijă decît aţi arăta voi unei căprioare măcelărite.

Închise ochii.

– Şi, de fiecare dată cînd încep să cred, să sper, că s-a terminat, se mai întîmplă ceva. El revine. Şi nu pot să-mi dau seama de ce.

– Poate că nu există nici un motiv, spuse Ben aşezîndu-se pe vine în faţa ei şi luîndu-i mîinile într-ale lui. Willa, aveam două soluţii. Peste o oră o să fie întuneric. Putem să rămînem aici pînă dimineaţă, sau ne putem întoarce acasă la adăpostul întunericului. Orice am alege, riscăm. Oricum am proceda o să fie greu.

Lăsîndu-şi mîinile în mîinile lui Ben, ea se uită la Adam.

– Poţi să călăreşti?

– Da.

– Atunci nu vreau să înnoptăm aici, spuse ea trăgînd aer în piept. Eu zic să pornim cînd o să-nceapă să se însereze.

Era o seară rece şi senină, doar cu puţină ceaţă ce se tîra pe jos, pe deasupra pămîntului. O lună vînătorească le lumina calea. Cît de cît, îşi spuse Willa, căci aceeaşi lună îi făcea vizibili pentru orice animal de pradă. Cîinele alerga înainte cu urechile ciulite. Sub ea, Moon tremura căci îi simţea starea de nervozitate.

Fiecare umbră era un posibil duşman, fiecare foşnet, un avertisment şoptit. Ţipătul unei bufniţe, zbaterea rapidă a unor aripi şi ţipătul unui animal vînat şi ucis repede nu mai erau nişte simple zgomote obişnuite pe munte seara, ci lucruri care îţi aminteau că nu eşti nemuritor.

Munţii erau frumoşi în lumina aceea slabă şi albăstruie pe care luna o arunca pe zăpadă, cu copaci care se conturau întunecaţi, stînci neclintite care ţîşneau provocatoare spre cer.

Şi erau mortali.

El trebuia să fi urmat aceeaşi cale, îşi spuse ea, călărind liniştit spre est cu trofeul lui legat de-a curmezişul şeii. Nu asta fusese acea sărmană fată

pentru el? Un trofeu. Ceva care să dovedească lumii cît de îndemînatic şi cît de deştept era. Cît de necruţător.

Se cutremură şi se strînse şi mai mult în cojoc.

– Te simţi bine?

Ea se uită la Ben. Ochii lui sclipeau în întuneric ca ai unei pisici. Ageri, atenţi.

– În ziua înmormîntării tatei, cînd Nate a citit cum stăteau lucrurile, cum aveau să stea, m-am gîndit că nimic nu avea să fie vreodată la fel de greu şi de dureros. M-am gîndit că niciodată n-o să mă mai simt atît de neputincioasă, atît de scăpată de sub control. Că era cel mai rău lucru care putea să mi se întîmple.

Oftă şi îşi ajută calul să coboare o pantă mai dificilă, unde umbrele erau lungi şi pămîntul începea să se vadă pe alocuri.

– Pe urmă, cînd l-am găsit pe Pickles, cînd am văzut ce i se făcuse, am crezut că asta era cel mai rău. Nimic nu putea fi mai oribil. Dar m-am înşelat. Tot continui să mă înşel în privinţa lucrului care ar fi cel mai rău.

– N-o să las să ţi se întîmple nimic. Te rog să mă crezi.

În depărtare zări o lumină care era Mercy.

– Ai fost un prost astăzi că te-ai dus singur în recunoaştere. Ţi-am spus că nu-mi plac eroii şi cu atît mai puţin proştii, spuse ea dînd pinteni calului şi pornind înainte, spre lumini.

– S-ar putea să-mi fi spus, îi şopti el lui Adam.

– Avea dreptate, zise Adam înclinîndu-şi capul cînd îl văzu încruntîndu-se. Nu ţi-am fost de nici un folos, iar ea a fost prea preocupată de mine ca să mai facă altceva. Faptul că ai fost singur în recunoaştere n-a rezolvat lucrurile.

– Ai fi făcut la fel în locul meu.

Destul de adevărat.

– Nu e vorba de mine acum. A plîns.

Acum Ben se foi stînjenit în şa şi îi aruncă o privire Willei, care călărea la cîţiva paşi mai în faţă.

– Fir-ar să fie.

– I-am promis să nu spun şi n-aş fi făcut-o dacă toate lacrimile ar fi fost pentru mine. Dar o mulţime au fost pentru tine. Era gata să pornească în căutarea ta.

– Eh, asta chiar că ar fi fost o...

– Nebunie, zise Adam şi zîmbi uşor. Aş fi încercat s-o opresc, dar mă-ndoiesc că aş fi reuşit. Poate ai face bine să te gîndeşti la asta data viitoare.

Încercă să-şi mişte puţin umărul amorţit.

– O să existe o data viitoare, Ben. Tipul încă n-a terminat.

– Nu, n-a terminat, zise Ben şi micşoră treptat distanţa dintre el şi Willa.

A naibii cătare nu fusese bună. O puşcă scumpă de biatlon şi nu fusese bună.

Asta îşi spunea Jesse retrăind fiecare moment al ambuscadei. De vină fuseseră puşca, vîntul, cătarea. Nu el, nu fusese vina lui.

Doar un afurisit de ghinion, atîta tot.

Şi acum vedea cum se ridicase pe picioarele de dinapoi calul ticălosului de metis care fura neveste. Pentru o clipă minunată avusese impresia că nimerise.

Dar cătarea nu fusese bună.

De asemenea, fusese ceva neprevăzut. Nu pusese la cale nimic. Dacă ar fi pus la cale în loc să lase lucrurile la voia întîmplării, Wolfchild ar fi fost mort acum, poate şi McKinnon la fel. Şi poate că el ar fi gustat din sora vitregă a lui Lily.

Jesse suflă fumul, privi în întuneric şi înjură.

Mai devreme sau mai tîrziu avea să i se iveaască altă ocazie. Avea să aibă grijă ca acest lucru să se întîmple.

Şi nu avea să-i pară rău lui Lily atunci?

În fiecare noapte, timp de o săptămînă, Willa se trezea în ghearele unui coşmar, scăldată de sudoare, cu ţipete blocate în gîtlej. Totdeauna era la fel: Era goală şi cu încheieturile mîinilor legate. Noapte de noapte se chinuia să se elibereze şi simţea frînghia pătrunzîndu-i în carne iar ea plîngea şi se zvîrcolea. Simţea mirosul propriului sînge care îi şiroia pe braţele goale.

Întotdeauna, chiar înainte să se forţeze să se trezească, se vedea sclipirea unui cuţit care era lăsat în jos pentru a o tăia.

În fiecare dimineaţă îl alunga din minte, ştiind că, la fel ca un şobolan, avea să roadă în voie noaptea.

Semnele primăverii, deşi şovăielnice, ar fi trebuit să o bucure. Sofranul pe care îl plantase mama ei oferea o culoare atît de plină de speranţă. Zăpada se topea pe porţiuni din ce în ce mai mari, se auzeau zgomotele vitelor tinere, mînjii zburdau pe păşune.

Se apropia vremea semănării culturilor. Şi vremea cînd plopii canadieni, plopii tremurători şi zadele căpătau un frunziş verde minunat. Lupinul avea să înflorească şi pînă şi pajiştile de la mare altitudine aveau să fie pline de culori vii.

Munţii aveau să arate mai mult argintiu decît alb, iar zilele aveau să fie iarăşi lungi şi pline de lumină.

Era inevitabil ca iarna să riposteze din nou. Dar ninsorile de primăvară erau altfel; le lipsea asprimea celor din februarie. Acum că soarele surîdea, făcînd ca temperatura să crească, era uşor să uiţi cît de repede se putea schimba iarăşi. Şi să te bucuri de fiecare ceas

al fiecărei zile strălucitoare.

De la fereastra biroului, Willa o vedea pe Lily, care nu era niciodată departe de Adam zilele acelea, rareori lăsîndu-l singur de cînd se întorseseră în seara aceea de pe munte. Willa se uită cum îi atingea umărul lui Adam, aşa cum făcea adesea, şi cum îi aranja eşarfa.

Se vindeca. Nu, îşi spuse ea, se vindecau reciproc.

Oare cum o fi fost să ai pe cineva atît de devotat, atît de îndrăgostit, atît de orb faţă de orice altceva în afară de tine? Oare cum o fi fost să simţi exact aceleaşi lucruri pentru cineva?

De speriat, îşi spuse ea, dar poate că merita toată acea teamă şi îndoială ca să simţi acea emoţie neîncătuşată. Ar fi fost o călătorie excelentă, călărind pe sentimente şi dorinţe pure. Şi mai mult, îşi spuse ea, promisiunea şi permanenţa care se citeau atît de clar pe chipurile lui Lily şi Adam cînd se uitau unul la altul.

Zîmbetele secrete, semnalele care erau atît de personale. Atît de *ale lor.* Ce emoţionant, îşi spuse ea, ce bine trebuia să fie să ştii că ai pe cineva alături tot timpul! Cineva care să se gîndească la tine în primul şi în ultimul rînd.

Ce prostie, îşi spusese întorcînd spatele ferestrei. Să viseze aşa cu ochii deschişi cînd era atîta treabă de făcut, cînd erau atîtea în joc. Şi nu avea să fie genul de femeie la care un bărbat să se gîndească în primul rînd. Nici măcar tatăl ei nu se gîndise la ea în primul rînd.

Putea să recunoască acest lucru acum, în acel birou care mai conţinea încă atît de mult din el în atmosferă, ca un miros care a impregnat fibrele unui covor. Nu se gîndise niciodată la ea în primul rînd şi, cu siguranţă, nici în ultimul rînd.

Şi ea ce era? Willa se aşeză intenţionat în fotoliul care încă mai era al lui şi puse mîna pe braţele din piele

fină unde el şi le odihnise pe ale sale de nenumărate ori. Ce îi fusese ea? O înlocuitoare. Una slabă potrivit standardelor lui Jack Mercy, îşi spuse ea.

Nu, nici măcar o înlocuitoare, îşi zise ea încleştîndu-şi pumnii. Un trofeu, unul din trei în legătură cu care nici nu se ostenise să păstreze vreo amintire. Ceva care se putea arunca şi uita cu uşurinţă, care nu merita nici măcar spaţiul unei fotografii pe birou.

Nu era importantă nici măcar cît capetele de animale agăţate pe pereţi.

Furia şi jignirea se înteţiră atît de mult, încît nu îşi dădu seama ce făcea decît cînd începu să o facă. Cînd se urcă şi smulse primul cap cu ochi de sticlă de pe perete. Coarnele din stînga ale cerbului se crăpară cînd căzură pe podea, iar zgomotul, asemănător cu al unei împuşcături, o mobiliză şi mai mult.

– La naiba cu toate. La naiba cu el. Eu nu sînt un' afurisit de trofeu, spuse ea urcîndu-se pe canapea şi trăgînd capul unui berbec de munte care o privea cu ochi vicleni. E biroul meu acum, zise ea apoi şi, gemînd, azvîrli capul deoparte, trecînd la următorul. E ferma mea acum.

Mai trîziu poate avea să admită că o luase puţin razna. Trăgînd şi împingînd capetele de pe pereţi, o sarcină macabră, golind pereţii de acele capete lipsite de trupuri, rupîndu-şi unghiile în acest timp. Îşi dezveli dinţii într-un rînjet asemănător cu al pisicii sălbatice pe care tocmai se chinuia să o dea jos.

O clipă, Tess privi spectacolul din prag. Era prea stupefiată ca să facă altceva cînd văzu mormanul de pe podea crescînd din ce în ce şi auzindu-şi sora cum înjura cînd se lupta cu imensul urs grizzly din colţ.

Dacă n-ar fi ştiut despre ce e vorba, Tess ar fi zis că Willa era încleştată într-o luptă pe viaţă şi pe moarte cu

ursul. Dar, din moment ce ştia mai bine, nu era sigură dacă să rîdă sau să fugă.

Nu făcu nici una, nici alta, şi, dîndu-şi părul pe spate, îşi drese glasul.

– Ia te uită. Cine a deschis grădina zoologică?

Willa se întoarse şi faţa îi era schimonosită de furie. Ursul se prăbuşi ca un copac.

– Gata cu trofeele, spuse ea gîfîind. Gata cu trofeele în casa asta.

Părea să fie nevoie de luciditate. Sperînd să aducă aşa ceva, Tess se rezemă cu nonşalanţă de tocul uşii.

– Nu pot să zic că m-a interesat vreodată decorul, nici aici, nici în altă parte. Dar ce a provocat nevoia asta subită de redecorare?

– Gata cu trofeele, repetă Willa cu convingere. Nici ele. Nici noi. Ajută-mă să le scot de-aici, spuse ea şi făcu un pas, întinzîndu-i mîna. Ajută-mă să le scot naibii din casa noastră.

Tess înţelese. Intrînd în birou, îşi suflecă mînecile şi în ochii ei se vedea un licăr acum.

– Cu plăcere. Hai să-l scoatem întîi pe dumnealui.

Îşi uniră amîndouă forţele şi traseră ursul împăiat şi rînjit pînă la uşă şi apoi dincolo de ea. Ajunseră în capul scării cînd Lily veni în fugă spre ele.

– Ce naiba! O clipă am crezut...

Îşi duse o mînă la inimă pentru a-i potoli bătăile.

– Am crezut că eşti la un pas de a fi mîncată de vie.

– Dumnealui a luat ultima masă cu cîtva timp în urmă, izbuti să spună Willa şi încercă să-l apuce mai bine.

– Ce faceţi?

– Redecorăm, zise Tess. Dă-ne o mînă de ajutor cu ticălosul ăsta. E al naibii de greu.

– Nu, să-l ia naiba, zise Willa răsuflînd şuierător.

Dă-te la o parte, îi spuse ea lui Lily şi, cînd scara fu liberă, începu să împingă. Haideţi, ajutaţi-mă să-l împing.

– S-a făcut, zise Tess şi îşi scuipă în palme, după care se propti cu spatele în urs. Împinge, Lily. Hai să-l aruncăm pe uriaşul ăsta împreună.

Cînd se prăbuşi, se prăbuşi cu mult zgomot, rostogolindu-se pe trepte, într-un nor de praf. Auzind acel vacarm, Bess veni repede din bucătărie, roşie la faţă şi avînd în mînă un pistol *Beretta* de calibru 22 pe care începuse să-l poarte în buzunarul şorţului.

– Dumnezeule mare! exclamă ea proptindu-şi mîinile în şolduri. Ce naiba faceţi, fetelor? E un urs în holul de la intrare.

– Tocmai pleca, strigă Tess şi începu să rîdă în hohote.

– Aş vrea să ştiu cine o să cureţe toată mizeria asta, spuse Bess împungînd trofeul cu vîrful piciorului, considerînd că era la fel de înfricoşător mort ca şi viu.

– Noi, spuse Willa ştergîndu-şi palmele de blugi. Ia-o ca pe o curăţenie de primăvară.

După aceea se întoarse şi intră iarăşi în birou.

Acum, după ce i se mai stinsese furia, vedea perfect ce făcuse. Capete şi trupuri de animale erau împrăştiate prin toată încăperea asemeni unor victime în urma exploziei unei bombe. Suporturile de lemn erau crăpate sau rupte în locurile unde le aruncase ea. Un ochi de sticlă o privea de pe modelul frumos al covorului.

– Oh, Doamne, spuse ea oftînd prelung. Oh, Doamne, zise apoi din nou.

– Le-ai aranjat, tipo, zise Tess bătînd-o uşor pe spate. Nu le-ai lăsat nici o şansă măcar.

– E... spuse Lily strîngînd din buze. E oribil, nu? Absolut oribil.

Sughiţă, se întoarse şi strînse şi mai tare din buze.

– Îmi pare rău. Nu e amuzant. N-am vrut să rîd, zise ea chinuindu-se să se abţină încrucişîndu-şi braţele peste burtă. Dar e groaznic. Parcă ar fi un depozit în care se vînd animale sălbatice sau ceva de genul ăsta.

– E oribil, spuse Tess şi nemaiputînd să se abţină, izbucni în rîs. Oribil, morbid şi obscen. Oh, Doamne, Will, să te fi văzut cum arătai cînd am intrat eu! Parcă erai o nebună care dansa tango cu un urs împăiat.

– Le urăsc. Întotdeauna le-am urît, spuse Willa abia abţinîndu-se la rîndul ei să nu rîdă, pînă cînd, la un moment dat, se aşeză pe jos şi izbucni în hohote.

În clipa următoare, toate trei erau pe jos şi rîdeau cît le ţineau puterile printre capete de animale.

– Toate or să dispară, reuşi să spună Willa ţinîndu-se cu mîna de o parte. Imediat cum o să pot să mă ridic de-aici, or să dispară toate.

– Nu pot să spun că o să le simt lipsa, zise Tess, ştergîndu-şi lacrimile. Dar ce naiba o să facem cu ele?

– Le ardem, le îngropăm, le dăm, zise Willa ridicînd din umeri, după care trase aer în piept şi se ridică. Curăţenie, anunţă ea şi luă capul unui elan.

Le cărară pe toate afară, elan, elan-american, căprioară, berbec, urs. Erau şi păsări împăiate, peşti, coarne separate. Cînd grămada din faţa verandei începu să crească, oamenii se strînseră în jur uluiţi.

– Doamnele se supără dacă le întreb ce fac? zise Jim păşind în faţă.

– Curăţenie de primăvară, îi spuse Willa. Crezi că Wood poate să sape o groapă suficient de mare în care să aruncăm toate astea şi să le oferim o îngropăciune decentă?

– Vrei să arunci toate astea într-o groapă? întrebă Jim şocat şi se duse înapoi la oameni cînd aceştia

începură să mormăie.

Nu le trebuiră decît cîteva minute ca să ajungă la un acord. De data aceasta, Jim îşi drese glasul.

– Poate luăm noi cîteva ca să le punem în baracă şi pe-aici prin jur. E păcat să le arunci într-o groapă. Cerbul ăla ar arăta foarte bine deasupra căminului. Şi domnul Mercy ţinea foarte mult la urs.

– Luaţi ce vreţi, spuse Willa.

– Pot să iau eu pisica, Will? întrebă Billy lăsîndu-se pe vine ca să o admire. Ţi-aş fi recunoscător. E o splendoare.

– Luaţi ce vreţi, repetă ea şi clătină din cap cînd oamenii începură să se certe şi să-şi exprime dorinţele.

– Ai făcut-o, spuse Ham apropiindu-se de ea pe cînd patru oameni se chinuiau să urce ursul în partea din spate a unei camionete. Afurisitul ăsta de urs o să se holbeze la mine în fiecare dimineaţă şi seară de acum încolo. Ce nu o să mai încapă pe pereţi or să îngrămădească într-una din clădirile exterioare, ascultă-mă pe mine.

– Mai bine acolo decît în casa mea, spuse Willa. Dar credeam că-ţi place ursul ăla, Ham. Doar ai fost cu el cînd l-a împuşcat.

– Da, am fost cu el, dar asta nu înseamnă că nutresc vreo afecţiune faţă de el. Isuse! Billy, o să rupi coarnele alea dacă le ţii aşa sus. Ai grijă, pentru Dumnezeu. Or să-şi agaţe pălăriile de ele, bombăni el depărtîndu-se. Cowboys idioţi.

– Acum toată lumea e fericită, remarcă Tess.

– Da. Urmează biblioteca.

– Pot să-ţi acord o singură oră, zise Tess uitîndu-se la ceas. Pe urmă trebuie să mă pregătesc. Am o întîlnire tare de tot.

Avea nişte articole de lenjerie noi, primite în

după-amiaza aceea de la *Victoria's Secret.* Se întrebă cît avea să-i ia lui Nate ca să i le scoată.

Nu mult, se gîndi ea. Sigur nu mult.

Îşi lăsă gîndurile să se întoarcă la Will.

– Nu e seara cînd tu şi Ben vă duceţi la film ca în fiecare săptămînă? întrebă ea.

– Bănuiesc că da.

– Lily îi pregăteşte o cină surpriză lui Adam.

Willa îi aruncă o privire lui Lily.

– Zău?

– Ăăă, e un fel de aniversare a primei... primei, spuse Lily roşind. Şi ea primise un pachet de la *Victoria's Secret.*

– Şi e seara liberă a lui Bess, spuse Tess în continuare studiindu-şi unghiile.

Activitatea de eliminare a animalelor sălbatice îi stricase manichiura.

– Am auzit că se duce la Ennis să-şi petreacă seara cu prietena ei de bîrfă, Maude Wiggnis. Din moment ce eu intenţionez să rămîn la Nate, o să rămîi singură în toată casa.

– Ah, n-ar trebui să rămîi singură, sări Lily. Pot să...

– Lily, zise Tess dîndu-şi ochii peste cap. N-o să rămînă singură decît dacă e incredibil de grea de cap, incredibil de proastă sau, pur şi simplu încăpăţînată. O femeie isteaţă, deşteaptă şi flexibilă s-ar găti, s-ar parfuma şi ar propune să petreacă o seară în linişte acasă.

– Ben ar crede că mi-am pierdut minţile dacă m-aş găti ca să-i spun să stăm acasă.

– Punem pariu?

Cînd o văzu pe Tess zîmbind leneş, Willa simţi formîndu-se şi pe buzele ei un zîmbet.

– Lucrurile sînt prea complicate acum. Am prea multe pe cap ca să mă mai gîndesc să mă tăvălesc cu Ben.

– Cînd nu sînt lucrurile complicate? întrebă Tess şi, apucînd-o de braţe, o întoarse cu faţa la ea. Îl vrei sau nu? Da sau nu?

Willa se gîndi la furnicăturile pe care le simţise în stomac toată ziua. Pentru că se tot gîndise la el.

– Da.

Tess încuviinţă.

– În clipa asta?

– Da, spuse Willa oftînd. În clipa asta.

– Atunci lasă restul curăţeniei de primăvară pe mîine. Mie şi lui Lily o să ne ia cel puţin o oră ca să găsim ceva pe jumătate sexy în garderoba ta.

– N-am zis că vreau să mă îmbrăcaţi voi din nou.

– Ne face plăcere, spuse Tess şi, gîndindu-se la misiunea aceea, o trase pe Willa înăuntru. Nu-i aşa, Lily? Hei, unde te duci?

– Lumînări, strigă Lily traversînd drumul în fugă. Willa n-are destule lumînări în dormitor. Vin imediat.

– Lumînări, spuse Willa tîrşindu-şi picioarele. Rochie sexy, faptul că nu vreau să mai merg la film, lumînări în dormitor. Am senzaţia că întind o capcană.

– Bineînţeles că ai senzaţia asta, pentru că exact asta şi faci.

În pragul uşii dormitorului, Tess se opri şi îşi propti mîinile în şolduri. Era de lucru acolo, dacă voiau ca scena să fie aşa cum trebuia.

– Şi îţi garantez, nu numai că o să-i placă să fie prins, dar o să fie şi recunoscător.

Capitolul 21

– Mă simt ca o idioată.

– Nu arăţi deloc ca o idioată, spuse Tess înclinîndu-şi capul şi examinînd-o din cap pînă în picioare.

Da, ridicarea părului era o idee foarte bună şi îi aparţinea lui Lily. Fiind prins numai cu cîteva agrafe, avea să se reverse superb sub atingerea nerăbdătoare a unui bărbat.

Apoi era rochia lungă, simplă, cu fusta largă, strînsă puţin în talie. Păcat că nu era albă, îşi spuse Tess, dar în garderoba limitată a Williei nu ajunseseră rochii lungi şi albe. Iar acel gri deschis era plăcut, aproape sfios. Numai că Tess lăsase şirul lung de nasturi din faţă deschişi pînă la pulpă.

Cerceii micuţi de argint din urechile Willei erau tot contribuţia lui Lily. Machiajul îi aparţinea lui Tess şi ştia că Willa era mulţumită că nu o fardase excesiv. Dar nu credea că Willa înţelegea cu adevărat puterea inocenţei.

– Arăţi ca o virgină dornică să fie sacrificată, spuse Tess hotărîndu-se, în sfîrşit,.

Willa îşi dădu ochii peste cap.

– Oh, Doamne!

– Asta e bine, zise Tess bătînd-o uşor pe obraz. O

să-l faci praf.

Atunci apăru sentimentul de vinovăţie. Oare forţase momentul? se întrebă Tess. Oare Willa nu era încă pregătită? Îi era uşor să uite că Willa era cu şase ani mai mică decît ea. Şi neatinsă.

– Ascultă..., zise Tess frîngîndu-şi mîinile şi apoi lăsîndu-le pe lîngă trup. Eşti sigură că eşti pregătită pentru asta? E un pas firesc, dar foarte important. Dacă nu eşti absolut sigură, Nate şi cu mine putem rămîne. Putem să aranjăm o întîlnire dublă, să facem ceva simplu. Pentru că...

– Eşti mai nervoasă ca mine, spuse Willa şi, pentru că acest lucru era atît de surprinzător, zîmbi.

– Ba nu sînt. Doar că, la naiba!

Tess descoperi că sentimentală nu era numai Lily, care plecase cu o jumătate de oră în urmă abia reţinîndu-şi lacrimile. Sub privirea şocată a Willei, Tess se aplecă şi o sărută pe obraji.

Mişcată în mod absurd, Willa simţi furnicături în stomac şi roşi.

– Pentru ce-a fost asta?

– Mă simt ca o mamă.

Şi, fiindcă, dacă ar mai fi stat o clipă, ar fi început să plîngă de-a binelea, se îndreptă repede spre uşă.

– Am pus nişte prezervative în sertarul noptierei tale. Folosiţi- le.

– Pentru Dumnezeu, o să creadă că am...

– Pregătită, deşteaptă, conştientă de sine. Fir-ar să fie.

Cînd auzi camioneta oprind afară, Tess renunţă şi întorcîndu-se, se repezi la Willa şi o îmbrăţişă strîns.

– Pe mîine, izbuti ea să mai spună şi ieşi în fugă.

Zîmbind, Willa rămase locului. Auzi vocea lui Tess şi Nate, care aşteptase jos, îi răspunse. Apoi uşa, salutul

degajat al lui Ben. Ea simţi din nou un gol în stomac şi se aşează pe marginea patului. Conversaţia se sfîrşi, apoi uşa se deschise şi se închise la loc. Un motor prinse viaţă.

Era singură cu Ben.

Ar fi putut foarte bine să răzgîndească, îşi spuse ea. Nu avea nici o obligaţie. Avea să joace după ureche. Se sili să se ridice. Începînd cu acel moment.

El era în încăperea mare, privind locul gol de deasupra căminului.

– Eu l-am dat jos, spuse ea şi el se întoarse, privind-o. Noi l-am dat jos astăzi, se corectă ea. Lily, Tess şi cu mine. N-am hotărît încă ce o să punem în locul portretului, aşa că, deocamdată, n-o să fie nimic.

Dăduse jos portretul lui Jack Mercy, îşi spuse Ben. După tonul ei, îşi dădea sema că înţelegea perfect ce pas făcuse.

– Schimbă aspectul încăperii.

– Da, asta am şi vrut.

El înaintă, dar se opri brusc.

– Arăţi superb, Will. Altfel.

– Mă simt altfel, zise ea zîmbind. Grozav. Tu?

Se simţise relaxat înainte să se întoarcă şi să o vadă în rochia aceea lungă de culoarea ceţii, cu fusta largă ce lăsa să se vadă doar puţin din picior. Gîtul acela delicat şi dezvelit de părul care acum era strîns în sus. Părea prea fragilă, prea delicată, prea toate.

– Bine. La fel. Se pare că ar trebui să te duc într-un loc mai luxos decît la film, după felul cum arăţi.

– Lily şi Tess s-au apucat să-mi umble prin şifonier şi să-mi critice lucrurile. Mi-au spus că asta e singura rochie mai acătării pe care o am, zise ea trăgînd uşor de fustă şi el simţi cum începe să-i clocotească sîngele cînd materialul descheiat lăsă să se vadă mai mult din

picior. M-au amenințat că or să mă ia la cumpărături.

Nu mai trăncăni aiurea, îşi porunci ea, şi trecu în spatele barului.

– Vrei să bei ceva?

– Conduc.

– De fapt mă gîndeam că am putea să stăm acasă.

Asta ea o făcuse.

– Acasă?

– Da, nu prea se mai întîmplă des să am toată casa la discreţia mea. Bess se duce la o prietenă, iar Tess şi Lily... mă rog.

– Nu e nimeni aici? întrebă el şi simţi un nod în gît care nu se lăsa uşor înghiţit.

– Nu e nimeni aici, spuse ea deschizînd frigiderul din spatele bărului şi găsind sticla de şampanie pe care Tess îi spusese să o desfacă. Aşa că, m-am gîndit că am putea să... rămînem acasă. Să ne relaxăm.

Sticla făcu zgomot în contact cu lemnul.

– Valiza lui Tess e plină de casete video, în caz că vrem să vedem un film, iar mîncare e din belşug.

Din moment ce el nu făcu nici o mişcare, Willa rupse staniolul şi răsuci sîrmuliţa pînă o desfăcu.

– Numai în caz că nu ţii neapărat să ieşim.

– Nu, spuse el aţintindu-şi privirea asupra sticlei cînd ea scoase dopul. Şampanie? Sărbătorim ceva?

– Da.

Măcar să poată ţine paharele.

– Sosirea primăverii. Am văzut flori de cîmp azi şi mugurii încep să de desfacă. Păsările îşi fac iarăşi cuib în şopron, spuse ea dîndu-i paharul. În curînd o să începem să însămînţăm vacile.

El zîmbi uşor cînd luă paharul.

– Da, e acea perioadă a anului.

– Ah, fir-ar să fie, murmură ea şi goli paharul din

două înghiţituri. Nu mă pricep deloc la jocuri. Oricum, ideea le aparţine lui Tess şi lui Lily.

Puse paharul gol pe masă şi îl privi pe Ben în ochi.

– Uite ce e, Ben, sînt pregătită.

– Bine, spuse el uimit şi luă o înghiţitură de şampanie. Pînă la urmă vrei să ieşim?

– Nu, nu, zise ea apăsîndu-şi ochii cu degetele şi trăgînd aer în piept. Sînt pregătită să fac sex cu tine.

El se înecă, reuşi să-şi recapete răsuflarea şi întrebă:

– Poftim?

– De ce să ne tot învîrtim în jurul cozii? spuse ea ieşind din spatele barului. Tu vrei să te culci cu mine şi eu sînt pregătită s-o fac. Aşa că, hai să ne culcăm.

El mai luă o înghiţitură, o greşeală, din moment ce fiecare bulă părea să-i sfîşie gîtlejul.

– Aşa, pur şi simplu?

Groaza din glasul lui o făcu să se fîstîcească. Dacă o păcălise tot timpul, tachinînd-o, aşa cum făcuse din copilărie?

În acest caz, îşi spuse ea, trebuia să moară.

– Asta ei spus că vrei, se răsuci ea. Deci?

– Deci.

Întotdeauna îi venise de hac cu ochii ei furioşi şi cu nerăbdarea ei. Îl făcea să vrea să o muşte, în tot felul de locuri interesante. Dar schimba jocul, îşi spuse el. Şi regulile.

– Pur şi simplu, sînt pregătită acum şi gata?

– Ce-i rău în asta? întrebă ea ridicînd un umăr. Doar dacă nu cumva te-ai răzgîndit.

– Nu, nu m-am răzgîndit. Nu e vorba că m-aş fi răzgîndit, ci... Isuse, Will!

Puse paharul pe tejgheua barului înainte să-i scape din mînă şi să se facă de rîs.

– M-ai dat peste cap cu totul.

– Ah!

Nedumerirea îi dispăru din ochi şi pe buze îi apăru un zîmbet.

– Asta-i tot?

– Dar la ce te aşteptai? exclamă el cu o voce plină de frustrare. Stai acolo frumoasă şi dichisită, îmi torni şampanie pe gît şi îmi spui că vrei să faci sex. Cum crezi că aş putea să-mi păstez echilibrul?

Poate că avea dreptate, deşi ea nu prea îşi dădea seama. Dar era atît de fistîcit şi de stînjenit. Aşa că îi făcu pe plac.

– Bine, zise ea apropiindu-se şi încolăcindu-i gîtul cu braţele. Să vedem dacă poţi să-ţi recapeţi echilibrul, zise ea şi îşi apăsă gura de a lui.

Reacţia lui fu rapidă şi satisfăcătoare. Felul cum o cuprinse cu braţele, cum îşi înclină gura şi o sărută. Apoi, cînd buzele îi deveniseră mai tandre, felul în care îi şopti numele.

– Îmi face impresia că eşti destul de echilibrat acum, zise ea cu o voce tremurătoare, simţind cum muşchii pulpelor îi vibrau ca nişte coarde de harpă. Te vreau, Ben. Te vreau cu adevărat.

I-o dovedi contopindu-şi gura cu a lui din nou, după care îi acoperi faţa cu sărutări.

– Nu-i nevoie să mergem sus. Canapeaua...

– Stai puţin. Mai încet.

Pînă nu-ţi fac praf hainele.

– Mai încet, repetă el, ţinînd-o strîns înainte ca ultimele picături de sînge să i se scurgă din cap. Trebuie să revin cu picioarele pe pămînt şi tu trebuie să fii sigură. O să fie foarte greu să dai înapoi dacă te răzgîndeşti.

Rîzînd, ea îi sări în braţe şi îl înconjură cu picioarele.

– Arăt ca şi cum m-aş putea răzgîndi?

– Nu, cred că nu.

Dar, dacă o făcea, atunci lui i-ar fi revenit sarcina de a se abţine. Se gîndi că aşa ceva l-ar fi omorît.

– Te vreau, Willa, spuse el atingîndu-şi buzele cu ale ei. Te vreau cu adevărat.

Inima ei făcu o tumbă.

– Se pare că ne-am înţeles.

– Sus, zise el şi reuşi să meargă în ciuda faptului că ea îl strînse şi mai tare şi îi muşcă uşor maxilarul. Prima oară trebuie să fie într-un pat.

– La tine aşa a fost?

– Nu chiar.

Cînd ajunse la scară, ea întrebă de ce nu observase niciodată cît de lungă era.

– A fost într-o camionetă în toiul iernii şi aproape că mi-a îngheţat... dar nu contează.

Ea chicoti şi îl muşcă uşor de gît.

– Acum o să fie mai bine, nu?

– Da.

Pentru el, fără îndoială. Pentru ea... el avea să facă tot ce îi stătea în putinţă. Se opri în pragul dormitorului ei. Nu ştia exact cîte şocuri putea să suporte într-o singură seară.

Lumînări se vedeau arzînd peste tot. Patul era pregătit şi invita cu mulţimea de perne împrăştiate pe toată suprafaţa sa.

– Tess şi Lily, explică Willa. Ele au venit cu ideile astea.

– Ah, spuse Ben cuprins de nervozitate. Ţi-au... ţi-a vorbit cineva despre... asta?

– McKinnon, spuse ea dîndu-se în spate pentru a rîde de el. Conduc o fermă.

– Nu e chiar acelaşi lucru, spuse el lăsînd-o jos şi

dîndu-se puţin înapoi. Ascultă, Willa, şi pentru mine e, într-un fel, prima oară. N-am mai... celelalte n-au fost...

Trebui să închidă ochii şi să-şi adune gîndurile.

– Nu vreau să te doară. Şi, ei bine, eu n-am mai avut pe nimeni de cîtva timp. M-am hotărît asupra ta de aproape un an şi n-am mai avut pe nimeni altcineva de atunci.

– Zău?

Era interesant.

– De ce?

El oftă şi se aşeză pe marginea patului.

– Trebuie să-mi scot cizmele.

– Să te ajut, zise ea şi se aşeză cu spatele la el, ţinîndu-i un picior între ale ei. Un an? întrebă ea privind peste umăr cînd trase.

– Poate chiar mai mult, dacă stau să mă gîndesc bine, spuse el şi, chinuindu-se să se amuza, îşi propti celălalt picior pe şezutul ei, împingînd.

– N-ai fost niciodată deosebit de drăguţ cu mine, zise ea luîndu-i celălalt picior şi trăgînd de cizmă.

– M-ai speriat de moarte.

Ea se împletici înainte cînd ieşi cizma, după care se întoarse continuînd să o ţină în mînă.

– Chiar aşa?

– Da.

Nervos pe sine, el îşi trecu o mînă prin păr.

– Şi asta-i tot ce o să spun despre problemă.

Era suficient ca să-i dea de gîndit, bănui ea.

– Ah, era să uit, zise ea şi se duse repede la masa de lîngă fereastră, umblînd la compactdiscul lui Tess. Muzică, explică ea. Tess zice că e obligatorie.

El nu auzea nimic altceva decît bătăile propriei inimi. Părul ei se desfăcea puţin, iar lumina focului străpungea materialul, fustei ori de cîte ori se mişca ea.

– Asta ar cam fi tot. Doar dacă nu cumva trebuia să aducem şampania sus.

– E în regulă, spuse el şi gîtlejul i se încleştă din nou. Mai tîrziu.

– Bine, spuse ea şi-şi ridică mîinile, începînd să descheie nasturii rochiei, ceea ce îl făcu pe Ben să rămînă cu gura căscată.

Ea apucă să descheie şase nasturi pînă se dezmetici el.

– Stai. Mai încet. Dacă vrei să te dezbraci pentru un bărbat, trebuie s-o faci încet.

– Da?

Ea se opri intrigată şi îi văzu privirea aţintindu-se asupra degetelor ei, aşa că reîncepu.

– N-am absolut nimic pe dedesubt, zise ea pe un ton de conversaţie,

Tess zicea ceva de contrast şi impact.

– Dumnezeule!

Nu ştia cum de s-a putut ridica, din moment ce nu îşi simţea picioarele. Dar se duse la ea.

– N-o scoate, zise el cu o voce îngroşată şi sunetul acesteia o făcu pe Willa să se oprească. Lasă-mă pe mine să termin.

– Bine.

Ciudat, îşi simţea braţele atît de grele acum. Le lăsă să-i cadă pe lîngă trup şi el îi descheie restul nasturilor. I se păru o senzaţie minunată aceea de a-i simţi încheieturile degetelor pe piele.

– N-ar trebui să mă pipăi sau ceva de genul ăsta?

Un hohot de rîs, chiar dacă era slab, mai atenuă starea de nervozitate.

– O să ajung şi la asta.

Rochia era descheiată acum, lumini şi umbre jucînd pe trupul ei descoperit.

– Stai aşa, spuse el încet, atingîndu-şi gura de a ei. Poţi?

– Da, numai că încep să-mi tremure genunchii.

– Stai aşa, repetă el, doar cu gura lipită de gura ei în timp ce îşi descheia cămaşa. Lasă-mă să te gust puţin. Aici, zise el plimbîndu-şi buzele peste maxilarul ei. Aici, adăugă apoi urcînd spre ureche. Poţi să ai încredere în mine.

– Ştiu.

Acum îi simţea pleoapele grele, iar gura lui se juca cu a ei.

– Cînd îmi muşti buza aşa, nu mai pot să respir.

– Vrei să mă opresc?

– Nu, îmi place, zise ea visătoare. Pot să respir mai tîrziu.

El îşi scoase cămaşa cu o mişcare bruscă.

– Vreau să te văd, Willa. Lasă-mă, să te privesc.

Îi coborî rochia încet peste umeri, lăsînd-o să cadă pe jos. Avea un trup lung şi subţire, iar pielea îi strălucea aurie în lumina lumînărilor.

– Eşti frumoasă.

Era nevoie de un efort extraordinar ca să nu-şi ridice mîinile să se acopere. Nimeni nu-i spusese asta vreodată. Nimeni în viaţa ei.

– Mereu ai zis că sînt slăbănoagă.

– Frumoasă, repetă Ben şi, cuprinzîndu-i ceafa cu mîna, o trase încet spre el.

Îşi strecură degetele prin părul ei şi aceasta se desfăcu imediat. El îi cîntări, ridicîndu-l, apoi lăsîndu-l iarăşi să cadă în timp ce o săruta lacom.

– Mereu am vrut să mă joc cu părul tău, chiar şi cînd erai mică.

– Mă trăgeai de el.

– Aşa fac băieţii cînd vor ca fetele să le dea atenţie,

spuse el şi strîngîndu-l în mînă, trase uşor, făcînd-o să-şi dea capul pe spate. Mmm, spuse el sărutîndu-i gîtul şi muşcînd uşor locul unde i se zbătea pulsul. Îmi dai atenţie?

– Da, zise ea înfiorîndu-se. Sau cel puţin încerc, dar îmi pierd puterea de concentrare. Toate chestiile astea care se întîmplă înăuntrul meu.

– Aş vrea să fiu înăuntrul tău, zise el şi ea deschise ochii atunci, iar el citi în ei un amestec plăcut de nervozitate şi de dorinţă. Dar mai e pînă atunci. Trebuie să te ating.

Îşi coborî o mînă uşor spre sînul ei, pe care îl înconjură cu vîrful unui deget, smulgîndu-i un geamăt de pe buze cînd îi frecă sfîrcul cu degetul mare. Ea simţi undeva în adîncul fiinţei o reacţie de răspuns. Un ecou de şoc şi plăcere. Apoi, mîna îi lunecă mai jos, peste şoldul ei, şi degetele i se apropiară încet-încet de centru, atingînd uşor, stîrnind şi apoi retrăgîndu-se.

Ea îl privea cu ochii mari. Îşi puse mîinile pe umerii lui pentru a se ţine şi descoperi o piele netedă, muşchi încordaţi şi o cicatrice veche. Îşi înfipse degetele o dată încercînd să absoarbă şi să analizeze senzaţia pe care i-o dădeau acele mîini bătătorite care o mîngîiau.

Nu se aşteptase la asta. Crezuse că va fi o cuplare rapidă plină de gemete şi de ţipete. De unde să fi ştiut că avea să fie şi tandreţe pe lîngă pasiune? Şi pasiunea era imensă.

– Ben?

– Hmm?

– Nu cred că mai pot să mă ţin mult pe picioare.

El zîmbi în timp ce îi săruta umărul.

– Încă un minut. N-am terminat.

Deci asta înseamnă să trezeşti o femeie. Să ştii că mîinile tale erau primele. Să ştii că erai primul care

provoca acea tentă trandafirie a pielii, acea moleşeală a membrelor, acel tremur al muşchilor. Putea fi atent cu ea, avea să fie atent cu ea, indiferent cît de mult îl înfierbînta tocmai inocenţa ei.

De data aceasta, cînd văzu că ochii ei se închiseră, o luă în braţe şi o întinse pe pat.

– Încă mai ai pantalonii.

El se întinse deasupra ei, lăsînd-o să se obişnuiască încet-încet cu greutatea.

– Va fi mai bine pentru amîndoi dacă îi mai ţin puţin.

– Bine.

Mîinile lui o mîngîiau din nou şi ea începea să plutească.

– Tess, în sertar, prezervative.

– Lasă-mă pe mine să mă gîndesc la toate, îi spuse el lăsîndu-i un şir de sărutări pe gît. Lasă-te furată.

Şi înfiorîndu-se el însuşi, îi cuprinse sînul cu gura.

Ea se arcui şi răsuflarea îi ţîşni printre buze. O mulţime de senzaţii îi cuprinseră fiinţa, umplînd-o de căldură şi făcîndu-i şoldurile să se rotească în ritmul impus de el. O muşcă uşor, dar senzaţia nu era deloc de durere. Îşi ţinea mîinile încleştate în părul lui, îndemnîndu-l să sugă.

El o auzi oftînd, icnind şi murmurînd. Reacţia ei la fiecare atingere era liberă şi deschisă, aşa cum şi-ar fi dorit orice bărbat. Sub el, trupul ei era abil, moale acum, încordat în secunda următoare. Gustul ei ameninţa să-l înnebunească dacă nu se oprea, dacă nu lua mai mult... Parfumul ei, săpun şi piele, îi excita mai mult decît orice alt parfum.

Îi luă gura din nou, avînd nevoie de ea aşa cum avea de aer. Limba ei se împleti cu a lui într-un dans lacom. Undeva departe în mintea lui auzea zumzetul liniştit al muzicii.

Îi mîngîie piciorul, oprindu-se foarte aproape de punctul fierbinte şi se retrase. Ea respiră mai repede şi îşi înfipse unghiile în pielea lui.

– Uită-te la mine, spuse el atingînd-o uşor şi găsind-o erotic de fierbinte şi udă.

Dar, chiar în clipa în care ea se arcui, el se retrase din nou.

– Uită-te la mine. Vreau să-ţi văd ochii prima oară. Vreau să văd ce te face să simţi.

– Nu pot.

Dar ochii îi erau deschişi, mari şi orbi. Trupul i se afla în pragul unui lucru, ca pe o stîncă înaltă unde vîntul te şi trăgea, te şi împingea.

– Trebuie...

– Ştiu.

Doamne, vocea ei era sex pur. Şi acum era şi mai guturală şi mai răguşită şi tremurătoare.

– Dar uită-te la mine, repetă el cuprinzînd-o în mînă şi îi văzu ochii întunecîndu-se de teamă şi de pasiune.

Prima oară, îşi spuse el.

– Dă-ţi drumul.

Ce altceva avea de ales? Degetele lui o mîngîiau şi totul se întîmplă deodată. Trupul ei se încordă ca un pumn. O mulţime de lumini îi jucară în faţa ochilor şi în cap avea un vuiet care era propria-i bătaie frenetică a inimii.

Şi plăcerea aceea era învecinată cu durerea, o explozie care o făcu să ţipe în timp ce trupul i se arcui, se cutremură şi apoi rămase inert.

Pielea îi era asudată acum, iar buzele moi cînd el le căută din nou. Starea de slăbiciune făcu loc unei noi energii cînd el o aduse din nou cu răbdare şi necruţător, la frenezie. În fiinţa ei avu loc iarăşi o explozie. Se frecă de el, dorind cu disperare mai mult. Şi el îi oferi

mai mult pînă cînd trupul îi era maleabil din nou, tremurînd în urma acelor reacţii puternice, iar respiraţia îi era din ce în ce mai lentă.

Cînd el se dădu la o parte de pe ea, Willa nici măcar nu mai putu să protesteze, ci rămase întinsă în aşternuturile fierbinţi şi mototolite.

El trebui să se roage să nu dea greş acum, deşi mîinile îi tremurau cînd îşi deschise blugii. Voise să fie sătulă şi satisfăcută înainte să o posede el, voia să ţină minte plăcerea în caz că el nu avea să poată împiedica durerea.

– Parcă aş fi beată, murmură ea. Am senzaţia că mă înec.

El cunoştea sentimentul. Sîngele lui îi cînta sunetul unei sirene în cap, iar sexul striga să fie eliberat. Scoţîndu-şi blugii, îi azvîrli într-un colţ şi abia atunci îşi aminti ce avea în portofel, în buzunarul de la spate.

Mulţumindu-i în gînd lui Tess, deschise sertarul noptierei.

– Să nu adormi, o rugă el cînd o auzi oftînd. Pentru Dumnezeu, să nu adormi.

– Îh, îh.

Dar starea aceea de plutire era ceva asemănător. Se întinse şi lumina focului dansă pe trupul ei, colorîndu-l în auriu, roşu şi galben. Ben îşi luă privirea de la ea şi termină ceea ce trebuia să facă.

– O să mă atingi din nou?

– Da.

Trebuia să-ţi ţină nervii sub control. Dorinţa era una, putea să o înfrîneze, dar nervii îi fluturau în stomac cînd se aşeză pe ea.

– Am nevoie de tine.

Nu era un lucru uşor de admis, nu era identic cu a vrea şi îşi contopi gura cu a ei.

– Dă-mi voie să te am, Willa, ia-mă în braţe şi dă-mi voie să te am.

Îl cuprinse cu braţele cînd el alunecă în ea.

Oh, Doamne, atît de strînsă, atît de fierbinte! Trebui să-şi folosească şi ultima fărîmă de stăpînire de sine ca să nu pătrundă în ea nebuneşte ca un armăsar care acoperea o iapă pregătită. Chinuindu-se să acţioneze încet, el îşi încleştă pumnii de ambele părţi ale capului ei, privindu-i chipul. Îl privi atît de atent, încît văzu acele prime licăriri de şoc, acceptate şi, în final, acea strălucire de plăcere.

– Ah, e minunat, şopti ea cînd el se mişcă înăuntru. Într-adevăr, minunat.

Renunţă la inocenţă fără regret, cu un zîmbet pe buze în timp ce se mişca împreună cu el. Văzu în ochii lui dorinţa de care vorbise, acea dorinţă concentrată numai asupra ei, pierdută în adîncul lor.

Şi asta, îşi spuse ea cînd el îşi ascunse faţa în părul ei, în sfîrşit, golindu-se în ea, era frumuseţe.

– Habar n-aveam ce e aşa, spuse ea încă ţintuită sub el şi jucîndu-se leneş cu părul ei. Aş fi fost pregătită mai demult.

– Cred că momentul a fost foarte bun, spuse el punîndu-şi imaginaţia în funcţiune deja.

Să toarne şampanie pe trupul acela minunat şi auriu şi apoi să o lingă de pe el. Picătură cu picătură.

– Întotdeauna oamenii pun prea mare preţ pe sex. Cred că mi-am schimbat părerea.

– N-a fost sex, spuse el întorcîndu-şi capul şi muşcîndu-i tîmpla uşor. O să facem sex altă dată. Acum am făcut dragoste. Nici pe asta nu poţi să pui prea mare preţ.

Ea îşi împinse braţele deasupra capului, după care

le lăsă în jos şi îi frămîntă şezutul.

– Care-i diferenţa?

El era încă pe jumătate excitat şi perfect conştient că nu avea să mai treacă mult pînă avea să termine complet.

– Vrei să-ţi arăt? întrebă el ridicîndu-şi capul şi zîmbindu-i. Chiar acum?

Ea chicoti şi-i mîngîie obrazul.

– Pînă şi un taur are nevoie de timp ca să-şi revină.

– Eu nu sînt taur. Stai aici puţin.

– Unde te duci?

Doamne, Doamne, şi nici măcar nu avusese destul timp să-i privească trupul. Era... educativ.

– Mă întorc imediat, spuse el şi ieşi din cameră fără să se ostenească să-şi pună blugii.

Ei, ei. Se întinse iarăşi, după care se mişcă uşor, aşa încît era înconjurată de perne. Se părea că noaptea nu se sfîrşise. Îşi atinse sînul. Inima îi bătea normal acum, nu năvalnic ca atunci cînd el o sărutase în acel loc.

Era ciudat să simţi cum te suge un bărbat, să te tragă în el. Tot ce se întîmplase cu el îi făcea trupul să se simtă altfel, mai încordat şi mai uşor.

Se întrebă dacă arăta altfel, pentru sine, pentru el. Nu putea să nege că se simţea schimbată.

În ciuda durerii, suferinţei şi fricii care îi marcase viaţa în ultimele cîteva luni, găsise o oază. În noaptea aceea doar avea să fie o simplă femeie. O femeie, hotărî ea, care, măcar o dată, avea să lase un bărbat să ţină hăţurile.

Zîmbea cînd intră el. Şi, o clipă, îl privi doar.

Îl mai văzuse fără cămaşă de nenumărarte ori şi îi cunoştea acei umeri laţi, acel spate puternic. Într-o zi îi văzuse pe el, pe Adam şi pe Zack scăldîndu-se în rîu

goi puşcă.

Dar pe atunci avea doisprezece ani, în timp ce acum nu gîndea deloc ca un copil de doisprezece ani. Şi nici nu se uita la un adolescent, ci la un bărbat. Unul puternic. Unul care o făcea să simtă un gol de încîntare în stomac.

– Arăţi bine gol, spuse ea.

El încetă să mai toarne şampanie în paharul pe care îl adusese şi se întoarse să se uite la ea.

– Nici tu n-arăţi prea rău.

Adevărul era că arăta superb aşa cum stătea întinsă în aşternutul răvăşit, fără nici un pic de jenă. Părul îi era ciufulit, ochii îi străluceau în lumina lumînărilor şi îşi ţinea o mînă pe burtă, bătînd uşor cu degetele în ritmul muzicii.

– Sigur nu pari o novice, îi spuse el.

– Învăţ repede.

Acum zîmbetul lui apăru încet, periculos.

– Pe asta şi contez.

– Zău?

Îi plăceau provocările.

– Deci, ce ai acolo, McKinnon?

– Şampania ta, spuse el punînd sticla pe măsuţa de toaletă, unde lumînările pîlpîiră. Poftim.

Paharul pe care îl adusese era plin.

– S-ar putea să vrei să fii puţin ameţită pentru asta.

– Adevărat? întrebă ea şi zîmbi larg, dar, după ce ridică din umeri, sorbi. Tu nu bei?

– După.

Ea chicoti şi sorbi din nou.

– După ce?

– După ce te iau. Asta o să fac acum, zise el şi îşi plimbă un deget de pe gîtul ei în jos spre burta tremurătoare. O să te iau. Şi tu o să-mi dai voie.

Aerul îi rămase în plămîni şi ea trebui să facă un efort pentru a-l elimina. Acum el nu mai părea nici delicat, nici fîstîcit. Ochii aceia verzi erau acum atît de întunecaţi şi atît de concentraţi. Părea necruţător. Excitant.

– Zău?

– Da.

Văzu cum pulsul începu să-i zvîcnească şi să i se zbată în gîtlej.

– N-o să fie încet, dar o să dureze mult. Bea-ţi şampania, Willa. Eu o s-o gust pe tine.

– Încerci să mă faci să fiu nervoasă?

El urcă în pat, o încălecă şi o văzu clipind surprinsă.

– Scumpa mea, o să te fac să înnebuneşti, spuse el atunci şi, luînd paharul, vîrî un deget în el, după care şi-l trecu peste sfîrcul ei. O să te fac să ţipi. Da.

Încuviinţă încet şi apoi repetă procesul cu celălalt sîn.

– Ar trebui să-ţi fie teamă. De fapt, chiar mi-ar plăcea să-ţi fie puţin teamă de data asta.

Lăsă ultimele picături să-i cadă pe burtă, după care puse paharul la o parte.

– O să-ţi fac lucruri pe care nici măcar nu ţi le poţi închipui. Lucruri pe care doresc de multă vreme să ţi le fac.

Ea înghiţi în sec cînd un fior rece nou şi fascinat îi străbătu pielea.

– Cred că mi-e cam teamă, spuse ea în şoaptă. Dar fă-le, oricum.

Capitolul 22

Nu era uşor să dai de Willa în aprilie, cînd era sezonul împerecherii de primăvară. Din cîte îşi dădea seama Tess, toată lumea se gîndea numai la împerechere, atît oamenii cît şi animalele. Dacă n- ar fi ştiut mai bine, ar fi putut să jure că l-a surprins pe Ham flirtînd cu Bess. Dar îşi închipui că nu voia decît să pună mîna pe o plăcintă.

Tînărul Billy era îndrăgostit lulea de o tipă drăguţă care lucra la un bufet din Ennis. Încheierea relaţiei cu Mary Anne îl lăsase cu inima zdrobită pe vreun sfert de oră.

După cît de împăunat mergea, Tess îşi dădu seama că trebuia să se considere un om de lume acum.

Jim avea o relaţie uşoară cu o chelneriţă şi, pînă şi Wood şi Nell, care erau căsătoriţi de multă vreme, îşi făceau cu ochiul şi îşi zîmbeau cu înţeles.

Din moment ce nimic nu tulbura acea linişte şi acea calitate pastorală a aerului, toată lumea părea gata să cadă într-o rutină a muncii, flirtului şi sexului chicotitor.

Lily, bineînţeles, era ocupată cu pregătirile pentru nuntă. Iar Willa, cînd stătea locului destul, avea un zîmbet prostesc pe faţă.

Lui Tess i se părea că vacile începeau să ţină pasul

cu oamenii. Deşi nu vedea nimic deosebit de romantic în faptul că un om injecta spermă într-o vacă.

Sincer se îndoia că taurul era încîntat de aranjament, dar i se dădea voie să acopere cîteva vaci, aşa, doar ca să fie fericit. Şi, prima oară cînd Tess asistă la o împerechere fu atît de şocată încît nu îşi dorea să mai repete experienţa. Refuza să creadă că aleasa taurului mugea de plăcere sexuală.

Fusese martoră şi cînd Nate îşi împerechease armăsarul. Trebuia să admită că fusese ceva puternic, primar şi puţin înfricoşător. Felul în care armăsarul nechezase, se ridicase pe picioarele dinapoi şi apoi penetrase. Felul în care iapa îşi dăduse ochii peste cap fie de plăcere, fie de groază.

Nu ar fi numit acel proces romantic şi, cu siguranţă, nu fusese ceva de care să rîzi. Mirosurile de sudoare, sex şi animale fuseseră destul pentru ca Tess să-l tragă pe Nate de acolo cu prima ocazie şi să sară pe el.

Pe el nu păruse să-l deranjeze.

În acea zi era o altă după-amiază frumoasă. Destul de caldă pentru a ieşi în cămaşă. Cerul era atît de nemărginit, de albastru şi de senin, încît se părea că Montana fusese în întregime numai pentru ea.

Dacă se uita spre munţi, aşa cum începuse să facă adesea, putea să vadă pete de culoare apărînd în mijlocul albului. Albastrul şi cenuşiul stîncilor, verdele închis al pinilor. Şi, dacă soarele se afla în poziţia de acum, se vedea o sclipire care reprezenta un rîu ce curgea la vale alimentat şi de zăpada topită.

Auzea tractorul în spatele casei lui Adam. Ştia că Lily voia să facă o grădină şi îl convinsese pe Adam să are pămîntul pentru a-l putea cultiva. Deşi el îi spusese că era prea devreme pentru aşa ceva, îi făcea pe plac.

Aşa cum avea să facă întotdeauna, îşi zise Tess.

Acel gen de iubire, de devotament şi de înţelegere se întîlnea foarte rar, după părerea ei. Relaţia dintre Adam şi Lily era la fel de solidă ca munţii. Chiar dacă scrisese foarte des despre oameni, urmărindu-i pentru a putea relata cît mai aproape de adevăr, nu reuşise niciodată să capteze puterea simplă şi tăcută a iubirii.

Putea să scrie despre ea, să facă personajele să o cunoască sau nu. Dar ea nu o înţelegea. Se gîndea că era probabil ca acel pămînt pe care trăise de atîtea luni. Învăţase să-l aprecieze. Dar să-l înţeleagă? Absolut deloc.

Vacile şi caii erau răspîndiţi pe dealuri unde iarba era încă rară, iar oamenii munceau prin noroaiele produse de vremea mai caldă cînd reparau garduri, săpau şi mînau vitele la păşune.

O făceau iar şi iar, an de an, sezon de sezon. Bănuia că şi aceasta era dragoste. Dacă simţea ea însăşi o tulburare, o ignora, amintindu-şi de palmieri şi de bulevarde aglomerate.

Supravieţuise primei şi, spera, ultimei ei ierni în Montana, îşi spuse Tess oftînd.

– Iată-te în sfîrşit, zise Tess înaintînd, dar Willa trecu pe lîngă ea călare. Fir-ar să fie.

Refuzînd să cedeze, Tess dădu pinteni calului şi o urmă. Răsufla puţin cam greu cînd o ajunse.

– Ascultă, mîine trebuie să mergem în oraş. Lily vrea să ne alegem rochiile de domnişoare de onoare.

– Nu pot, zise Willa soţînd şaua pe de Moon. Am treabă.

– Nu poţi să eviţi tot timpul, spuse ea strîmbîndu-se puţin cînd Willa călcă în picioare florile care începuseră să apară pe lîngă stîlpii gardurilor.

– Nu evit nimic, spuse Willa şi, după ce puse şaua pe gard, scoase pătura şi zăbala. M-am resemnat cu

faptul că o să port o rochie afurisită şi probabil că o să am un buchet de flori în păr. Dar nu pot să plec o zi întreagă acum.

Scoţînd o unealtă ascuţită din buzunar, se sprijini pe Monn şi, ridicîndu-i unul din picioarele din spate, se apucă să-i cureţe copita.

– Dacă nu mergi, va trebui să-ţi alegem rochia eu şi cu Lily,

Willa pufni ironic şi ridică celălalt picior al iepei.

– Oricum tot voi o s-o alegeţi, aşa că nu contează dacă o să fiu acolo sau nu.

Era destul de adevărat, îşi spuse Tess şi, cu o uşurinţă de care nu s-ar fi crezut capabilă cu cîteva luni în urmă, o mîngîie pe Moon.

– Ar însemna foarte mult pentru Lily.

De data aceasta, Willa oftă şi se mută la picioarele din faţă.

– Mi-ar plăcea să merg, crede-mă, dar nu-mi văd capul de treburi în perioada asta. Sînt o mulţime de lucruri de făcut cît nu se schimbă vremea.

– Cum să se schimbe?

– Să se strice.

– Cum adică să se strice? întrebă Tess uitîndu-se încruntată la cerul senin şi de un albastru perfect. Doar e jumătatea lui aprilie.

– Hollywood, aici poate să ningă şi în iunie. N-am scăpat încă de iarnă, spuse Willa privind spre partea de vest a cerului, la norişorii pufoşi care învăluiau vîrfurile munţilor.

Nu avea încredere în ei.

– O zăpadă de primăvară o foarte bună, ne oferă umiditatea de care avem nevoie şi se topeşte destul de repede. Dar un viscol de primăvară, zise ea şi ridică din umeri, vîrînd unealta în buzunar. Nu se ştie niciodată.

– Viscol, pe naiba. Florile renasc, spuse Tess şi se uită la cele călcate în picioare. Sau au renăscut.

– Le facem să fie rezistente. Eu n-aş pune deoparte lenjeria groasă deocamdată. Stai, Moon, comandă ea şi luă şaua plecînd cu ea spre grajd.

– Mai sînt şi alte lucruri, zise Tess hotărîtă să termine tot ce avea de spus. N-am mai avut ocazia să stau de vorbă cu tine între patru ochi de zile întregi.

– Am avut treabă, zise Willa în grajdul slab luminat, punînd la loc harnaşamentul şi luînd o ţeseală.

– Cu una, cu alta.

– Ce vrea să însemne asta?

– Uite ce e, înţeleg că recuperezi timpul pierdut cu Ben. Asta-i foarte bine, mă bucur că eşti fericită. Şi eşti ocupată toată ziua cu injectarea vacilor sau făcîndu-ţi mîinile praf cînd umblii cu sîrma ghimpată, dar trebuie să ştiu ce se petrece.

– Cu ce?

– Ştii foarte bine, spuse Tess şi, înjurînd încet, ieşi din grajd, unde Willa începu să o ţesele pe Mood. E linişte, Will. Îmi place cînd e linişte. Dar îmi creează şi o stare de nervozitate. Tu eşti cea care vorbeşte cu poliţiştii, cu oamenii, dar nu spui niciodată nimic.

– M-am gîndit că eşti prea ocupată cu scrisul şi cu vorbitul la telefon cu agentul tău ca să-ţi mai faci griji.

– Bineînţeles că-mi fac griji. Nate nu spune decît că nu-i nimic nou. Dar tot mai menţii paza.

Willa oftă.

– Nu pot să risc.

– Nici n-aş vrea s-o faci, spuse Tes mîngîindu-i botul lui Moon. Deşi, trebuie să recunosc că am trăit unele momente neplăcute cînd m-am trezit noaptea auzind oamenii plîmbîndu-se pe-afară. Sau pe tine umblînd prin casă.

Willa îşi ţinu privirea aţintită asupra lui Moon în continuare.

– Am coşmaruri.

Mai surprinsă de recunoaştere decît de faptul în sine, Tess se apropie de ea.

– Îmi pare rău.

Nu putuse să vorbească despre acest lucru şi se întrebă acum dacă nu cumva era o greşeală. Avea să vadă.

– S-au înrăutăţit şi mai mult de cînd am fost la cabană. De cînd mi-am dat seama să fata aia a fost ucisă acolo. Nu mai există nici o îndoială în privinţa asta din moment ce au descoperit că sîngele de pe prosoapele şi cîrpele pe care le-am găsit sub chiuvetă se potrivea cu al ei.

– De ce naiba poliţiştii n-au găsit nimic atunci?

Willa ridică din umeri şi continuă să se ocupe de cal.

– Nu e singura cabană, singurul adăpost din munţi. S-au uitat pe-acolo n-au văzut nimic ieştit din comun, totul era aşa cum ar fi trebuit. Bănuiesc că n-au văzut nici un motiv pentru care să cotrobăie prin ungherele întunecate sau să răstoarne găleţi. Acum cu siguranţă că au scotocit fiecare colţişor. Dar n-au găsit nimic. Oricum, mă gîndesc la asta. La faptul că Adam a fost împuşcat pe munte, la felul cum sîngera, la faptul că nu ştim.

Îi dădu o palmă lui Moon peste pulpă şi o trimise să mănînce.

– Pur şi simplu, nu ştim nimic.

– Poate că s-a terminat, zise Tess. Poate că a plecat. Ştii că rechinii fac asta. Bîntuie o zonă un timp şi apoi caută alt loc de vînătoare.

– Mi-e frică tot timpul.

Nu îi fu greu să recunoască acest lucru cînd o văzu pe Lily rîzînd cu Adam. Descoperise că teama şi dragostea mergeau mînă în mînă.

– Munca mă ajută, mă face să nu mă mai gîndesc la teamă. Ben mă ajută. Nu poţi să te gîndeşti la nimic cînd un bărbat e cu tine.

Ba poţi, îşi spuse Tess. Dacă nu e bărbatul care trebuie.

– E chestia aia de la trei dimineaţa, continuă Willa. Cînd nu e nimeni lîngă tine şi nimic care să te facă să nu te mai necăjeşti, Atunci simt teama cum îmi încleştează gîtlejul. Atunci încep să mă întreb dacă fac ce trebuie.

– În legătură cu ce?

– Cu ferma. Cu faptul că tu şi Lily staţi aici cînd nu ştim dacă sîntem în siguranţă.

– N-ai încotro, spuse Tess vîrînd botul unei cizme în gard şi sprijinindu-se în el.

Nu putea să vadă pămîntul cu ochii Willei şi se îndoia că ar fi putut să o facă vreodată. Dar ajunsese să-i admire forţa.

– Putem să judecăm şi singure. Fiecare are agenda ei. Poate.

– Să-ţi spun care e a mea. Cînd o să se sfîrşească anul, plec la Los Angeles. O să mă duc să-mi fac cumpărăturile de pe Rodeo Drive şi o să iau masa la restaurantul care o să fie la modă în acel moment.

Care, cu siguranţă, nu avea să fie cel unde mîncase toamna precedentă.

– Îmi iau partea de profit din Mency şi îmi cumpăr o casă în Malibu, lîngă ocean, ca să aud valurile zi şi noapte.

– N-am văzut oceanul niciodată, murmură Willa.

– Nu?

Îi era greu să-şi închipuie aşa ceva.

– Poate o să vii să-mi faci o vizită. O să-ţi arăt cum îşi petrec timpul oamenii civilizaţi. S-ar putea chiar să adaug un capitol în cartea mea. Willa la Hollywood.

Zîmbind, Willa îşi frecă bărbia.

– Ce carte? Credeam că scrii un scenariu.

– Chiar o fac, zise Tess fîstîcită şi vîrî mîinile în buzunare. Doar mă joc scriind o carte. Aşa, de distracţie.

– Sînt şi eu în ea?

– Părţi din tine.

– Acţiunea se desfăşoară aici în Montana? La Mercy?

– Unde în altă parte aş fi putut s-o plasez? bombăni Tess. Sînt obligată să stau aici un an, spuse ea apoi bătînd cu degetele în balustradă. Nu i-am spus nici măcar lui Ira. E ceva cu care îmi pierd timpul cînd mă plictisesc.

Dacă ar fi fost aşa, n-ar fi fost atît de stînjenită, îşi spuse Willa.

– Pot s-o citesc?

– Nu. Mă duc să-i spun lui Lily că nu vrei să mergi la cumpărături mîine. Şi să nu te plîngi dacă o să fii nevoită să porţi organdi.

– O să port pe naiba, spuse Willa întorcîndu-se şi privind din nou munţii.

Îşi recăpătase considerabil buna dispoziţie, dar cînd văzu mai mulţi nori plutind pe cer şi strîngîndu-se la un loc, îşi dădu seama că nu se sfîrşise. Nici iarna, nici altceva.

Cina era ideea lui Lily. O cină restrînsă, intimă şi relaxată, promisese ea. Doar ele trei, Adam, Ben şi Nate. Familia ei, cum se gîndea la toţi aceştia acum.

Restrînsă, intimă şi relaxată, poate, doar emoţio-

nantă pentru ea. Avea să fie gazdă, rol pe care nu îl mai jucase în viaţa ei, la o petrecere dată în propria ei casă.

Mama ei organizase numeroase evenimente sociale. Şi atît de eficient şi de bine, că, pur şi simplu, nu fusese nevoie de contribuţia lui Lily. În scurtă perioadă cînd trăise singură, nu avesese nici banii, nici mijloacele necesare pentru organizarea unor petreceri. Iar căsnicia ei cu siguranţă nu îi oferise o viaţă socială.

Acum, însă, lucrurile se schimbaseră. Ea se schimbase.

Îşi petrecu toată ziua cu pregătirile. Făcutul curăţeniei nu era deloc o treabă grea. Iubea fiecare centimetru al casei şi Adam nu era un bărbat care să-şi arunce hainele peste tot sau să lase sticle de bere pe mese. Nu îl derajau lucrurile pe care le adăugase ea, broscuţa de aramă pe care o comandase printr-un catalog, frumosul glob de sticlă în toate nuanţele de albastru de care se îndrăgostise de cum îl văzuse într-un magazin din Billings. De fapt, părea chiar să le aprecieze. Spunea adesea că aceă casă fusese prea simplă şi prea goală înainte să se mute ea acolo.

Studiase reţetele împreună cu Bess şi se decisese asupra unei fripturi de vacă, pe care tocmai o băga în cuptor cînd Bess apăru în uşa bucătăriei.

– Totul e sub control aici?

– Absolul tot. Am pregătit-o aşa cum mi-ai spus. Şi ia uite, adăugă Lily mîndră ca o mamă care născuse gemeni, deschizînd frigiderul pentru ş-i arăta prăjiturile. Nu-i aşa că merenga a ieşit foarte bine? Cu toate bobiţele alea de zahăr.

– Majoritatea bărbaţilor se dau în vînt după merengă de lămîie, spuse Bess privindu-le aprobator. Te-ai descurcat foarte bine.

– Ah, ce mult aş vrea să vii şi tu!

– Eşti o dulceaţă, Lily, dar dacă am de ales între a sta cu picioarele în sus şi a-mi viziona filmele şi a sta într-o încăpere plină de tineret, prefer să stau cu picioarele în sus. Acum, dacă vrei să te ajut cu ceva, te ajut cu multă plăcere.

– Nu. Vreau să fac totul cu mîna mea. Ştiu că pare prostesc, dar...

– Nu pare, spuse Bess ducîndu-se la fereastră, unde Lily pusese ghivece cu plante pe care le sădise cu mîna ei.

Le merge bine, îşi spuse ea, exact ca lui Lily.

– O femeie are tot dreptul să fie stăpînă în propria-i bucătărie. Dar să mă chemi dacă ai vreo problemă, spuse ea şi îi făcu cu ochiul. Nimeni nu trebuie să ştie că ai fost ajutată puţin.

Bess se întoarse cînd auzi uşa din spate deschizîndu-se iarăşi.

– Şterge-ţi picioarele, îi spuse ea Willei. Să nu cari noroiul pe podeaua asta curată.

– Le şterg, zise ea, dar sub privirea aceea de vultur, îşi mai frecă tălpile de cîteva ori în plus pe ştergător.

– Vai, sînt minunate! exclamă Lily luînd repede floricelele de cîmp din mîna Willei. Ce drăguţ din partea ta că te-ai gîndit să culegi pentru mine.

– Adam le-a cules, spuse Willa dîndu-i-le şi considerînd că şi-a îndeplinit misiunea. Unul din cai are o întindere de tendon, aşa că stă să se ocupe de el. Nu voia să se ofilească.

– Ah, Adam le-a cules! exclamă Lily oftînd şi inima i se topi toată cînd îşi afundă nasul în ele. Calul e bine? Are nevoie de ajutor?

– Se descurcă el. Eu trebuie să mă-ntorc.

– Nu poţi să mai stai puţin, să bem o cafea? E proaspăt făcută.

Înainte ca Willa să apuce să refuze, Bess o înghionti pe furiş.

– Stai jos şi bea o cafea cu sora ta. Şi scoate-ţi pălăria în casă. Eu plec că am de spălat.

– Bătrînă cicălitoare, mormăi Willa după ce Bess închise uşa în urma ei, dar îşi scosese pălăria deja. Presupun că am timp să beau o ceaşcă, dacă e deja fierbinte.

– Este. la loc, te rog. Să pun florile în apă mai întîi.

Willa se aşează la masa rotundă din lemn de arţar şi începu să bată cu degetele pe suprafaţa ei, gîndindu-se la mulţimea de treburi pe care le mai avea de făcut.

– Miroase bine aici.

– Mirodeniile şi supa pe care am făcut-o.

– Ai făcut-o? întrebă Willa bătînd puţin mai repede. Eşti o mică gospodină, hm?

Lily rămase cu privirea aţintită asupra florilor pe care le punea într-o vază de sticlă.

– E singurul lucru pe care sînt în stare să-l fac.

– Ba nu-i adevărat. Şi n-am vrut să se interpreteze aşa, spuse Willa supărată pe sine, foindu-se pe scaun. L-ai făcut pe Adam atît de fericit, încît pare să plutească. Şi e atît de frumos şi de plăcut aici, zise ea scărpinîndu-şi ceafa şi simţindu-se ca o ţărancă stînjenită. De exemplu, castronul ăla mare şi alb plin de mere verzi şi roşii sclipitoare. Eu nu m-aş fi gîndit niciodată la aşa ceva. Sau să pui ceva în sticlele alea de pe dulap. Ce e în ele?

– Oţet cu diverse arome, spuse Lily aruncînd o privire spre sticlele cu gît lung în care pluteau rămurele de busuioc, rozmarin şi sovîrf. Se foloseşte la gătit, la salate. Îmi place cum arată.

– Şi Shely face chestii din astea. Eu nu m-aş fi gîndit niciodată.

– Asta pentru că trebuie să te gîndeşti la lucrurile importante, nu la aiureli. Te admir foarte mult.

Willa încetă să se mai uite încruntată la sticle şi o privi uimită.

– Hm?

– Eşti atît de deşteaptă, de puternică şi de capabilă, spuse Lily punînd pe masă o ceşcuţă şi o farfurioară albastre. M-ai speriat de moarte cînd am venit aici prima oară.

– Zău?

– De fapt, ţotul mă speria. Dar mai ales tu, zise Lily şi îşi puse puţină frişcă în propria-i ceaşcă, după care se aşeză, hotărînd că era momentul să mărturisească tot. Te-am urmărit în ziua înmormîntării. Îşi pierduseşi tatăl şi sufereai, dar, în acelaşi timp, te adaptai. Iar, mai tîrziu, cînd Nate a citit testamentul şi tot ce îşi aparţinea, tot ce ar fi trebuit să fie al tău, ţi-a fost luat din mîini, ai făcut faţă.

Willa îşi amintea foarte bine. Îi amintea şi că nu fusese deloc amabilă.

– N-am avut de ales.

– Întodeauna ai de ales, spuse Lily încet. De obicei, eu fugeam. Aş fi fugit şi în ziua aceea, dacă aş fi avut undę să mă duc. Şi, cred că, dacă n-ai fi fost tu, n-aş fi avut curaj să rămîn cînd au început să se întîmple lucrurile astea oribile.

– Eu n-am avut nici o putere. Ai rămas pentru Adam.

– Adam, spuse Lily şi totul i se relaxă, glasul, ochii, gura. Da. Dar n-aş fi avut curajul să mă apropii de el, să-mi permit să simt ceva pentru el. M-am uitat la tine, la tot ce făceai, ce făcuseşi, şi mi-am zis: E sora mea şi ea n-a fugit niciodată de nimic. Trebuie să fie şi în mine ceva asemănător cu ce e în ea. Aşa că am săpat adînc. E prima oară în viaţa mea că rămîn în loc cînd lucrurile

stau rău.

Willa împinse ceaşca la o parte şi se aplecă puţin.

– Uite ce e, eu am crescut aşa cum am vrut, am făcut ce am vrut. Nu m-am trezit niciodată prizoniera unei relaţii în care cineva să mă folosească drept sac de box.

– Nu? întrebă Lily şi căpătă mai mult curaj cînd Willa nu ripostă. Bess mi-a spus că tata a fost foarte sever cu tine.

Willa nu putu să-şi zică decît că Bess vorbea prea mult.

– Cîte un dos de palmă am primit de la un părinte nu-i acelaşi lucru cu un pumn în faţă primit de la soţ. Dacă ai fugit de asta, n-ai fost laşă, Lily. Ai făcut ce trebuia şi ai fost deşteaptă.

– Da, dar niciodată n-am ripostat. Nici măcar o dată.

– Nici eu, murmură Willa. N-am fugit de talăl meu, dar nici n-am ripostat.

– Ba ai ripostat de fiecare dată cînd ai sărit în şaua unui cal, cînd ai tras un viţel, cînd ai călărit de-a lungul unui gard, spuse Lily susţinîndu-i privirea cînd Willa se uită la ea. Ai făcut ca Mercy să fie a ta. Aşa ai ripostat. Ţi-ai înfipt rădăcinile. Eu nu l-am cunoscut şi el n-a dorit niciodată să mă cunoască. Dar, Willa, cred că nici pe tine nu te-a cunoscut.

– Nu, spuse ea cu o voce caldă. Cred că nu.

Lily trase adînc aer în piept.

– Acum aş riposta şi asta se datorează în pare parte ţie, lui Tess, şansei care mi s-a oferit aici. Nu Jack Mercy mi-a oferit şansa asta, Will, ci tu. Ar fi trebuit să ne urăşti. Aveai tot dreptul să ne urăşti. Dar n-o faci.

Voise, îşi aminti Willa. Numai că nu fusese posibil.

– Poate că ura necesită prea multă energie.

– Aşa e, dar nu toată lumea înţelege asta, zise Lily şi

făcu o pauză jucîndu-se cu ceaşca. Cînd am fost cu Tess la cumpărături ieri, mi s-a părut, o clipă am avut impresia că-l văd pe Jesse. O fracţiune de secundă.

– L-ai văzut în Ennis? întrebă Willa îndreptîndu-se brusc în scaun şi încleştîndu-şi pumnii.

– Nu, zise Lily şi zîmbi uluită de reacţia ei. Vezi, prima ta reacţie a fost să ripostezi. A mea a fost să fug. Obişnuiam să am impresia că-l văd peste tot, mi-l închipuiam pretutindeni. Nu s-a mai întîmplat de multă vreme. Dar ieri, un chip în mulţime, o înclinare a capului... Însă, n-am fugit. N-am intrat în panică. Şi, cred că, dacă aş fi nevoită cu adevărat, aş riposta. Ţie îţi datorez asta.

– Eu ştiu, Lily. Uneori, fuga e o soluţie foarte bună.

Totul mergea atît de bine încît lui Lily nici nu-i venea să creadă că era viaţa ei. Noua ei viaţă. Oamenii pe care ajunsese să-i iubească stăteau în sufragerie, servind de cîte două ori din mîncarea pe care o preparase ea, rîzînd ca nişte prieteni. Ciondănindu-se ca în familie.

Lily îşi dădu seama că Tess începuse acest lucru, chiar intenţionat, spunîndu-i Willei că rochia pe care i-o aleseseră era din organdi siclam cu o fustă cu şase volane şi cu mîneci bufante. Cu turnură.

– Eşti nebună dacă-ţi închipui să o să mă îmbrac cu aşa ceva. Şi, de fapt, ce naiba înseamnă siclam? Nu e roz? În nici un caz n-o să port volane roz.

– O să arăţi superb în ea, zise Tess. Mai ales cu pălăria.

– Ce pălărie?

– Ah, e adorabilă, de aceeaşi culoare şi cu boruri imense decorate cu flori de primăvară. Primule englezeşti. E făcută în aşa fel încît să poţi avea o coafură înaltă. Şi, pe urmă, mai sînt şi mănuşile. Lungi pînă la

cot, foarte şic.

Datorită faptului că Willa pălise îngrozitor, lui Lily i se făcu milă de ea.

– Te necăjeşte. Rochia e foarte frumoasă. Din mătase bleu cu năsturaşi perlă la spate şi cu puţină dantelă pe corsaj. E foarte simplă, foarte clasică. Şi nu există nici pălărie, nici mănuşi.

– Of, bombăni Tess şi apoi îi zîmbi Willei. Te-am păcălit.

– În ritmul ăsta, Will o să îmbrace anul ăsta mai multe rochii decît în toată viaţa ei, spuse Ben. Îmi închipuiam, că doarme în blugi.

– Aş vrea să te văd pe tine mînînd vitele în rochie, i-o întoarse Willa.

– Şi eu la fel, zise Nate rîzînd şi împingîndu-şi farfuria la o parte. Lily, a fost o masă grozavă. Adam o să fie nevoie să-şi cumpere curele mai mari dacă o să-i gătească tot aşa.

– Trebuie să mai aveţi loc şi pentru prăjitură, zise Lily radiind de bucurie şi ridicîndu-se de la masă. Dar ce-aţi zice să luăm desertul în living-room?

– Fata asta ştie să gătească, nu glumă, zise Ben instalîndu-se într-un fotoliu în living-room. Adam e un afurisit extrem de norocos.

– Aşa stabileşti tu norocul unui bărbat, McKinnon? întrebă Willa aşezîndu-se pe jos în faţa focului, cu picioarele sub ea. După felul cum găteşte nevasta?

– Nu strică.

– O femeie deşteaptă îşi angajează bucătăreasă, zise Tess gemînd puţin cînd se aşează pe canapea lîngă Nate. Şi mănîncă în halul ăsta o singură dată pe an. Va trebui să fac cincisprezece lungimi de bazin în plus mîine.

Willa ar fi avut cîteva comentarii sarcastice de făcut,

dar renunţă. Aruncă iute o privire spre bucătărie, unde Adam şi Lily erau ocupaţi cu pregătirea desertului.

– Înainte să vină ei, ţi-a spus Lily cumva că şi-ar fi zărit fostul soţ cînd aţi fost ieri la cumpărături?

– Nu, răspunse Tess repede. Nici un cuvînt.

– În Ennis? întrebă Nate făcînd ochii mici şi încetînd să se mai joace cu degetele lui Tess.

– A zis că s-a înşelat şi că mereu obişnuia să-şi închipuie că îl vede oriunde se ducea, dar treaba asta m-a îngrijorat.

– A fost foarte tăcută cîteva clipe, spuse Tess ţuguindu-şi buzele cînd îşi aminti. Ne uitam în vitrina unui magazin cu articole de lenjerie şi am crezut că visa la noaptea nunţii. Mi s-a părut neliniştită cîteva minute, dar n-a suflat absolult nici o vorbă.

– Ai primit fotografia lui? îl întrebă Ben pe Nate.

– Acum vreo două zile. A avut loc un fel de atac în Est, zise el aruncînd, de asemeni, o privire prudentă spre bucătărie. Zici că e un sfînt. O faţă drăguţă şi un păr foarte scurt. Nu l-am văzut pe-aici. Ar fi trebuit s-o aduc cu mine, să i-o arăt lui Adam.

– Aş vrea s-o văd şi eu, spuse Willa. Dar o să vorbim despre asta mai tîrziu, adăugă ea cînd îi auzi vocea lui Adam. Nu vreau să-i stric seara.

Pentru ca momentul acela de tăcere să nu pară ciudat, Ben se ridică şi se duse înaintea lui Lily, care venea cu o tavă.

– Eh, asta da prăjitură, spuse el aplecîndu-se şi adulmecînd ca unul care nu se gîndea la nimic altceva decît la următoarea înghiţitură.

Menţinură atmosfera destinsă şi, la un moment dat, după ce o strînse pe Tess de mînă subtil, Nate se ridică.

– Mai bine plec înainte să fie nevoie să mă scoateţi

de-a dura pe uşă. Lily, zise el şi se aplecă să o sărute. A fost o seară grozavă.

– Mă bucur atît de mult că aţi venit.

– Te conduc, spuse Tess simulînd un căscat. După cît am mîncat o să dorm buştean.

Printr-o înţelegere tacită, Ben şi Willa mai stătură cinci minunte după îmbrăţişări şi luări de rămas-bun, după care plecară şi ei.

Singur cu Lily, Adam o îmbrăţişă şi spuse:

– Pe cine cred ei că păcălesc?

– Ce vrei să spui?

Găsind că era incredibil de inocentă, el o sărută pe sprînceană.

– Ai auzit vreo camionetă pornind?

Ea clipi, înţelese şi începu să rîdă.

– Nu, cred că nu.

– Cred că au o idee bună, zise el şi, luînd-o în braţe, se îndreptă cu ea spre scară.

– Adam, toate vasele alea.

– Or să fie tot acolo şi mîine dimineaţă, zise el şi o sărută uşor. La fel şi noi.

În patul ei, în întuneric, Willa scoase un geamăt prelung şi gutural. Acel sunet îl excita întotdeauna şi îl făcea să înţeleagă ritmul. Îi plăcea să o privească atunci cînd ea se afla deasupra, felul în care părul îi cădea ca o perdea pe umeri, atît de bogat şi atît de negru. Vedea acele licăriri de plăcere pe chipul ei cînd nu mai ştia de ea. Şi cînd îi lua sînii în mîini, cînd se ridica puţin pentru a înlocui mîinile cu gura lacomă şi ea se încolăcea în jurul lui asemeni unei viţe mătăsoase, strîngîndu-l cu braţele şi cu picioarele, aşa încît el să se poată delecta cu ea.

Indiferent cît de mult îi dăruia ea, el voia şi mai mult.

– Întoarce-te, îi spuse el gîfîind şi ducînd mîna în punctul unde se uneau.

Ea gemu din nou, un sunet răguşit de plăcere care i se împrăştia în sînge asemeni unui whisky bun. O simţi cedînd şi apoi suspinînd din nou înainte să-şi înfigă dinţii în umărul lui.

O lăsă să imprime ea ritmul şi să-şi recapete controlul. Ea se aplecă deasupra lui, cu părul atîrnînd ca o perdea peste faţa lui, sprijinindu-se în mîini de ambele părţi ale capului său.

– Vreau să te înnebunesc, spuse ea lăsîndu-şi capul în jos pînă cînd buzele îi ajunseră la numai cîţiva milimetri de ale lui. Vreau să te fac să implori.

Ritmul ei era chinuitor de lent şi gura ei dăruia sărutări uşoare, muşcînd puţin, devenind apoi din ce în ce mai profunde şi mai înfierbîntate. Cînd mîinile lui îi erau încleştate în păr, respiraţia înteţită, ea îşi desprinse gura de gura lui şi se dădu în spate. Mări ritmul şi îşi plimbă mîinile peste el, urmărindu-i ochii.

Văzu ce voia. Erau înnebuniţi, orbiţi şi disperaţi, oglindind emoţiile care îi stăpîneau propria fiinţă. Mîinile lui îi ţineau şoldurile strîns acum. Avea să-i lase semne. O marca, îi spuse ea triumfătoare.

Trupul i se arcui pe spate, cutremurîndu-se cînd degetele lui îi pătrundeau adînc în şoldurile care se mişcau. Ştia la ce să se aştepte acum, la acea explozie de plăcere izbindu-se de plăcere, la asaltul asupra fiinţei, care putea veni ca fulgerul sau întîrzia ca roua. Totuşi, acea intimitate şi dorinţă violentă care întotdeuna, absolut întotdeuna, înflorea, era şocantă de fiecare dată.

Îl simţi erupînd, ultima împingere a lui puternică şi glorioasa explozie de căldură.

Orgasmul lovi ca o săgeată care îi ţîşni prin interior, şi, ţintuită de el, ea o primi cu bucurie.

– Willa, şopti Ben trăgînd-o în jos ca să poată tremura amîndoi, piele asudată de piele asudată.

Cînd putu să spună mai mult decît numele ei, îşi lipi buzele de gîtul ei şi zise:

– Toată seara mi-am dorit să te ţin aşa.

O mică prostioară ca aceea o încălzea întotdeauna şi o făcea să nu mai ştie ce să răspundă.

– Erai prea ocupat cu mîncarea ca să te gîndeşti la asta.

– Nu sînt niciodată prea ocupat ca să mă gîndesc la asta. Sau la tine. Să ştii că mă gîndesc la tine, spuse el cufundîndu-şi mîinile în părul ei şi întorcîndu-se pentru a o săruta. Aproape tot timpul. Şi îmi fac griji pentru tine.

– Griji?

Excelent de relaxată, ea se sprijini în coate ca să-l privească. Îi plăcea foarte mult să-i vadă chipul în întuneric şi să-i distingă trăsătură cu trăsătură.

– În legătură cu ce?

– Nu-mi place să nu fiu pe-aproape cînd se întîmplă atîtea.

– Pot să-mi port şi singură de grijă, spuse ea dîndu-i părul la o parte de pe faţă.

Ciudat cum vîrfurile arătau întotdeauna ca şi cum ar fi fost cufundate în praf auriu ud, îşi spuse ea. Şi mai ciudat era felul cum degetele ei tînjeau să-i atingă părul în ultima vreme.

– Şi pot să port de grijă şi fermei.

– Da.

Aproape prea bine, îşi spuse el.

– Dar, oricum, îmi fac griji. Aş putea să rămîn noaptea asta.

– Am mai discutat treaba asta. Lui Bess îi place să pretindă că nu ştie ce se petrece aici, sus. Şi mie îmi

place s-o las. Şi... mai zise ea sărutîndu-l înainte să se întindă leneş pe spate, ai propria ta fermă de care să te ocupi.

Se întinse.

– Încalecă, McKinnon. Am terminat cu tine.

– Crezi? spuse el şi se urcă pe ea pentru a-i dovedi că se înşela.

Cînd un bărbat iese în vîrful picioarelor dintr-o casă învăluită în beznă, se simte ca un idiot. Sau foarte norocos. Nate tocmai se gîndea în ce fel se simţea cînd deschise uşa de la intrare şi se trezi faţă-n faţă cu Ben.

Se priviră cîteva clipe, dregîndu-şi glasurile.

– Frumoasă noapte, spuse Nate.

– Una din cele mai frumoase nopţi ale mele, zise Ben renunţînd şi aruncîndu-i un zîmbet strălucitor. Unde ţi-ai parcat camioneta?

– În spatele şopronului. Tu?

– La fel. Habar n-am de ce ne mai ostenim atît. Nu există om la ferma asta care să nu ştie ce treabă avem cu femeile astea.

Coborîră de pe verandă şi se îndreptară spre şopron.

– Mă tot întreb dacă o să se tragă în mine.

– Adam şi Ham fac de pază la ora asta, zise Nate. Încerc să-mi fac programul în funcţie de asta, pentru că ei nu prea se grăbesc să tragă, adăugă el şi aruncă o privire înapoi spre fereastra lui Tess. Şi s-ar părea să merite să mă feresc de nişte gloanţe.

– Un bărbat care vorbeşte aşa mă îngrijorează.

– Mă gîndesc să mă-nsor cu ea.

Ben încremeni.

– Îmi bîzîie ceva în ureche şi nu cred că am auzit bine.

– Ai auzit destul de bine. Ea se gîndeşte să se întoarcă în California la toamnă, spuse Nate ridicînd din umeri. Eu cred că n-o s-o facă.

– Ce-ai zis?

– Să-i spun lui Tess, continuă Nate amuzat şi izbucni într-un hohot de rîs. Pe naiba, nu. Trebuie să fii viclean cu o femeie ca ea. E obişnuită să fie la cîrmă, aşa că o faci să creadă că totul e ideea ei. Ea nu ştie că e îndrăgostită de mine, dar o să-şi dea sema.

Acea discuţie despre dragoste şi căsătorie îi tulbura stomacul lui Ben.

– Şi dacă nu? Dacă n-o să-şi dea seama? Dacă îşi face bagajul şi pleacă? O s-o laşi?

– Nu pot s-o încui, nu? spuse Nate scoţînd cheile şi jucîndu-se cu ele. Dar pun pariu că o să rămînă. Şi mai am timp să lucrez la treaba asta.

Bes se gîndi la Willa şi la cum ar fi reacţionat el dacă ea ar fi vrut vreodată să plece. Ar fi legat-o fedeleş într-o clipă.

– Eu nu cred că aş fi la fel de înţelegător.

– Eh, încă n-a venit vremea să ne facem probleme pentru asta. Am proces pentru o zi, două, adăugă el urcîndu-se în camionetă. Imediat cum o să am timp, o să vin cu poza aia.

– Chiar te rog, spuse Ben oprindu-se lîngă maşina lui şi privi înapoi spre casă.

Nu, nu credea că ar fi putut fi înţelegător dacă ar fi fost îndrăgostit. Pe drum spre casă îşi spuse de nenumărate ori că era bine că nu era îndrăgostit.

Capitolul 23

Jesse înţelesese totul. Ah, fusese dispus să aştepte, să fie răbdător. Să fie înţelegător. În definitiv, dacă aştepta pînă la toamnă, putea să ia şi o grămadă de bani odată cu nevasta.

Dar, acum, căţeaua credea că poate să se mărite cu indianul ăla nenorocit. Se gîndise la acest lucru şi ştia că, dacă ar fi lăsat să se întîmple, legal, ar fi avut dreptul la praful după tobă. Aşa că nu putea să lase să se întîmple aşa ceva.

Dacă ar fi ţintit mai bine, Adam Wolfchild ar fi fost deja aranjat. Ocazia existase, dar ticălosul avusese noroc. Şi, din moment ce Wolfchild nu fusese singur, Jesse nu riscase să mai stea pe acolo aşteptînd o altă ocazie.

Era sigur că avea să i se ivească alta. Nu avea nevoie decît de foarte puţin noroc. Dar munca de primăvară şi acel stăpîn de sclavi, Ben McKinnon, îl ţineau la Three Rocks în timp ce nevasta lui adulteră îşi cumpăra lenjerie de nuntă.

Dacă nu putea să ajungă la Wolfchild, putea să ajungă la Lily. Trebuia să o facă să-i pară rău că se încurcase cu el şi îi stricase planurile de a pune mîna pe moştenirea ei, dar acest lucru avea să-i facă o

nespusă plăcere.

Sperase să pună mîna pe multe lucruri, îşi spuse el trăgînd încă o damă pe lîngă cele două pe care le avea. Dar venise vremea să plece. Şi avea să o ia şi pe Lily cu el.

– Cinci ai tăi, spuse Jesse zîmbindu-i lui Jim peste masa de pocher. Plus cinci ai mei.

– Prea mult pentru mine, zise Ned Tucker punînd cărţile pe masă, rîgîind şi ridicîndu-se pentru a-şi lua o bere rece.

Se simţea bine la Mercy; Willa i se părea o şefă cinstită şi lui îi plăcea compania celorlalţi. Pentru a avea noroc, frecă pe cap ursul pe care oamenii îl înghesuiseră într-un colţ. Nu că i-ar fi adus cine ştie ce noroc în seara aceea.

Clătină din cap cînd Jesse cîştigă iarăşi.

– Ticălosul nu pare să piardă, îi spuse el lui Ham.

– Are noroc, replică Ham, dar hotărî să şi-l încerce pe al său. Intru eu acum. Peste o oră o să-l schimb pe Billy. Măcar să pierd ceva bani înainte.

O oră, îşi spuse Jesse, dînd cărţile. Deci Billy şi studentul acela atotştiutor făceau de pază acum. Nici unul din ei nu reprezenta o problemă pentru el. Avea să mai joace zece minute, după care intra în acţiune.

Pierdu o mînă, după care se ridică de la masă.

– Eu ies să iau puţin aer.

– Vezi să nu te împuşte Billy, îi strigă Jim. Băiatul ăsta e cu mintea la o tipă din oraş şi se sperie uşor.

– Ah, mă descurc eu cu Billy, zise Jesse şi, punîndu-şi geaca, ieşi din baracă.

Se uită la ceas. Urmărise activitatea de la Mercy cu destulă atenţie ca să ştie că Adam mai trecea o dată pe la cai înainte să se retragă. Cei din casă trebuiau să se fi liniştit, iar Lily era singură. Luă *Colt*-ul de sub scaunul

camionetei, căci puţină prudenţă nu strica niciodată. Îl vîrî sub centură şi se furişă spre frumoasa căsuţă albă.

Avea să meargă strună, îşi spuse el. Lily avea să plîngă şi să-l implore, dar avea să-l urmeze destul de repede. Întotdeuna făcea ce i se spunea. Dacă nu suficient de repede, după prima palmă.

Abia aştepta acea primă palmă. Trecuse prea mult timp.

Îşi atinse uşor cureaua în timp ce se îndrepta în linişte spre spatele casei.

– Tu eşti, JC?

Bucuros că avea companie, Billy îi ieşi înainte, cu puşca lăsată în jos.

– I-ai jupuit iarăşi pe băieţi? Dar ce cauţi aici?

– Am venit să iau ce-mi aparţine, spuse el şi îl lovi cu patul pistolului. N-are nici un sens că te împuşc, zise el apoi trăgîndu-l pe Billy în tufişuri. Şi face prea mult zgomot. Să nu-mi mai stai în cale că s-ar putea să mă răzgîndesc.

După aceea se furişă pînă la uşa din spate, încet ca un şarpe, şi se uită pe geam.

Ea era acolo. Scumpa de Lily, îşi spuse el. Stătea la masă bînd ceai şi uitîndu-se pe o revistă. Aşteptînd ca iubitul ei indian să vină să i-o bage. Căţea necredincioasă!

Tunetul îl derută un moment, făcîndu-l să se uite pe cerul fără stele. Pînă şi vremea era de partea lui, îşi spuse el rînjind. O ploaie bună avea să-i prindă bine în călătoria spre sud.

Răsuci mînerul încet şi intră.

– Adam, e un articol aici despre torturile de nuntă. Mă-ntreb...

Tăcu brusc, rămînînd cu privirea aţintită asupra paginii, dar inima îi bătea cu putere. Beans mîrîia sub

masă. Şi ştiu, chiar înainte să-şi facă curaj să se întoarcă, ştiu.

– Fă cîinele ăla să tacă, Lily, sau îl omor.

Ea nu se îndoia că ar fi făcut-o. Era neschimbat, chiar dacă părul îi era mai închis la culoare, mai lung, chiar dacă avea mustaţă, ei i se păru neschimbat. Ochii aceia frumoşi, care acum erau îngustaţi şi plini de răutate, gura lui, pe care era îngheţat un zîmbet periculos. Izbuti să se ridice şi să se strecoare între Jesse şi cîine.

– Gata, Beans, taci. E-n regulă.

Cînd el continuă să mîrîie, ea privi cu groază cum Jesse scoase pistolul de la centură.

– Nu, Jesse, te rog. Nu-i decît un cîine bătrîn. Şi or să te audă. Or să audă dacă tragi. Or să vină cu toţii.

El voia să ucidă ceva, simţea acea dorinţă din ce în ce mai puternică. Dar mai mult dorea să fie linişte.

– Atunci fă-l să tacă. Imediat.

– Îl... îl duc în camera cealaltă.

– Să mergi încet, Lily, să nu-ncerci să fugi.

Îi plăcea senzaţia pe care i-o dădea arma, felul cum patul acesteia era ghemuit în palmă.

– O să-ţi fac foarte mult rău dacă încerci să faci ceva. Şi, pe urmă, o să stau aici şi o să-l aştept pe indianul ăla pentru care-ţi desfaci picioarele. Şi o să-l omor în clipa în care o să intre pe uşă.

– N-o să fug, zise ea luîndu-l pe Beans de zgardă şi, deşi acesta se încorda şi se împotrivea, reuşi să-l tragă spre uşă şi în camera cealaltă. Te rog să laşi arma, Jesse. Ştii că n-ai nevoie de ea.

– Sper că nu, zise el continuînd să zîmbească şi vîrî pistolul la loc. Vino-ncoace.

– N-are nici un rost, Jesse, spuse ea chinuindu-se să-şi aducă aminte tot ce învăţase la terapie, să-şi păsteze calmul, să gîndească limpede. Sîntem divorţaţi.

Dacă-mi mai faci vreun rău, or să te închidă.

El puse mîna din nou pe patul pistolului.

Mai aproape de uşă, îşi spuse ea. Trebuia să existe o modalitate de a ieşi. Trebuia neapărat să iasă ca să-l prevină pe Adam, să-i prevină pe toţi.

– Încerc să o iau de la-nceput, spuse ea ducîndu-se spre el. Amîndoi putem s-o luăm de la început. Eu te-am dezamăgit mereu şi...

Ţipă, nu din cauza şocului, ci a durerii, cînd el o lovi peste faţă cu dosul palmei.

– De şase luni tot vreau să fac asta.

Şi, din moment ce îi dădea o senzaţie atît de plăcută, o repetă, cu atîta putere, încît o făcusă cadă în genunchi.

– Am fost chiar aici, Lily, spuse el apucînd-o de păr şi trăgînd-o în picioare. Te-am urmărit.

– Aici?

Durerea era prea cumplit de familiară şi o împiedica să gîndească, dar se chinui să o facă. Şi se gîndi la cruzime, la nebunie.

– Ai fost aici. Oh, Doamne!

Acum groaza o paraliza. El îşi folosea pumnii, îşi spuse ea. Numai pumnii. Nu sfîşia oamenii.

Dar, cînd se uită în ochii lui, nu văzu decît o furie oarbă.

– Acum o să vii cu mine şi o să mergi în linişte şi o să faci exact ce o să-ţi spun eu.

În caz că nu înţelegea ce spunea el, o trase de păr cu putere.

– Dacă-mi faci greutăţi, o să-ţi fac rău şi la fel o să fac oricui mi-ar sta în cale.

Continuă să vorbească, ţinîndu-şi faţa foarte aproape de a ei. În camera cealaltă, cîinele lătra ca turbat, dar nici unul din ei nu îi dădu atenţie.

– O să facem o călătorie lungă şi plăcută. Spre Mexic.

– Nu merg cu tine, spuse ea primind încă o lovitură, clătinîndu-se, dar apoi, şocant pentru amîndoi, se aruncă în faţă, atacîndu-l cu unghiile, cu dinţii, cu pumnii.

Forţa atacului ei îl făcu să se lovească de dulap cu spatele şi simţi o durere violentă în şold, unde se lovi de margine. Urlă cînd ea făcu să-i curgă sîngele pe faţă, fiind prea uluit să riposteze pînă cînd ea nu îi zgîrie faţa din nou.

– Muiere nenorocită! spuse el lovind-o şi făcînd-o să se izbească de masă, azvîrlindu-i în aer ceşcuţa de ceai.

Cîinii urlau ca nişte lupi şi zgîriau înnebuniţi la uşă.

– O să te omor pentru asta. O să te omor dracului.

Şi fu cît pe ce să o facă. Pistolul era în mîna lui, iar degetul îi tremura pe trăgaci. Dar ea îl privea, nu cu teamă, nu cu ochi rugători. Ci cu ură.

– Asta vrei? o întrebă el ridicînd-o cu forţa din nou şi ţinîndu-i pistolul la tîmplă. Vrei să te omor?

Fusese o vreme cînd, sătulă, ar fi zis da. Dar se gîndi la viaţa ei de acolo împreună cu Adam şi cu surorile e[illegible] Căminul şi familia ei.

– Nu o să merg cu tine.

Şi o să aştept prima ocazie de a scăpa sau de a riposta, îşi promise ea.

– Bineînţeles c-o să mergi, spuse el strîngîndu-i gîtul cu o mînă şi scuturînd-o. N-am timp acum să te fac să plăteşti, dar mai aşteaptă puţin. Aşteaptă şi o să vezi.

Tremura cînd o trase spre uşă. Şocul de a fi fi lovit de ea, de a avea sînge pe faţă din cauza ei, îl zguduise teribil. Cît timp pierduse cînd ea ar fi putut să-l urmeze docilă.

Nici nu observă că afară nu ploua, ci ningea, în timp

ce încă mai tuna. Fulgi mari şi grei îi dansau prin faţa ochilor, aşa încît nu îl văzu pe Adam decît cînd ajunse aproape faţă-n faţă cu el privind pe ţeava unei puşti.

– Dă-i drumul, spuse Adam cu o voce extrem de calmă, fără nici un pic din furia şi teama care îi stăpînea sufletul. Lily, depărtează-te de el.

Jesse îi strînse gîtul cu braţul ca într-o menghină şi îi lipi pistolul de tîmplă. În el nu era nici un pic de calm. Urlă:

– E nevasta mea afurisită! Dă-te dracului la o parte. O omor. Îi trag un glonţ în cap.

Auzi o puşcă armîndu-se şi o văzu pe Willa înaintînd, fără geacă, fulgii de zăpadă acoperindu-i părul.

– Ia-ţi mîinile de pe sora mea, ticălos nenorocit.

Era în neregulă, totul era în neregulă şi panica făcu ca degetul lui Jesse să tremure.

– O fac, să ştiţi. Creierii ei or să vă murdărească cizmele dacă mai faceţi un pas. Spune-le, Lily. Spune-le că pot să te omor aici, pe loc.

Ea simţi oţelul lipit de tîmplă şi îşi închipui explozia. Abia putea să mai respire din cauza braţului care îi strîngea gîtul. Ca să rămînă în viaţă, îşi aţinti privirea asupra lui Adam.

– Da, poate. A fost aici, tot timpul, a fost aici.

Din ochii lui Jesse ţîşneau flăcări. Parcă era un monstru cu sîngele şiroindu-i pe faţă şi rînjind provocator.

– Exact. Am fost aici tot timpul. Dacă vreţi să păţească ce-au păţit ceilalţi, staţi în calea mea, spuse el şi zîmbi fermecător.

Era iarăşi stăpîn pe situaţie. Deţinea controlul.

– Poate că n-o s-o golesc de măruntaie, n-o să-i iau părul, dar tot o omor.

– O să mori şi tu, spuse Adam şi ochi.

– Pot să-i rup gîtul ca pe o rămurică, spuse Jesse

cu o voce piţigăiată. Sau să-i vîr un glonţ în ureche. Şi poate o să am noroc.

Îi strînse gîtul şi mai tare, aşa încît Lily îşi ridică mîinile pentru a-i trage braţul la o parte.

– Poate o să mai trag un glonţ pe urmă, chiar în stomacul surorii tale.

– Blufează, Adam, spuse Willa cu degetul pe trăgaci.

Avea să-i tragă un glonţ în cap, îşi spuse ea, sumbru, Dacă Lily şi-ar fi mişcat capul puţin, ar fi riscat. Dar afurisita aceea de ninsoare cădea ca o perdea.

– Nu vrea să moară.

– Am fost la Marină! strigă Jesse. Pot să vă omor pe amîndoi înainte să cad. Şi întîi pe Lily.

Da, întîi pe Lily.

– N-o să scapi, spuse Adam, dar lăsă arma jos.

Nu merita să pună în pericol viaţa lui Lily pentru furie şi orgoliu.

– Şi o să plăteşti pentru fiecare clipă în care îi e frică.

– Dă-te înapoi, căţea, îi strigă el Willei şi o strînse pe Lily şi mai tare, încît ea îşi dădu ochii peste cap. Un glonţ. Aş putea să-i rup gîtul foarte uşor.

Neputincioasă, cu fiecare instinct răzvrătindu-se, Willa se dădu înapoi, dar nu lăsă arma jos. Un glonţ, îşi promise ea. Dacă avea cum, îl trăgea.

– Urcă în maşină, spuse el trăgînd-o pe Lily şi mergînd cu spatele spre camionetă, privind ca un nebun în toate părţile. Urcă în afurisita de maşină şi treci la volan, spuse el împingînd-o şi ţinînd pistolul ridicat. Dacă veniţi după noi, o omor, cît pot de încet, strigă el. Dă-i drumul odată.

Lily îi mai aruncă o privire lui Adam şi răsuci cheia în contact. După aceea porni.

Willa lăsă puşca în jos cu mîini tremurătoare. Nu putuse să tragă. Existase un moment, o clipă doar, dar îi fusese frică să rişte.

– Dumnezeule, Dumnezeule mare! Se îndreptă spre vest.

Gîndeşte, îşi porunci ea. Gîndeşte.

– Poliţia ar putea să blocheze şoseaua şi să-i oprească dacă or să meargă spre drumul principal. Dacă e deştept, o să-şi dea seama de asta şi o să urce pe munte. În douăzeci de minute putem să pornim după ei, Adam.

– Am lăsat-o să plece. L-am lăsat să o ia.

Willa îl zgîlţîi cu putere.

– Ar fi omorît-o chiar în faţa noastră. Intrase în panică şi era înnebunit. Ar fi făcut-o.

– Da, spuse el şi oftă. Acum o să-i găsesc. Şi o să-l omor.

Willa încuviinţă doar o dată.

– Da. Tu sună la poliţie, eu adun oamenii. Cei care vom merge pe munte vom avea nevoie de cai şi echipament. Haide, repede.

Porni în fugă şi aproape că se împiedică de Billy, care izbutise să tîrască gemînd pînă la drum.

– Isuse! Billy!

Cînd îi văzu faţa plină de sînge fu convinsă că fusese împuşcat.

– M-a lovit. M-a lovit cu ceva.

– Stai liniştit. Nu te mişca de-aici, spuse ea alergînd spre casă. Bess! Adu trusa de prim ajutor. Billy e în faţa casei lui Adam. E rănit. Adu-l aici.

– Ce naiba se întîmplă? întrebă Tess supărată să fusese deranjată de la scris şi ducîndu-se în capul scării. Întîi cîinii care lătrau ca nişte turbaţi, acum tu vii şi strigi cît te ţine gura. Ce-a păţit Billy?

– Jesse Cooke. Repede, îi spuse ea lui Bess care trecu în fugă. Nu ştiu cît de grav e rănit.

– Jesse Cooke, spuse Tess alarmată şi coborî în fugă scările. Ce tot spui?

– A luat-o pe Lily. A luat-o, repetă Willa pentru a stăvili întrebările lui Tess, Bănuiesc că o duce pe munte. Afară e viscol cu tunete şi ea n-are nimic gros.

Cea dintîi criză de isterie fu şi cea din urmă, căci Willa îşi impuse să-şi recapete sîngele rece.

– El a intrat în panică şi trebuie să fie pe jumătate nebun, dacă nu şi mai mult. Sună-i pe Ben, pe Nate, pe oricine îţi trece prin cap şi spune-le că trebuie să organizăm un grup de căutare cît mai repede. Pornim cu caii după ei.

– O să adun şi nişte haine groase, spuse Tess ale cărei degete strîngeau atît de tare balustrada încît i se albiseră. Şi pentru Lily. O să aibă nevoie de ele cînd o s-o găsim.

– Repede.

În zece minute, Willa organiză oamenii. Aceştia erau înarmaţi şi pregătiţi să se urce în camionete sau pe cai avînd la ei provizii pentru două zile.

– Nu cunoaşte regiunea la fel de bine ca mulţi dintre noi, continuă ea. Nu-i aici decît de cîteva luni. Şi Lily o să-i pună cît de multe piedici. O să ne împrăştiem. S-ar putea să o ducă în cabană, aşa că Adam şi cu mine o să pornim într-acolo. Vremea o să-i îngreuneze mişcările, dar nici pe noi n-o să ne ajute.

– O să-l prindem pe ticălos, spuse Jim vîrîndu-şi puşca în toc. Şi o să punem mîna pe el pînă dimineaţă.

– N-o să ne putem lua după urme pe vremea asta, aşa că...

Se întrerupse cînd îl văzu pe Ben intrînd ca un nebun cu camioneta în curte. Atunci îi veni să se pră-

buşească, simţea nevoia să o facă, aşa că se forţă să nu-şi piardă puterile.

– Aşa că o să ne împrăştiem pe o suprafaţă întinsă. Poliţiştii acoperă drumurile principale şi mai trimit oameni. Cei de la Căutare şi Salvare vor porni în zori. Vreau s-o găsim pînă atunci. Cît despre Cooke... zise ea trăgînd aer în piept. Orice o fi nevoie. Haideţi.

– Tu încotro o iei? fu singurul lucru pe care îl spuse Ben.

– Mă duc cu Adam spre cabană.

El încuviinţă.

– Vin şi eu cu voi. Am nevoie de un cal.

– Avem unul.

– Vin şi eu, spuse Tess cu ochii plini de lacrimi, ducîndu-se lîngă Adam. Pot să călăresc.

– O să ne încurci.

– Fir-ai să fii, zise Tess apucînd-o pe braţ şi răsucind-o. E şi sora mea. Vin şi eu.

– Poate să călărească, fu tot ce spuse Adam, după care sări în şa şi, însoţit de cîinele lui de vînătoare, porni în galop.

– Aşteaptă-l pe Nate, spuse Willa. El ştie drumul, adăugă apoi şi încălecă repede. O să aibă nevoie să-i explice cineva ce s-a-ntîmplat.

Ştiind că trebuia să fie mulţumită cu atît, Tess încuviinţă.

– Bine. O să vă prindem din urmă.

– O s-o aducem acasă, Tess, murmură Ben sărind în şa şi fluierîndu-l pe Charlie.

– Să-i aduceţi pe amîndoi acasă, zise Tess privind în urma lor.

Adam nu spuse nimic pînă găsiră camioneta abandonată. Mintea îi era prea întunecată pentru vorbe şi

inima prea rece. Opriră doar cît să examineze maşina cu atenţie. Aceasta era afundată în zăpadă destul de mult şi se sprijinea de un copac.

Stratul gros de zăpadă acoperea tot, iar cîinii mergeau prin ea, adulmecînd.

– O lovise, spuse Adam deschizînd portiera din partea şoferului şi descoperind îngrozit urme de sînge. Erau deja vînătăi pe faţa ei, semn că o lovise.

Maşina ea goală şi cîteva picături de sînge se vedeau lîngă uşa opusă. Nu era sîngele lui Lily, ci al lui Cooke, îşi spuse el.

– Avea sînge pe faţă, îi aminti Willa. Înseamnă că l-a zgîriat ea.

Cînd Adam se întoarse, ochii îi erau la fel de goi ca ai unei păpuşi.

– I-am spus, i-am promis, că nimeni s-o să-i facă nici un rău.

– N-aveai cum s-o ajuţi. N-o să-i facă rău acum, Adam. Ea e singura lui cale de scăpare. N-o să-i facă ce...

– Ce le-a făcut celorlalţi? spuse el alungînd acel gînd şi, fără să mai scoată un cuvînt, încălecă şi o luă înainte.

– Lasă-l să se depărteze puţin, spuse Ben punîndu-şi o mînă pe mîna ei. Are nevoie de distanţă.

– Şi eu am stat acolo. Ţineam puşca îndreptată spre el. Trag mai bine ca Adam, trag mai bine ca oricine de la Mercy, dar asta n-a servit la nimic. Mi-a fost frică să risc...

Glasul i se frînse şi clătină din cap.

– Dacă ai fi riscat şi ea s-ar fi mişcat, ar fi tresărit puţin? Ai fi putut s-o loveşti.

– Sau ar fi fost în siguranţă acum. Dacă ar fi să mi se ofere ocazia din nou, l-aş împuşca pe ticălos chiar

între ochi, zise ea şi apoi se forţă să se calmeze. Nici discuţiile astea nu servesc la nimic. S-ar putea să se îndrepte spre cabană, direcţia cam asta ar fi. Poate crede că e în siguranţă acolo.

Willa se întoarse în şa.

– A încercat să i se împotrivească de data asta. Poate că ar fi fost mai bine dacă ar fi fugit.

Lily ar fi fugit, dacă ar fi putut. Era îngheţată de frig, cămaşa îi era udă, dar ar fi riscat, dacă ar fi putut să fugă.

El vîrîse pistolul sub centură, dar, după ce ea intrase cu maşina în copac, el schimbase strategia. Ea sperase că impactul avea să-l zguduie puţin şi să-i ofere ei puţin timp, dar nu-i oferise decît o trîntire în zăpadă.

După aceea el îi legase mîinile şi îşi petrecuse restul frînghiei în jurul mijlocului, aşa încît ea era legată de el acum. Se împiedica adesea, intenţionat la început, pentru a-l face să meargă mai încet. Dar el smucea de frînghie cu brutalitate, făcînd-o să se ridice din nou.

Ninsoarea era îngrozitoare. Cu cît urcau mai mult, cu atît devenea mai aspră şi tunetele asurzitoare urmau fulgere care despicau cerul. Iar vîntul era atît de puternic, încît ea abia îl auzea înjurînd-o.

Lumea era albă, de un alb învolburat şi tunător.

El avea un rucsac în spate. Se întrebă dacă avea un cuţit în el şi ce ar fi putut să-i facă pînă la urmă.

Frigul o sleise de puteri şi îi pătrunsese în oase, astfel încît le simţea ca pe nişte beţe uscate, gata să plesnească. Acum nici nu se mai putea gîndi să-i opună rezistenţă. Unde ar fi putut fugi, cînd nu exista decît un zid orbitor de zăpadă?

Nu putea decît să supravieţuiască.

– Credeau că m-au prins, nu? spuse el şi trase de

frînghie aşa încît ea se izbi de el.

Îşi ridicase gulerul gecii de cojoc, dar zăpada tot pătrundea înăuntru, udîndu-i ceafa şi enervîndu-l.

– Învîrtitorul tău de rahat de cai şi corcitura de soră-ta au crezut că pot să mă prindă. Am obţinut ce-am vrut, zise el strîngîndu-i sînul cu putere prin cămaşă. Întotdeauna am făcut-o şi o s-o fac.

– Nu mă vrei, Jesse.

– Eşti nevasta mea afurisită, nu? Ai jurat, nu? Dragoste, cinstire şi supunere, pînă la moarte, spuse el împingînd-o în zăpadă doar pentru că îi plăcea să o vadă că puterea era în mîinile lui. Or să vină după noi, dar nu ştiu ce-i aşteaptă, nu-i aşa, Lily? Am fost un afurisit de soldat la Marină.

Putea să îndure zăpada aceea la fel cum îndurase instrucţia, îşi spuse el. Putea îndura orice ca să-şi păstreze puterea.

– De cînd plănuiesc asta, spuse el scoţînd o ţigară şi aprinzînd-o. Am studiat terenul. Am lucrat la Three Rocks de cînd am venit aici, foarte aproape de fundul tău schilod.

– La Three Rocks. Pentru Ben.

– Ben McKinnon Marele Şef, spuse el lăsînd fumul să iasă printre dinţi. Cel care îţi regulează sora în ultima vreme. M-am gîndit şi eu s-o fac, zise el uitîndu-se la Lily, care tremura în zăpadă. Ar fi mult mai interesantă în pat decît tine. Şi un copac afurisit ar fi, dar tu eşti nevasta mea, nu?

Ea se ridică în capul oaselor. Ar fi fost prea uşor să stea acolo şi să renunţe.

– Nu.

– Nici o bucată de hîrtie nenorocită n-o să-mi spună altfel. Crezi că poţi să fugi de mine, să te duci la un afurisit de avocat, să chemi poliţia? M-au băgat într-o

celulă din cauza ta. O să te fac să plăteşti cu vîrf şi-ndesat.

O privi din nou. Palidă. Bătută. După ce mai trase un fum, stinse ţigara în zăpadă.

– Se pare să ţi-e frig. Poate să mai stăm puţin ca să te încălzesc. Avem timp, continuă el trăgînd de frînghie pentu a o aduce lîngă el. După felul cum se împiedică unii de alţii încecînd să mă găsească. N-ar putea să ia nici urma unui elefant pe vremea asta.

Vîrî mîna între picioarele ei şi cînd văzu în ochii ei numai repulsie, împinse mai tare, pînă cînd observă prima licărire de durere.

– Vrei să te prefaci că nu-ţi place dur, dar eşti o tîrfă la fel ca toate celelalte. Îmi spuneai că era bine, mai ţii minte? „E bine, Jesse. Îmi place ce-mi faci". Nu ziceai aşa, Lily?

Ea îl privi în ochi, făcînd un efort să ignore umilinţa de a-i simţi mîna pe ea.

– Am minţit, zise Lily calmă, şi nu se strîmbă de durere cînd el îşi afundă mîna în ea.

Nu îşi dădea voie.

– Căţea nenorocită, nici nu mi se scoală cu tine.

Nu-i răspunsese niciodată. Mai ales după primele palme. Tulburat, o împinse şi îşi mută rucsacul pe umărul celălalt.

– Oricum, nu e timp pentru asta. O să fie cu totul altceva cînd o să ajungem în Mexic.

Schimbînd direcţia, o apucă spre sud.

Pierdu noţiunea timpului, a distanţei şi a direcţiei. Ninsoarea mai slăbise puţin, deşi cîte un tunet se mai auzea din cînd în cînd deasupra munţilor. Punea cu picior în faţa celuilalt în mod mecanic, fiecare pas fiind o supravieţuire. Acum era sigură că nu mergeau la

cabană şi se întrebă unde era Adam, unde o căuta, ce simţea.

Văzuse moarte în ochii lui cînd îi aruncase acea ultimă privire. Avea să o găsească, ştia că avea să o găsească. Ea nu trebuia decît să trăiască pînă atunci.

– Trebuie să mă odihnesc.

– O să te odihneşti cînd o să zic eu, spuse el şi, îngrijorat că se rătăcise din cauza viscolului, scoase busola.

Cum să-şi dea seama cineva încotro merge pe vremea aceea îngrozitoare?

Nu era vina lui.

– Oricum, nu mai e mult, zise el vîrînd busola la loc în buzunar şi pornind spre est acum. Exact ca o femeie, te smiorcăi şi te plîngi. Totdeauna te-ai plîns pentru ceva.

Ea ar fi rîs, dacă ar mai fi avut putere. Poate că îşi exprimase nemulţumirea în legătură cu banii care dispăreau, cu sticlele de whisky, cu promisiunile uitate. Dar părea cu totul altceva faţă de faptul că se plîngea de frig în Munţii Stîncoşi.

– O să-ţi fie mai greu după leşin din cauza epuizării, Jesse. Am nevoie de o haină groasă, să beau ceva fierbinte.

– Taci. Taci odată, spuse el străpungînd cu privirea întunericul şi perdeaua de ninsoare, acoperind raza lanternei cu mîna. Trebuie să mă gîndesc.

Direcţia era bună, asta ştia. Dar cu distanţa era cu totul altceva. Nici unul din marcajele pe care avusese grijă să le memoreze nu părea să se materializeze. Totul părea altfel pe întuneric. Totul părea la fel.

Nu era vina lui.

– Ne-am rătăcit? întrebă ea şi nu putu să nu zîmbească.

Era ceva caracteristic lui. Marele şi tarele Jesse Cooke, fost soldat la Marină, rătăcit pe munţii Montanei.

– În ce parte e Mexicul?

Şi rîse stins, chiar şi atunci cînd el se întoarse spre ea, ridicînd pumnul. L-ar fi folosit, doar ca să se descarce, dar văzu ceea ce căuta.

– Vrei să te odihneşti? Foarte bine. Deocamdată ne oprim aici.

O trase prin zăpada care îi ajungea pînă în partea de sus a pulpelor, spre gura unei mici peşteri.

– Asta era Planul B. Întotdeauna trebuie să ai un Plan B, Lily. Am descoperit locul ăsta acum vreo lună.

Şi intenţionase să aducă provizii mai multe, pentru orice eventualitate, dar nu mai apucase.

– E greu de găsit. Indianul tău n-o să ajungă pînă aici.

Era tot frig, dar cel puţin nu mai bătea vîntul. Lily se prăbuşi în genunchi răsuflînd uşurată.

Încîntat că ajunsese la partea a doua a planului, Jesse îşi scoase rucsacul.

– Avem ceva bun aici. O sticlă de whisky, zise el şi luă o înghiţitură zdravănă. Ia, scumpo.

Ea luă sticla, sperînd că şi o falsă căldură avea să o facă să nu mai tremure.

– Vreau o pătură.

– Din întîmplare am una. Ştii doar că sînt pregătit întotdeauna, nu?

Era încîntat de lucrurile pe care le luase la el, mîncarea, lanterna, cuţitul, chibriturile. Îi aruncă o pătură şi se amuză cînd o văzu chircindu-se să se înfăşoare în ea din cauza faptului că avea mîinile legate. Se ghemui pe podeauna peşterii.

– O să dormim puţin. Nu putem risca să facem focul, deşi îmi închipui că ei sînt la nord de aici, spuse el şi scoase altă ţigară.

Numai Dumnezeu ştia că un bărbat merita să bea ceva şi să fumeze după o zi grea.

– Dimineaţă plecăm. Mă gîndesc că o să ajungem într-unul din orăşelele din jur şi o să pornesc o maşină. Apoi ne îndreptăm spre însoritul Mexic.

Încîntat, suflă cîteva cerculeţe de fum.

– Abia aştept, adăugă el şi muşcă puţin din carnea uscată, mestecînd îngîndurat. M-am săturat de Montana pînă peste cap.

Îşi întinse picioarele şi se rezemă de peretele peşterii, în timp ce se ghemui sub pătură.

– Acolo o să fac o grămadă de bani. N-ar fi trebuit să-mi fac griji în privinţa asta, dacă tu te-ai fi comportat ca lumea. Partea care-ţi revenea din fermă însemna bani mulţi pentru mine, Lily, şi tu a trebuit să strici tot crezînd că puteai să te măriţi. O să vorbim despre asta mai tîrziu. Foarte mult.

Luă sticla apoi şi bău din nou cu poftă.

– Dar un tip deştept ca mine, unul care are noroc la cărţi, o să se descurce foarte bine acolo.

Ea simţea nevoia să doarmă, trebuia să doarmă pentru a-şi reface puterile pînă o găsea Adam. Pînă putea să fugă. Se ghemui lîngă perete, cît de departe de el cît îi permitea frînghia, şi se înfăşură în pătură.

El avea să bea acum. Îi cunoştea obiceiurile. Avea să bea pînă se îmbăta şi, atunci, ea ar fi avut mai multe şanse să poată fugi.

Dar trebuia să doarmă. Somnul o învăluia ca o ceaţă şi tremura atît de tare încît avea impresia că or să-i crape oasele. Ascultă zgomotul whisky-ului în sticlă cînd el o duse la gură şi se simţi plutind.

– De ce i-ai omorît pe oamenii ăia, Jesse? De ce a
făcut toate lucrurile alea?

Sticla zdrăngăni, clipoci. El rîse uşor, ca la o glumă
pe care numai el o înţelegea.

– Un bărbat face ce trebuie să facă.

Fu ultimul lucru pe care îl auzi spunîndu-l.

Capitolul 24

Pe un vîrf de munte rece şi bătut de vînt, Adam privea în întuneric, încercînd să vadă în el ca într-o oglindă. Singurele lumini în bezna aceea erau razele puternice ale lanternelor.

– S-a îndepărtat de cabană, spuse Ben şi studie cerul, calculînd cam cîte ore mai rămăseseră pînă în zori.

Voia să fie soare, fir-ar să fie. Dimineaţa ar fi putut oferi şi alte indicii în afară de mirosul după care se luau cîinii. Dimineaţa avea să aducă avioanele şi fratele lui avea să fie sus, cercetînd fiecare copac şi stîncă.

– Are alt loc unde a dus-o, spuse Adam stînd cu faţa în vînt, de parcă acesta ar fi putut să-i spună ceva, orice. Ştie alt loc. Ar fi trebuit să fie mai mult decît nebun să urce noaptea pe munte pe jos fără să aibă un adăpost.

Cel care măcelărise doi oameni era mai mult decît nebun, îşi spuse Ben sumbru, dar Adam nu trebuia să audă aşa ceva.

– S-a ascuns pe undeva. O să-l găsim noi.

– Ninsoarea a mai încetinit puţin. Viscolul s-a mutat spre est. Ea nu era îmbrăcată pentru o noapte în frig, zise Adam privind drept înainte, căci trebuia să scruteze

întunericul şi să se forţeze să respire, indiferent cît de tare tremura pe dinăuntru. Îi e frig noaptea. Oase de pasăre. Lily are oscioare ca de pasăre.

– Nu poate fi cu mult înaintea noastră, spuse Ben şi, pentru că nu putea să facă altceva, îşi puse o mînă pe umărul lui Adam. Merg pe jos. Vor trebui să se oprească undeva să se odihnească.

– Vreau să mă laşi singur cu el. Cînd o să-i găsim, vreau să le iei pe Lily şi pe Will şi să-l laşi pe el cu mine, spuse Adam şi se întoarse acum, iar ochii lui, care erau întotdeauna atît de blînzi şi de liniştiţi, erau acum reci şi la fel de neclintiţi ca stînca pe care stătea. Vreau să-l laşi pe mîna mea.

Exista civilizaţie, îşi spuse Ben, şi exista dreptate.

– O să-l las pe mîna ta.

Din locul unde stătea cu caii, Willa îi privea pe amîndoi. Trăise, muncise şi supravieţuise toată viaţa ei în lumea bărbaţilor. Poate că înţelegea mai bine decît majoritatea că existau momente cînd o femeie nu putea trece linia. Indiferent ce aveau de vorbit, nu era pentru ea şi accepta acest lucru. Ceea ce era între ei pe stînca aceea nu era numai ceva ca între bărbaţi, ci ca între fraţi.

Soarta surorii ei se afla în mîinile lor. Şi într-ale ei.

Cînd veniră spre ea, Willa le dădu cîinilor să miroasă bluza lui Lily. Tremurînd de încîntare, ei schelălăiră şi porniră spre sud.

– Cerul începe să se lumineze, spuse ea cînd ei încălecară, iar Adam o luă înainte.

Ea vedea stelele sclipind uşor.

– Dacă norii or să dispară, o să avem o semilună şi puţină lumină.

– Ne-ar prinde bine, spuse Ben aruncîndu-i o privire.

Călărea dreaptă în şa, dar el nu-i putea vedea ochii

foarte bine.

– Te simţi bine?

– Sigur. Ben...

El încetini puţin, crezînd că ea era aproape de limită şi că avea nevoie de el alături.

– Dacă vrei să ne oprim puţin, putem s-o facem.

– Nu, nu. Fir-ar să fie, mă gîndesc la asta de cîteva ore. Era ceva cunoscut la figura lui. Ceva... ca şi cum l-aş mai fi văzut undeva. Dar era întuneric şi avea sînge pe faţă, pentru că îl zgîriase Lily, probabil.

Îşi dădu pălăria în spate, enervînd-o deodată greutatea acesteia.

– I-am lăsat pe Billy în grija lui Bess atît de repede. N-am stat să-i pun nici o întrebare. Ar fi trebuit s-o fac. Poate am fi avut idee de mişcările lui.

– Te gîndeai la alte lucruri.

– Da.

Dar acel gînd nu-i dădea deloc pace.

– Nu mai contează acum, spuse ea, aşezîndu-şi din nou pălăria şi dîndu-i pinteni lui Moon. Nu contează decît s-o găsim pe Lily.

Să o găsească în viaţă, îşi spuse ea, dar nu putea rosti acel lucru cu glas tare.

În peşteră era întuneric. Ea avea frisoane şi se zvîrcolea cînd pe o parte, cînd pe alta, chinuită de coşmaruri şi de groază. Mîinile îi erau reci şi nu îşi mai simţea încheieturile unde frînghia îi rodea pielea. Se ghemui cît mai mult, visînd că stătea ghemuită lîngă Adam, iar el îşi întindea braţul peste ea aşa cum făcea noaptea ca să o tragă mai aproape. Şi era cald. Şi era în siguranţă.

Gemu puţin, căci pietrele de pe podeaua peşterii îi împungeau umărul, spatele, şoldul. De fiecare dată cînd

se mişca, o durea, dar era o durere depărtată, ca dintr-un vis. Oricît s-ar fi chinuit, nu putea să iasă la suprafaţă.

Cînd lumina îi arse pleoapele, ea se feri. Dorea atît de mult să doarmă, să nu mai ştie de nimic. Murmură puţin, iar febra începu să pună stăpînire pe ea din interior.

Păşi, îşi spuse ea vag. Acasă la Adam. El avea să se urce în pat lîngă ea acum. Trupul lui avea să fie puţin rece, dar avea să se încălzească repede. Numai dacă ar fi putut să se întoarcă, să se trezească doar atît cît să fie cu faţa la el, să-i simtă gura moale pe gura ei şi el să facă dragoste cu ea, încet şi dulce, aşa cum făcea cînd se întorcea după ce fusese de pază.

Nici nu era nevoie să-şi vorbească, doar oftau, poate. Nu aveau nevoie de cuvinte ci doar să se atingă, să se guste şi trupurile lor îşi găseau ritmul. Apoi adormeau din nou...

Cînd începu să plutească iarăşi, avu impresia că aude un ţipăt care fu înăbuşit repede. Ca un şoarece prins în capcană. Adam avea să- l facă să dispară înainte să-l vadă ea. El înţelegea astfel de lucruri.

Pierzîndu-şi cunoştinţa, Lilly nu simţi cuţitul care i se strecură între mîini pentru a-i tăia frînghia şi nici căldura gecii lui Jesse cu care fu învelită. Dar îi şopti numele lui Adam cînd bărbatul care stătea în picioare lîngă ea şi de pe mîinile căruia picura sînge, îşi vîrî cuţitul în teacă.

Totul se petrecuse repede şi el regreta acest lucru. Nu avusese timp pentru ceva de calitate. Avusese noroc că îl găsise înaintea celorlalţi. Fusese şi mai norocos că îl găsise pe ticălos beat. Murise mai uşor decît ar fi meritat. Ca un porc tăiat după ce a scos un singur guiţat surprins.

Dar îi luase părul. Era ceva tradiţional acum şi se

gîndise chiar să aducă o pungă de plastic în care să-l pună. Pentru orice eventualitate.

Trebuia să o lase pe femeie acolo, să o găsească ceilalţi. Sau avea să dea roată prin jur şi să dea peste peşteră cînd avea să fie cineva cu el, ca să pară totul în regulă.

Plimbă raza lanternei prin peşteră şi zîmbi cînd aceasta se opri pe o grămăjoară de crengi. Ei bine, putea să stea să facă şi asta, nu? Un foc micuţ lîngă intrare, fum care să atragă oamenii mai repede.

Ce privelişte aveau să găsească, îşi spuse el rîzînd uşor. Pur şi simplu, nu putu să nu rîdă cînd făcu focul repede. Nu putu să nu rîdă cînd flăcările luminară trupul prăbuşit lîngă peretele peşterii şi balta de sînge din jurul lui.

După aceea porni spre est, călărind în zig-zag printre copaci pînă cînd zări lumina lanternei altcuiva. Nu trebuia decît să se întoarcă şi să se amestece printre oamenii care cercetau muntele, căutînd să fie eroi.

El era singurul care ştia că treaba unui erou fusese făcută deja.

– Fum, spuse Willa fiind prima care simţi mirosul.

Şaua scîrţîi cînd se înălţă în ea, concentrîndu-se.

– E fum, spuse ea şi simţi prima rază de speranţă în suflet. Adam?

– Sus. Nu-l văd, dar e acolo.

– A făcut foc, murmură Ben. Ticălos prost!

Deşi nu discutaseră, porniră la trap şi acum clăreau toţi trei în acelaşi rînd. Şi primul firicel de fum se văzu în partea de est.

– Cunosc locul ăsta. Adam, am urcat pe stîncile astea odată, zise Ben strîngînd din dinţi. Sînt o mulţime de peşteri în jur. Un adăpost bun.

– Îmi amintesc.

Numai amintirea pistolului lipit de tîmpla lui Lily îl făcea să nu pornească în galop. Ochii i se obişnuiseră cu întunericul şi acum se îngustară puţin în lumina care începea să se facă simţită încetul cu încetul. Şi erau foarte ageri.

– Acolo! spuse el arătînd în faţă spre dîra de fum exact cînd se auzi lătratul furios al lui Charlie.

– I-a găsit, spuse Ben şi, înainte ca Willa să poată vorbi, i se aşeză în faţă cu calul. Rămîi aici.

– Pe naiba.

– Fir-ar să fie, fă măcar o dată ce ţi se spune.

Cunoştea lătratul acela foarte bine. Nu era de bucurie la descoperirea lucrului pe care îl căuta, ci semnalul că era vorba de ceva mort. Îşi dădu seama deja, după felul în care ea îşi ţinea bărbia, că nu avea să-l asculte. Dar poate că avea să asculte un plan.

– E înarmat, îi aminti el. Poate că îl putem scoate de acolo. În acest caz, avem nevoie de tine aici, cu puşca. Tragi mai bine ca Adam. Aproape la fel de bine ca mine. S-ar putea să nu se aştepte să fi venit însoţiţi de o femeie, aşa că o să se concentreze asupra noastră.

Ea încuviinţă, pentru că i se părea logic.

– Bine. Încercăm aşa întîi, spuse ea şi se uită la Adam cînd îşi scoase puşca. O să vă acopăr.

El descălecă şi îi întîlni privirea lui Ben.

– Nu uita, fu tot ce spuse.

Acolo se despărţiră, unul luînd-o în stînga, celălalt în dreapta, pentru a flanca intrarea peşterii, unde focul se stinsese aproape complet. Willa o potoli pe Moon strîngînd genunchii şi aşteptînd, urmărindu-i cu privirea. Ei mergeau la unison, doi bărbaţi care vînau împreună încă din copilărie şi care îşi cunoşteau gîndurile reciproc. Un semn din mînă, o mişcare aprobatoare din

cap şi iuţiră pasul.

Inima ei începu să bată cu putere cînd ei se apropiară de peşteră. I se tăie răsuflarea pregătindu-se să audă împuşcături, ţipete sau să vadă sînge ţîşnind pe zăpadă.

Se rugă, cuvintele repetîndu-se iar şi iar în mintea ei, în engleză, în limba ei maternă, apoi într-un amestec disperat al celor două.

Apoi trase aer în piept şi îl forţă să iasă. Calmîndu-se puţin, ridică puşca şi ţinti spre intrarea peşterii.

Lily apăru în bătaia puştii clătinîndu-se pe picioare.

– Dumnezeule!

Uitînd de sarcina pe care o avea, îi dădu pinteni lui Moon şi porni în galop. Lily era deja în braţele lui Adam, care o legăna în zăpada bătătorită, cînd Willa sări din şa.

– E rănită? E teafără?

– Arde toată. Febră, spuse Adam lipindu-şi disperat faţa de a ei, de parcă ar fi putut să o răcească.

Pînă şi gîndurile de răzbunare dispărură cînd ea se cutremură la pieptul lui.

– Trebuie s-o ducem înapoi repede.

– Înăuntru, îngăimă Lily ascunzîndu-şi faţa în Adam. Înăuntru. Jesse. Oh, Doamne!

– Înăuntru? întrebă Willa ridicîndu-şi capul brusc şi toată spaima îi reveni în suflet. Ben?

Întîi îi rosti numele, dar apoi îl strigă rupînd-o la fugă spre peşteră.

El fu iute, dar nu suficient de iute pentru a o împiedica să vadă ce era pe podeaua peşterii.

– Ieşi, îi strigă el astupîndu-i vederea cu propriul trup şi apucînd-o de umeri cu putere. Ieşi imediat.

– Dar cum? întrebă ea.

O baltă imensă de sînge. Gîtul tăiat, burta despi-

cată, părul luat ca trofeu.

– Cine?

– Ieşi, spuse el întorcînd-o cu putere şi împingînd-o. Rămîi afară.

Ea nu ajunse decît pînă la intrare, unde trebui să se rezeme de piatră. Broboane reci de sudoare îi apăruseră pe piele şi stomacul îi era îngrozitor de tulburat. Trase lacomă aer în piept, fiecare răsuflare fiind un suspin răguşit pînă cînd fu sigură că nu avea să leşine sau să verse.

Cînd i se limpezi vederea, îl zări pe Adam punîndu-i pe umeri lui Lily, cojocul lui.

– Am un termos de cafea la şa. Ar trebui să mai fie caldă încă, spuse Willa şi se îndreptă, poruncindu-le picioarelor să o susţină. Să încercăm să-i dăm puţină şi apoi s-o ducem acasă.

Adam se ridică, luînd-o pe Lily în braţe. Cînd ochii lui îi întîlniră pe ai Willei, soarele sclipi în ei ca pe lama unei săbii.

– E deja mort, nu?

– Da, e deja mort.

– Aş fi vrut s-o fac cu mîinile mele.

– N-ai fi vrut s-o faci aşa, spuse Willa întorcîndu-se şi ducîndu-se la calul ei.

Willa se plimba agitată prin living-room-ul casei lui Adam. Ştia că nu era în stare de nimic în camera unui bolnav. Dar se simţea şi mai rău stînd afară. Abia se întorseseră de o oră şi fusese alungată deja. Bess şi Adam erau sus făcînd tot ce trebuia pentru Lily. Ben şi Nate stăteau de vorbă cu poliţiştii, iar oamenii ei se odihneau după noaptea precedentă.

Pînă şi lui Tess i se dăduse ceva de făcut şi era la bucătărie încălzind cafea, ceai sau supă. Ceva fierbinte

şi lichid, oricum, îşi spuse Willa trecînd din nou pe lîngă fereastră.

Cel puţin avusese ceva de făcut mai devreme. Coborîse în grabă de pe munte ca să alerteze poliţia, să-i sune pe cei de la Căutare şi Salvare, să-i spună lui Bess să pregătească patul pentru o persoană bolnavă. Acum nu mai putea decît să aştepte.

Imediat cum o văzu pe Bess coborînd, Willa o întrebă:

– Cum se simte? Cît de rău e? Ce-i faci?

– Fac ceea ce trebuie, răspunse ea, şi din cauza îngrijorării şi lipsei de somn, vocea îi era aspră. Du-te acasă acum şi odihneşte-te. Poţi s-o vezi mai tîrziu.

– Ar trebui dusă la spital, spuse Tess apărînd cu o tavă pe care se afla un castronel de supă fierbinte care i se ceruse.

– Putem s-o îngrijim destul de bine şi aici. Dacă starea o să i se înrăutăţească, o să-i spunem lui Zack s-o ducă în Billings cu avionul. Deocamdată îi e mai bine în patul ei, avîndu-l lîngă ea pe bărbatul pe care îl iubeşte, zise Bess luînd tava din mîinile lui Tess.

Voia ca amîndouă să o lase în pace, să nu-i mai facă griji şi pentru ele, nu numai pentru cea de sus.

– Duceţi-vă şi vedeţi-vă de treabă. Eu ştiu ce am de făcut aici.

– Întotdeauna ştie ce are de făcut, spuse Tess privind încruntată în urma lui Bess, care urca scara. Lily ar putea să fie degerată sau să aibă hipotermie.

– Nu era chiar atît de frig, spuse Willa obosită. Şi am examinat-o oricum. E vorba de expunere la frig. A răcit zdravăn şi e puţin şocată. Dacă Bess o să creadă că e vorba de ceva mai rău, ea o să fie prima care o s-o trimită la spital.

Tess strînse din buze şi apoi spuse ce o chinuia de

ore întregi:

– Ar fi putut s-o violeze.

Willa se întoarse cu spatele. Mai fusese o teamă, una specifică femeii, care o chinuise toată noaptea.

– Dacă s-ar fi întîmplat asta, i-ar fi spus lui Adam.

– Unei femei nu îi e întotdeauna uşor să vorbească despre aşa ceva.

– Este cînd e vorba de Adam, zise Willa frecîndu-şi ochii care o usturau. Hainele nu îi erau sfîşiate, Tess, şi cred că, în mintea lui, era ceva mai mult decît violul. S-ar fi văzut ceva urme. Bess le-ar fi descoperit cînd a dezbrăcat-o. Şi ar fi spus.

– Bine, admise ea gîndindu-se că aceea era o mică groază pe care ar fi putut să o lase deoparte. Ai de gînd să-mi spui ce s-a-ntîmplat acolo?

– Nu ştiu ce s-a-ntîmplat acolo.

Vedea totul perfect. Îi era întipărit în minte la fel ca toate celelalte. Dar nu înţelegea.

– Cînd i-am găsit, Lily delira şi el era mort. Mort, repetă ea privind-o pe Tess în ochi, la fel ca şi ceilalţi. Ca Pickles şi ca fata aia.

– Bine, dar..

Tess fusese sigură că Adam îl omorîse. Că născociseră o poveste pentru poliţie, dar că Adam o făcuse.

– N-are nici un sens. Dacă Jesse Cooke i-a omorît pe ceilalţi...

– N-am nici un răspuns, spuse Willa luîndu-şi pălăria şi cojocul. Simt nevoia să iau aer.

– Willa, strigă Tess apucînd-o de braţ. Dacă pe ceilalţi nu i-a omorît Jesse Cooke?

– Nici la asta n-am nici un răspuns, spuse ea trăgîndu-şi braţul. Du-te la culcare, Hollywood. Arăţi ca naiba.

Era o formulă de despărţire slabă, dar nu găsea alta

mai bună. Îşi simţea picioarele de parcă ar fi fost pline cu apă cînd traversă drumul. Trebuia să stea de vorbă cu poliţiştii, îşi spuse ea. Avea să fie nevoită să mai suporte totul o dată. Şi trebuia să se gîndească, să-şi pună gîndurile în ordine ca să hotărască ce avea să mai facă acum.

Prea multe camionete în curte, îşi spuse ea oprindu-se puţin pentru a examina însemnele oficiale de pe laturile maşinilor care se aflau de o parte şi de cealaltă a camionetei lui Ben. Nu îşi amintea să fi văzut vreo maşină a poliţiei la fermă cît trăise tatăl ei. Şi nici nu voia să-şi aducă aminte de cîte ori fusese una acolo de la moartea lui.

Adunîndu-şi forţele, urcă treptele verandei şi intră în casă. Apucase să-şi scoată doar pălăria cînd îl văzu pe Ben coborînd scara.

El o observase de la fereastra biroului şi o privise cum venea spre casă aproape împleticindu-se şi îndreptîndu-şi umerii forţat cînd zărise maşinile poliţiei.

Şi fusese suficient.

– Cum îi mai e lui Lily?

– Bess nu lasă pe nimeni în afară de Adam să se apropie de ea, spuse Willa scoţîndu-şi cojocul încet, fiind convinsă că orice mişcare bruscă i-ar fi făcut oasele obosite să se ciocnească între ele. Dar se odihneşte.

– Bine. Poţi să-i urmezi şi tu exemplul.

– Poliţiştii vor vrea să stea de vorbă cu mine.

– Pot s-o facă şi mai tîrziu. După ce o să dormi puţin, zise el luînd-o de braţ şi îndreptînd-o spre scară.

– Am responsabilităţi aici, Ben.

– Da, aşa este.

Cînd ajunseră sus şi Willa apucă în direcţia biroului, el o luă pe sus şi o duse spre camera ei.

– Prima e de a nu te îmbolnăvi şi tu.

– Dă-mi drumul. Nu apreciez obiceiurile omului grotelor.

– Nici eu, spuse el trîntind uşa cu piciorul şi dîndu-i drumul Willei în pat. Mai ales cînd tu eşti cea care face pe omul grotelor.

Ea se ridică imediat, dar el o împinse la loc.

– Ştii doar că sînt mai puternic decît tine, Will. Nu te las să ieşi de-aici pînă cînd nu dormi puţin.

Poate că nu îl putea învinge prin forţă, dar crezu că putea să strige mai tare ca el.

– Am nişte poliţişti în birou, o soră care e prea bolnavă ca să-mi spună două vorbe, o baracă plină de oameni care fac speculaţii în legătură cu ce s-a întîmplat pe munte şi o fermă pe care n-o conduce nimeni. Ce vrei să fac, să las totul naibii şi să mă culc?

– Vreau să fii înţelegătoare.

Se înşelase şi el putea să strige. Forţa aceea ar fi doborît-o dacă n-ar fi stat jos deja.

– Măcar o dată-n viaţă, ascultă de cineva înainte să te prăbuşeşti. Poliţiştii pot să mai aştepte, sora ta e bine îngrijită, iar oamenii tăi sînt prea obosiţi ca să se mai gîndească la altceva decît la care sforăie mai tare. Şi ferma n-o să se facă praf dacă o să dormi vreo două ceasuri.

Îi apucă cizma, i-o scoase şi o azvîrli în partea cealaltă a camerei. Ea întinse mîna spre a doua şi îi apucă vîrful şi totul ar fi fost o luptă comică dacă ochii lui n-ar fi fost atît de plini de furie.

– Ce te-a apucat? îl întrebă ea. Încetează, Ben!

A doua cizmă îi alunecă din mîini şi zbură după cealaltă.

– Crezi că nu ţi-am văzut faţa cînd ai intrat în peştera aia? Că nu ştiu cum te-a afectat sau cum te-ai forţat să

te ţii tare tot drumul la înapoiere?

O apucă de bluză şi, o clipă, ea fu sigură că avea de gînd să o ridice de pe pat şi să o azvîrle şi pe ea după cizme.

– Nu te las aşa.

Ea era atît de uluită, încît nici nu reacţionă pînă cînd el nu îi descheie cămaşa trăgîndu-i-o de pe umeri.

– Ia-ţi mîinile de pe mine. Pot să mă dezbrac şi singură cînd o să fiu pregătită. Eşti supraveghetor aici, McKinnon, dar nu-mi dirijezi viaţa şi, dacă nu...

– Poate că ai nevoie de cineva care să ţi-o dirijeze.

O ridică de pe pat – o ridică şi de la pămînt, îşi spuse ea uimită bălăngănindu-şi picioarele la cîţiva centimetri de podea. Şi îşi dădu seama că niciodată nu-l văzuse atît de furios, deşi îl văzuse adesea furios. Însă, niciodată aşa.

El o scutură cu putere.

– Poate că ar trebui să mai asculţi şi pe altcineva din cînd în cînd nu numai pe tine însăţi.

Zgîlţîitura fu cea care puse capac. Umilinţa aceea.

– În orice caz n-o să fii tu cel de care o să ascult. Şi, dacă nu-mi dai drumul, o să fii nevoit să cauţi un loc unde să te adăposteşti...

Pumnul îi era ridicat şi pregătit cînd el o lăsă jos.

– Varsă-ţi năduful pe mine, spuse el. Haide, dar o să te culci chiar dacă ar fi să te leg de pat.

Ea apucă mîinile care îi ţineau cămaşa.

– Te previn.

– A lucrat pentru mine.

Aceste cuvinte o făcură să se oprească, îi făcură pe amîndoi să pună capăt luptei cu cămaşa ei de corp.

– Poftim? întrebă ea şi acum mîinile ei le acopereau pe ale lui, strîngîndu-le. Jesse Cooke?

Apoi, mîinile i se înmuiară, căci îşi aduse aminte. În

ziua aceea, pe drumul spre Three Rocks, acel chip frumos şi zîmbitor la fereastra camionetei. Fuseseră atît de aproape unul de celălalt, cam la fel de aproape cum erau ea şi Ben acum, avînd între ei numai geamul subţire.

Oare ce ar fi făcut dacă portiera n-ar fi fost încuiată şi geamul ridicat? se întrebă ea.

– Acolo l-am văzut, spuse ea şi se cutremură cînd îşi aminti cum îi zîmbise, cum îi spusese pe nume. Nu-mi dădeam seama. A fost acolo tot timpul. A fost aici, a jucat poccher cu oamenii. A fost chiar acolo, în baracă, şi a jucat cărţi.

Se scutură, se uită la Ben şi văzu povara de care era apăsat. Nu atît furie, cît vinovăţie, îşi spuse ea. Şi îi cunoştea prea bine tăişul.

– Nu e vina ta, spuse ea atingîndu-i faţa uşor, iar cuvintele erau la fel de blînde ca degetele ei. N-aveai de unde să ştii.

– Aşa e, n-aveam de unde să ştiu.

Rumegase acest lucru atît de mult încît îi făcuse greaţă la fel ca o bucată de carne stricată.

– Însă asta nu schimbă lucrurile cu nimic. L-am pus să-i repare camioneta lui Shelly. Ea l-a invitat înăuntru să-i dea o cafea – ea şi fetiţa au fost singure cu el. I-a reparat mamei chiuveta de la baie. A fost în casă cu mama.

– Încetează.

Ea fu înţelegătoare, destul cît să-l înconjoare cu braţele şi îl trase în jos pînă cînd el se aşeză lîngă ea.

– S-a terminat cu el acum.

– S-a terminat cu el, dar nu şi cu problemele, spuse el şi, apucînd-o de umeri, o întoarse în aşa fel încît se priveau în ochi pe marginea patului. Willa, cel care l-a omorît lucrează pentru tine sau pentru mine.

– Ştiu.

Se gîndise la asta, se gîndise tot timpul pe drum de la peşteră pînă acasă şi cît se plimbase agitată prin living-ul lui Adam.

– Poate a fost o răzbunare, Ben, pentru ceilalţi. Poate că Jesse i-a omorît pe ceilalţi şi cel care l-a găsit i-a răzbunat. Lily nu era rănită. Era singură şi bolnavă, dar el n-a atins-o.

– Şi poate că unul o dată e de ajuns pentru el. Will, şansele de a avea doi tipi care fac asemenea lucruri cu un cuţit sînt foarte mici. Cooke avea un cuţit mic de purtat în cizmă, puţin mai mare decît unul de jucărie. Cu o asemenea lamă nu se fac astfel de lucruri.

– Nu, spuse ea amintindu-şi tonul. Nu, nu se fac.

– Apoi, mai e şi acel juncan pe care l-am găsit prima oară, atunci cînd urcam spre cabană. Nu putea s-o facă el. Abia îl angajasem. Pe atunci nu putea să cunoască atît de bine muntele.

Ea trebui să-şi umezească buzele, atît de tare i se uscaseră.

– Le-ai spus toate astea poliţiştilor.

– Da.

– Bine, spuse ea frecîndu-şi locul dintre sprîncene.

Încă nu era o durere de cap acolo, ci doar o concentrare intensă.

– O să continuăm ca şi pînă acum. O să punem să se facă de pază ca înainte, oamenii lucrînd pe echipe şi în schimburi. Îmi cunosc oamenii, spuse ea izbind cu pumnul în genunchi. Îi cunosc. Cei doi pe care abia i-am angajat – Dumnezeule, n-ar fi trebuit să iau pe nimeni nou pînă cînd nu se termina cu toată povestea asta.

– Nu trebuie să mai călăreşti singură.

– Nu pot să iau un afurisit de paznic după mine de

fiecare dată cînd mă duc la vite.

– Nu mai călări singură, altfel voi fi obligat să mă folosesc de testament ca să te împiedic. O să spun că te consider incompetentă. Pot să-l conving şi pe Nate să mă susţină.

Fărîma de culoare care îi mai rămăsese în obraji dispăru complet cînd se ridică brusc.

– Ticălosule! Ştii al naibii de bine că sînt la fel de competentă ca orice alt fermier din stat. Ba mai mult.

Se ridică şi el şi o privi în faţă.

– O să spun ce voi fi nevoit să spun şi o să fac ce va trebui să fac. Dacă mi te împotriveşti, rişti să pierzi ferma.

– Ieşi naibii de-aici, spuse ea întorcîndu-i spatele şi încleştîndu-şi pumnii pe lîngă trup. Ieşi naibii din casa mea.

– Dacă vrei să rămînă a ta, nu mai călări fără Adam sau Ham. Dacă vrei să plec, urcă-te în pat şi dormi puţin.

Ar fi putut să o forţeze din nou. Ar fi fost mai uşor decît să spună ce avea de spus.

– Ţin la tine, Willa. Am nişte sentimente pentru tine şi sînt destul de profunde.

Îi fu şi mai greu cînd ea se întoarse să-l privească.

– Poate că nu ştiu ce naiba să fac cu ele, dar sînt acolo.

Ea simţi o durere în inimă, dar nu aşa cum s-ar fi aşteptat.

– Nu amenin ţîndu-mă îmi arăţi asta.

– Poate. Dar dacă te-aş fi rugat frumos, n-ai fi ascultat.

– De unde ştii? Niciodată nu mă rogi frumos.

El îşi trecu o mînă prin păr.

– Şi eu am de lucru acasă. Faptul că stau şi îmi fac

griji pentru tine mă împiedică. Dacă ai face treaba asta, mi-ar fi mai uşor.

Era interesant, îşi spuse ea. Cînd mintea avea să-i fie limpede din nou, trebuia să se gîndească la asta.

– Tu călăreşti singur, Ben?

– Nu e vorba de mine acum.

– Poate că şi eu am sentimente.

Acesta era un lucru neaşteptat – ceva de luat în considerare. Aşa că el se gîndi, băgîndu-şi mîinile în buzunare şi legănîndu-se pe călcîie.

– Ai?

– Poate. Nu vreau să ne batem de fiecare dată cînd ne vedem, aşa că poate am.

El zîmbi uşor.

– Willa, ai un fel teribil de a măguli un bărbat şi apoi de a-l doborî la pămînt. Hai să mai facem un pas, zise el ducîndu-se spre ea şi, ridicîndu-i bărbia cu degetul, îşi atinse buzele uşor de ale ei. Contezi pentru mine. Puţin.

– Şi tu contezi pentru mine. Puţin.

Se înmuia. El ştia că nu e conştientă de acest lucru, dar el era. În alte împrejurări, ar fi făcut dragoste încet cu ea; poate ar fi spus mai multe. Poate n-ar fi spus nimic. Pentru că ştia exact ce aştepta ea, o sărută din nou, din ce în ce mai profund, lăsîndu-se să se afunde în ea, în acea senzaţie de izolare intimă.

Ea îşi ridică braţele luîndu-l de gît. Trupul îi era maleabil cînd el o strînse. Muşchii pe care îi mîngîie şi îi frămîntă începură să se destindă sub mîinile lui. De data aceasta, cînd o aşează în pat, ea oftă.

– Ai face bine să încui uşa, murmură ea. S-ar putea să intre poliţiştii peste noi şi să ne aresteze.

El îi sărută ochii făcîndu-i să se închidă şi îi descheie blugii. Îi sărută buzele zîmbitoare în timp ce i-i

trăgea în jos. După aceea o înveli cu o pătură, se ridică şi lăsă jaluzelele. Ea îşi simţea pleoapele grele şi zîmbi leneş, cînd îl văzu venind din nou la ea, aplecîndu-se şi lipindu-şi din nou gura caldă de a ei.

– Dormi acum, îi spuse el, după care se îndreptă şi se duse spre uşă.

Ea ţîşni ca un arc.

– Ticălosule!

– Îmi place la nebunie cînd îmi spui aşa, zise el rîzînd uşor şi închizînd uşa în urma lui.

Clocotind de furie, ea se trînti înapoi pe perne. Cum se făcea că întotdeauna părea să o manevreze după cum voia? Voise ca ea să se întindă în pat şi chiar acolo era. Îngrozitor.

Numai că nu avea să rămînă. Mai stătea un minut şi apoi avea să se ridice şi să facă un duş înviorător. După care avea să se ducă la treabă.

Numai un minut.

Nu închidea ochii, nu avea să doarmă. Dacă o făcea, era sigură că avea să se întoarcă în peştera aceea, la groaza de acolo. Dar nu acela era motivul, se asigură ea chinuindu-se să ţină ochii deschişi. Nu teama o făcea să nu doarmă, ci datoria. Şi, imediat cum avea să se poată ridica, avea să se ducă să-şi facă datoria.

Nu avea să doarmă numai pentru că îi spusese Ben McKinnon. Mai ales pentru că-i spusese el.

Căzu ca un copac retezat şi dormi buştean.

Partea a patra

Vara

Capitolul 25

Nu era nici o farfurie în chiuvetă, nici o firimitură pe dulap, nici o pată pe podea. Lily se uită la bucătăria aceea imaculată. Adam i-o făcuse. Iarăşi. Se duse la uşa din spate şi ieşi. Grădinile pe care le plănuise ea erau arate şi legumele şi florile erau deja sădite.

Adam şi Tess. Lily nici măcar nu-şi murdărise de pămînt mănuşile de grădinărit. Şi, ah, cît de mult ar fi vrut s-o facă!

Încercă să nu-i displacă acest lucru, să-şi aducă aminte că ei se gîndeau la ea. Fusese bolnavă două săptămîni şi, încă una, fusese prea slăbită pentru a-şi face treburile obişnuite fără să se odihnească în mod periodic. Dar acum îşi revenise, era refăcută complet şi se săturase să-şi tot facă griji toată lumea pentru ea şi să fie menajată.

Ştia că frigiderul era plin de mîncăruri preparate de Bess sau de Nell. Lily nu mai gătise nimic din seara în care Jesse intrase pe uşa în pragul căreia ea stătea acum şi se uita la mugurii delicaţi din pomi, simţind aerul cald de mai mîngîindu-i faţa.

I se părea că trecuseră ani întregi din seara aceea rece şi plină de groază. Şi încă mai erau spaţii goale,

zone cenuşii pe care nu voia să le exploreze. Dar peste trei săptămîni urma să se mărite şi viaţa îi era mai dată peste cap ca oricînd.

Nici măcar nu i se dăduse voie să scrie adresele pe propriile ei invitaţii. Se descoperise, spre surprinderea tuturor, că Willa avea scrisul cel mai frumos, aşa că Tess îi trasase acesteia sarcina de a le scrie, iar Lily nu jucase decît un rol minor.

O lăsaseră să ude timbrele.

Florile erau comandate, se discutase deja cu fotograful şi în privinţa muzicii. Şi ea îi lăsase pe toţi să preia comanda iubitori.

Dar trebuia ca toate acestea să înceteze. Şi aveau să înceteze. Închizînd uşa cu fermitate în urma ei, porni hotărîtă spre grajduri. Sau mai bine zis începu hotărîtă şi apoi ajunse să-şi tîrască picioarele. De fiecare dată cînd se aventura spre grajduri sau spre păşune, Adam găsea o modalitate de a o trimite înapoi în casă. Fără să o atingă vreodată, îşi spuse ea. Sau atingînd-o atît de impersonal încît păreau să fi fost un doctor cu pacienta lui, nu doi oameni care se iubeau.

El ieşi din grajd cînd se apropie ea, ceea ce o făcu să-şi spună, nu pentru prima oară, că trebuia să aibă vreun soi de radar în ceea ce o privea. El zîmbi, dar ea văzu că ochii îi rămaseră gravi şi atenţi.

– Bună. Speram că o să dormi mai mult.

– E trecut de zece. Mă gîndeam să lucrez cu vreo doi cai cu alonja.

– E destul timp pentru asta, spuse el şi, ca de obicei, o îndepărtă de grajduri, abia atingîndu-i cotul. Ai luat micul dejun?

– Da, Adam, am luat micul dejun.

– Bine, zise el şi rezistă impulsului de a o lua în braţe şi de a o duce în casă, unde era în siguranţă. Ai

terminat cartea pe care ţi-am adus-o? E o dimineaţă plăcută, poate că vrei să stai pe verandă să citeşti. Să te vadă puţin soarele.

– Mai am puţin şi o termin.

Abia o începuse, însă. Ceea ce o făcea să se simtă vinovată, pentru că el fusese special în oraş ca să-i cumpere ei cărţi, reviste, bomboane cu migdale care îi plăceau atît de mult.

Şi nu putea suferi nici cartea, nici revistele, nici bomboanele. Nici chiar florile pe care el le aducea mereu în casă pentru a o înveseli.

– O să-ţi scot şi radioul. Şi o pătură. Ar putea să ţi se facă frig dacă stai nemişcată.

Îi era groază să nu răcească, să nu stea iarăşi în pat tremurînd, cu mîna moale în mîna lui.

– O să-ţi fac un ceai şi...

– Încetează.

Acel strigăt îi ului pe amîndoi. În cele cîteva clipe în care el o privi nedumerit, ea îşi dădu seama că nu strigase la nimeni în viaţa ei. Era o experienţă puternică şi interesantă.

– Încetează, Adam. M-am săturat. Nu vreau să stau, nu vreau să citesc. Nu vreau să-mi aduci nici ceai, nici flori, nici bomboane şi nici să te porţi cu mine ca şi cînd aş fi un vas de sticlă crăpat.

– Lily, nu trebuie să te superi. O să ţi se facă iarăşi rău şi abia te-ai dat jos din pat.

Pentru prima oară în viaţă, ea înţelese înţelepciunea numărării pînă la zece înainte de a vorbi. Altă dată poate avea chiar să încerce, hotărî în sinea ei.

– M-am dat jos din pat. Şi aş fi făcut-o mult mai înainte dacă nu m-ai fi cocoloşit tu. Şi m-am săturat să nu fiu lăsată să-mi spăl propriile vase, să-mi cultiv propria grădină sau să-mi conduc propria viaţă. M-am

săturat pînă peste cap de toate astea.

– Hai să mergem înăuntru.

Se purta cu ea ca şi cu o iapă nărăvaşă, cu multă răbdare şi înţelegere.

– Ai nevoie de odihnă. Doar nunta e peste cîteva săptămîni, trebuie să ai multe pe cap.

Acest lucru fu picătura care umplu paharul.

– N-am nevoie de odihnă şi nici să fiu tratată ca un copil agitat. Şi n-o să mai fie nici o nuntă pînă cînd n-o să hotărăsc eu.

Plecă furioasă, lăsîndu-l stupefiat, amuţit şi şocat.

Merse stăpînită de acea furie nefamiliară şi captivantă pînă în casa cea mare, urcînd la Willa în birou, unde aceasta se certa cu Tess.

– Dacă nu-ţi place cum rezolv lucrurile, de ce naiba ai lăsat treaba asta în seama mea? Am şi aşa destule pe cap fără să mă mai ocup şi de recepţie.

– Eu mă ocup de flori, spuse Tess. Mă ocup de furnizor – dacă poţi numi furnizor un tip cu dinţii strîmbi a cărui specialitate sînt porcii, zise ea şi îşi propti mîinile în şolduri. Nu trebuie decît să faci rost de mese şi scaune pentru dejunul în aer liber. Şi, dacă eu vreau umbrele în dungi, tu trebuie să-mi aduci umbrele în dungi.

Şi Willa îşi propti mîinile în şolduri şi se duse foarte aproape de ea.

– Şi unde Dumnezeu o să găsesc eu cincizeci de umbrele cu dungi albastre şi albe – plus tenda aia cu care mă baţi la cap? Dacă ai... Lily, n-ar trebui să te odihneşti?

– Nu. Nu, n-ar trebui să mă odihnesc, spuse ea şi fu surprinsă că nu-i săriră scîntei din degete cînd mătură biroul furioasă, azvîrlind toate hîrtiile, mapele şi chitanţele pe jos. Puteţi să aruncaţi la gunoi fiecare hîrtiuţă

care are legătură cu nunta. Pentru că n-o să mai aibă loc nici o nuntă.

– Scumpo, zise Tess revenindu-şi de pe urma şocului şi, luînd-o pe după umeri, încercă să o aşeze pe un scaun. Dacă se întîmplă să te răzgîndeşti...

– Nu mă mai lua cu scumpo, spuse Lily trăgîndu-se din mîinile ei furioasă. E nunta mea, fir-ar să fie. A mea. Şi voi aţi preluat totul. Dacă ţineţi atît de mult să vă ocupaţi de o nuntă, atunci măritaţi-vă voi.

– Mă duc s-o chem pe Bess, murmură Tess; făcînd-o pe Lily să se enerveze şi mai tare.

– Să nu cumva să îndrăzneşti s-o chemi pe Bess ca să vină aici să mă bîrîie la cap. Următoarea persoană care o să mă mai bîrîie şi o să se agite în jurul meu o să primească o palmă de la mine. Vorbesc foarte serios. Tu, zise ea îndreptînd un deget spre Tess, tu mi-ai cultivat grădina. Şi tu, spuse ea apoi întorcîndu-se spre Willa, ai trecut adresele pe invitaţiile mele de nuntă. Voi aţi luat totul. Şi ce v-a alunecat printre degete, a rezolvat Adam atît de repede, încît nici n-am apucat să ating eu.

– Ei, foarte bine, spuse Willa ridicîndu-şi mîinile. Scuză-ne că am încercat să te ajutăm să treci printr-o perioadă dificilă. Nici nu-ţi pot spune cît mi-a plăcut să fac cîrcei la degete în timp ce asta îmi sufla în ceafă.

– Ba nu ţi-am suflat în ceafă, zise Tess printre dinţi. Supravegheam.

– Supravegheai pe naiba. Ţi-ai băgat nasul în toate şi, pînă la urmă, tot o să-ţi tragă cineva una în el.

– Ah, şi presupun că acel cineva o să fii tu.

– Tăceţi amîndouă. Tăceţi naibii odată.

Ele tăcură şi rămaseră cu gurile căscate cînd Lily puse mîna pe o vază şi o azvîrli cît colo.

– Puteţi să vă certaţi cît vreţi, dar nu pentru treburile

mele. Nu pentru mine. Înţelegeţi? Nu mai vreau să fiu folosită. Nu vreau să mai fiu supravegheată. Nu mai vreau să fiu dată la o parte. Vreau ca toată lumea să înceteze să se mai uite la mine ca şi cum aş fi gata să mă sparg în orice clipă. Pentru că nu sînt. Nu sînt.

– Lily, spuse Adam apărînd în prag.

Nu ştia cum să o abordeze acum, aşa că rămase locului, sperînd că un ton liniştitor avea să dea rezultate.

– N-am vrut să te supăr. Dacă ai nevoie de timp ca să...

– Ah, nu începem, zise ea şi, tremurînd de furie, dădu un picior hîrtiilor de pe jos. Tocmai asta spuneam. Să n-o supere cineva pe Lily. Să n-o trateze cineva pe Lily ca pe o femeie normală. Sărmana Lily, biata de ea. Ar putea să se fărîme.

Se întoarse în aşa fel încît să-i poată privi pe toţi.

– Ei bine, eu sînt cea pe care a bruscat-o Jesse. A ţinut pistolul lipit de tîmpla mea. Pe mine m-a tîrît pe munte, m-a trîntit în zăpadă şi m-a tras cu o frîghie ca pe un cîine. Şi am supravieţuit. Ar fi timpul s-o faceţi şi voi.

Adam fu cel care cedă nervos cînd acele imagini îi apărură în minte.

– Ce ai vrea să fac? Să uit? Să mă prefac că nu s-a-ntîmplat?

– Să trăieşti cu realitatea asta. Eu o fac. Nu mi-ai pus nici o întrebare, spuse ea cu o voce piţigăiată, dar o făcu să revină la normal. Nu, îşi promise ea, nu avea să facă o criză. Şi nu avea să plîngă.

– Poate că nu voiai să ştii răspunsurile. Poate că nu mă mai vrei acum.

– Cum poţi să spui una ca asta?

În sfîrşit, ea se adună şi vorbi cît putu de calm, în

timp ce inima îi bătea cu putere în piept.

– Nici nu m-ai atins, Adam. Nu m-ai atins nici măcar o dată de cînd s-a întîmplat, spuse ea şi clătină din cap cînd Willa şi Tess dădură să iasă. Nu, rămîneţi, pentru că asta nu e ceva numai între mine şi Adam. Nici voi n-aţi discutat nimic, aşa că haideţi să discutăm acum. Chiar acum.

Îşi şterse o lacrimă de pe obraz. Fir-ar să fie, avea să fie ultima.

– De ce nu m-ai atins, Adam? Pentru că ai crezut c-a făcut-o el şi acum nu mă mai vrei?

– Nu ştiu cum s-o fac, spuse el păşind spre ea, dar apoi se opri, simţindu-şi mîinile neîndemînatice, prea mari, aşa cum şi le simţise în ultimele săptămîni. Nu l-am împiedicat. Nu te-am apărat. N-am făcut ce ţi-am promis. Şi nu ştiu cum să te ating sau de ce ai vrea s-o fac.

Ea închise ochii un moment. De ce nu-şi dăduse seama înainte? El era cel fragil acum. El era cel pierdut.

– Ai venit după mine, spuse ea încet, sperînd că el înţelegea cît de mult însemna acest lucru. Chipul tău a fost primul lucru pe care l-am văzut cînd am ieşit din peştera aia şi ăsta e unul din motivele pentru care pot să supravieţuiesc.

Trase aer în piept cu nesiguranţă, după care încercă din nou şi descoperi că a doua oară îi fu mai uşor.

– Şi tot timpul cît am fost cu el am ştiut c-o să vii. Ăsta-i unul din motivele pentru care am reuşit să trec de acele momente. Şi am ripostat.

Se uită la surorile el. Şi ele trebuiau să ştie cît de mult contau.

– Am ripostat şi am rezistat la fel cum aţi fi făcut voi. El era înarmat, era mai puternic, dar nu deţinea controlul. Nu chiar. Pentru că eu n-am renunţat. Am

intrat intenţionat în copacul ăla. Ca să-l încetinesc, să fac să-i fie mai greu.

– Ah, Lily, spuse Tess emoţionată şi aşezîndu-se începu să plîngă. Oh, Doamne!

– Iar cînd mi-a legat mîinile, am tot căzut, spuse Lily stăpînită de un calm generat numai de faptul că trecuse prin clipe oribile. Pentru că şi asta îl încetinea. Ştiam că n-o să mă omoare. Putea să mă lovească, dar nu m-ar fi omorît. Pe urmă, însă, a fost atît de frig, încît nu mai puteam să ripostez. Dar am rezistat.

Fără să spună nimic, Willa umplu un pahar cu apă şi i-l duse lui Tess. Lily trase adînc aer în piept. Acum avea să termine tot ce avea de spus, tot ce nu fusese spus.

– Credeam c-o să mă violeze şi aş fi putut să supravieţuiesc, pentru că o mai făcuse şi altă dată. Dar acum nu mai era stăpîn pe situaţie şi se temea. Se temea la fel de mult ca mine, dacă nu chiar mai mult. Cînd am ajuns la peşteră, eram groaznic de obosită şi ştiam că sînt bolnavă. Nimic din ce mi-ar fi făcut atunci n-ar fi avut importanţă, pentru că nu trebuia decît să rezist. Şi să mă-ntorc aici.

Se duse la fereastră şi privi afară. Şi, adunîndu-şi forţele, pentru că ajunsese înapoi pentru că reuşise să reziste, se întoarse din nou.

– Avea whisky la el şi am băut şi eu puţin sperînd că aveam să mă mai încălzesc. El a băut foarte mult. Am adormit sau am leşinat, ascultîndu-l cum bea şi se lăuda, exact aşa cum făcea de obicei. Ascultam cum clipocea whisky-ul în sticlă şi, cu o parte a minţii, mă gîndeam că poate avea să se îmbete destul de mult, suficient, că poate aveam să am destulă putere, suficientă, ca să fug. Şi atunci a venit cineva.

Îşi încrucişă braţele, strîngîndu-şi coatele.

– Nu mi-e limpede.

Dacă era vreo parte a acelui coşmar care încă o mai înspăimînta, aceea era. Amintirile neclare ale momentelor de febră.

– Probabil că făcusem febră deja şi bănuiesc că deliram, pentru că aveam impresia că eşti tu, îi spuse ea lui Adam. Aveam impresia că eram acasă, în pat, şi că ai venit şi te-ai urcat lîngă mine. Aproape că simţeam chiar. Şi, simţind, am adormit din nou şi am dormit în timp ce cineva l-a omorît pe Jesse şi mi-a tăiat frînghia din jurul încheieturilor. Eram la numai cîţiva paşi distanţă, dar...

Acel ţipăt ascuţit şi scurt pe care îl auzise. Dacă se concentra încă îl mai auzea.

– Cînd m-am trezit, continuă ea, eram învelită cu geaca lui Jesse. Era plină de sînge. Atîta sînge... L-am văzut. Lumina pătrundea slab prin intrarea peşterii şi l-am putut vedea. Într-un fel, mi-a fost mai groază să-l văd aşa decît atunci cînd îmi ţinuse pistolul la tîmplă. Nevoia de a fugi de lîngă el era şi mai mare. De fiecare dată cînd respiram, trăgeam pe nări mirosul lui şi ceea ce i se făcuse în timp ce eu mă aflam la numai cîţiva paşi mai încolo, dormind. Şi, în acele cîteva momente, mi-a fost mai frică decît înainte.

Făcu un singur pas spre Adam.

– Dar, cînd m-am tîrît pînă afară, te-am văzut acolo. Ai fost acolo cînd am avut mai multă nevoie de tine. Şi ştiam că o să fii.

Se duse şi îşi puse şi ea un pahar de apă.

– Îmi pare rău că am strigat la voi. Ştiu că tot ce-aţi făcut a fost pentru că aţi vrut să mă ajutaţi. Dar trebuie să-mi reiau viaţa acum. Trebuie să continui.

– Ar fi trebuit să strigi mai devreme, spuse Tess care, recăpătîndu-şi stăpînirea de sine, se ridică. Ai

dreptate, Lily. Ai perfectă dreptate. M-am lăsat furată de toate planurile astea. Îmi pare rău. Nu mi-ar fi plăcut deloc să fiu dată la o parte aşa.

– Nu-i nimic. Mereu m-am lăsat dată la o parte şi ăsta a fost un obicei prost al meu. Şi s-ar putea să am nevoie de ajutor la cultivarea grădinii în continuare. Poate că ar trebui să-mi fac şi eu una. Nu-mi închipuiam c-o să-mi placă atît de mult. Mă duc jos, zise ea şi îi aruncă o privire cu subînţeles Willei.

– Dacă vrei să începi să faci ceva, ai putea să strîngi hîrtiile astea şi să le iei de-aici, spuse Willa împingîndu-le cu piciorul, după care zîmbi. Nu-mi place deloc să caut şervete de cocktail imprimate.

Apucînd-o pe Lily de umeri apoi, se aplecă şi îi şopti la ureche în aşa fel încît să fie auzită:

– S-ar fi tîrît şi prin iad dacă ar fi fost nevoie ca să te aducă înapoi. Nu-l pedepsi pentru faptul că te iubeşte atît de mult.

Îndreptîndu-se, îi spuse lui Adam:

– Ai două ore libere ca să-ţi pui viaţa la punct.

După aceea ieşi şi închise uşa în urma ei.

– Trebuie să par nerecunoscătoare, începu Lily, dar el scutură din cap doar, aşa că ea se lăsă pe vine şi se apucă să adune hîrtiile. Am azvîrlit cu o vază. N-am făcut în viaţa mea aşa ceva. Şi nici n-am ştiut că voiam s-o fac. Mi-a fost foarte greu să mă simt din nou inutilă.

– Îmi pare rău că te-am făcut să te simţi aşa, spuse el ducîndu-se la ea şi ajutînd-o să strîngă hîrtiile.

Luă lista cu numele celor care acceptaseră invitaţiile la nuntă şi îşi ridică privirea spre ea.

– Nimic în viaţa mea nu e mai necesar decît tine, sau mai preţios. Dacă vrei să contramandezi nunta...

Nu, nu putea fi nici răbdător, nici înţelegător în acea privinţă.

– N-o face, fu tot ce putu să spună.

Lily îşi dădu seama că nimic altceva din ce ar fi putut să spună n-ar fi fost mai perfect.

– După cît s-au chinuit Tess şi Will? Ar fi nepoliticos, spuse ea şi fu cît pe ce să zîmbească, dar el îşi acoperi faţa cu mîinile.

Nu înainte însă ca ea să-i vadă expresia de groază din ochi şi durerea pe care o adusese acolo.

– L-am lăsat să te ia.

– Nu.

– Credeam că o să te omoare.

– Adam.

– Credeam că, dacă te ating, asta te-ar face să te gîndeşti la el.

– Nu, nu, Adam. Niciodată, spuse ea şi îl îmbrăţişă. Niciodată. Niciodată. Iartă-mă. Iartă-mă. N-am vrut să te fac să suferi. Dar eram atît de furioasă şi de frustrată. Te iubesc, te iubesc, te iubesc. Ah, ţine-mă în braţe, Adam. N-o să mă sparg.

Dar ar fi putut. De cum o luă în braţe, o strînse atît de tare încît avu impresia că ar fi putut să se spargă precum o sticlă subţire.

– Voiam să-l omor, spuse el cu gura lipită de gîtul ei. Şi aş fi făcut-o. Mi-e mult mai greu să suport gîndul că n-am făcut-o decît pe cel că aş fi dorit s-o fac. Şi mai greu suport gîndul că am fost la un pas de a te pierde.

– Sînt aici. Şi s-a terminat.

Cînd gura lui o găsi pe a ei, Lily se revărsă toată în acel sărut, mîinile ei aducîndu-i alinare aşa cum îi adusese el mereu.

– Te doresc atît de mult. Şi vreau să mă doreşti şi tu din nou.

El îi luă faţa în mîini.

– Te doresc. Şi o să te doresc întotdeauna.

– Vreau să cultiv grădini cu tine, Adam, să cresc cai, să vopsesc verande, zise ea şi, luîndu-i faţa în mîini la rîndul ei, îi dădu capul pe spate şi spuse ce avea pe suflet. Vreau să fac copii. Vreau să fac un copil cu tine, Adam. Astăzi.

Uluit, el îşi lipi fruntea de a ei.

– Lily.

– E momentul potrivit, spuse ea şi, ridicîndu-i mîna, i-o sărută. Du-mă acasă, Adam, în patul nostru. Fă un copil cu mine azi.

De la una din ferestre, Tess îi văzu pe Lily şi pe Adam îndreptîndu-se spre casă. Acea imagine o făcu să-şi amintească de prima oară cînd îi văzuse plimbîndu-se împreună, în ziua înmormîntării.

– Vino să vezi, îi strigă ea Willei.

– Ce anume? întrebă aceasta puţin nerăbdătoare, dar veni la fereastră şi zîmbi. Asta e o uşurare, zise ea şi, cîteva clipe mai tîrziu, cînd văzu jaluzelele de la fereastra dormitorului lăsîndu-se în jos, zîmbetul i se lărgi. Se pare că nunta tot o să aibă loc, pînă la urmă.

– Şi eu tot vreau umbrelele alea în dungi.

– Eşti o nesuferită.

– Ah, aşa îmi spun toţi. Will, zise Tess apoi şi îi puse o mînă pe umăr. Mai mîni vitele sus pe munte mîine?

– Bineînţeles.

– Vreau să vin şi eu.

– Foarte amuzant.

– Nu, vorbesc serios. Ştiu să călăresc şi cred că ar putea fi o experienţă interesantă, pe care aş putea s-o folosesc în munca mea. Şi, din moment ce merge şi Adam, ar trebui să vină şi Lily. E important să stăm împreună. E mai sigur aşa.

– Tocmai mă gîndeam să-i spun lui Adam să stea

acasă.

Tess scutură din cap.

– Ai nevoie de oameni în care să te poţi încrede. Adam n-o să rămînă acasă nici dacă-l rogi. Aşa că o să mergem şi eu şi Lily.

– Exact ce-mi lipsea. Două orăşence ignorante, spuse Willa, dar ea se gîndise deja la acel punct. Şi familia McKinnon îşi duce cirezile sus mîine. O să luăm un om cu noi şi îl lăsăm pe Ham să aibă grijă de restul treburilor. Mai bine ţi-ai face somnul de întreţinere, Hollywood, pentru că o să plecăm în zori.

Singurul lucru care lipsea, îşi spuse Tess căscînd în şa în zorii zilei, era coloana sonoră din *Rawhide.* Aşa că o fredonă ea, chinuindu- se să-şi aducă aminte cuvintele care îi erau vag familiare numai datorită scenei din bar din *The Blues Brothers.*

Era „Bagă-le înăuntru" sau „Dă-le afară?"

Cea din urmă variantă cîştigă, din moment ce exact acelaşi lucru îl strigă şi Willa în ceaţă.

Lui Tess i se păru de-a dreptul magnific. Mulţimea de vite mergînd înainte şi călăreţii strunindu-le de pe margini de pe cai odihniţi şi plini de energie. Se vedeau cu toţii prin ceaţa care se ridica încetul cu încetul în timp ce soarele făcea să sclipească iarba udă.

Iar spre vest, munţii se înălţau asemeni unor zei, scăldaţi în argintiu şi alb.

Atunci Willa se întoarse în şa şi îi strigă să-şi mişte fundul. Ei da, îşi spuse Tess zîmbind, asta completa imaginea perfect. Îi dădu pinteni calului urmîndu-i pe ceilalţi.

Nu, ceva tot lipsea, îşi spuse ea cînd tropotul copitelor pe pămîntul bătătorit, mugetul vitelor şi chiotele călăreţilor umpleau cerul. Nate. Pentru prima oară îşi

dori să fi avut şi vite, nu numai cai; aşa poate că ar fi călărit alături de el.

– Nu călări doar, îi strigă Willa venind lîngă ea. Ţine-le la un loc. Dacă pierzi una, te duci după ea.

– De parcă aş putea să pierd ditamai vaca, bombăni Tess, dar încercă să imite fluieratul Willei şi felul în care sora ei plesnea cu frînghia încolăcită pe şa.

Însă ei nu i se dăduse o frînghie şi nici n-ar fi ştiut ce să facă dacă ar fi avut una, dar îşi folosi mîna şi, cînd sutele de copite atingeau pămîntul în fugă ridicînd praful ea îşi duse la nas eşarfa.

– Ah, pentru Dumnezeu, spuse Willa dîndu-şi ochii peste cap şi venind iarăşi lîngă ea. Nu aşa, bleago. S-ar putea să ai nevoie de mîna aia.

Şi, luînd eşarfa de la Tess, care şi-o ţinea pe nas, i-o legă peste gură şi nas.

– Aşa, zise ea apoi. N-ai arătat niciodată mai bine.

– Du-te şi joacă-te de-a conducătoarea.

– Chiar sînt conducătoarea, spuse Willa şi, dîndu-i pinteni lui Moon, merse în spatele cirezii pentru a vedea dacă nu cumva se răzleţiseră ceva vite.

Era o adevărată experienţă, îşi spuse Tess. Poate nu chiar la fel ca mînatul vitelor cu coarne lungi la nord de Texas sau ce altceva făcuseră cowboy-ii odată. Dar, după părerea ei, era ceva maiestuos în acest lucru. O mînă de oameni să ţină sub control atîtea animale, să le conducă pe lîngă păşuni, de unde alte vite priveau cu ochi plictisiţi, să aducă la loc cîte una care se rătăcea printr-o simplă mişcare a calului.

Sezon de sezon, îşi spuse ea, an de an, deceniu după deceniu, într-un fel care se modifica foarte puţin. Calul era unealta acolo, aşa cum fusese întotdeauna. Cu camioneta nu se puteau străbate păduri, traversa rîuri, escalada stînci.

Păşunile de la munte erau grase, de aceea vitele erau duse acolo, pentru a lenevi toată vara şi puţin din toamnă, avînd companie doar vulturii, caprele negre şi pe ele însele.

Şi vara se apropia, ca un dar. Copacii deveneau mai verzi, pinii mai bogaţi, iar ea putea auzi clipocitul vesel al apei care curgea peste pietre. O pajişte din apropiere era plină de flori, o surprinzătoare cascadă de culori mîngîiate de soarele puternic. Păsărelele ţîşneau printre copaci asemeni unor săgeţi şi pe deasupra munţilor ca nişte zmee.

– Cum merge? o întrebă Jim apărînd lîngă ea şi făcînd-o să zîmbească, fiindcă părea exact întruchiparea unui cowboy din Vestul Sălbatic.

– Merge. De fapt, e chiar amuzant.

El îi făcu cu ochiul.

– Să nu uiţi să-i spui asta fundului tău diseară.

– Ah, de vreo oră nu-l mai simt, spuse ea, dar se întinse puţin doar pentru a verifica.

Nu, fundul îi era la fel de mort ca o măsea după anestezie.

– N-am mai fost niciodată atît de sus. E superb.

– E un anumit loc puţin mai încolo. Dacă te uiţi în partea aia, zise el arătîndu-i, e o splendoare.

– De cînd faci asta, Jim? De cînd mîni cirezi de vite la munte primăvara?

– Pentru Mercy? La naiba, de vreo cincisprezece ani, zise el şi îi făcu din nou cu ochiul, iar cînd o văzu pe Willa venind spre ei, ştiu că avea să-l privească în acel fel care însemna că pierdea timpul. Mă ţine departe de sălile de biliard şi de femeile periculoase, mai zise el, după care se depărtă, lăsînd-o pe Tess rîzînd uşor.

– Nu flirta cu un cowboy pe drum, îi spuse Willa.

– Purtam o scurtă conversaţie civilizată. Cînd flirtez, eu... oh, oh, Doamne, spuse ea oprindu-şi calul şi privind în direcţia pe care tocmai i-o indicase Jim.

Înţelegînd, Willa se opri în spatele ei.

– Frumoasă privelişte.

– Parcă e un tablou, şopti Tess. Pare ireală.

Nu putea fi reală, cu toate acele culori şi forme.

Munţii ţîşneau spre cer şi formau un canion larg şi argintiu, unde curgea un rîu albastru şi creşteau o mulţime de copaci cu frunzişul des şi verde. La un moment dat, lui Tess i se păru că la cîteva mile distanţă, rîul făcea un cot şi dispărea în stîncă. Numai că, înainte să dispară, devenea înspumat, se spărgea peste pietre şi apoi redevenea liniştit.

Un şoim dădea roată în depărtare, în jurul acelui rîu şerpuit, printre stînci ascuţite, mai jos de crestele albe, pe deasupra copacilor verzi.

– Sînt nişte peşti minunaţi aici, spuse Willa aplecîndu-se peste oblînc. Vin oameni de pretutindeni ca să pescuiască aici. Eu nu prea mă pricep la asta, dar e o privelişte grozavă. Felul cum firele zboară prin aer şi ating apa fără cel mai mic zgomot sau cerculeţ. Acolo jos, unde face cotul, e năvalnic şi oamenii se urcă în bărci de cauciuc, înfruntîndu-l. Eu mă limitez la cai.

– Da.

Însă, Tess se întrebă cum ar fi fost, oare. O surprinse faptul că nu era curioasă în felul rece al scriitorului, ci simţea o emoţie intensă numai gîndindu-se cum ar fi fost să înfrunte acel rîu învolburat şi să navigheze pe el.

– O să fie tot aici cînd trecem înapoi, spuse Willa şi îşi întoarse calul. Montana e ciudată în privinţa asta. În mare parte rămîne neschimbată. Hai să mergem, că rămînem în urmă.

– Bine, zise Tess şi luă acea privelişte cu ea, împreună cu multe altele, continuînd să mîne vitele.

Aerul se răci şi, din loc în loc, apăreau porţiuni acoperite de zăpadă în jurul copacilor, al stîncilor. Şi, totuşi, erau şi flori, viţă albă de munte, nemţişor sălbatic purpuriu. O privighetoare cînta un cîntec de primăvară.

Cînd se opriră să mănînce ceva şi să lase caii să se odihnească puţin, gecile groase începură să apară din traistele atîrnate de şei.

– Pentru Dumnezeu, nu-ţi ţine calul legat, zise Willa dîndu-şi iarăşi ochii peste cap şi, luînd hăţurile din mîinile lui Tess, îi dădu calului o palmă uşoară care îl făcu să se depărteze la trap.

– Ce naiba ai făcut? întrebă Tess, care fugi doi paşi înainte să-şi dea seama că n-ar fi putut să-l ajungă din urmă. Acum ce-o să fac? O să merg pe jos?

– Mănîncă, îi spuse Willa vîrîndu-i un sandviş sub nas.

– Ah, bine, nemaipomenit. Eu o să mănînc o fripturică în timp ce calul meu aleargă spre casă.

– Nu se duce departe. Nu poţi să legi calul aici şi apoi să te duci să mănînci lîngă un copac, zise Willa, după care zîmbi, căci îl văzu pe Ben venind spre alee. Hei, McKinnon, n-ai destulă treabă ca să mai vii să ceri de pomană?

– Mă gîndeam că s-ar putea să găsesc un sandviş în plus, zise el şi după ce sări din şa, îi dădu absent o palmă calului exact cum îi dăduse Willa calului lui Tess.

Tess privi mută cum calul se depărtă liniştit.

– Aţi înnebunit cu toţii? În ritmul ăsta, n-o să mai rămînă nici un cal.

Ben luă sandvişul pe care i-l întinse Tess, muşcă din

el şi îi făcu cu ochiul Willei.

– A-ncercat să şi-l lege pe al ei?

– Da. Novice.

– Nu legi caii aici sus, zise el printre înghiţituri. Pisici. Urşi.

– Ce... pisici? întrebă Tess şi, făcînd ochii mari, privi în jur, încercînd să se uite în toate părţile deodată. Vrei să spui pume, urşi?

– Animale de pradă, spuse Willa luînd ce mai rămăsese din sandvişul lui Ben. Un cal n-are nici o şansă împotriva lor dacă e legat. Cît de departe ţi-e cireada, Ben?

– La vreun sfert de milă în urmă.

– Bine, dar...

Tess se gîndi că puşca ei era încă în teaca de lîngă şa.

– *Noi* ce şanse avem?

– Ah, puţine, zise Ben calm şi Willa rîse în hohote.

– Probabil că Lily a încălzit cafeaua deja.

El îi trase pălăria pe ochi.

– Cum crezi că v-am găsit? M-am luat după miros.

Tess rămase locului cînd ei porniră spre micul foc la care Lily încălzise cafeaua. Cînd auzi un foşnet uşor în spate, ţîşni ca un alergător la start.

– Staţi. Aşteptaţi-mă.

– Surorii tale îi place cafeaua la nebunie, zise Ben cînd Tess trecu în viteză pe lîngă ei.

– Ar fi trebuit s-o vezi ce faţă a făcut cînd i-am dat drumul calului. A meritat s-o aduc numai pentru asta.

– Altfel, totul e în regulă?

– Linişte, spuse ea mergînd mai încet. Normal. Sau cît de linişte şi de normal poate să fie cînd ne pregătim de nuntă.

– N-aş vrea să strice ceva asta.

– Nimic n-o s-o strice, spuse ea şi se opri de tot acum, întorcîndu-se cu spatele la cei din jurul focului, privindu-l pe Ben. Am stat de vorbă din nou cu poliţiştii, zise ea încet. Îmi cercetează oamenii. Unul cîte unul.

– Şi pe ai mei. E necesar, Willa.

– Ştiu. L-am lăsat pe Ham acasă şi mă îngrijorează teribil de mult faptul că nu ştiu. El, Bess şi băieţii lui Wood. Sînt singuri, Ben.

– Ham se poate descurca foarte bine şi la fel şi Bess, dacă e nevoie. Şi nimeni n-o să le facă rău unor copii, Will.

– Altă dată nu m-aş fi gîndit la asta, dar acum nu mai ştiu. Am vrut să-i ia Nell şi să se ducă la sora ei o vreme, dar ea nu vrea să plece fără Wood. Bineînţeles că, dacă e Wood, probabil că ea şi băieţii sînt în siguranţă.

Gîndindu-se la cuvintele pe care tocmai le rostise, Willa oftă.

– Nu-mi vine să cred ce pot să gîndesc uneori, Ben. Dacă e Wood, dacă e Jim, dacă e Billy. Sau unul din oamenii tăi. Pe majoritatea îi cunosc aproape de o viaţă întreagă. Şi apoi îmi spun că poate Jesse Cooke a fost sfîrşitul. Poate că totul o să înceteze odată cu dispariţia lui şi n-o să mai avem probleme. Cînd gîndesc aşa am impresia că uit de Pickles şi de fata aia.

– E firesc să gîndeşti aşa, spuse el atingîndu-i obrazul. M-am tot întrebat dacă o să se termine odată cu moartea lui Cooke.

– Dar nu crezi.

– Nu, nu cred.

– De aceea eşti aici? De aceea îţi mîni vitele în aceeaşi zi cu mine?

El se temuse că nu era o mişcare prea subtilă şi

acum îşi frecă cicatricea din bărbie.

– Să zicem că am investit în tine şi că îmi păzesc ceea ce e al meu.

Ea ridică din sprîncene.

– Nu sînt a ta, Ben.

El se aplecă şi o sărută scurt.

– Mai gîndeşte-te, îi spuse el şi se duse să-şi bea cafeaua.

Capitolul 26

Din jurnalul lui Tess:

A conduce vitele nu e nici pe departe acelaşi lucru cu a conduce un Mercedes *450 SL – ceva ce cred că o să fac cînd o să mă întorc la luminile strălucitoare şi la marele oraş.*

A conduce vitele e o aventură care seamănă probabil cu a ţîşni cu viteză pe o autostradă într-o maşină sport ultimul răcnet. Mergi, vezi lucruri şi vîntul îţi răvăşeşte părul. Dar este de asemenea şi o chestie dureroasă.

Mă doare fundul atît de tare, încît trebuie să stau pe o pernă ca să scriu. Dar bănuiesc că, în general, a meritat. Munţii Stîncoşi sînt superbi, asta categoric. Nici chiar zăpada cu care te trezeşti sub picioare la vremea asta nu poate să le strice farmecul. Aerul e altfel acolo sus. Mai pur e termenul cel mai potrivit care îmi vine în minte. E precum cea mai limpede apă de izvor într-un pahar de cristal fin.

Ne-am oprit pe un platou stîncos şi jur că am văzut pînă la ferma lui Nate.

M-a făcut să-mi fie puţin dor de el – ei bine, puţin mai mult chiar. Un sentiment ciudat. Nu-mi amintesc să-mi mai fi fost dor de vreun bărbat pînă acum. Sex,

bineînţeles, dar asta e cu totul altceva.

În orice caz, în cea mai mare parte, vitele par să se mîne singure, văzîndu-şi de drum şi mugind nemulţumite din cînd în cînd. Adam zice că asta se întîmplă pentru că multe au mai făcut drumul înainte şi îl cunosc, iar celelalte doar le urmează. Totuşi, fac foarte mult zgomot cu tropotul şi mugetele lor şi, uneori, cîte una se mai depărtează de grup.

Am văzut-o pe Will prinzînd una cu lasoul şi am fost impresionată. Femeia asta pare mai în largul ei călare decît pe propriile picioare. Ar trebui să spun că e maiestuoasă, deşi n-aş afirma-o niciodată în faţa ei. E şi aşa destul de plină de sine. E o şefă înnăscută şi trebuie să recunosc că e un atribut necesar în situaţia ei. Munceşte pe brînci, din nou ceva admirabil, dar nu-mi place deloc cînd loveşte cu cravaşa aproape de mine.

Bănuiesc că am ocolit puţin cînd am urcat şi trebuie să-i fiu recunoscătoare şi pentru asta. Fără îndoială că a lungit traseul pentru mine şi Lily. A fost o călătorie superbă. Am văzut elani, căprioare, berbeci de munte şi nişte păsări imense şi superbe.

N-am zărit nici un urs. Dar nu sînt deloc dezamăgită.

Lily a făcut o mulţime de poze. Şi-a revenit atît de bine, încît ai putea să uiţi aproape complet momentele de groază pe care le-a trăit. Aproape. Îmi vin în minte cîntare cînd mă gîndesc la Lily, cu tragedia într-o parte şi fericirea în cealaltă. A găsit o modalitate de a face ca fericirea să atîrne mai greu. Şi asta admir.

Dar nu se poate să uiţi complet. Dincolo de exteriorul ei dur şi concentrat, Will e un pachet de nervi. Ne gîndim cu toţii la nuntă şi sîntem hotărîţi să nu lăsăm să o strice ceva. Dar se simte îngrijorarea. E în atmosferă.

În altă ordine de idei, îmi corectez scenariul. Ira e

foarte încîntat de progresele pe care le-am făcut. Mă aştept la o avalanşă de întîlniri cînd o să revin la Los Angeles în toamnă. Şi, în sfîrşit, m-am hotărît să-i spun de carte. A fost foarte interesat, ceea ce m-a surprins, aşa că i-am trimis primele două capitole ca să-şi facă o părere. Mai vedem.

Deocamdată, scriu printre pregătirile de nuntă. Se apropie duşul şi ne prefacem cu toţii că Lily nu ştie că organizăm aşa ceva. Ar trebui să fie extrem de amuzant.

– Deci, ce plănuiţi voi, bărbaţii, pentru petrecerea burlacilor? întrebă Tess stînd pe gardul ţarcului la ferma lui Nate şi privindu-l cum conducea un mînz de un an prin ocol.

– Ceva decent, bineînţeles.

– Cîte stripteuze?

– Trei. Dacă sînt mai multe, nu mai e ceva decent, zise el oprind calul, făcîndu-l să se ridice pe picioarele dinapoi, şi cînd îl strînse uşor cu genunchii, mînzul pornind imediat la trap. Aşa. Bravo băiete!

Uită-te la el, îşi spuse Tess, subţire, cu pălăria trasă pe ochi şi cu mîinile astea lungi şi delicate ca de pianist

Practic îi lăsa gura apă.

– Ţi-am spus vreodată cît de bine arăţi călare, domnule avocat Torrence.

– O dată sau de două ori.

Şi acum simţea căldura cuprinzîndu-i ceafa.

– Dar poţi să-mi mai spui.

– Arăţi bine. Cînd o să te văd şi eu la tribunal?

El plimbă calul în cerc, surprins.

– Nu ştiam că vrei.

Nici ea nu ştia.

– Ei bine, vreau. Îmi place să te privesc în costumul

de avocat, sobru şi grav. Îmi place să mă uit la tine.

El se lăsă să alunece de pe cal, înfăşură frîul în jurul balustradei şi apoi se apucă să scoată şaua.

– N-a prea fost timp în ultima vreme nici pentru privit, nici pentru altceva, nu?

– Am fost ocupaţi cu toţii. Mai sînt zece zile pînă la nuntă şi părinţii lui Lily sosesc mîine. După ce or să se mai liniştească lucrurile puţin, poate o să mă duci în oraş şi o să mă laşi să te privesc la proces. După care... am putea să stăm la hotel peste noapte şi să ne jucăm, zise ea, trecîndu-şi limba peste dinţi. Nu vrei să te joci cu mine, Nate?

– După regulile tale sau ale mele?

– Fără nici un fel de reguli, spuse ea rîzînd şi sări de pe gard, îmbrăţişîndu-l şi sărutîndu-l cu înflăcărare. Mi-a fost dor de tine.

– Da?

Acesta era un progres la care el nu se aşteptase chiar atît de curînd.

– Frumos!

Ea aruncă o privire spre casă şi se gîndi la pat.

– Presupun că nu putem să...

– Nu cred că Maria ar rezista unui asemenea şoc, în toiul zilei şi, mă rog, restul. Poate rămîi peste noapte.

– Mmm. Aş fi vrut, dar sînt deja plecată fără permisiune. Şi nu-mi place să stau plecată mult după ce s-a întîmplat.

Ochii lui se răciră cînd se întoarse să ia şaua de pe cal.

– Aş vrea să fi ajuns acolo mai devreme în seara aceea, să-l ajut pe Adam.

– N-are importanţă. Nici Adam, nici Will n-au putut să facă nimic ca să-l oprească. N-ai fi putut să faci nici tu nimic dacă ai fi fost acolo.

– Poate că nu.

Dar se simţise îngrozitor gîndindu-se la acest lucru, închipuindu-şi, întrebîndu-se ce ar fi făcut el dacă s-ar fi întîmplat să fie Tess cu pistolul la tîmplă. Pentru că lumina dispăruse şi din ochii ei, el cedă unui impuls şi sări pe cal.

– Hai să călăreşti puţin cu mine.

– Fără şa? întrebă ea clipind de cîteva ori, după care rîse şi se dădu înapoi. Nu cred. Îmi place să mă ţin de oblîc.

– Fricoaso, spuse el şi îi întinse mîna. Haide. Poţi să te ţii de mine.

Intrigată, dar temătoare, Tess se uită la cal.

– E foarte mare pentru un an.

– E doar un pui dornic să fie pe plac, spuse Nate înclinîndu-şi capul şi aşteptînd ca ea să-i dea mîna.

– Bine, dar să ştii că nu-mi place să cad, spuse ea şi îl lăsă să o apuce de mînă, urcîndu-se cu puţină graţie în spatele lui. E altfel, zise ea apoi şi găsi că avea avantajul de a fi mai aproape de Nate, înconjurîndu-i mijlocul cu braţele. Sexy. Adam călăreşte foarte mult fără şa. Parcă ar fi un zmeu.

Nate rîse şi îndemnă calul la pas.

– Te face să fii într-o armonie mai deplină cu calul.

De asemenea, îşi dădu seama Tess cînd calul merse la trap, îi sporea dorinţa sexuală. Iar cînd porniră în galop, ea zîmbi prosteşte.

– E grozav. Şi mai mult chiar.

– Aşa spui mereu, spuse el înconjurînd ţarcul din nou şi plăcîndu-i senzaţia pe care i-o dădeau acei sîni tari şi generoşi lipiţi de spatele lui.

Privi în cruciş cînd ea îşi lăsă mîinile să alunece mai jos de curea

– Ai făcut-o vreodată pe cal?

– Nu, zise el şi ideea aceea îl făcu să aibă o fantezie extraordinară – Tess întinsă pe spate în faţa lui pe gîtul calului, înconjurîndu-i mijlocul cu picioarele, în timp ce se cuplau în ritmul calului. Ne-am rupe gîturile cînd el ar simţi miros de sex şi ne-ar azvîrli.

– Sînt gata să risc. Te vreau, Nate.

El opri calul şi, întorcîndu-se, o trase în faţa lui nu cu puţin efort.

– Nu, reuşi el să îngaime în timp ce o săruta lacom şi ea căuta să-i desfacă centura. Va trebui să ne mulţumim cu atît deocadată. Ţine-mă în braţe, Tess. Ţine-mă în braţe doar şi lasă-mă să te sărut.

Ea ar fi fost nesăbuită, dar el o ţinea strîns, ţintuindu-i braţele pe lîngă trup şi asaltîndu-i gura. Pălăria ei căzu în praf şi inima începu să-i bată năvalnic, ecourile ei răsunînd în tot trupul în acelaşi timp. Apoi se schimbă, totul se schimbă şi deveni uşor, lent şi pur ca aerul de munte.

Trecînd de la disperare la tandreţe, el o sărută pînă cînd pulsul ei încetini, gîtul începu să o doară şi ochii să o usture.

– Te iubesc.

Nu voise s-o spună, dar era prea mult ca să mai poată fi ţinut înăuntru. Buzele lui rostiră acele cuvinte lipite de buzele ei, încet.

– Poftim? întrebă ea uluită şi îl privi în ochi. Ce-ai spus?

– M-am îndrăgostit de tine.

Ea reveni brusc la realitate. Mai auzise cuvintele acelea. Unora le era uşor să le rostească, fiind pentru ei nişte cuvinte ca oricare altele. Dar nu şi pentru el, îşi dădu seama ea. Nu pentru un om ca Nate.

– E cam exagerat, spuse ea încercînd să zîmbească, să pară degajată, dar nu putu. Nate, nu sîntem

decît...

– Amanţi? completă el. Parteneri de pat convenabili? Nu-i adevărat, Tess.

Ea trase aer în piept şi spuse cu fermitate:

– Cred că ar fi mai bine să coborîm.

El însă, îi luă bărbia în mînă, aşa încît ea era nevoită să-l privească în ochi.

– Sînt îndrăgostit de tine de cîtva timp. Pe scurt: vreau să stai cu mine, să te măriţi cu mine, să-ţi întemeiezi o familie cu mine aici.

Şocul iniţial păli faţă de restul lucrurilor pe care le auzi.

– Ştii că nu se poate...

– Ai destul timp ca să te obişnuieşti cu ideea, zise el şi descălecă. N-am vrut prea multe în viaţă, spuse el apoi privindu-i chipul uluit. Diploma de jurist, ferma asta şi nişte cai buni. Le-am obţinut pe toate. Acum te vreau pe tine.

Acea insultă şi aroganţă o ajutară să treacă de la şoc la furie.

– Poate vrei să afli, domnule avocat Torrence, că eu nu sînt nici o diplomă de jurist, nici o fermă, nici o iapă bună de prăsilă.

– Aşa e, spuse el zîmbind uşor cînd o luă de pe cal. Eşti o femeie încăpăţînată, ambiţioasă şi enervantă. Şi o să fii a mea.

– Vrei să auzi ce părere am eu despre mentalitatea asta a ta de cowboy?

– Îmi cam imaginez, spuse el scoţînd zăbala calului, după care îi dădu o palmă şi acesta se depărtă la trap. Ar trebui să te duci acasă, să ai timp să te gîndeşti.

– N-am nevoie de timp ca să mă gîndesc.

– Eu o să ţi-l acord, oricum, spuse el şi se uită pe cer.

Soarele tocmai începea să apună.

– O să plouă diseară, zise el nepăsător, sărind gardul şi lăsînd-o pe Tess să privească uluită în urma lui.

– Nu ştiu ce ai, dar ar trebui să te linişteşti, zise Willa. Lily o să vină cu părinţii ei dintr-o clipă în alta.

– Nu eşti singura care are voie să aibă probleme, spuse Tess vîrînd un fursec în gură.

Casa era plină de femei vorbăreţe, cadouri împachetate în hîrtii viu colorate şi panglici albe. Tess venise cu ideea de a se servi punci de şampanie pentru duşul nupţial şi, deşi Bess se arătase nemulţumită de idee numai de formă, se delectă cu o ceaşcă în timp ce pălăvrăgea cu vecinele.

Toată lumea e fericită, îşi spuse Tess mai luînd un fursec. Sărbătoresc ideea ridicolă ca doi oameni să se lege unul de celălalt pentru tot restul vieţii. Se bosumflă, se gîndi dacă să mai ia un fursec sau nu şi, în cele din urmă, îşi aprinse o ţigară.

În nici un caz Nate Torrence nu avea s-o facă să mai rupă o pereche de blugi. Luă ceaşca de punci şi hotărî să se îmbete în schimb.

Pînă cînd apăru viitoarea mireasă, Tess bău trei ceşti şi avea mai mult chef de sărbătoare. Îi plăcu teribil cum Lily se prefăcu surprinsă. Duşul încetase să mai fie secret din clipa în care se trimiseseră primele invitaţii. Acum erau o mulţime de cadouri de care să se minuneze, de la mături la neglijeuri.

Tess o văzu pe mama lui Lily încercînd să-şi reţină lacrimile şi ieşind din încăpere.

O femeie interesantă, îşi spuse ea umplîndu-şi altă ceaşcă. Atrăgătoare, prezentabilă, vorbea plăcut. Ce naiba găsise la un ticălos ca Jack Mercy?

Cînd Bess umplu două ceşti şi ieşi, la rîndul ei, Tess ridică din umeri şi încercă să se arate entuziasmată în faţa unui set de şerveţele brodate.

– Poftim, Adele, spuse Bess aşezîndu-se pe balansoar şi dîndu-i o ceaşcă lui Adele, care se şterse la ochi. A trecut ceva timp de cînd n-ai mai fost aici.

– N-am ştiut cum o să mă simt întorcîndu-mă. Casa nu s-a schimbat aproape deloc.

– Eh, pe ici pe colo. Nici tu nu prea te-ai schimbat.

Vanitatea era o mică slăbiciune şi Adele îşi atinse în mod automat părul bine îngrijit, tuns scurt şi elegant, de un blond-închis.

– Riduri, spuse ea rîzînd uşor. Nu ştiu de unde apar, dar în fiecare dimineaţă văd altele noi în oglindă.

– Asta e viaţa, zise Bess.

Adele încă mai avea o faţă drăguţă, aproape delicată, bine proporţionată. De asemenea, Bess consideră că se menţinuse în formă şi din punct de vedere fizic. Subţire, aproape prea slabă, iar gustul pentru culoare şi linie nu i se schimbase. Arăta bine în pantalonii subţiri roz şi cu bluza albă.

– Ai o fiică minunată, Adele. Ai făcut o treabă foarte bună cu ea.

– Aş fi putut să fac şi mai mult. Ar fi trebuit. Văzînd-o acum, îmi aduc aminte cum era în copilărie. Ceasurile pe care ar fi trebuit să le petrec cu ea.

– Trebuia să lucrezi şi, în plus, aveai şi tu viaţa ta.

– Aşa e, spuse Adele şi sorbi din ceaşcă. Şi multă suferinţă, cel puţin în primii ani. L-am urît pe Jack Mercy mai mult decît l-am iubit vreodată, Bess.

– E firesc. N-a fost çorect nici cu tine, nici cu fata. Dar am impresia că ai întîlnit un bărbat de treabă.

– Rob? E un bărbat bun. Are anumite idei fixe, dar sînt bune.

Se gîndi că aveau o viaţă plăcută împreună.

– Rob nu prea îşi arată afecţiunea, dar o iubeşte pe Lily. Mă întreb acum dacă nu cumva am aşteptat amîndoi prea mult de la ea. Dar o iubim.

– Se vede.

Se legănă puţin în tăcere.

– Doamne, priveliştea! N-am uitat-o niciodată. Mi-a fost dor de locul ăsta. Am fost fericită în Est, dar mi-a fost dor de locul ăsta.

– O să mai vii, din moment ce Lily locuieşte aici.

– Da, o să mai venim. Rob e încîntat. Îi place foarte mult să călătorească. Am tot evitat partea asta a ţării, dar acum... E cu Adam acum, se uită la cai, spuse ea oftînd şi zîmbi. Şi el e un bărbat bun, nu-i aşa, Bess? Adam.

– Unul dintre cei mai buni pe care îi cunosc şi ar trece şi prin foc pentru ea.

– A suferit atîta. Cînd mă gîndesc...

– Nu te mai gîndi, spuse Bess acoperindu-i mîna cu mîna ei. Totul a trecut acum. Aşa cum ai uitat tu de Jack Mercy. O să fie o mireasă superbă şi o soţie fericită.

– Ah, zise ea şi ochii i se umplură de lacrimi care îi şiroiră pe obraji exact în clipa în care Willa ieşi din casă.

– Mă scuzaţi, zise ea repede şi vru să se întoarcă înăuntru.

– Nu, zise Adele trăgîndu-şi nasul şi se ridică întinzînd mîna. Sînt doar puţin sentimentală. Nici n-am avut ocazia să vorbesc cu tine. În toate scrisorile ei, Lily vorbea numai de tine şi de Tess.

Lacrimile unei femei o dezarmau întotdeauna pe Willa aşa că se mută de pe un picior pe altul şi încercă să zîmbească.

– Mă mir că am mai avut loc de Adam.

– Aveţi aceiaşi ochi tu şi fratele tău.

Negri şi plini de înţelepciune, îşi spuse Adele. Şi fermi.

– Am cunoscut-o pe mama ta puţin. Era o femeie frumoasă.

– Mulţumesc.

– Am fost îngrozită, spuse Adele şi îşi drese glasul. Îmi dau seama că nu e momentul potrivit pentru acest subiect, dar am fost atît de îngrijorată. Ştiu că Lily a diminuat mult din ce s-a întîmplat aici cînd mi-a scris sau mi-a dat telefon. Dar cînd Jesse – cînd s-au întîmplat toate acele lucruri cumplite cu Jesse, s-a vorbit şi în est. Aş fi vrut să spun că încă mai sînt îngrijorată, dar mă simt mai liniştită acum că v-am cunoscut pe tine şi pe Adam.

– E mai puternică decît crezi. Decît ar fi crezut oricare dintre noi.

– S-ar putea să ai dreptate, zise Adele. Şi aş mai vrea să-ţi mulţumesc pentru ospitalitate, pentru faptul că ne-ai invitat pe mine şi pe Rob să stăm aici. Ştiu că trebuie să-ţi fie destul de greu.

– Credeam c-o să-mi fie, dar nu e aşa. Părinţii surorii mele s[illegible] oricînd bineveniţi la Mercy.

– Nu prea ai nimic din Jack, zise Adele, dar păli imediat. Îmi pare rău.

– Să nu-ţi pară, spuse Willa şi îşi mută privirea cînd zări o sclipire de crom în soare şi zîmbi uşor. Şi acum o să vină următoarea surpriză, zise ea aruncîndu-i o privire lui Adele. Sper că asta n-o să te facă să te simţi prost.

– Ce-ai mai făcut? o întrebă Bess.

Willa, însă continuă să zîmbească şi vîrî capul înăuntru.

– Hei, Hollywood, vino puţin afară.

– Ce e? întrebă Tess venind spre uşă cu o ceaşcă în mînă. Jucăm jocuri de societate. Cîte cuvinte poţi să formezi din lună de miere? Cred că o să cîştig. Premiul e un coş cu o mulţime de chestii pentru baie.

– Am un premiu şi mai tare pentru tine.

Tess aruncă o privire, limpezindu-şi ochii suficient cît să recunoască maşina lui Nate.

– N-am chef să vorbesc cu el acum. Avocat cowboy arogant. Spune-i că sînt... Iisuse Hristoase...

– Nu huli la un duş nupţial, îi zise Bess, după care zîmbi larg cînd portiera se deschise şi o apariţie coborî expansivă. Louella Mercy, pe cuvîntul meu că eşti o senzaţie extraordinară pentru ochi.

– Sînt o senzaţie, punct, zise Louella şi rîzînd zgomotos, înaintă repede pe tocurile cui ale pantofilor roşii ca să-şi îmbrăţişeze fiica stupefiată. Surpriză, scumpo, zise ea sărutînd-o pe Tess şi după ce îi şterse pata de ruj de pe obraz, se răsuci ca să o îmbrăţişeze pe Bess. Tot mai conduci pe-aici?

– Cum pot mai bine.

– Iar ea trebuie să fie cea mai mică fiică a lui Jack, spuse ea întorcîndu-se spre Willa şi strîngînd-o cu atîta putere încît ar fi putut să-i rupă coastele. Doamne, eşti leită maică-ta. N-am văzut nici o altă femeie la fel de frumoasă ca Mary Wolfchild.

– Ăăăă... mulţumesc, spuse Willa privind-o uluită, căci femeia aceea părea o regină a strălucirii şi mirosea ca un magazin de parfumuri. Mă bucur atît de mult că ai putut să vii, adăugă ea cu sinceritate. Sînt nespus de bucuroasă să te cunosc.

– Asta e de două ori valabil pentru mine, scumpo. Era să leşin cînd am primit scrisoarea în care m-ai invitat, zise Louella şi, continuînd să o ţină pe Willa strîns pe după umeri, se întoarse şi îi zîmbi lui Adele.

Sînt Louella, nevasta numărul unu.

Puţin uluită, Adele o privi mută. Oare femeia aceea chiar purta o bluză din lamé auriu după-amiaza?

– Eu sînt mama lui Lily.

– Nevasta numărul doi, zise Louella şi,izbucnind din nou într-un hohot de rîs asurzitor, o îmbrăţişă pe Adele ca pe o soră. Ei, ticălosul n-a avut deloc gusturi proaste la femei, nu? Unde ţi-e fata? Trebuie să semene mai mult cu tine decît cu Jack, din moment ce Tess mi-a zis că e foarte drăguţă şi dulce. Am adus cadouri.

– Vrei să le duc înăuntru, Louella? întrebă Nate care stătea la picioarele scărilor zîmbind şi ţinînd în braţe căţeii de buzunar ai lui Louelle.

Uitîndu-se la el pentru prima oară cu atenţie, Tess se cutremură.

– Oh, Doamne, mamă, doar nu i-ai adus pe Mimi şi pe Maurice.

– Ba sigur că da. Nu puteam să-mi las copilaşii singuri acasă, zise ea şi îi luă din braţele lui Nate imitînd zgomotul unor pupături. Nu-i aşa că-i un tip grozav, doamnelor? spuse ea sărutîndu-l posesiv pe Nate şi lăsîndu-şi amprenta clară a buzelor pe obrazul lui. Jur că inima îmi bate nebuneşte de cînd l-am văzut prima oară. Du totul înăuntru, scumpule.

– Am înţeles, doamnă, zise el aruncîndu-i o privire scurtă şi amuzată lui Tess, după care se duse să scoată bagajele din maşină.

– Păi, ce facem toate aici afară? întrebă Louella. Am auzit că-i o petrecere şi sigur aş bea ceva. Nu te superi dacă arunc o privire în jur, nu, Willa?

– Deloc. Mi-ar face mare plăcere să-ţi arăt eu însămi casa. Nate, du bagajele Louellei în camera de lîngă cea a lui Tess. Camera roz.

– Stai numai să te vadă Mary Sue, spuse Bess

conducînd-o pe Louella înăuntru. O mai ţii minte pe Mary Sue Rafferty, nu?

– Aia cu dinţii strîmbi sau aia care nu vede bine?

Tess puse ceaşca goală pe balustrada verandei.

– A fost ideea ta?

– A mea şi a lui Lily, zise Willa zîmbind. Am vrut să-ţi facem o surpriză.

– Şi aţi reuşit. Sigur aţi reuşit. Şi o să discutăm despre asta mai tîrziu, spuse Tess apucînd-o de bluză: O să discutăm frumos şi îndelung. Bine. Mă duc să mă asigur că bea ceva.

– Mama ta ştie să împacheteze pentru mai mult timp, spuse Nate scoţînd ultima din cele cinci valize din portbagaj, fiecare cîntărind cît un metru cub de ciment.

– Cam tot atîtea lucruri îşi ia şi pentru un weekend la Las Vegas.

– Sigur e o figură.

Tess îşi îndreptă umerii şi se pregăti să-şi apere mama.

– Adică?

– Adică e o femeie dintr-o bucată, nu se ascunde după degete. După primele cinci minute eram nebun după ea, spuse el şi-şi înclină capul curios. Dar ce-ai crezut că am vrut să spun?

Ea îşi roti umerii, dar nu putu să se relaxeze complet.

– Oamenii au diverse reacţii în ceea ce o priveşte pe mama.

El încuviinţă uşor.

– Se pare că şi tu ai. Ar trebui să-ţi fie ruşine, spuse el şi, lăsînd-o cu gura căscată, trecu pe lîngă ea cu două valize.

Mîrîind încet, Tess luă şi ea una şi îl urmă.

– Asta ce-a vrut să însemne? întrebă ea gîfîind pe scară.

Louella nu credea în bagajele uşoare.

– Că o femeie ca ea găseşti la un milion, spuse el punînd valizele pe pat, după care se întoarse şi ieşi.

Tess puse a treia valiză pe pat şi rămase aşteptînd.

– Ştiu foarte bine, spuse ea în clipa în care el se întoarse cu restul bagajelor. Doar e mama. Care altă femeie ar mai veni la un duş nupţial în Montana purtînd pantaloni *Capri* şi lamé auriu? Ah, şterge-ţi rujul ăla de pe faţă. Arăţi ca un idiot.

Se chinui să deschidă o valiză şi-şi dădu ochii peste cap cînd văzu ce era înăuntru.

– Cine altcineva ar mai împacheta douăzeci de perechi de pantofi cu toc pentru a sta două săptămîni la o fermă de vite? Şi aşa, ceva, zise ea luînd un capot subţire de culoarea levănţicăi decorat cu pene purpurii. Cine poartă astfel de lucruri?

El se uită la capot şi îşi vîrî eşarfa la loc în buzunar.

– I se potriveşte. Eşti prea preocupată de aparenţe, Tess. Asta-i marea ta problemă.

– Aparenţe? Pentru Dumnezeu, dă cu ojă pe gheare-le cîinilor. Are lebede din beton în curtea din faţă. Se culcă cu bărbaţi mai tineri decît mine.

– Şi presupun că ei se consideră norocoşi, spuse Nate rezemîndu-se de unul din stîlpii patului. Zack a adus-o cu avionul la mine la fermă şi a fost cît pe ce să se prăbuşească de atîta rîs. Mi-a zis că l-a făcut să rîdă încă din clipa în care au decolat din Billings. Pe urmă, ea m-a întrebat dacă poate să vină altă dată să-mi vadă caii. Ar fi vrut să-i vadă de atunci, dar abia aştepta să vină aici ca să te vadă pe tine. La treizeci de secunde după ce m-a îmbrăţişat de era să mă sufoce, mi-a vorbit de tine aproape tot drumul, m-a pus să-i zic de nu ştiu

cîte ori că eşti bine, în siguranţă. Fericită. Presupun că i-au trebuit vreo zece mile ca să-şi dea seama că sînt îndrăgostit de tine. Pe urmă a trebuit să opresc ca să-şi refacă machiajul pentru că asta a făcut-o să plîngă.

– Ştiu că mă iubeşte, spuse ea şi îi fu ruşine. Şi eu o iubesc. Doar că...

– N-am terminat, zise Nate calm. Mi-a zis că nu-i poartă duşmănie lui Jack Mercy pentru că i-a dăruit ceva special. Şi faptul că te-a avut i-a schimbat viaţa. A făcut-o să devină mamă şi femeie de afaceri. S-a bucurat să vină înapoi, să mai vadă ferma o dată, să-ţi cunoască surorile. Să te vadă aici şi să ştie că vei obţine un lucru la care ai tot dreptul.

El se îndreptă apoi, dar continuă să o privească în ochi.

– Aşa că o să-ţi spun ce simt eu pentru Louella Mercy, Tess. Pură admiraţie – pentru o femeie care a primit o lovitură puternică şi apoi s-a ridicat din nou. Care şi-a crescut fiica singură, i-a oferit un cămin, a condus o afacere pentru ca acest copil să nu ducă lipsă de nimic niciodată. Care i-a dăruit fiicei sale curaj, mîndrie şi inimă. Puţin îmi pasă dacă o să se îmbrace în celofan la biserică şi tu ar trebui să gîndeşti la fel.

Ieşi lăsînd-o singură. Tess se aşeză pe marginea patului simţindu-se puţin năucă şi cu un chef extraordinar să plîngă. Puse capotul cu grijă pe pat, după care se ridică şi se apucă să-i desfacă bagajele.

Cînd Louella dădu buzna în cameră după un sfert de oră, treaba era aproape pe jumătate terminată.

– De ce naiba faci asta? Jos e o petrecere.

– Niciodată n-o să termini de despachetat. Aşa că m-am gîndit să-ţi dau o mînă de ajutor.

– Nu te mai prosti, zise Louella luînd-o de mîini. Mă chinui s-o îmbăt pe Bess. Cînd e beată, cîntă.

– Zău? întrebă Tess lăsînd pe pat o rochie de vară de un ciclam aprins. N-aş vrea nici în ruptul capului să pierd aşa ceva, adăugă ea, după care se întoarse şi îi puse o mînă pe umăr.

Un umăr care îi fusese întotdeauna aproape, se gîndi ea, fără întrebări, fără rezerve.

– Mă bucur foarte mult să te văd, mamă. Mă bucur că ai venit, spuse ea şi vocea i se subţie. Mă bucur tare mult.

– Ce înseamnă asta?

– Nu ştiu, zise Tess trăgîndu-şi nasul şi dîndu-se puţin în spate. Chestii. Lucruri. Habar n-am.

– A fost o perioadă îngrozitoare pentru tine, zise Louella şi scoase o batistă dantelată pentru a-şi şterge lacrimile.

– Da, în multe privinţe. Cred că sînt mai slabă decît mi-aş fi închipuit. Dar o să trec eu şi de asta.

– Bineînţeles c-o să treci. Acum, hai vino jos la petrecere, zise Louella şi porni ţinînd-o pe Tess pe după mijloc. Mai tîrziu o să destupăm o sticlă de şampaie franţuzească şi o să povestim ce-am mai făcut.

– Mi-ar face plăcere, spuse Tess luînd-o şi ea după mijloc. Mi-ar plăcea chiar foarte mult.

– Pe urmă, o să-mi povesteşti despre înghiţitura aia lungă de apă rece pe care ai pus ochii.

– Se pare că Nate nu mă place prea mult în momentul ăsta, zise ea şi numai acel gînd o făcu să plîngă din nou. Cred că nici eu însămi nu mă plac prea mult.

– Ei, asta se poate pune la punct, zise Louella oprindu-se puţin pe scară şi ascultînd glasurile femeilor. Eu vă plac pe amîndoi.

– Ar fi trebuit să te chem eu, murmură Tess. Ar fi trebuit să te rog să vii de acum cîteva luni. N-ar fi trebuit să fie Willa cea care să te invite. Pe de o parte n-am

făcut-o pentru că am crezut că n-o să te simţi bine. Pe de alta, pentru că am crezut că n-o să mă simt eu bine. Iartă-mă.

– Scumpă, tu şi cu mine sîntem la fel de diferite ca o sticlă de *Budweiser* şi una de Moët. Dar asta nu înseamnă că nu e bună fiecare în felul ei. Numai Dumnezeu ştie că mi-am bătut capul din cauza ta la fel de mult cît ţi l-ai bătut şi tu din cauza mea.

Louella o strînse scurt.

– Ascultă-le cum sporovăiesc. Îmi aduc aminte de vremurile cînd cîntam în cor. Totdeauna mi-au plăcut femeile care se înţeleg bine. Nu poţi să nu te simţi bine cînd e aşa ceva sau cînd o să aibă loc o nuntă peste cîteva zile. Şi să ştii că-mi plac surorile tale, scumpo.

– Şi mie. Nimic n-o să strice nunta asta.

Şi el se gîndea la acelaşi lucru. Auzea rîsetele femeilor, glasurile lor, plăcute ca o muzică. Aceasta îl făcu să zîmbească. Îi plăcea să se gîndească la Lily, care era înăuntru, în centrul atenţiei, dulce şi fragilă. Dacă n-ar fi fost el, ea ar fi fost moartă acum.

Îi salvase viaţa şi voia să o vadă căsătorită.

Cînd acele imagini plăcute aveau să pălească, putea oricînd să-şi aducă în faţa ochilor minţii ce îi făcuse lui Jesse Cooke. Uneori îi plăcea să adoarmă noaptea amintindu-şi acele lucruri. Un vis frumos şi viu colorat, care mirosea a sînge.

Fusese foarte prudent de atunci, iar cînd pofta de a ucide devenea copleşitoare, şi-o potolea în munţi şi îşi îngropa prăzile. Era ciudat cît de puternică devenise acea poftă acum, mult mai puternică decît nevoia de hrană sau de sex. Ştia că, în curînd, nu avea să o mai poată potoli cu un iepure, o căprioară sau un viţel de la păşune.

Trebuia să fie o fiinţă omenească.

Dar trebuia să se abţină, avea să se stăpînească pînă după nunta lui Lily. Acum era legat de ea şi, atunci cînd era legat de cineva, era loial.

Se temea că era îngrijorată să nu se întîmple ceva. Dar el rezolvase şi asta. Scrisese biletul cu mare grijă, căutîndu-şi cuvintele cu mare atenţie. Acum că îl scrisese şi că îl vîrîse pe sub uşa bucătăriei ei îşi simţea inima mai uşoară.

Nu trebuia să-şi mai facă griji acum. Avea să ştie că cineva veghea asupra ei. Acum el se putea relaxa şi bucura de sunetele caracteristice acelui ritual feminin. Acum putea să viseze la clopote de nuntă care aveau să anunţe întreruperea postului său.

Cînd cerul se înroşi deasupra munţilor din partea de vest şi petrecerea se sfîrşi, unele femei care trecură pe lîngă el făcură cu mîna. Ridică şi el mîna în semn de răspuns. Şi se întrebă pe cine avea să aleagă atunci cînd avea să vină momentul.

Capitolul 27

– M-am gîndit că ar trebui să vezi asta.

Ridicînd din sprîncene, Willa luă hîrtia din mîna lui Lily. Tocmai se pregătea să se culce după o zi de primit vizite, cînd Lily apăruse în camera ei. Fu de ajuns o privire ca să-i dispară toată oboseala.

Nu vreau să-ţi faci griji. N-o să las să vi se întîmple absolut nimic, nici ţie, nici lui Adam, nici surorilor tale. Dacă aş fi ştiut ce urmărea J.C. l-aş fi omorît mai demult, înainte să te umple de groază. Poţi să stai liniştită acum şi să ai o nuntă frumoasă. Eu voi fi aici, de veghe asupra ta şi alor tăi. Cele mai bune urări, un prieten.

– Dumnezeule, spuse Willa simţind un fior rece ca gheaţa. Cum ai primit ăsta?

– Pe sub uşa bucătăriei.

– I l-ai arătat lui Adam?

– Bineînţeles, imediat. Nu ştiu ce să mai cred, Will. Cel care a trimis biletul ăsta l-a omorît pe Jesse. Şi pe ceilalţi, spuse Lily şi luă biletul de la Willa, împăturindu-l. Totuşi, se pare că încearcă să mă liniştească. Nu e nici o ameninţare aici şi cu toate astea, eu mă simt ameninţată.

– Sigur că te simţi. A fost practic în casa ta, zise Willa începînd să se plimbe agitată prin cameră, numai în ciorapi. Fir-ar să fie. Fir-ar să fie! O luăm de la capăt. Biletul ăsta a fost pus acolo astăzi, cînd o mulţime de oameni intrau şi ieşeau. Ar fi putut fi oricine. Orice aş face, tot n-aş putea să limitez numărul lor.

– Nu vrea să ne facă rău nici mie, nici ţie, nici lui Tess, spuse Lily trăgînd aer în piept pentru a se calma. Nici lui Adam. Cred asta. Dar o să fie la nuntă, Will. O să fie acolo.

– Va trebui să mă laşi pe mine să mă gîndesc la asta. Vorbesc foarte serios, zise ea punîndu-i mîinile pe umeri. Dă-mi biletul. O să mă ocup eu de asta şi o să am grijă să ajungă în mîinile poliţiştilor. Peste cîteva zile te căsătoreşti. Numai la asta trebuie să te gîndeşti tu.

– N-o să le spun părinţilor mei. M-am gîndit, am discutat cu Adam şi am hotărît să nu mai spunem nimănui în afară de tine. Din partea mea, poţi să spui cui crezi tu de cuviinţă. Dar nu vreau să-i tulbur pe părinţii mei.

– N-or să afle nimic, zise Willa luînd biletul şi punîndu-l pe măsuţa de toaletă. Lily, nunta asta înseamnă pentru mine aproape la fel de mult ca pentru tine. S-ar putea spune că am un dublu interes, zise ea şi încercă să zîmbească, dar nu prea reuşi. Nu oricine poate să spună că i se căsătoresc fratele şi sora. Cel puţin nu în Montana. Concentrează-te numai la a fi mireasă. Ar însemna extrem de mult pentru mine.

– Nu mi-e frică. Am impresia că nu prea îmi mai e frică de multe, spuse Lily lipindu-şi obrazul de al Willei. Te iubesc.

– Da. Şi eu la fel.

Închise uşa în urma ei, după care se uită la biletul

împăturit. Ce naiba avea să facă acum? Răspunsul nu era să se culce, aşa că îşi luă cizmele şi se duse la telefon.

– Ben? Da, da, ţi-am păstrat şi ţie nişte tort. Ascultă, aş vrea să te rog ceva. Vrei să-l suni pe poliţistul ăla care se ocupă de caz şi să-l rogi să ne întîlnim la tine? Am ceva să-i arăt şi n-aş vrea s-o fac aici. Nu, zise ea ţinînd receptorul între ureche şi umăr şi punîndu-şi cizma. O să-ţi explic cînd ajung acolo. Am plecat chiar acum. N-am timp pentru asta, spuse ea cînd el începu să strige. O să blochez portierele şi o să ţin puşca pe scaunul de lîngă mine, dar plec chiar acum.

Închise înainte ca el să mai apuce să strige.

– Femeie afurisită şi încăpăţînată!

Willa renunţase să mai numere de cîte ori îi spusese Ben aşa sau în moduri asemănătoare în ultimele două ore.

– Trebuia să ne ocupăm de treaba asta şi am făcut-o, spuse ea apreciind vinul pe care el i-l turnă în pahar, deşi era surprinsă.

Nu îşi închipuise că lui Ben îi plăcea vinul sau că avea să mai joace rolul de gazdă după discuţia cu poliţistul.

– Aş fi venit să te iau eu.

– Aproape că ai şi făcut-o, îi aminti ea. Erai aproape la jumătatea drumului cînd te-am întîlnit. Ţi-am spus doar că n-o să păţesc nimic. Doar ai citit şi tu biletul. Nu era nimic ameninţător.

– Simplul fapt că a fost scris e o ameninţare. Cred că Lily e înnebunită.

– Ba dimpotrivă, era foarte calmă. O interesa mai mult ca părinţii ei să nu afle nimic. N-o să le spunem. Dar cred că va trebui să-i spun lui Tess. Ea o să-i zică

lui Nate, dar n-o să mai suflăm nici un cuvînt nimănui altcuiva.

Sorbi din paharul de vin în timp ce el se plimba neliniştit prin încăpere. Bănuia că acea cameră era extrem de potrivită unui bărbat. Pereţii erau îmbrăcaţi în panouri de lemn de culoarea mierii, iar podelele, la fel, nefiind acoperite de covoare. Mobila era mare şi masivă tapiţată şi îmbrăcată în bleumarin. Nu se vedea nici măcar o pernă sau alt obiect feminin.

Pe poliţa căminului erau fotografii de familie înrămate, un set de pinteni vechi şi un turcoaz frumos pe un raft pe care cîteva cărţi stăteau rezemate unele de altele.

Pe o masă erau un cui pentru copite, un briceag, cu mîner de os şi nişte mărunţiş.

Simplu, hotărî în sinea ei şi apoi îşi spuse că îl lăsase să se plimbe destul prin cameră.

– Îţi mulţumesc că mă ajuţi să rezolv treaba asta imediat. S-ar putea să avem noroc şi poliţia să descopere cine a scris biletul.

– Asta ar fi putut să se întîmple într-un film.

– Mă rog, e tot ce putem face deocamdată, spuse ea punînd paharul pe jumătate plin pe masă şi ridicîndu-se. Am o nuntă care va avea loc în mai puţin de o săptămînă şi o casă plină de musafiri, aşa că...

– Unde crezi că te duci?

– Acasă. Aşa cum ţi-am mai spus, am o casă plină de musafiri şi mai e puţin şi se face dimineaţă, zise ea scoţîndu-şi cheile, dar el i le smulse din mînă. Ascultă, McKinnon...

– Nu, tu ascultă-mă, zise el şi azvîrli cheile peste umăr făcîndu-le să aterizeze într-un colţ. N-o să pleci nicăieri în seara asta. O să rămîi aici, unde te pot ţine sub observaţie.

– Trebuie să fac de pază la miezul nopţii.

El puse mîna pe telefon şi formă numărul.

– Tess? Da, sînt eu, Ben. Willa e aici. Rămîne peste noapte. Sună-l pe Adam şi spune-i să aranjeze echipele de pază altfel. O să vină dimineaţă spuse el şi închise fără să mai aştepte un răspuns din partea lui Tess. S-a făcut.

– Ben, nu conduci nici ferma Mercy, nici pe mine. Eu o fac, zise ea şi păşi spre chei, dar încăperea începu să se învîrtească în jurul ei cînd el o aruncă pe umăr. Ce naiba te-a apucat?

– Te duc în pat. Mă descurc mult mai bine cu tine acolo.

Ea îl înjură, dădu din picioare şi, cînd văzu că nu reuşeşte nimic, îl muşcă de spate. El scoase un şuierat printre dinţi, dar nu se opri.

– Fetele muşcă, spuse el trîntind-o pe pat. Mă aşteptam la ceva mai bun din partea ta.

– Dacă-ţi închipui că o să fac sex cu tine cînd mă tratezi ca pe un viţel nărăvaş, te-nşeli amarnic.

El îşi simţea spatele zvîcnind în locul unde ea îşi înfipsese dinţii.

– O să mai vedem, zise el împingînd-o pe spate şi ţintuindu-i mîinile deasupra capului. Luptă-te cu mine, spuse el aruncîndu-i provocarea cu un glas ca de oţel. N-am încercat asta niciodată. S-ar putea să-mi placă.

– Ticălosule, zise ea arcuindu-se şi zvîrcolindu-se, iar cînd el îşi coborî gura asupra gurii ei, ea muşcă din nou.

El se rostogoli cu ea, avînd grijă să-i ţină mîinile unite şi departe de pielea lui.

Ea lovi cu genunchiul doar atît de departe cît să-l facă să fie recunoscător şi atît de aproape cît să-l facă

să transpire.

El se folosi de mîna pe care o avea liberă pentru a-i sfîşia cămaşa şi apoi bumbacul subţire de dedesubt, dar nu o atinse. Acea încleştare, acea scuză pentru violenţă era, după părerea lui, ceea ce le trebuia amîndurora pentru a-şi alunga temerile.

Şi, cînd ea stătea sub el gîfîind şi cu ochii închişi, el crezu că ştia ce mai aveau nevoie.

– Dă-mi drumul, laşule.

– Dacă e nevoie, te leg de pat, Willa, dar rămîi. Şi, după aceea, o să dormi. O să dormi cu adevărat, spuse el sărutîndu-i tîmpla, apoi obrazul şi maxilarul trecînd la tandreţe deodată.

– Dă-mi drumul.

El îşi înălţă capul. Părul ei ea răsfirat pe cuvertura de un verde-închis de pe patul lui. Pomeţii îi erau roşii de furie, iar ochii îi ardeau atît de tare, încît el se miră că nu-i băşicau pielea.

– Nu pot, spuse el lipindu-şi fruntea de a ei şi se întrebă dacă vreunul din ei avea să poată accepta acel lucru. Pur şi simplu, nu pot.

Gura lui o găsi pe a ei din nou, încet, lent şi profund, pînă cînd ea simţi ceva tremurînd în adîncul fiinţei.

– Nu, spuse ea întorcîndu-şi faţa şi încercînd să-şi revină. Nu mă mai săruta aşa.

– E greu pentru amîndoi, spuse el întorcîndu-i faţa din nou şi văzu că ochii îi erau umezi şi întunecaţi acum, lipsiţi de flăcările de mai înainte. S-ar putea să fie şi mai greu, adăugă apoi şi iarăşi îşi lipi gura de a ei, zăbovind doar atît cît să simtă şocul străbătîndu-l. Doamne, cît de mult te doresc, Will! Cum naiba s-a-ntîmplat asta?

O sărută din nou făcîndu-i capul să i se învîrtă şi

inima să i se deschidă revărsînd secrete pe care ea le ascunsese chiar şi faţă de sine. Ea îi şopti numele, după care, pur şi simplu, pierdu contactul cu realitatea de care se agăţase mai mult decît îşi dădea seama.

Cînd el îşi înălţă capul din nou, ea îi privi chipul, un chip pe care îl ştia de o viaţă întreagă, dar îl văzu ca şi cum abia l-ar fi cunoscut.

– Dă-mi drumul la mîini, Ben, spuse ea şi nu se zbătu, nu strigă, ci doar zise încă o dată. Dă-mi drumul la mîini.

El le dădu drumul încet la mîini, iar cînd vru să se ridice, mîinile acelea îi încadrară faţa, trăgîndu-l înapoi.

– Sărută-mă din nou, şopti ea. Aşa cum ţi-am spus să n-o faci.

Aşa că el o făcu, din ce în ce mai profund şi, în cele din urmă, pierzîndu-se în acel sărut.

Îi dădu la o parte cămaşa sfîşiată pentru a o găsi, a o cere, cu mîini sigure şi încete. Ea se lăsă pradă acelor mîini care lunecau şi mîngîiau, cedă gustului acelei guri care bea dintr-a ei, căldurii acelui trup, ale cărui părţi tari erau lipite de trupul ei.

Orice voia el în noaptea aceea, ea avea să-i dăruiască. Orice părea să aibă nevoie, ea avea să găsească. Disperarea tăcută şi nerostită se scurse din el în ea şi Willa simţi plăcerea de a poseda ceea ce părea să caute el.

Violenţa se stinsese. Acum nu mai erau decît suspine şi şoapte, murmurul pielii alunecînd peste piele, gemete de încîntare.

Luna se înălţă pe cer neobservată, iar păsările nopţii cîntară în cinstea ei. Vîntul slab umfla perdelele răcorindu-le pielea înfierbîntată.

Se auzi geamătul prelung al primului orgasm leneş, care sclipi prin ea la fel de argintiu ca lumina lunii, lăsînd-o plină de strălucire. El o ridică atunci în capul oaselor, lipind-o de pieptul lui, aşa încît să-şi poată pierde mîinile prin părul ei, dîndu-i-l la o parte de pe faţă. Cînd ea zîmbi, la fel făcu şi el.

O ţinu astfel, în timp ce inimile le băteau puternic împreună, ea stînd cu capul pe umărul lui, el cu mîinile în părul ei. Şi, continuînd să o ţină, o întinse pe spate şi alunecă în ea.

Încet şi adînc, aşa încît fiecare împingere era ca o palmă de catifea. O privi ajungînd la orgasm, văzu întîmplîndu-se acest lucru, ochii întunecîndu-se, buzele tremurînd, trupul străbătut de fiori. Mişcările mătăsoase deveniră mai iuţi, conducîndu-i pe amîndoi la marginea prăpastiei.

De data aceasta, cînd ea căzu, se lăsă tras şi el.

Era o zi perfectă pentru o nuntă, cu un vînt care adia uşor aducînd miros de pini pînă în vale şi smulgînd parfumul florilor din ghivece pe care le comandase Tess şi care erau aşezate în jurul verandelor şi teraselor casei mari, casei lui Adam şi Lily şi chiar şi în jurul clădirilor exterioare.

Nu se simţea nici o ameninţare de ploaie sau de vîntul puternic care suflase cu două zile în urmă făcîndu-le pe Tess şi pe Lily să nu mai ştie de ele de îngrijorare. Salcia de lîngă iazul care fusese creat din ordinul lui Jack Mercy, care fusese umplut cu crapi japonezi şi apoi uitat, era de un verde-delicat.

Erau mese cu umbrele în dungi, o tendă albă ca zăpada pentru a oferi umbră şi o platformă de lemn pe care oamenii o ridicaseră veseli pentru a servi drept ring de dans.

Era o zi perferctă, îşi spuse Willa, dacă putea ignora faptul că toţi poliţiştii aveau să se amestece printre invitaţi.

– Doamne, uită-te la tine, zise Willa cu ochii umezi aranjîndu-i papionul lui Adam. Parcă ai fi o poză de revistă, adăugă ea şi, neputînd să nu-l atingă, îi netezi plastronul: O zi mare, nu?

– Cea mai mare, spuse el şi, luîndu-i o lacrimă de pe gene, se prefăcu că o vîră în buzunar. O s-o păstrez. Nu prea le laşi să cadă niciodată.

– După cum mă simt, am impresia că or să cadă o mulţime astăzi, zise ea şi îi prinse la butonieră bucheţelul de făcrămioare – pe care el îl ceruse. Ştiu că ar trebui să-l las pe cavalerul de onoare să facă toate astea, dar Ben are nişte mîini atît de mari.

– Ale tale tremură.

– Ştiu, spuse ea rîzînd uşor. De parcă m-aş mărita eu. Abia azi-dimineaţă am început să simt emoţia, cînd a trebuit să pun chestia asta pe mine.

– Araţi superb, zise el luîndu-i mîna şi lipind-o de obraz. Willa, ai fost în inima mea încă dinainte să te naşti. Şi totdeauna o să fii acolo.

– Oh, Doamne, zise ea şi ochii i se umplură de lacrimi din nou.

Îl sărută repede şi se întoarse.

– Trebuie să plec, spuse ea apoi şi, în graba de a ieşi, se ciocni de Ben. Dă-te la o parte.

– Stai puţin, dă-mi voie să te privesc.

Ignorîndu-i ochii înlăcrimaţi, el o roti uşor, admirîndu-i rochia.

– Ia te uită. Frumoasă ca o albăstrea pe o pajişte, zise el ştergîndu-i o lacrimă de pe obraz. Cu rouă pe ea.

– Ah, scuteşte-mă cu dulcegăriile tale şi du-te şi fă

ce trebuie să faci cu Adam. Scoate sunete bărbăteşti, spune glume proaste, chestii din astea.

– Exact pentru asta am venit, spuse el sărutînd-o înainte ca ea să se smulgă din braţele lui. Primul dans e al meu. Şi ultimul, adăugă el cînd ea se depărtă repede.

Nu era drept, îşi spuse Willa îndreptîndu-se în grabă spre casa cea mare. Nu era drept să o tulbure în asemenea hal. Avea prea multe pe cap, prea multe de făcut. N-avea chef să fie îndrăgostită de Ben McKinnon.

Probabil că nici nu era, îşi spuse ea, ştergîndu-şi nasul cu mîna.

Reacţia aceea era atît de jenant de feminină. Să-şi închipuie că era îndrăgostită de el doar pentru că se culcase cu el, doar pentru că el îi spunea vorbe frumoase cînd şi cînd sau o privea într-un anume fel.

Trebuia să depăşească acel moment, atîta tot. Să-şi recapete stăpînirea de sine pînă nu se făcea de rîs în tot ţinutul. Sau să gîndească atît de mult la acel lucru, încît să ajungă să lîncezească, să se ţină după el sau să se închipuie îmbrăcată în rochie de mireasă.

Se opri în faţa uşii şi îşi apăsă burta cu mîna. Atît cît putea de calmă, intră în casă şi o văzu pe Adele plîngînd şi coborînd scara la braţul lui Louelle.

– Ce s-a-ntîmplat? S-a-ntîmplat ceva? întrebă Willa gata să se dea fuga la dulapul cu arme, dar Louella zîmbi.

– Nu s-a-ntîmplat nimic. Adele trece printr-un moment caracteristic mamei miresei.

– E atît de frumoasă, nu, Louella? Ca un înger. Fetiţa mea.

– Cea mai frumoasă mireasă pe care am văzut-o vreodată. Tu şi cu mine, scumpo, o să desfacem o sticlă de şampanie mai înainte şi o să bem în sănătatea

ei, spuse Louella bătînd-o pe umeri pe Adele. Will, mergi sus. Lily a zis să te rog să te duci cînd o să te văd.

– Ar trebui să-l caut pe Rob.

– Bărbaţii nu pricep momentele astea, Addy, zise Louella conducînd-o spre bucătărie. O să-l căutăm după ce bem ceva în sănătatea miresei. Du-te sus, Will. Lily te aşteaptă.

– Bine, zise Willa, dar nu putu să nu clatine din cap puţin, uluită şi amuzată de prietenia care părea să se fi născut între acele două soţii foarte diferite ale lui Jack Mercy.

Încă mai clătina din cap cînd deschise uşa camerei temporare a lui Lily şi rămase cu gura căscată.

– Nu e extraordinară? întrebă Tess entuziasmată aranjîndu-i vălul. Nu-i aşa că e splendidă?

– Oh, Doamne, oh, Lily! Parcă ai fi apărut dintr-o poveste. Arăţi ca o prinţesă.

– Am vrut rochie albă, spuse Lily uluită de sine şi făcu o piruetă în faţa oglinzii.

Femeia care îi zîmbea din oglindă era frumoasă şi înveşmîntată într-o rochie vaporoasă din satin alb şi cu bustul strîns într-un corsaj cu dantelă şi cu perle mici, sclipitoare.

– Ştiu că e a doua căsătorie a mea, dar...

– Ba nu e, zise Tess netezindu-i mînecile lungi şi strîmte. E singura care contează, aşa că e prima.

– Prima, spuse Lily zîmbind şi atingînd uşor vălul care îi cădea vaporos peste umeri. Nici măcar nu sînt emoţionată. Eram sigură c-o să fiu, dar nu sînt.

– Am adus ceva, zise Willa emoţionată pentru toate trei şi scoase la iveală cutiuţa de catifea pe care o ţinuse la spate. Nu trebuie neapărat să-i porţi. Probabil că ai primit deja tot felul de lucruri noi şi vechi. Dar cînd

mi-a zis Tess că ai perle pe rochie, mi-am amintit de ei. Au fost ai bunicii mele. Ai bunicii noastre, se corectă ea şi îi întinse cutia.

Lily nu putu decît să ofteze cînd o deschise. Cerceii erau sub forma unor perle delicate şi filigranate. Fără să stea pe gînduri nici măcar o clipă, şi-i scoase pe cei pe care îi cumpărase pentru a se asorta cu rochia şi îi înlocui cu cei primiţi în dar.

– Sînt atît de frumoşi. Atît de perfecţi.

– Arată bine.

Făcuţi pentru femei delicate, ca Lily, îşi spuse ea cu un amestec de mîndrie şi de invidie. Nu pentru cele din topor ca ea.

– M-am gîndit că ţi-ar plăcea să-i ai. N-am cunoscut-o, dar... la naiba o să-ncep să dau apă la şoareci din nou.

– Toate o facem, dar treaba asta se poate repara, spuse Tess punîndu-i o batistă în mînă. Am şterpelit o sticlă de şampanie şi am ascuns-o în baie ca să nu dea Bess de ea. Aş zice că meritäm cîte un pahar.

Willa rîse cînd o văzu dispărînd repede în baia alăturată.

– Seamănă cu maică-sa.

– Îţi mulţumesc, Willa, spuse Lily atingînd cerceii. Nu doar pentru ei, pentru tot.

– Nu începe cu chestii de-astea, Lily. Abia mă abţin să nu plîng. Am şi eu o reputaţie pe-aici şi nu e de smiorcăită.

Auzi dopul sticlei de şampanie pocnind în baie şi răsuflă uşurată.

– Dacă oamenii îşi dau seama că sînt o smiorcăită, nu se mai poate trăi aici.

– Gata, zise Tess aducînd trei pahare şi o sticlă înspumată. Pentru ce bem? întrebă ea turnînd cu gene-

rozitate şi apoi dîndu-le paharele, Pentru iubire adevărată şi fericire conjugală?

– Nu, întîi... zise Lily ridicînd paharul. Pentru doamnele de la Mercy, spuse ea atingîndu-şi paharul de al Willei, şi de al lui Tess. Am ajuns departe într-un timp foarte scurt.

– Pentru asta pot să beau, spuse Tess ridicînd din sprîncene. Will?

– Şi eu pot, spuse Willa ciocnindu-şi paharul de cel al lui Tess şi zîmbind cînd auzi acel clinchet sărbătoresc.

Puteai să fii sigur că Hollywood avea să aleagă cele mai bune pahare.

Zîmbind, Lily atinse paharul cu buzele.

– Dar eu nu pot decît să-mi înmoi buzele puţin. Alcoolul nu face bine copilului.

– Copil? exclamară Tess şi Will în acelaşi timp.

Savurînd momentul, Lily îşi înmuie doar vîrful limbii în şampanie.

– Sînt însărcinată.

Mai tîrziu, Willa avea să-şi spună că niciodată nu văzuse ceva mai fermecător decît pe Lily care luneca pe drumul prăfuit în rochia ei de basm la braţul celui care îi devenise tată, îndreptîndu-se spre cel care avea să-i devină soţ.

Şi, în timp ce se rosteau legămintele şi promisiunile, îşi permise să uite că, în aer, mai era şi altceva decît frumuseţe. Iar cînd mirii îşi dădură primul sărut şi izbucniră uralele, strigă şi ea împreună cu ceilalţi.

Se gîndea la copil, la viitor.

– Cît de departe ai ajuns de data asta? o întrebă Ben în şoaptă la ureche.

Uimită, ea îşi ridică privirea şi fu cît pe ce să se

împiedice.

– Poftim?

– Eşti departe de-aici.

– Ah. Ştii doar că trebuie să mă concentrez cînd dansez, altfel mă încurc.

– Nu te-ai încurca dacă ai lăsa bărbatul să conducă. Oricum, nu e vorba de asta, zise el strîngînd-o mai mult. Te îngrijorează faptul că e şi el aici?

– Bineînţeles. Mă tot uit la chipuri pe care le cunosc, la oameni pe care cred că-i cunosc şi mă-ntreb. Dacă n-ar fi fost testamentl ăla afurisit, Adam şi Lily ar fi putut să plece vreo două săptămîni într-o adevărată călătorie de nuntă. Ar fi fost doi în minus pentru care să- mi fac griji.

– Dacă n-ar fi fost testamentul ăla afurisit, poate că n-ar fi ajuns atît de departe, îi aminti el. Nu te mai gîndi, Will. Nimic n-o să se întîmple astăzi aici.

– Nu prea mă mai gîndesc. Par atît de fericiţi, spuse ea întorcîndu-şi capul pentru a se uita la cei doi miri care dansau înlănţuiţi. Ciudat, acum un an nu se cunoşteau. Şi acum sînt căsătoriţi.

– Şi pe punctul de a întemeia o familie.

De data aceasta, ea chiar se împiedică.

– De unde ştii?

– Mi-a spus Adam, zise el zîmbind şi, din moment ce se săturase ca ea să-l tot calce, o conduse la masa pe care se aflau mîncărurile. Cred că, dacă ar fi mai fericit decît acum, ar trebui să se desfacă în două pentru a putea cuprinde atîta fericire

– Aş vrea să rămînă mereu aşa.

Se împotrivi tendinţei de a lăsa mîna în jos şi de a atinge pistolul pe care şi-l lipise de pulpă. Era o biată armă de damă, dar se simţea mai bine ştiind că era acolo.

– Ai face bine să te mai plimbi, Ben, să mai dansezi şi cu alte doamne. Altfel oamenii or să-nceapă să vorbească.

El rîse şi îi ridică bărbia. Pentru o persoană cu o privire atît de ageră, Willa era complet oarbă cînd era vorba de ea însăşi.

– Scumpa mea, oamenii vorbesc deja, zise el şi îi plăcu felul cum ea se încruntă şi cum îşi roti privirea prin jur parcă pentru a surprinde pe cineva şuşotind pe ascuns. Ceea ce pe mine nu mă deranjează deloc.

– Nu-mi place ca oamenii să bîrfească peste gard pe seama mea, spuse ea arătînd din cap spre Tess şi Nate. Ce zic despre asta?

– Că Nate a pus mîna pe o tipă alunecoasă şi că va trebui să aibă mîna sigură ca s-o poată păstra. Eh, uite o femeie care ştie să danseze, spuse el luînd două pahare de pe tava unui chelner care tocmai trecea şi arătînd cu unul din ele spre Louella.

Era îmbrăcată într-o rochie de un roz-aprins şi dansa de mama focului cu tatăl lui Ben. Cel puţin o duzină de cowboys îşi aşteptau rîndul nerăbdători.

– E tatăl tău.

– Exact.

– Uită-te la el.

– O să se vaite o săptămînă, dar o să fie fericit.

Rîzînd, Willa îl luă de mînă şi îl trase într-un loc de unde puteau să vadă mai bine. Sub ochii lor, un cowboy de la o fermă învecinată apăru brusc şi începu să danseze cu Louella un pas de doi animat. McKinnon îşi scoase eşarfa şi îşi şterse faţa asudată.

– O să-i facă praf pe toţi, zise Tess.

Nate îi făcu cu ochiul lui Ben şi îl privi pe Stu care sări de pe ringul de dans pentru a-şi lua o bere.

– Te-a învăţat şi pe tine să dansezi aşa?

– Încă n-am băut destul de mult ca să dansez aşa, zise Tess şi luînd paharul Willei, îl bău pînă la fund, dîndu-i-l înapoi gol. Îmi trebuie timp.

– Ah, sînt un tip răbdător. E cea mai superbă nuntă la care am fost în viaţa mea, Will. Tu şi fetele v-aţi întrecut pe voi înşivă, adăugă apoi şi gemu cînd Louella se repezi la el.

– E rîndul tău, frumosule.

– Louella, n-aş putea să ţin pasul cu tine nici dacă aş avea patru picioare. Probabil că toată lumea şchiopătează în restaurantul ăla al tău.

– Restaurant pe naiba, exclamă ea şi îl luă de mîini. Am un local de striptease, scumpule. Acum hai să-ţi arăt nişte mişcări.

– Local de striptease? întrebă Willa mirată, ridicînd din sprîncene, în timp ce Nate era tîrît pe ringul de dans.

– Fir-ar să fie, spuse Tess adînc. Mai dă-mi ceva de băut, Ben. Simt nevoia.

– Vine.

– Local de striptease? repetă Willa.

– Şi ce? Un mod de a-ţi cîştiga existenţa.

– Cum e? Adică, îşi scot toate hainele şi dansează goale puşcă? întrebă ea şi făcu ochii mari, nu şocată, ci fascinată. Şi Louella...

– Nu, spuse Tess luînd repede paharul din mîna lui Ben şi dîndu-l pe gît. Cel puţin, de cînd şi-a cumpărat localul ei.

– N-am fost niciodată într-un asemenea local.

Şi n-ar fi fost interesant? se întrebă Willa.

– Are şi bărbaţi? Care dansează goi?

– Oh, Dumnezeule mare, zise Tess dîndu-i paharul Willei. Numai în seara doamnelor. Mă duc să-l salvez pe

Nate pînă nu-l face praf.

– Seara doamnelor, zise Will minunîndu-se de idee. Bănuiesc că aş fi în stare să plătesc ca să văd un bărbat dansînd gol, spuse ea apoi şi-şi întoarse capul încet, aruncîndu-i o privire lui Ben.

– Nu, pentru nici o sumă de bani.

Ea se gîndi că ar fi putut să-i ofere o altfel de plată şi rîzînd, îl cuprinse pe după mijloc, urmărind spectacolul.

Şi el îl urmărea. Şi era fericit. Mireasa era frumoasă şi strălucitoare, exact aşa cum trebuia să fie o mireasă în rochie albă şi cu văl. Muzica era bună, iar mîncare şi băutură erau din belşug.

Totul îl făcea să se simtă sentimental, cu o inimă puternică şi mîndru, în acelaşi timp.

Ziua aceea existase numai datorită lui şi sufletul i se încălzea ştiind acest lucru. Fuseseră atîtea lucruri scăpate de sub control, toată viaţa lui, lucruri pe care nu putuse să le atingă. Dar acum reuşise.

Poate că nu avea să ştie nimeni niciodată. Poate că avea să fie nevoit să păstreze secretul toată viaţa lui. Ca un erou dintr-o carte – un fel de Robin Hood care nu primea nici o mulţumire.

Aveau să mai vadă.

Salvarea lui Lily îi schimbase direcţia, ţelul. Dar nu şi metodele.

Îl amuza faptul că poliţiştii se plimbau printre invitaţi. Căutîndu-l. Crezînd că puteau să-l descopere.

Nu aveau s-o facă niciodată.

Îşi închipui că putea continua astfel ani de zile, veşnic. Să omoare din plăcere. Numai din plăcere acum. Răzbunarea, chiar şi resentimentele, păreau foarte palide şi slabe în comparaţie cu plăcerea.

Cineva se izbi de el. O femeie drăguţă, care flirta. Flirtă şi el, făcînd-l să rîdă şi să roşească şi apoi o luă la dans.

Gîndindu-se, întrebîndu-se tot timpul dacă ea ar fi putut fi următoarea.

Părul ei frumos şi roşu ar fi fost un trofeu minunat.

Capitolul 28

Agăţă o tîrfă roşcată pentru că îi amintea de roşcata drăguţă cu care dansase la nunta lui Lily. O tîrfă nu reprezenta cinè ştie ce provocare şi era dezamăgit.

Dar aşteptase atît de mult.

Aşteptase pînă cînd părinţii lui Lily şi mama lui Tess plecaseră la casele lor. Nu i se păruse drept să provoace atîta senzaţie cu lume în jur.

Părinţii lui Lily rămăseseră o săptămînă după nuntă, iar Louella zece zile. Toată lumea era de acord că aveau să-i ducă dorul acesteia din urmă, mai ales, cu rîsul ei zgomotos şi cu glumele ei care stîrneau hohote de rîs.

Şi cu fustele acelea strîmte pe care îi plăcea să le poarte.

Femeia aceea era, într-adevăr, teribilă, şi el spera să o mai vadă venind în vizită. Se simţea legat de ea acum, se simţea legat de toţi. Rudele şi proscrişii, cum obişnuia mama lui să spună. Ceea ce îl făcea să rîdă întotdeauna.

Rudele şi proscrişii.

Acum, însă, oaspeţii plecaseră şi oamenii de la fermă îşi reluaseră activitatea. Vremea se menţinea frumoasă şi lui îi plăcea acest lucru. Culturilor le mergea

bine, deşi nu le-ar fi stricat puţină ploaie. Însă, numai Dumnezeu ştia, şi el, că ploaia în Montana însemna, de obicei belşug sau foamete.

Se auziră nişte tunete în partea de vest o dată sau de două ori, dar, deocamdată, iunie rămăsese o lună secetoasă. Rîurile curgeau bine, zăpadă topită era destulă, aşa că el nu era îngrijorat.

Vitele se îngrăşau pe păşune, iar viţeii de primăvară creşteau aşa cum era normal. Cîţiva elani îşi făcuseră simţită prezenţa, ceea ce era întotdeauna o grijă. Afurisiţii dărîmau gardurile şi puteau răspîndi boli în rîndul vitelor, însă Willa domina acele probleme. Se gîndise la noile ei idei, reînsămînţarea ierbii naturale, reducerea treptată a chimicalelor şi hormonilor de creştere şi fusese de acord cu ele. Hotărîse în sinea lui că era de acord aproape cu tot ce făcea ea şi nu fusese făcut cît trăise bătrînul.

Îi luase ceva timp şi îşi cercetase sufletul în amănunt, dar acum considera că fusese bine că i se dăduseră ei frîiele fermei. Încă îl mai nemulţumea faptul că McKinnon şi Torrence aveau un cuvînt de spus, cel puţin pentru alte cîteva luni, dar Willa domina şi acel aspect.

El ajunsese să ţină la Lily şi la Tess, dar sîngele era mai gros ca apa, aşa spusese el întotdeauna. Acum şi le închipuia pe amîndouă stabilite la Mercy, toată familia înrădăcinată la fermă.

Familia trebuia să rămînă unită. Încă din leagăn fusese învăţat aşa şi făcuse tot posibiliul să trăiască după acel principiu. Numai suferinţa şi furia îl făcuseră să vrea să le provoace durere, din moment ce el cunoştea durerea. Acum, însă, o lăsase la uşa bătrînului, acolo unde îi era locul.

De asemenea, lăsase şi un semn acolo, unul care îl

făcuse să plîngă şi să rîdă, în acelaşi timp.

Acum venise vremea pentru un vînat mai mare, aşa că o vînase pe tîrfa aceea roşcată.

O luă din Bozeman, o prostituată de stradă de douăzeci de dolari căreia bănuia că nu avea să i se simtă lipsa. Era numai pielea şi osul şi îngrozitor de proastă, dar avea o gură ca o pompă de desfundat pe care ştia cum să o folosească. Cînd se aflau amîndoi în cabina camionetei şi faţa ei era în poala lui cîştigîndu-şi primii douăzeci de dolari, el îşi plimba degetele prin părul ei lung şi roşu.

Probabil că era vopsit, dar asta nu avea importanţă. Avea o culoare frumoasă şi era curat. Visînd la ce avea să urmeze, el îşi dădu capul pe spate, închise ochii şi o lăsă să-şi cîştige existenţa.

– Eşti mare cît un taur, cowboy, spuse ea cînd termină. Ar fi trebuit să te taxez la centimetru.

Aceleaşi cuvinte le spunea după fiecare sex oral şi, de obicei, i se arunca un zîmbet, dacă nu şi nişte bani în plus. Nu fu dezamăgită cînd el îi zîmbi fermecător şi îşi săltă şoldurile pentru a scoate portofelul.

– Mai am cincizeci aici, scumpo. Hai să facem o mică plimbare.

Ea era prudentă, aşa cum trebuia să fie orice femeie de profesia ei. Dar privirea i se aţinti lacomă asupra preşedintelui mort pe care el îl ţinea între arătător şi degetul mare.

– Unde?

– Eu sînt un tip de la ţară, în oraş mă simt sufocat. Hai să găsim un locşor liniştit să facem să scîrţîie puţin arcurile scaunelor ăstora, zise el şi, văzînd că ezita, întinse mîna uşor şi îşi înfăşură o şuviţă din părul ei pe deget. Eşti foarte drăguţă. Cum ai zis că te cheamă?

În general, bărbaţilor puţin le păsa de nume şi

acesta îi plăcu mai mult pentru că o întrebase.

– Suzy.

– Ce zici, Suzy? Nu vrei să faci o plimbare cu mine?

Părea inofensiv şi, în plus, ea avea pistólul în poşetă. Îi răspunse zîmbind:

– Va trebui să-ţi pui prezervativ, cowboy.

– Bineînţeles.

Mai degrabă şi-ar fi tăiat venele decît să şi-o vîre într-o prostituată de stradă fără să se protejeze.

– Trebuie să fii totdeauna prudent în zilele astea.

Făcîndu-i cu ochiul, el văzu banconta de cincizeci de dolari dispărînd în poşeta ei lucioasă de vinilin. Apoi porni motorul şi ieşi din Bozeman.

Era o seară plăcută, drumul era liber, tentîndu-l să apese cît putea de tare pe accelerator. Totuşi, conduse moderat, fredonînd odată cu Billy Ray Cyrus la radio. Cînd întunericul deveni un întuneric de ţară, el se simţi fericit.

– E destul de departe pentru cincizeci de dolari, spuse ea, căci liniştea şi absenţa luminii şi oamenilor o făceau să fie nervoasă.

Nu-i destul de departe, îşi spuse el şi îi zîmbi.

– Ştiu eu un locşor plăcut la vreo două mile mai încolo departe, zise el şi, conducînd cu o singură mînă, căută sub scaun, amuzîndu-se cînd o văzu ferindu-se şi punînd mîna pe poşetă.

Dar el scoase o sticlă cu un vin ieftin pe care îl tratase personal.

– Nu vrei să bei puţin, Suzy?

– Păi... poate.

De obicei, clienţii ei nu-i ofereau vin, nici nu îi spuneau că era drăguţă şi nici nu-i spuneau pe nume.

– Încă două mile, cowboy, spuse ea şi duse sticla la gură. Pe urmă călărim.

– Eu şi tovarăşul meu sîntem mai mult decît pregătiţi, zise el ducînd mîna la şliţ şi dînd radioul mai tare. Ştii melodia asta?

Ea bău din nou, chicoti şi cîntă împreună cu el şi cu Clint Black.

Era foarte slăbuţă, dacă avea vreo cincizeci de kilograme. După mai puţin de zece minute, drogul începu să-şi facă efectul. El luă sticla din mîinile ei moi înainte să se verse şi, fluierînd, trase la marginea drumului.

Ea stătea ghemuită într-un colţ, dar el îi deschise un ochi pentru a se convinge, după care încuviinţă. Coborînd din maşină, vărsă restul vinului şi apoi zvîrli sticla cît putu de departe.

După ce o auzi spărgîndu-se, se duse în partea din spate a camionetei şi luă frînghia.

– Nu e nevoie să faci asta, Will, spuse Adam privindu-şi sora cînd traversau călare un rîu îngust.

– Vreau s-o fac. Pentru tine, spuse ea oprindu-se puţin şi lăsînd-o pe Moon să bea. Pentru ea. Ştiu că n-am venit prea des la mormîntul ei. Am lăsat alte lucruri să-mi stea în cale.

– Nu trebuie să te duci la mormîntul mamei ca să ţi-o aminteşti.

– Asta-i problema, nu? Nu pot să mi-o amintesc. Decît prin tine.

Îşi dădu capul pe spate. Era o după-amiază splendidă şi ea era obosită într-un mod plăcut, iar umerii o dureau puţin după ce desfăşurase suluri de sîrmă ghimpată şi bătuse cu ciocanul garduri.

– N-am venit foarte des pentru că mi se părea morbid. Să stau acolo şi să mă uit la un petec de pămînt şi la o piatră gravată, fără să am nici o amintire cu ea de care să mă agăţ, spuse Willa privind o pasăre

care ţîşni pe lîngă ei. Am început să gîndesc altfel, totuşi. După ce le-am văzut pe Lily cu mama ei şi pe Tess cu a ei. Datorită faptului că mă gîndesc la copilul pe care îl poartă Lily. La continuitate.

Se întoarse spre el şi chipul îi era relaxat.

– Totdeauna pămîntul a fost echivalentul continuităţii pentru mine, anotimpurile, muncile caracteristice fiecăruia din ele. Cînd mă gîndeam la ziua de ieri sau de mîine, o făceam întotdeauna în legătură cu ferma.

– E inima ta, Willa, căminul tău. Eşti tu însăţi.

– Da, aşa o să fie mereu. Dar acum mă gîndesc la oameni. Înainte n-am făcut-o niciodată cu adevărat – cu excepţia ta, spuse ea acoperindu-i mîna cu mîna ei. Tu ai fost întotdeauna acolo. Amintirile mele sînt legate de tine. Cînd mă luai în braţe, cînd mă ţineai pe şold, vocea cu care îmi vorbeai şi îmi spuneai poveşti.

– Ai fost şi vei rămîne mereu o bucurie pentru mine.

– O să fii un tată extraordinar, zise ea strîngîndu-i mîna şi apoi porniră din nou. M-am tot gîndit. Nu numai pămîntul dăinuie, nu numai pămîntului îi sîntem datori. Ei îi datorez viaţa mea şi datorită ei te am pe tine şi, de asemenea, tot ei îi datorez şi copilul a cărui mătuşă o să fiu.

El tăcu un moment.

– Nu numai ei îi datorezi toate astea.

– Aşa e.

Adam va înţelege, îşi spuse ea. Întotdeauna înţelegea.

– Îi sînt datoare şi lui Jack Mercy. Furia a dispărut acum, la fel şi durerea. Îi datorez viaţa mea, vieţile surorilor mele şi, de asemenea, copilul a cărui mătuşă o să fiu. Pot să fiu recunoscătoare pentru asta. Şi, poate că, într-un fel, îi datorez şi ceea ce sînt. Dacă el ar fi fost altfel, aşa aş fi fost şi eu.

– Dar viitorul, Will? Te-ai gîndit la viitorul tău?

Ea nu vedea decît anotimpurile şi munca ce trebuia desfăşurată în fiecare din ele. Şi pămîntul, aşteptînd la nesfîrşit.

– Nu ştiu.

– De ce nu-i spui lui Ben ce simţi pentru el?

Ea oftă şi îşi dori pentru prima oară ca un colţ din inima ei să rămînă necunoscut lui Adam.

– Încă nu am hotărît în mintea mea ce simt.

– Mintea n-are nici o legătură cu asta, zise el zîmbind şi îşi îndemnă calul la trap. Şi nici a lui n-are.

Ce naiba voia să însemne asta, oare? se întrebă ea. Încruntîndu- se, îi dădu pinteni lui Moon şi porni în galop după el.

– Nu începe să-mi vorbeşti enigmatic. Nu uita că sînt numai pe jumătate indiancă. Dacă ai ceva de spus...

Ea tăcu brusc, cînd îl văzu ridicîndu-şi mîna. Fără să pună nici o întrebare, ea îi urmări privirea spre pietrele funerare din cimitir. Simţi şi ea mirosul. Moarte. Dar acest lucru era de aşteptat într-un asemenea loc; un alt motiv pentru care venea atît de rar.

Deodată ştiu, chiar înainte să vadă. Pentru că moartea veche avea un murmur tăcut şi prăfuit, în timp ce cea recentă striga.

Călăriră din nou încet şi descălecară tăcuţi, auzind numai vîntul prin iarba înaltă şi obsedantul cîntec al păsărilor.

Mormîntul tatălui ei fusese profanat. Simţi un dezgust profund gonit apoi de superstiţie. Era foarte periculos să batjocoreşti şi să insulţi morţii. Se cutremură şi se trezi murmurînd o rugăciune în limba mamei ei pentru a linişti spiritele agitate.

Apoi, pentru a se linişti pe sine, se întoarse şi îşi

plimbă privirea peste întinderea aceea nemărginită de pământ.

Consideră că nu era un mesaj subtil. Sconcsul ciopîrţit era împrăştiat pe mormînt, sîngele său mînjind iarba proaspătă. Capul îi fusese retezat şi aşezat cu grijă chiar sub piatra funerară.

Aceasta fusese mînjită cu sînge, care acum devenea maron sub razele soarelui. Şi nişte cuvinte fuseseră scrise peste cele gravate:

„Mort dar nu uitat."

Tresări cînd Adam îi puse o mînă pe umăr.

– Întoarce-te la rîu, Willa. Mă ocup eu de asta.

Picioarele ei slăbite o îndemnară să facă ce i se spusese, să încalece din nou şi să plece de acolo. Dar furia încă mai exista şi, dincolo de ea, se făcu simţit sentimentul datoriei.

– Nu, a fost tatăl meu, sînge de-al meu. O s-o fac eu, zise ea şi se duse la traista legată de şa. Pot s-o fac, Adam. Trebuie s-o fac.

Scoase o pătură veche şi îşi vărsă puţin năduful rupînd-o. După aceea îşi puse o pereche de mănuşi. Ochii îi erau strălucitori şi reci.

– Indiferent ce a fost, indiferent ce-a făcut, nu merita aşa ceva.

Luă o bucată de pătură şi, îngenunchind lîngă mormînt, începu să îndepărteze stîrvul de pe el. Stomacul i se întoarse pe dos, dar mîinile îşi continuară treaba fără să şovăie. Cînd termină, mănuşile îi erau murdare de sînge şi măruntaie, aşa că le scoase şi le aruncă. Legînd pătura bine, o puse deoparte.

– Mă duc să-l îngrop, murmură Adam.

Ea încuviinţă şi se ridică. Folosind apă din bidonul ei, udă altă bucată de pătură şi se apucă să spele piatra.

Nu putu să o cureţe complet, oricît de tare frecă. Trebuia să vină din nou cu ceva mai mult în afară de apă şi o cîrpă. Dar făcu tot ce îi stătu în putinţă, după care să lăsă pe călcîie, iar mîinile îi erau reci şi o usturau.

– Am crezut că te-am iubit, murmură ea. Apoi am crezut că te-am urît. Dar nimic din ce-am simţit pentru tine vreodată n-a fost atît de profund sau de oribil ca asta, spuse ea şi închise ochii, încercînd să-şi cureţe plămînii de duhoarea aceea. Tu ai fost de vină tot timpul. Cred. Nu eu, ci tu ai fost ţinta. Doamne Dumnezeule, ce-ai făcut şi cui?

– Poftim, spuse Adam ajutînd-o să se ridice. Bea puţin, îi zise el oferindu-i bidonul lui.

Ea bău cu poftă pentru a-şi alunga gustul oribil din gură. Îşi dădu seama că, pe mormîntul mamei ei, erau flori, în timp ce al tatălui ei era mînjit de sînge.

– Cine îl ura atît de mult, Adam? Cui i-a făcut mai mult rău decît mie şi ţie? Decît lui Lily şi Tess? Pe cine a rănit mai mult decît pe copiii pe care i-a ignorat?

– Nu ştiu, spuse el făcîndu-şi griji numai pentru Willa acum şi ajutînd-o să încalece. Ai făcut tot ce-ai putut aici. Mergem acasă.

– Da, spuse ea simţindu-şi picioarele moi. Mergem acasă.

Porniră spre vest, spre Mercy şi un cer la fel de roşu ca mormîntul.

4 iulie însemna mai mult decît nişte focuri de artificii. Însemna mînuirea lassoului, călărit, domesticire de cai sălbatici şi călărit de tauri. De mai bine de zece ani, cei de la fermele Mercy şi Three Rocks organizau competiţii pentru cowboy-ii care lucrau la ei şi la oricare din fermele învecinate care nu se duceau prea departe ca

să se distreze.

Era rîndul fermei Mercy să găzduiască o asemenea competiţie. Willa îi ascultase propunerea lui Ben de a ceda în favoarea fermei Three Rocks anul acela şi sfatul lui Nate de a contramanda totul. Se gîndise şi apoi ignorase.

Ea era o Mercy şi Mercy avea să continue tradiţia.

Aşa că o mulţime de oameni se înghesuiau pe gardurile ţarcurilor, aclamîndu-şi preferaţii. Cowboy-ii îşi scuturau şezuturile de praf după ce erau azvîrliţi din şei. Pe o păşune din apropiere, întrecerea cu butoiul intra în faza a doua. Lîngă şopron se auzea tropot de copite şi lassouri zburau prin aer.

Se făcuse un chioşc al orchestrei îmbrăcat în pînză de drapel roşie, albă şi albastră. Muzica se întrerupea din cînd în cînd pentru a se anunţa numele şi locurile. Se consumau galoane întregi de salată de cartofi, camioane de pui fripţi şi butoaie de bere şi ceai cu gheaţă.

Se frîngeau şi inimi nu numai oase.

– Văd că sîntem adversari în tragerea la ţintă, spuse Ben luînd-o pe Willa pe după mijloc.

– Pregăteşte-te să pierzi.

– Punem pariu?

– La ce te gîndeşti?

– Păi, zise el, după care se apropie pînă cînd pălăriile li se atinseră şi îi şopti ceva ce o făcu să facă ochii mari.

– Minţi, zise ea. Nimeni n-ar putea s-o facă.

– Doar nu ţi-e frică, nu?

Ea îşi îndreptă pălăria.

– Dacă vrei să rişti, s-a făcut, McKinnon. Urmezi tu acum la îmblînzirea cailor sălbatici, nu?

– Acolo mă duc.

– Vin şi eu, spuse ea zîmbind dulce. Am pariat douăzeci de dolari pe Jim.

– Ai pariat contra mea? întrebă el oscilînd între insultă şi uimire. La naiba, Willa.

– L-am văzut pe Jim antrenîndu-se. Ham l-a supravegheat, zise ea depărtîndu-se.

Nu avea nici un rost să-i spună că pariase cincizeci de dolari pe Ben McKinnon, căci i s-ar fi urcat la cap.

– Hei, Will, exclamă Billy cu puţin sînge închegat pe bărbie şi cu braţul pe după umerii unei blonde în blugi strîmţi. Jim se pregăteşte.

– Pentru asta sînt aici, spsue ea proptindu-şi piciorul pe balustradă lîngă al lui. Tu ce-ai făcut?

– Ah, la naiba, zise el rotindu-şi umărul care îl durea.

– Atît de bine, hm? spuse ea şi, rîzînd, îi făcu loc lui Ben. Eh, eşti încă tînăr, puştiule. Tu încă o să mai îmblînzeşti cai cînd tipi ca McKinnon aici de faţă or să se legene în balansoare. Să-i spui lui Ham să lucreze cu tine.

Cînd îşi ridică privirea, îl văzu pe bătrîn dîndu-i ultimele instrucţiuni lui Jim.

– Mă gîndeam că poate o să lucrezi tu cu mine. Călăreşti mai bine ca oricine altcineva de la Mercy, în afară de Adam. Dar el nu vrea să îmblînzească nişte cai sălbatici.

– Adam are o altă metodă de a-i îmblînzi. Mai vedem noi, adăugă ea, şi scoase un chiot cînd se deschise uşa boxei şi cal şi călăreţ ţîşniră afară. Nu te lăsa, Jim!

El călări într-un nor de praf, ţinînd o mînă ridicată.

Cînd bătu gongul după a opta secundă, el sări, se rostogoli şi se ridică în ovaţiile spectatorilor.

– Nu-i rău, zise Ben. Urmez eu acum.

Dat fiindcă mîndria şi bărbăţia lui erau în joc, o

apucă pe Willa de coate, o ridică şi o sărută.

– Ca să am noroc, spuse el, după care se depărtă.

– Crezi c-o să-l învingă pe Jim al nostru, Will? întrebă Billy.

După părerea ei, Ben McKinnon putea să învingă aproape orice.

– Va trebui să se ţină tare.

Deşi blonda se mişcă sub braţul lui pentru a-i atrage atenţia, Billy o trase de mînecă pe Willa.

– O să te întreci cu el la trageri, nu?

– Da.

– O să-l învingi, Will. Toţi am pus bani pe tine. Toţi băieţii.

– Ei bine, n-aş vrea în nici un caz să-i pierdeţi, spuse ea privindu-l pe Ben cum încăleca în boxă.

Duse degetul la pălărie privind spre ea, un gest îngîmfat care o făcu să-i zîmbească.

Cînd calul lui ţîşni din boxă, ea îşi simţi inima făcînd un salt prostesc în piept. Arăta... magnific, îşi spuse ea. Stînd drept pe acel cal nărăvaş, cu o mînă întinsă spre cer şi cu cealaltă ţinîndu-se de şa. Timp de o clipă îi zări ochii şi concentrarea extraordinară din ei.

Aşa sînt cînd el e în mine, îşi dădu seama ea şi inima îi tresăltă iarăşi, bătînd mai iute. Nici măcar nu auzi gongul, doar îl văzu sărind, în timp ce calul continua să tropăie furios. Era în picioare, fără să se clatine cîtuşi de puţin. Şi, deşi toată lumea îl aclama, el se uită direct la ea. Şi îi făcu cu ochiul.

– Ticălos înfumurat, bombăni ea.

Şi eu care sînt îndrăgostită lulea de el.

– De ce fac asta? întrebă Tess din spatele ei.

– Ca să se distreze, spuse Willa, bucuroasă că putea să se gîndească la altceva, şi se întoarse.

Tess arăta splendid. Blugi strîmţi, cizme superbe, o

bluză de un albastru-aprins cu argintiu, asortîndu-se cu dunga de pe pălăria albă ca zăpada.

– Hei, arăţi superb. Bună, Nate. Eşti pregătit?

– E cam greu anul ăsta, dar nu-mi pierd speranţa.

– Nate o să dea o mînă de ajutor la mîncatul plăcintelor, spuse Tess rîzînd şi luîndu-l de braţ. O căutam pe Lily. Voia să fie şi ea de faţă din moment ce a ajutat la prepararea plăcintelor.

– Am văzut-o... zise Willa făcînd ochii mici şi uitîndu-se prin mulţime. Cred că e cu Adam la întrecerile copiilor. La aruncarea ouălelor, poate, nu ştiu.

– O s-o găsim noi. Vrei să vii şi tu?

– Nu, mulţumesc, spuse Willa. S-ar putea să vin mai tîrziu. Aş vrea să beau o bere.

– Eşti îngrijorată pentru ea, murmură Nate în timp ce mergeau printre oameni.

– Nu pot să n-o fac. N-ai văzut-o cum arăta în ziua cînd s-a întors de la cimitir. N-a vrut să scoată o vorbă. De obicei, pot s-o fac să vorbească despre orice, nu şi acum, însă.

– Au trecut mai bine de două luni de cînd a fost ucis Jesse Cooke. E ceva de care să te agăţi.

– Încerc, zise Tess scuturîndu-se.

În jur erau muzică, oameni, rîsete.

– E o petrecere pe cinste. Organizaţi nişte petreceri nemaipomenite pe-aici.

– Am putea să începem să o pregătim pe a noastră imediat ce o să- ţi exprimi dorinţa.

– Nate, am mai discutat despre asta. În octombrie mă întorc la Los Angeles. Uite-o pe Lily, zise ea şi, dorind cu disperare să nu mai continue acel subiect, îi făcu cu mîna. Străluceşte tot timpul. Sarcina îi prieşte cu siguranţă.

Nate se gîndi că şi ei i-ar fi priit foarte bine. Dar

acesta era alt subiect pe care îl putea aduce pe tapet odată ce termina cu ideea ei încăpăţînată de a pleca.

Primele focuri de artificii explodară la douăzeci de minute după lăsarea întunericului. O mulţime de culori ţîşniră pe cer, umbrind stelele şi apoi şiroind ca nişte lacrimi. Willa se lăsă ţinută în braţe de Ben şi urmărea acel spectacol.

– Cred că tatălui tău îi place să lanseze bombele astea mai mult decît le place copiilor să privească.

– El şi Ham s-au certat în legătură cu prezentarea şi ordinea în fiecare an, zise Ben zîmbind cînd o multitudine de stele aurii explodară deasupra lor cu zgomot. Pe urmă se ciorovăiesc ca nişte cloşti şi aprind fitilele cu rîndul. Nici eu, nici Zack n-am participat la asta niciodată.

– Nu v-a venit timpul, murmură ea.

Şi acesta avea să vină. Aceea era continuitatea.

– A fost o zi frumoasă.

– Da, zise el acoperindu-i mîinile cu ale sale. Foarte bună.

– Nu eşti supărat că te-am învins la trageri?

Încă îl mai deranja puţin, dar ridică din umeri. Amîndoi îi eliminaseră pe ceilalţi concurenţi unul cîte unul, pînă cînd, în finală, ajunseseră să se înfrunte reciproc. Apoi fuseseră la egalitate în două runde, după care ea îl întrecuse.

– Cu un centimetru.

– Nu contează cu cît, spuse ea ridicîndu-şi privirea şi zîmbind. Contează cine a cîştigat. Eşti un trăgător bun. Dar eu sînt mai bună.

– Azi eşti mai bună. Oricum, ai pierdut douăzeci de dolari pe care i-ai pariat pe Jim. Aşa-ţi trebuie.

Ea se întoarse în braţele lui rîzînd.

– Am cîştigat cei cincizeci pe care i-am pus pe tine, zise ea şi, cînd el o privi încruntat, rîse iarăşi. Arăt eu a proastă?

– Nu, zise el ridicîndu-i bărbia. Arăţi ca o femeie deşteaptă care ştie foarte bine pe ce să parieze.

– Şi, fiindcă veni vorba de pariuri.

În ciuda faptului că toată lumea din jur stătea cu gura căscată şi chiuia de fiecare dată cînd avea loc o explozie de lumini, ea îl înconjură cu braţele şi îl sărută apăsat.

– Hai să mergem înăuntru să vedem dacă rezistăm pînă dimineaţă.

– Mă laşi să stau pînă dimineaţă?

– De ce nu? Doar e sărbătoare.

Mai tîrziu, după ce focurile de artificii se stinseră şi toţi plecară, se întoarseră unul spre celălalt din nou. Visele ei nu mai fuseseră pline de sînge, moarte şi spaimă. Găsindu-l acolo, cald, sigur, gata să o ţină în braţe, ştia că, în noaptea aceea, nu aveau să fie vise cutremurătoare.

Altcineva visa o tîrfă roşcată şi se cutremura încîntat. Fusese atît de uşor, atît de simplu, şi îşi amintea fiecare amănunt atît de clar.

O privise cum îşi recăpta cunoştinţa, ochii sticloşi, scîncetul înăbuşit. O dusese departe de Bozeman, la adăpostul copacilor întunecaţi.

Nu pe proprietatea Mercy. Nu o mai făcuse acum şi nu avea s-o mai facă niciodată. Terminase cu pedepsirea lui Mercy. Dar nu putea să nu mai ucidă.

Îi legase mîinile la spate şi îi pusese căluş în gură. Nu l-ar fi deranjat s-o audă ţipînd, dar nu voia să încerce să-l muşte. Îi tăiase hainele, dar fusese foarte

atent să nu îi taie şi pielea.

Se pricepea foarte bine să mînuiască un cuţit.

În timp ce ea dormise, îşi luase banii înapoi şi pe cei care erau în poşeta ei, înduioşător de puţini, după care stătuse liniştit, jucîndu-se cu pistolul ei şi cu rujul.

Acum că ea se trezise, că ochii îi erau larg deschişi şi se zvîrcolea pe pămînt, scoţînd nişte sunete ca de animal prins în cursă, el scoase din nou rujul din poşeta ei ieftină.

– O tîrfă ar trebui să fie fardată cum trebuie, îi spuse el excitîndu-se cînd îi dădu cu ruj pe sfîrcuri pînă cînd acestea ajunseseră roşii ca sîngele. Îmi place aşa. Da, într-adevăr, zise el şi, din moment ce obrajii îi erau foarte palizi, i-i coloră şi pe ei, în cercuri, aşa încît arăta ca o păpuşă fericită.

– Aveai de gînd să mă împuşti cu jucărioara asta, scumpo? o întrebă el îndreptînd pistolul în glumă spre inima ei şi o văzu dîndu-şi ochii peste cap. Bănuiesc că o femeie de profesia ta trebuie să se protejeze în mai multe feluri. Ţi-am spus c-o să folosesc prezervativ.

Puse pistolul alături şi desfăcu pacheţelul.

– Mi-ar plăcea tare mult să mă mai sugi, Suzy. Cred că a fost cel mai grozav sex oral pentru care am plătit vreodată. Dar ai putea să muşti de data asta, zise el ciupindu-i sfîrcurile dureros. Aşa ceva nu se poate, nu?

Era deja teribil de excitat, dar se forţă să-şi pună prezervativul încet.

– Acum o să te f... Nu poţi să violezi o tîrfă, dar din moment ce n-o să plătesc, bănuiesc că am putea s-o numim aşa. Deci, o să zicem că o să te violez acum, spuse el şi se lăsă deasupra ei, zîmbind cînd ea încercă să-şi tragă picioarele la piept pentru a se apăra. Ei, scumpo, nu te ruşina. O să-ţi placă.

Din două mişcări brutale, îi îndreptă picioarele şi i le

desfăcu.

– O să-ţi placă. Şi o să-mi spui cît de mult. Nu poţi să spui nimic cu chestia aia în gură, dar o să gemi pentru mine. Vreau să gemi acum. Ca şi cum ai arde de nerăbdare. Acum.

Cînd ea nu scoase nici un sunet, el îşi luă mîna de pe unul din picioare şi îi trase o palmă. Nu tare, îşi spuse el, doar cît să ştie cine era şeful.

– Acum, repetă el.

Ea izbuti să scoată un suspin şi el se mulţumi cu atît.

– Fă zgomot pentru mine, mult zgomot. Îmi place zgomotul cînd fac sex.

O penetră furios. Era la fel de uscată ca praful şi la fel de neprimitoare ca un mormînt, dar el împinse furios, acoperindu-se de sudoare. Ea îşi dădu ochii peste cap de durere şi de spaimă, aşa cum face un cal cînd cineva îşi înfige pintenii în el făcînd să dea sîngele.

Cînd termină, el se dădu la o parte de pe ea gîfîind.

– A fost bine. A fost bine. Dă, o s-o fac din nou peste numai un minut, două.

Ea se făcuse ghem şi plîngea, încercînd să se tîrască. Cu o mişcare leneşă, el luă pistolul şi trase un foc în aer. Ea încremeni.

– Stai liniştită, Suzy. Vreau să văd dacă pot să-mi pun în funcţiune ingeniozitatea pentru o altă repriză.

De data aceasta o supuse sodomiei, dar nu fu la fel de bine. Îi trebui prea mult timp ca să se excite, iar orgasmul fu mic şi nesatisfăcător.

– Bănuiesc că ar cam fi de-ajuns pentru mine, zise el dîndu-i o palmă prietenească peste fund. Şi pentru tine.

Se gîndi cu părere de rău că nu putea să o ţină vreo două zile ca pe micuţa Traci cu „I" la sfîrşit. Dar genul

acela de joc era prea riscant acum.

Şi avea să mai găsească tîrfe.

Îşi deschise rucsacul şi iată-l, aşteptînd. Scoase cu dragoste cuţitul din teaca lui din piele unsă, admiră felul în care lumina stelelor cădea pe metal şi îl făcea să sclipească.

– Tatăl meu mi l-a dat. Singurul lucru pe care mi l-a dăruit vreodată. Frumos, nu?

După ce o împinse pe spate, îl ţinu în faţa ei ca să-l poată vedea. Voia ca ea să-l vadă.

Şi, zîmbind, o încălecă.

Şi, zîmbind, se apucă de lucru.

Acum, în cutia lui cu secrete se afla un trofeu de păr roşu. Se îndoia că avea s-o găsească cineva acolo unde o lăsase. Şi, chiar dacă o făceau, nu credea că puteau să identifice ceea ce avea să mai rămînă din ea după ce animalele de pradă aveau să termine ce le mai lăsase el.

Nu mai avea nevoie de teamă şi celebritate. Era de ajuns că ştia.

Capitolul 29

Verile în Montana erau scurte şi aprige, iar luna august putea fi cumplită. Soarele pîrjolea pămîntul, usca copacii şi îi făcea pe oameni să se roage să plouă.

Dacă un chibrit era aprins unde nu trebuia sau dacă un fulger era bine ţintit, păşunile erau cuprinse de flăcări şi culturile distruse.

Willa se uita la un lan de orz, cu cămaşa leoarcă de sudoare.

– E cea mai călduroasă vară din cîte am trăit pînă acum.

Wood mormăi doar. Aproape tot timpul privea încruntat spre cer făcîndu-şi griji pentru cerealele lui. Băieţii lui ar fi trebuit să fie acolo cu el, dar se săturase de năzbîtiile lor şi îi trimisese să-şi bată la cap mama.

– Irigaţiile ar putea să ajute puţin, zise el şi scuipă, de parcă acea picătură de umezeală ar fi schimbat lucrurile cu ceva.

Mercy era motiv şi de bucurie şi de îngrijorare pentru el şi trecuseră prea mulţi ani.

– Nivelul apei e foarte scăzut. Încă vreo două săptămîni aşa şi o să avem necazuri.

– Nu diminua dezastrul, spuse ea încălecînd din nou. O să trecem şi peste asta.

El mormăi din nou şi clătină din cap privind în urma ei.

Pămîntul emana căldură neîncetat. Vitele erau lipsite de vlagă, abia avînd puterea să-şi mişte cozile. Nici cea mai uşoară adiere nu mişca iarba.

Văzu o camionetă oprită mai încolo, de-a lungul gardului, şi doi bărbaţi desfăşurau sîrmă. Schimbînd direcţia, ea galopă spre ei.

– Ham, Billy, zise ea şi, descălecînd, se duse la bidonul de două galoane din partea din spate a camionetei şi îşi turnă o cană de apă rece.

– Ham zice că acum nu e cald, Will, spuse Billy asudînd din bleşug în timp ce desfăşura sîrma ghimpată. Zice că-şi aminteşte cum într-un an a fost atît de cald încît ouăle se prăjeau în coajă.

Ea zîmbi.

– Bănuiesc că aşa e. La vîrsta lui Ham, le-ai văzut pe toate de cîte două ori, spuse ea şi, scoţîndu-şi pălăria, îşi şterse fruntea de sudoare.

Nu-i plăcea culoarea lui Ham. Era prea roşu la faţă. Dar ştia că trebuie să fie prudentă.

Umplînd două căni, le duse celor doi.

– O muncă îngrozitoare pe soarele ăsta. Mai faceţi o pauză.

– Mai avem puţin şi terminăm, spuse Ham, dar respira greu.

– Trebuie să-ţi păstrezi lichidele în organism. Mi-ai spus asta atît de des, încît trebuie să fie adevărat, zise ea şi îi puse cana în mînă. V-aţi luat tabletele?

– Bineînţeles, zise Billy bînd cu poftă.

– Ham, o să termin eu aici cu Billy. Du-o tu acasă pe Moon.

– De ce? întrebă el şi ochii îi lăcrimau din cauza soarelui.

Sub cămaşa udă de sudoare, inima îi bătea ca un ciocan pe nicovală, dar era în stare să termine orice treabă de care se apuca.

– Am zis că mai avem puţin şi terminăm.

– Foarte bine, atunci. Te rog s-o duci pe Moon acasă şi să-mi pregăteşti rapoartele alea. Am cam rămas în urmă şi aş vrea să le pun la punct în seara asta.

– Ştii foarte bine unde sînt afurisitele alea de rapoarte.

– Şi am nevoie de ele, zise ea scoţîndu-şi mănuşile din traista şeii. Şi vezi, poate o convingi pe Bess să facă o îngheţată de piersici. O s-o facă pentru tine şi am poftă să mănînc puţină.

El ştia foarte bine ce urmărea ea.

– Întind sîrmă, fetiţo.

– Nu, spuse ea luînd balotul sub privirea fascinată a lui Billy. Eu întind sîrmă. Tu o s-o duci pe Moon acasă, o să-mi pregăteşti rapoartele pe birou şi o să ai grijă să se facă îngheţata aia.

El trînti cana şi rămase locului.

– Fir-ar să fie de treabă. Du-o tu înapoi.

Ea lăsă balotul de sîrmă jos.

– Eu conduc ferma, Ham, şi-ţi spun ce vreau să faci. Dacă nu-ţi convine stăm de vorbă mai tîrziu. Acum, însă, te vei duce acasă şi vei face ce ţi-am cerut.

Faţa lui era şi mai roşie acum, făcînd-o să se teamă, dar îl privea calmă, drept în ochi. După zece secunde încărcate de tensiune, sub soarele torid, el se întoarse şi încălecă.

– Dacă-ţi închipui că nu pot să fac treaba pe care o face puştiul ăsta, atunci ai face bine să-mi pregăteşti ultimul salariu, zise el şi dădu pinteni calului, pornind în galop spre casă.

– Isuse, fu tot ce putu să spună Billy.

– La naiba, ar fi trebuit s-o fac mai bine, zise ea trecîndu-şi mîinile peste faţă.

– O să-i treacă, Will. N-a vorbit serios. Ham n-ar pleca niciodată nici de la tine, nici de la Mercy.

– Nu de asta mă tem, spuse ea oftînd. Hai să întindem odată afurisita asta de sîrmă.

Aşteptă pînă la lăsarea serii, renunţă la o întîlnire cu Ben şi se aşeză pe veranda din faţă. Auzi tunetele, văzu fulgerele, dar cerul era prea senin pentru a ploua.

În ciuda zăpuşelii, nu avea nici un chef să mănînce îngheţata făcută de Bess. Chiar şi atunci cînd Bess veni afară cu un castron plin, Willa clătină din cap.

– Eşti posomorîtă încă de cînd te-ai întors astăzi, spuse Tess rezemîndu-se de balustrada verandei şi încercînd să-şi imagineze briza răcoroasă a oceanului. Vrei să vorbeşti despre asta?

– Nu. E o problemă personală.

– Astea sînt cele mai interesante, spuse Tess şi gustă din îngheţată. Ben?

– Nu, zise Willa ridicînd din umeri iritată. De ce îşi închipuie toată lumea că orice gînd personal din mintea mea se învîrte în jurul lui Ben McKinnon?

– Pentru că, de obicei, femeile sînt posomorîte din cauza unui bărbat. Nu te-ai certat cu el?

– Mereu mă cert cu el.

– Mă refer la o ceartă adevărată.

– Nu.

– Atunci de ce ai contramandat întîlnirea?

– Dumnezeule mare, nu pot să prefer să stau acasă la mine, pe verandă într-o seară, fără să mi se pună atîtea întrebări?

– Cred că nu, zise Tess luînd încă o linguriţă de îngheţată. E grozavă, spuse ea apoi lingînd linguriţa.

Haide, gustă puţin.

– Dacă mă laşi în pace după asta, zise Willa luîndu-i castronelul din mînă şi gustînd din îngheţată.

Era sublimă.

– Bess face cea mai bună îngheţată de piersici din lume.

– Înclin să fiu de acord cu tine. Nu vrei să mîncăm îngheţată, să ne îmbătăm şi să înotăm puţin? Pare un mod grozav de a te răcori.

Willa făcu ochii mici, suspicioasă.

– De ce eşti atît de prietenoasă?

– Pari teribil de abătută. Presupun că mi-e milă de tine.

Acest lucru ar fi trebuit să o enerveze. În schimb, o mişcă.

– Am avut un schimb de cuvinte cu Ham azi. Întindea sîrmă ghimpată şi eu m-am speriat. Părea atît de bătrîn deodată şi era atît de cald. M-am gîndit că putea să facă un infarct, ceva. L-am obligat să se întoarcă acasă şi asta l-a făcut să-şi simtă mîndria călcată în picioare. Nu pot să mai pierd pe nimeni, zise ea încet. Nu acum. Nu încă.

– Mîndria lui o să se refacă. Poate că i-ai ştirbit-o puţin, dar e prea devotat ca să ţină supărarea multă vreme.

– Pe asta contez, spuse Willa şi, mai liniştită, îi dădu castronelul înapoi. Poate o să vin mai încolo să înot puţin.

– Bine, spuse Tess deschizînd uşa cu plasă şi zîmbindu-i. Dar să ştii că nu port costum de baie.

Rîzînd uşor, Willa se lăsă pe spate în balansoar şi acesta scîrţîi. Se auzi un tunet, puţin mai aproape acum. Şi apoi auzi scrîşnetul unor cizme pe piatră. Se îndreptă şi duse mîna sub scaun, unde era puşca. O

luă repede, dar o puse în poală cînd îl văzu pe Ham.

– Bună seara, zise ea.

– Bună seara. Mi-ai pregătit salariul?

Bătrîn încăpăţînat, îşi spuse ea şi îi făcu semn să se aşeze pe scaun alături.

– Nu vrei să stai puţin?

– Trebuie să-mi fac bagajul.

– Te rog.

El urcă treptele cu greu din cauza oaselor înţepenite şi se aşeză pe balansoarul de lîngă ea.

– M-ai umilit în faţa puştiului azi.

– Îmi pare rău, spuse ea împreunîndu-şi mîinile în poală şi privindu-l.

Sunetul vocii lui, încărcate de durere şi de mîndrie rănită, o zgîrie pe suflet.

– Am încercat s-o fac simplu.

– Ce anume? Crezi că am nevoie ca o puştoaică pe care obişnuiam s-o bat la fund să vină să-mi spună că sînt prea bătrîn să-mi fac treaba?

– N-am spus...

– Pe naiba. Mie mi s-a părut foarte limpede.

– De ce trebuie să fii atît de încăpăţînat? întrebă ea lovind din picior furioasă. De ce trebuie să fii atît de îndărătnic?

– Eu? În viaţa mea n-am văzut o femeie mai încăpăţînată ca aceea pe care o am în faţă în clipa asta. Crezi că le ştii pe toate, fetiţo? Crezi că ai toate răspunsurile? Că orice faci e corect?

– Nu! explodă ea şi se ridică brusc. Nu. Jumătate din lucrurile pe care le fac nu ştiu dacă sînt corecte sau nu, dar trebuie să le fac. Şi astăzi am făcut ce trebuia şi a fost bine. Fir-ai să fii, Ham, încă zece minute şi făceai o criză. Atunci ce m-aş fi făcut? Cum naiba să conduc ferma asta fără tine?

– Ai făcut-o deja. M-ai luat de la treaba mea azi.

– Te-am luat de la garduri. Nu vreau să mai lucrezi la garduri pe căldura asta. Îţi spun că îţi interzic.

– Îmi interzici, zise el ridicîndu-se şi venind foarte aproape de ea. Cine naiba te crezi de-mi spui că-mi interzici? Lucrez la garduri pe orice vreme încă dinainte să te naşti tu. Nici tu, nici nimeni altcineva n-o să-mi spună că nu pot să fac ceva.

– Eu îţi spun.

– Atunci pregăteşte-mi cecul.

– Foarte bine, zise ea pornind furioasă spre uşă, dar, deodată, izbi cu pumnul în toc şi o trînti la loc cu atîta putere încît făcu să se zguduie lemnul de sub picioarele ei. Mi-a fost frică! De ce n-am voie să-mi fie frică?

– De ce naiba ţi-e frică?

– Să nu te pierd, catîr încăpăţînat. Erai roşu la faţă, asudai şi respirai greu. N-am suportat. Pur şi simplu, n-am suportat. Şi, dacă ai fi plecat de la început, cum te-am rugat, totul ar fi fost bine.

– Era foarte cald, zise el, dar mai încet acum şi puţin ruşinat.

– Ştiu că era foarte cald. Fir-ar să fie, Ham, tocmai asta e. De ce m-ai forţat să procedez aşa? N-am vrut să te umilesc în faţa lui Billy, ci doar să nu mai stai în soare. Ştiu cine a fost tatăl meu, zise ea furioasă făcîndu-l să-şi ridice capul şi să o privească din nou. Şi nu l-am îngropat încă. Nu pe cel care contează cel mai mult. Şi nu vreau să-l îngrop multă vreme de-acum încolo.

– Aş fi putut să termin, zise el sprijinindu-şi vîrful cizmei de balustradă şi privindu-l fix. La naiba, Will, îl puneam pe el să facă aproape toată treaba. Îmi cunosc foarte bine limitele.

– Ştiu, zise ea şi aşteptă să se calmeze. Am nevoie de tine, Ham. Te rog să rămîi.

El ridică din umeri, dar continuă să privească în pămînt.

– Bănuiesc că n-am unde să mă duc în altă parte. N-ar fi trebuit să te înfurii. Cred că am ştiut că te gîndeai la mine, zise el apoi şi îşi drese glasul, mutîndu-se de pe un picior pe altul. Faci treabă bună aici, în general. Sînt... sînt mîndru de tine.

De aceea el era cel care conta, îşi spuse ea. Tatăl care avusese acelaşi sînge cu ea nu-i spusese niciodată acest lucru.

– Nu pot s-o fac singură. Nu vrei să intri puţin? îl întrebă ea deschizînd uşa din nou. Să mănînci puţină îngheţată. Şi să-mi spui tot ce nu fac bine.

El se scărpină în barbă.

– Poate. Cred că ar fi cîteva lucruri pe care aş putea să ţi le lămuresc.

Cînd plecă, burta îi era plină şi inima considerabil mai uşoară. Îndreptîndu-se agale spre baracă, auzi zgomotele, mugetele nemulţumite ale vitelor, clicul cizmelor.

Cine naiba era de pază? Nu reuşea să-şi aducă aminte. Jim sau Billy, îşi spuse el şi se hotărî să se ducă să verifice.

– Tu eşti, Jim? Billy? De-a ce vă jucaţi la ora asta?

Văzu întîi viţelul, sîngerînd şi dîndu-şi ochii peste cap de spaimă şi de durere. Alergă doi paşi şi văzu un bărbat apărînd din umbră.

– Ce naiba e asta? Ce naiba ai făcut?

Şi ştiu, înainte să vadă cuţitul ridicîndu-se în aer, însă nu mai avu timp să strige.

Întîi îl cuprinse panica. Avînd în mînă cuţitul de pe

care picura sînge, el se uită la Ham, la sînge. Îşi trecu mîna peste gură. Nu voise decît să tragă viţelul mai departe de curtea fermei, dar cuţitul îi sărise în mînă, pur şi simplu.

Şi acum Ham. Nu voise să-i facă rău lui Ham. Ham îl pregătise, lucrase cu el, îi acordase atenţie atunci cînd fusese nevoie. Totdeauna avusese impresia că Ham ştia adevărul despre el, de unde venise şi cine era.

Şi Ham era de încredere.

Acum, însă, nu mai avea încotro. Trebuia să termine treaba. Se lăsă pe vine, pregătindu-se, cînd Wilfa apăru deodată de afară.

– Ham? Tu eşti? Am uitat să-ţi spun de...

Alunecă. Un fulger îi scăldă în lumină pe bărbaţii de la picioarele ei.

– Oh, Doamne, ce-a păţit? Ce s-a-ntîmplat? întrebă ea îngenunchiind imediat şi întorcîndu-l în braţe. A...

Pe mîinile ei era sînge.

– Iartă-mă, Will. Iartă-mă, zise el lipind lama cuţitului de gîtul ei. Să nu strigi. Nu vreau să-ţi fac nici un rău. Jur că n-o să-ţi fac rău, mai spuse el şi oftă tremurător. Sînt fratele tău.

În clipa următoare îi trase un pumn, făcînd-o să-şi piardă cunoştinţa.

Ham se trezi pradă unei dureri cumplite. O durere orbitoare. Nu putea să o localizeze, nu putea să găsească sursa, dar simţea gustul sîngelui în gură. Gemînd, încercă să se ridice în capul oaselor, însă nu putea să-şi mişte picioarele. Îşi întoarse capul şi văzu că viţelul sîngerase pînă murise. Ochii îi erau lipsiţi de viaţă.

În curînd avea să sfîrşească şi el la fel, îşi spuse Ham.

Mai era ceva pe jos ce îi atrase atenţia. Se uită la lucrul respectiv multă vreme, privindu-l cum apărea şi dispărea după cum i se limpezea şi i se tulbura vederea. Apoi, respirînd şuierător, se tîrî spre el, atingîndu-l cu degetele.

Pălăria Willei.

Trebuia să o ducă în braţe. Ar fi trebuit să ia camioneta, ştia că aşa ar fi trebuit să facă, dar fusese atît de zguduit, încît nu mai gîndise limpede. Acum o aşeză cu cea mai mare grijă pe pămînt lîngă păşune şi, cu o mînă tremurătoare, zdrăngăni o găleată de ovăz.

Aveau să plece călare. Probabil că era mai bine. Voia să o ducă departe, pe munte, ca să-i poată explica totul. Atunci ea avea să înţeleagă.

Sîngele era mai gros ca apa.

Puse şaua pe calul care vîrî botul în găleată şi apoi pe cel care încerca să facă acelaşi lucru.

Ah, nu-i plăcea deloc să o facă, nici măcar temporar, dar îi legă mîinile Willei şi picioarele, după care o puse peste şa. Avea să-şi revină în curînd şi avea să încerce să fugă înainte ca el să apuce să-i explice.

Trebuia să înţeleagă. Se rugă să înţeleagă şi sări în şa apucînd ambele perechi de hăţuri. Dacă nu, trebuia s-o omoare.

Tunetul răsună mai aproape şi ei începu să urce cu caii pe munte.

Ham strînse pălăria în mînă şi se ridică în picioare clătinîndu-se. Reuşi să facă doi paşi înainte să se prăbuşească în genunchi. Strigă şi, deşi propria-i voce îi tună în urechi, nu ieşi decît o şoaptă.

Se gîndi la Willa, puţin mai mare decît un bebeluş,

zîmbindu-i cînd o urcă în şa în faţa lui. O fetiţă, numai codiţe împletite şi ochi, implorîndu-l să o lase să călărească la păşune cu el. O adolescentă zvăpăiată care întindea sîrma ghimpată cu el şi sporovăia tot timpul.

Şi femeia care îl privise în seara aceea, avînd tot sufletul în ochi cînd îi spusese că el era cel care conta.

Aşa că încercă să nu se mai gîndească la durerea care îl rodea ca un cancer şi se chinui să se ridice din nou.

Vedea casa şi luminile învîrtindu-se în faţa ochilor săi. Sîngele îi şiroi printre degete pe pălăria ei. Nu simţi pămîntul cînd acesta se înălţă să-l întîmpine.

Ea îşi reveni încet şi maxilarul îi zvîcnea. Privirea i se concentră asupra pămîntului care se mişca sub ea. Încercă să-şi schimbe poziţia, dar descoperi că era legată strîns peste şa şi capul îi atîrna în jos. Probabil că gemuse sau scosese vreun sunet, căci caii se opriră imediat.

– E-n regulă, Will. N-ai păţit nimic, zise el dezlegînd-o complet, în afară de mîini. Trebuie să mai mergem puţin. Poţi?

– Cum?

Încă ameţită, ea se simţi ridicată şi apoi se trezi în şa, scuturînd din cap ca să se dezmeticească, în timp ce mîinile îi erau legate strîns de oblînc.

– Stai liniştită. O să-ţi conduc eu calul.

– Ce faci?

Amintirea îi apăru din nou în minte, dar refuză să prindă rădăcini.

– Ham?

– N-am avut încotro. Pur şi simplu, n-am avut încotro. O să discutăm despre asta. Doar...

Se întrerupse şi o trase de păr cînd ea inhală aer.

– Să nu cumva să strigi. Nimeni n-o să te audă, dar nu vreau să strigi.

Mormăind ceva, îşi desfăcu eşarfa şi i-o legă repede peste gură.

– Îmi pare rău că trebuie să fac asta, dar încă nu înţelegi.

Încercînd să nu se supere pe ea, el se întoarse la calul său, sări în şa şi îşi continuă drumul printre copaci.

Ei bine, Willa nu mai venise să înoate, îşi spuse Tess legînd cordonul halatului scurt şi îşi trecu degetele prin păr pentru a şi-l netezi în timp ce se îndrepta spre bucătărie.

Probabil că tot mai era abătută, îşi zise ea. Willa punea totul la suflet şi îşi făcea o mulţime de griji. Poate ar fi fost bine să o înveţe cîteva tehnici de relaxare – deşi nu şi-o putea închipui meditînd sau făcînd exerciţii cu imagini.

Ploaia ar fi făcut-o fericită, bănui Tess. Dumnezeule, toată lumea de acolo îşi trăia viaţa în funcţie de vreme. Prea umedă, prea secetoasă. Prea rece, prea caldă. Ei bine, peste două luni avea să-şi ia adio de la superba Montana şi să salute Los Angeles-ul.

Prînzul în aer liber, visă ea. Magazinul *Cartier*. Merita să-şi cumpere ceva ridicol de scump după acea izgonire de un an din lumea adevărată.

Teatrul. Palmierii. Autostrăzile aglomerate şi smogul familiar.

Domnul să binecuvînteze Hollywood-ul!

Apoi se bosumflă puţin, pentru că nu mai suna chiar atît de minunat ca în urmă cu o lună sau cu două.

Nu, avea să se bucure foarte mult cînd avea să se întoarcă. Încîntată. Doar că era puţin cam tristă, atîta

tot. Poate avea să-şi cumpere o casă pe dealuri sau pe plajă. Ar fi putut să aibă şi un cal, copaci, iarbă. În definitiv, acestea erau cele mai bune lucruri din ambele lumi. O plimbare în viteză cu maşina de la casa din oraş la plăcerea de la ţară de care ajunsese să se bucure.

Ei bine, nu chiar la ţară, după standardele Montanei, dar dealurile Hollywood-ului aveau să fie de ajuns. Probabil că avea să-l convingă pe Nate să vină în vizită. Din cînd în cînd. Relaţia lor avea să se strice după un timp. Se aştepta la asta şi, fir-ar să fie, o accepta. La fel avea să facă şi el. Ideea aceea a lui de a rămîne acolo, de a se mărita şi de a începe să facă copii era de-a dreptul ridicolă.

Avea o viaţă la Los Angeles. O carieră. Avea nişte planuri grozave. Peste cîte săptămîni urma să împlinească treizeci şi unu de ani şi nu avea de gînd să dea cu piciorul acelor planuri în acea perioadă a vieţii pentru a deveni nevastă de fermier.

Orice fel de nevastă.

Îşi dori să-şi fi adus o ţigară, dar intră în bucătărie căutînd alt stimulent.

– Ţi-ai mîncat porţia de îngheţată.

Tess strîmbă din nas în spatele lui Bess.

– N-am venit după îngheţată.

Deşi i-ar fi plăcut o linguriţă, două. Se duse la frigider şi luă o carafă de limonadă.

– Iar ai făcut baie în pielea goală?

– Da. Ar trebui să încerci şi tu.

Tess se strîmbă cînd auzi o asemenea idee.

– Să pui paharul în maşina de spălat vase cînd termini. Totul e curat acum.

– Bine, zise Tess aşezîndu-se la masă şi zări catalogul pe care îl răsfoia Bess. Cumpărături?

– Mă gîndeam că s-ar putea ca lui Lily să-i placă

acest coş. Cel în care aţi dormit voi nu s-a mai păstrat după Willa. El l-a aruncat.

– Ah!

Era interesant că ea, Lily şi Willa împărţiseră ceva atît de drăguţ ca un coş pentru bebeluşi.

– E superb, exclamă Tess încîntată şi îşi trase scaunul mai aproape. Uită-te ce fundiţe are.

Bess îi aruncă o privire peizişă.

– Eu cumpăr coşul.

– Bine, bine. Ah, uite, un leagăn. I-ar plăcea un leagăn, nu? Să-l ţină lîngă scaun şi să-l mişte.

– Presupun că da.

– Hai să facem o listă.

Bess se înmuie considerabil şi trase o foaie de hîrtie de sub catalog.

– Am şi început să fac una.

Scoaseră tot felul de sunete şi exclamaţii uitîndu-se la articole de mobilier şi jucării, contrazicîndu-se puţin în privinţa căruciorului celui mai potrivit. Tess se ridică să mai ia limonadă şi aruncă o privire spre uşă cînd auzi paşi.

– Nu aşteptam pe nimeni, şopti ea cuprinsă de nervozitate şi ducînd o mînă la gît.

– Nici eu, zise Bess extrem de calmă şi, scoţînd pistolul din buzunarul şorţului, se aşează în faţa uşii. Cine-i acolo?

Cînd faţa lui se lipi de uşa cu plasă, ea izbucni în rîs.

– Dumnezeule mare, Ham, era să încasezi un glonţ. N-ar trebui să te furişezi aşa la ora asta.

El se prăbuşi exact la picioarele ei.

Pistolul fu trîntit pe masă. Tess îngenunche imediat lîngă Bess înainte ca aceasta să apuce să-i ridice capul lui Ham în poală.

– Sîngerează rău de tot. Adu nişte prosoape şi

tot. Poate avea să-şi cumpere o casă pe dealuri sau pe plajă. Ar fi putut să aibă şi un cal, copaci, iarbă. În definitiv, acestea erau cele mai bune lucruri din ambele lumi. O plimbare în viteză cu maşina de la casa din oraş la plăcerea de la ţară de care ajunsese să se bucure.

Ei bine, nu chiar la ţară, după standardele Montanei, dar dealurile Hollywood-ului aveau să fie de ajuns. Probabil că avea să-l convingă pe Nate să vină în vizită. Din cînd în cînd. Relaţia lor avea să se strice după un timp. Se aştepta la asta şi, fir-ar să fie, o accepta. La fel avea să facă şi el. Ideea aceea a lui de a rămîne acolo, de a se mărita şi de a începe să facă copii era de-a dreptul ridicolă.

Avea o viaţă la Los Angeles. O carieră. Avea nişte planuri grozave. Peste cîte săptămîni urma să împlinească treizeci şi unu de ani şi nu avea de gînd să dea cu piciorul acelor planuri în acea perioadă a vieţii pentru a deveni nevastă de fermier.

Orice fel de nevastă.

Îşi dori să-şi fi adus o ţigară, dar intră în bucătărie căutînd alt stimulent.

– Ţi-ai mîncat porţia de îngheţată.

Tess strîmbă din nas în spatele lui Bess.

– N-am venit după îngheţată.

Deşi i-ar fi plăcut o linguriţă, două. Se duse la frigider şi luă o carafă de limonadă.

– Iar ai făcut baie în pielea goală?

– Da. Ar trebui să încerci şi tu.

Tess se strîmbă cînd auzi o asemenea idee.

– Să pui paharul în maşina de spălat vase cînd termini. Totul e curat acum.

– Bine, zise Tess aşezîndu-se la masă şi zări catalogul pe care îl răsfoia Bess. Cumpărături?

– Mă gîndeam că s-ar putea ca lui Lily să-i placă

acest coş. Cel în care aţi dormit voi nu s-a mai păstrat după Willa. El l-a aruncat.

– Ah!

Era interesant că ea, Lily şi Willa împărţiseră ceva atît de drăguţ ca un coş pentru bebeluşi.

– E superb, exclamă Tess încîntată şi îşi trase scaunul mai aproape. Uită-te ce fundiţe are.

Bess îi aruncă o privire peizişă.

– Eu cumpăr coşul.

– Bine, bine. Ah, uite, un leagăn. I-ar plăcea un leagăn, nu? Să-l ţină lîngă scaun şi să-l mişte.

– Presupun că da.

– Hai să facem o listă.

Bess se înmuie considerabil şi trase o foaie de hîrtie de sub catalog.

– Am şi început să fac una.

Scoaseră tot felul de sunete şi exclamaţii uitîndu-se la articole de mobilier şi jucării, contrazicîndu-se puţin în privinţa căruciorului celui mai potrivit. Tess se ridică să mai ia limonadă şi aruncă o privire spre uşă cînd auzi paşi.

– Nu aşteptam pe nimeni, şopti ea cuprinsă de nervozitate şi ducînd o mînă la gît.

– Nici eu, zise Bess extrem de calmă şi, scoţînd pistolul din buzunarul şorţului, se aşeză în faţa uşii. Cine-i acolo?

Cînd faţa lui se lipi de uşa cu plasă, ea izbucni în rîs.

– Dumnezeule mare, Ham, era să încasezi un glonţ. N-ar trebui să te furişezi aşa la ora asta.

El se prăbuşi exact la picioarele ei.

Pistolul fu trîntit pe masă. Tess îngenunche imediat lîngă Bess înainte ca aceasta să apuce să-i ridice capul lui Ham în poală.

– Sîngerează rău de tot. Adu nişte prosoape şi

ţine-le apăsate bine.

– Bess...

– Stai liniştit acum. Să vedem ce-ai păţit.

Tess îi sfîşie cămaşa şi apăsă rana cu putere.

– Cheamă salvarea, un elicopter. Are nevoie de ajutor cît se poate de repede.

– Stai, zise Ham apucînd-o de mînă pe Bess. A luat...

O strînse cu putere pînă cînd putu să vorbească din nou.

– A luat-o, Bessie. A luat-o pe Will a noastră.

– Ce? întrebă Tess chinuindu-se să audă şi apropiindu-şi faţa de a lui. Cine a luat-o pe Will?

El, însă, îşi pierdu cunoştinţa. Cînd Tess îşi ridică privirea şi se uită la Bess, ochii ei erau plini de spaimă.

– Cheamă poliţia. Repede.

Putea să se oprească acum. Mersese în cerc, se întorsese din nou pe urme, mersese în lungul unui rîu chiar prin mijlocul lui şi apoi îşi continuase drumul pe stînci. Nu avu încotro şi trebui să lege caii, dar îi ţinu în apropiere.

Willa îi urmărea fiecare mişcare. Cunoştea foarte bine zona şi lui nu i-ar fi fost uşor să o găsească nici dacă ea ar fi fost nevoită să meargă pe jos odată ce reuşea să se dezlege.

El o puse jos şi îi legă iarăşi gleznele. După ce îşi luă puşca, se aşeză în faţa ei, punînd arma pe genunchi.

– O să-ţi scot căluşul acum. Îmi pare rău că a trebuit să-l folosesc. Ştii foarte bine că n-o să rezolvi nimic dacă ţipi. S-ar putea ca ei să vină după noi, dar nu chiar acum, şi am acoperit urmele.

Se întinse şi puse mîna pe eşarfă.

– O să stăm de vorbă. După ce o să auzi ce am de spus, o să fie totul exact ca înainte.

Îi scoase căluşul.

– Criminal ticălos!

– Nu se poate să vorbeşti serios. Eşti supărată.

– Supărată? exclamă ea şi, fiind cuprinsă de o furie extraordinară, încercă să-şi rupă legăturile. L-ai omorît pe Ham. I-ai omorît pe toţi ceilalţi. Mi-ai măcelărit animalele. O să te omor cu mîinile mele dacă o să am ocazia.

– Cu Ham a fost un accident. Ţin la el foarte mult, dar m-a văzut, zise el şi, ca un băiat prins cu cioburile unui borcan cu dulceaţă la picioare, îşi lăsă capul în jos. Cu animalele a fost o greşeală. N-ar fi trebuit să-ţi fac asta. Îmi pare rău.

– Eşti un...

Închise ochii şi încleştă pumnii neputincioasă.

– De ce? De ce ai făcut toate lucrurile astea? Credeam că pot să am încredere în tine.

– Poţi. Îţi jur că poţi. Avem acelaşi sînge, Willa. Poţi să ai încredere în cineva care are acelaşi sînge cu tine.

– Tu nu ai acelaşi sînge cu mine.

– Ba da, spuse el ştergîndu-şi o lacrimă cu încheietura degetului, atît de mult se bucura că putea să-i spună. Sînt fratele tău.

– Eşti un mincinos, un criminal şi un laş.

El îşi înălţă capul brusc şi îi dădu o palmă cu toată puterea, dar regretă imediat.

– Să nu mai spui aşa ceva. Am şi eu mîndria mea.

Se ridică şi începu să se plimbe agitat, făcînd eforturi să-şi recapete stăpînirea de sine. Lucrurile nu mergeau bine cînd îţi pierdeai controlul, ştia asta. Cînd îţi păstrai cumpătul, puteai să rezolvi orice problemă care se ivea.

– Sînt fratele tău la fel cum Lily şi Tess sînt surorile tale, spuse el calm în clipa în care un fulger brăzdă cerul. Vreau să-ţi explic totul. Vreau să te fac să înţelegi de ce am făcut ce am făcut.

– Bine.

O parte a feţei îi ardea ca focul. Avea să plătească şi pentru asta, îşi promise ea. Avea să plătească pentru toate.

– Bine, Jim, explică-mi.

Ben îşi vîrî puşca în teacă, îşi puse centura cu tocul pentru pistol şi o încheie. Revolverul de calibru 30 pe care îl trînti în toc avea un aspect ameninţător şi el voia o armă periculoasă. Nu avea să-şi dea voie să simtă, altfel s-ar fi prăbuşit în genunchi, atît de tare tremura. Nu avea să-şi dea voie decît să se mişte.

Oamenii puneau şeile pe cai repede, în timp ce Adam le striga tot felul de ordine. Ben nu mai dădea ordine, nu de data asta. Şi nici nu le primea. Luă pălăria Willei şi i-o dădu lui Charlie să o miroasă.

– Caută, murmură el apoi. Caut-o pe Willa.

După ce vîrî pălăria în traista şeii, încălecă.

– Ben, zise Tess apucînd căpăstrul. Aşteaptă-i şi pe ceilalţi.

– Nu aştept. Dă-te la o parte, Tess.

– Nu putem fi siguri unde – sau cine.

Deşi un singur om lipsea.

– O să aflu eu unde. Şi n-am nevoie să ştiu cine, zise el trăgînd capul calului din mîna ei. Nu trebuie decît să-l omor.

Tess se duse repede la Adam şi o îmbrăţişă strîns pe Lily.

– Ben a plecat. N-am putut să-l opresc.

Adam încuviinţă doar şi dădu semnalul de plecare.

– Ştie ce face. Nu te îngrijora, zise el şi, întorcîndu-se, le îmbrăţişă pe amîndouă. Du-te înăuntru, îi spuse el lui Lily şi îşi lipi mîna de burta ei uşor rotunjită. Aşteaptă. Şi nu-ţi face griji.

– N-o să-mi fac, zise ea sărutîndu-l. M-ai găsit pe mine. O s-o găseşti şi pe ea. Adu-o teafără înapoi.

Era o rugăminte şi o afirmaţie, în acelaşi timp, dar ea se dădu la o parte pentru a-l lăsa să încalece.

– Du-o pe Lily înăuntru, Tess, spuse Nate abia ţinîndu-şi calul care abia aştepta să pornească. Stai înăuntru.

– O să stau, zise ea şi îi puse mîna pe picior, strîngîndu-l Grăbeşte-te, fu tot ce mai putu să spună.

Caii porniră spre vest, iar ea şi Lily se întoarseră, îndreptîndu-se spre casă, unde aveau să înceapă îngrozitorul proces de aşteptare.

Capitolul 30

– Mama servea băuturi la un bar din Bozeman, începu Jim stînd cu picioarele încrucişate în timp ce îşi spunea povestea, ca un adevărat rapsod. Ei bine, poate servea şi altceva în afară de băuturi. Bănuiesc că da, deşi n-a spus niciodată. Era, însă, o femeie frumoasă şi era singură şi astfel de lucruri se întîmplă de obicei.

– Credeam că mama ta era din Missoula.

– De origine, da. S-a şi întors acolo, după ce m-am născut eu. Multe femei se întorc acasă după ceva de genul ăsta, dar ei nu i-a ajutat la nimic. Şi nici mie. Oricum, servea băuturi şi poate făcea şi alte lucruri pentru cowboy-ii care treceau pe acolo. Jack Mercy trecea foarte des pe-acolo atunci, căutînd să se bată cu cineva, să se îmbete şi să se culce cu o femeie. Poţi să întrebi pe oricine că tot asta o să-ţi spună.

Luă un băţ şi începu să-l mişte pe o piatră. Willa îşi răsucea încheieturile mîinilor la spate.

– Am auzit şi eu vorbindu-se, zise ea calmă. Ştiu ce fel de om era.

– Cred că ştii, dar te-ai făcut că nu vezi. Am observat şi asta, dar ştiai. I-a plăcut de mama, pentru că, aşa cum am mai spus, era o femeie frumoasă. Doar le-ai văzut pe cele cu care s-a însurat. Fiecare avea

ceva. Frumuseţe, desigur. Louella avea şi strălucire. Iar Adele mi s-a părut a avea stil şi a fi deşteaptă. Mama ta, ei bine, era altceva. Tăcută şi deosebită. Părea să audă lucruri pe care alţii nu le auzeau. Îmi plăcea tare mult de mama ta.

Îi îngheţă sîngele în vene cînd auzi, cînd şi-l închipui în preajma mamei ei.

– Cum de ai cunoscut-o?

– Veneam în vizite. Nu stăteam niciodată mult în zonă şi nici n- am fost vreodată la Mercy. Eram un puşti, dar mi-o amintesc perfect, însărcinată cu tine, plimbîndu-se cu Adam pe păşune. Ţinîndu-l de mînă. E o imágine frumoasă, spuse el şi tăcu o vreme. Eram puţin mai mare ca Adam şi mi-am zdrelit genunchiul sau cam aşa ceva, iar mama ta a venit şi m-a ajutat să mă ridic. Mama şi cu Jáck Mercy se certau, iar mama ta m-a dus la bucătărie, mi-a pus ceva rece pe genunchi şi mi-a vorbit frumos.

– De ce erai la fermă?

– Mama voia să stau aici. Nu putea să aibă grijă de mine ca lumea. N-avea nici un ban şi se îmbolnăvea foarte des. Familia ei n-a mai vrut să ştie de ea. S-a apucat de droguri. Pentru că era atît de singură tot timpul. Dar el nu m-a vrut, deşi eram sînge din sîngele lui.

Ea îşi umezi buzele, ignorînd durerea pe care i-o provocă frînghia cînd îi pătrunse în carne.

– Mama ta ţi-a spus toate astea?

– Mi-a spus exact aşa cum a fost, zise el dîndu-şi pălăria pe spate şi ochii îi erau limpezi. Jack Mercy s-a culcat cu ea o dată, cînd s-a dus la Bozeman, dornic de ceva acţiune. Ea i-a spus imediat cum a aflat de sarcină, dar el i-a zis că era o tîrfă şi a părăsit-o imediat.

Ochii i se schimbară, devenind sticloşi din cauza furiei.

– Mama nu era o tîrfă. Făcea ce trebuia să facă, atîta tot. Tîrfele nu sînt bune de nimic, n-au nici o valoare. Îşi desfac picioarele pentru oricine. Mama o făcea pentru bani cînd era nevoită. Şi n-a făcut-o în mod regulat decît după ce el a refuzat să mă recunoască, ea neavînd, astfel, de ales.

Nu-i spusese asta cu lacrimi în ochi de nenumărate ori?

– Ce naiba era să facă? Spune-mi, Will, ce naiba ar fi trebuit să facă? Singură şi însărcinată şi ticălosul ăla spunîndu-i că era o tîrfă murdară şi mincinoasă.

– Nu ştiu, spuse ea şi mîinile îi tremurau acum, nu din cauza efortului, ci de teamă.

Pentru că ochii lui nu mai erau nici limpezi, nici sticloşi. În ei se citea nebunie.

– Trebuie să-i fi fost foarte greu.

– Aproape imposibil. Mi-a spus de nu ştiu cîte ori cum l-a rugat şi l-a implorat şi cum el i-a întors spatele. Şi mie la fel. Propriul lui fiu. Ea ar fi putut să scape de mine. Ştii asta? Ar fi putut să facă un avort şi gata, dar n-a făcut. Mi-a spus că n-a făcut asta, pentru că eram copilul lui Jack Mercy şi ea avea să-l oblige să ne facă dreptate amîndurora. Avea bani, o mulţime, dar ei nu i-a aruncat decît cîţiva dolari amărîţi şi, pe urmă, a plecat.

Ea începu să vadă, prea bine, durerea unei femei sădită în sufletul copilului.

– Îmi pare rău, Jim. Poate că n-a crezut-o.

– Ar fi trebuit s-o creadă! strigă el şi lovi cu pumnul în piatră. Făcuse dragoste cu ea. Se dusese la ea în mod regulat. Îi promisese să aibă grijă de ea. Mi-a spus cum i-a promis şi cum ea l-a crezut. Iar cînd m-a

născut, m-a dus la el să-i arate că aveam ochii şi părul lui, dar el i-a întors spatele, aşa că ea a revenit în Missoula şi şi-a implorat familia s-o ajute. Pe atunci el era însurat cu Louella, sclipitoarea Louella, pe care tocmai o lăsase însărcinată cu Tess. Aşa că nu m-a vrut. Credea că o să aibă un fiu. Dar s-a înşelat. Eu eram singurul fiu pe care avea să-l aibă.

– Ai fi putut să-i faci rău lui Lily. În peşteră, cînd era cu Cooke.

Se pricepea prea bine să lucreze cu frînghia, îşi spuse ea. Nu putea deloc să slăbească nodurile.

– Dar n-ai făcut-o.

– Nu i-aş fi făcut rău. M-am gîndit la asta, bineînţeles. Mai demult, cînd am aflat ce scrisese în testament. M-am gîndit la asta, dar sînt rude cu mine, spuse el şi trase adînc aer în piept, frecîndu-şi latul palmei în locul unde se lovise cînd dăduse cu pumnul în stîncă. I-am promis mamei c-o să mă-ntorc la Mercy şi c-o să iau ce mi se cuvine de drept. Era bolnavă, de la naşterea mea se îmbolnăvise. De aceea avea nevoie de droguri care s-o ajute să-şi ducă zilele. Dar a făcut tot ce-a putut pentru mine. Mi-a spus totul despre tatăl meu, totul despre Mercy. Îmi povestea ore întregi şi-mi spunea ce-o să fac cînd o să fiu destul de mare că să mă duc la el şi să-i spun în faţă că voiam ce era al meu.

– Unde e mama ta acum, Jim?

– A murit. Au zis că drogurile au ucis-o sau că le-a luat ca să se omoare. Dar Jack Mercy a omorît-o, Will, atunci cînd a alungat-o. De atunci ea a fost ca şi moartă. Cînd am găsit-o întinsă şi rece, i-am promis din nou c-o să vin la Mercy şi să fac ce voise ea.

– Tu ai găsit-o.

Acum chipul ei era scăldat de sudoare. Afară nu mai

era zăpuşeală, dar broboanele de sudoare îi şiroiau pe braţe, pătrunzînd în rănile de la încheieturi şi provocîndu-i usturime.

– Îmi pare rău. Nespus de rău.

Şi chiar îi părea rău, cu disperare.

– Aveam şaisprezece ani. Eram în Billings pe atunci şi mai munceam pe la păşuni, atunci cînd puteam. Era ţeapănă cînd am venit acasă şi am găsit-o în urină şi vărsături. N-ar fi trebuit să moară aşa. El a omorît-o, Will.

– Ce-ai făcut atunci?

– M-am gîndit să-l omor. Ăsta a fost primul meu gînd. Aveam experienţă în a ucide. În cea mai mare parte, cîini vagabonzi şi pisici. Obişnuiam să-mi imaginez că aveau chipul lui cînd le goleam pe dinăuntru. Numai că, pe atunci, lucram cu un briceag.

Ei i se întoarse stomacul pe dos şi în gît i se puse un nod pe care îl înghiţi.

– Şi familia ta, familia mamei tale?

– Nu aveam să mă duc să cerşesc acolo după tot ce îi făcuseră. Să-i ia naiba, spuse el luînd băţul şi împungînd cu el în piatră. Să-i ia naiba.

Ea nu putu să nu se cutremure de fiecare dată cînd el împungea piatra repetînd acelea cuvinte cu un chip schimonosit. După aceea, el se opri, faţa i se lumină şi bătu cu băţul ritmic.

– Şi am făcut o promisiune, continuă el. M-am dus la Mercy şi l-am înfruntat. El mi-a rîs în faţă şi m-a făcut fiul bastard al unei tîrfe. Am vrut să-i trag un pumn, dar el m-a pus la pămînt. A zis că nu eram fiul lui, dar că-mi va da o slujbă. Dacă rezistam o lună, avea să mă angajeze definitiv. M-a dat în grija lui Ham.

Ea îşi simţi inima strînsă ca într-un pumn. Ham. Oare îl găsise cineva? Îl ajuta cineva?

– Ham a ştiut?

– Întotdeauna am crezut că da. N-a spus-o niciodată, dar mi-am închipuit. Doar semăn cu bătrînul, nu ţi se pare?

Era atîta speranţă, atîta mîndrie demnă de milă în întrebarea aceea, încît Willa dădu din cap afirmativ.

– Presupun că da.

– Am muncit pentru el, am muncit pe brînci, am învăţat şi am muncit şi mai mult. Cînd am împlinit douăzeci şi unu de ani, mi-a dăruit un cuţit, zise el şi îl scoase din teacă, răsucindu-l în lumina lunii.

Un *Bowie Crocodilie,* cu o lamă de douăzeci de centimetri.

Zimţii din partea de sus sclipiră ca nişte colţi.

– Asta înseamnă ceva, Willa, cînd un bărbat îi dăruieşte fiului său un cuţit grozav ca ăsta.

Sudoarea de pe pielea ei deveni rece ca gheaţa.

– El ţi-a dat cuţitul.

– L-am iubit. Aş fi muncit pentru el pînă mi-ar fi căzut pielea de pe mîini şi ticălosul ştia. Nu i-am cerut niciodată nimic în plus, pentru că, în adîncul sufletului, ştiam că, atunci cînd avea să vină momentul, avea să-mi dea ce mi se cuvenea de drept. Eram fiul lui. Unicul lui fiu. Dar nu mi-a dat nimic altceva decît cuţitul ăsta. Cînd a venit momentul, v-a lăsat totul vouă, ţie, lui Lily şi lui Tess. Iar mie nu mi-a dat nimic.

Se apropie încet de ea, cu cuţitul sclipind în mînă şi cu ochii strălucind în întuneric.

Ea închise ochii şi aşteptă durerea.

Charlie alerga adulmecînd la tot pasul şi cu urechile ciulite. Ben călărea singur, recunoscător pentru lumina lunii, rugîndu-se ca norii care se adunau în partea de vest să nu înainteze deocamdată, căci nu îşi putea

permite să piardă lumina.

Era în stare să jure că şi el îi simţea mirosul. Acel miros propriu ei, săpun, piele şi ceva în plus care însemnau Willa. Nu suporta să şi-o închipuie rănită. Acest lucru i-ar fi întunecat minţile şi trebuia să aibă toate simţurile în alertă. De data aceasta, cel pe care îl căuta cunoştea regiunea la fel de bine ca el. Călărea şi cunoştea toate trucurile. Nu se putea baza pe Willa să-l înceţinească sau să lase indicii pentru că nu era sigur că...

Nu, nu trebuia să se gîndească la asta. Trebuia să se gîndească numai la faptul că avea să o găsească şi lá ce avea să-i facă ticălosului.

Charlie intră în apa unui rîu şi scînci cînd pierdu urma. Ben intră cu calul în apă, stătu cîteva clipe pe loc, ascultînd, plănuind, rugîndu-se, după care hotărî să meargă un timp prin apă.

Asta ar fi făcut el.

Merseră cîtva timp, nivelul apei fiind scăzut datorită faptului că nu plouase. Se auzi bubuitul unui tunet şi o pasăre ţipă. Ben îşi înfrînă dorinţa de a se grăbi, de a-şi îndemna calul să alerge. Nu îşi putea permite să se grăbească pînă cînd nu-i lua urma din nou.

Deodată, zări ceva sclipind pe mal şi se forţă să descalece. Apa rece îi trecu peste cizme cînd se îndreptă spre mal, unde se aplecă şi luă obiectul respectiv.

Un cercel. Un cerculeţ de aur. Răsuflarea îi ieşi din piept ca o explozie şi strînse cercelul în pumn. În ultima vreme, ea începuse să poarte tot felul de mărunţişuri, îşi aminti el. Ben găsise că acea tentă de feminitate adăugată la blugi şi piele era ceva încîntător. Îi plăcuse să-şi închipuie că o făcea pentru el.

Vîrî cercelul în buzunar şi încălecă din nou. Dacă ea

era suficient de lucidă ca să-i lase indicii, el era suficient de lucid ca să le urmeze. Urcă pe mal şi îl lăsă pe Charlie să ia din nou urma.

– N-ar fi trebuit să facă tot ce-a făcut, spuse Jim cu o voce tremurătoare în timp ce tăia frînghia care îi lega gleznele. A făcut-o doar ca să-mi demonstreze că n-a dat doi bani pe mine. Şi pe tine la fel.

– Aşa e, spuse ea şi lacrimile care îi apărură în ochi nu erau de milă, ci de pură uşurare.

Cu mîinile legate se aplecă să-şi maseze picioarele, care îi erau îngrozitor de amorţite.

– Nu i-a păsat de nici unul din noi.

– Asta m-a făcut să înnebunesc la început. Eram cu Pickles sus la cabană cînd am auzit şi, pur şi simplu, mi-am pierdut minţile. De aceea am omorît juncanul ăla aşa. Pe urmă am început să mă gîndesc. Trebuia să i-o plătesc, Will, să-l fac să plătească. La început voiam să vă fac şi pe voi să plătiţi. Pe tine, pe Tess şi pe Lily. Nu puteam să-mi închipui cum aveau ele dreptul la ceea ce era al meu. Ceea ce ar fi trebuit să-mi lase mie. Credeam c-o să le sperii şi or să plece. Dacă reuşeam, nu mai primea nimeni nimic. Am lăsat pisica pe verandă. Mi-a plăcut s-o văd pe Lily ţipînd ca din gură de şarpe şi plîngînd în hohote. Acum îmi pare rău, dar atunci nu mă gîndeam că mi-erau rude de sînge. Voiam doar să se întoarcă de unde veniseră. Şi să se aleagă praful de Mercy.

– Poţi să-mi dezlegi mîinile, Jim? Te rog, mi-au amorţit braţele îngrozitor.

– Nu pot. Nu încă. Încă nu înţelegi tot.

– Ba cred că da.

Începuse să-şi simtă din nou picioarele. Avea furnicături în ele acum, din moment ce sîngele circula nor-

mal, dar ar fi putut să fugă, dacă ar fi avut ocazia.

– Ţi-a făcut rău şi ai vrut să-i plăteşti cu aceeaşi monedă.

– Trebuia. Ce fel de bărbat aş fi dacă aş suporta tot ce mi-a făcut? Dar, adevărul e că-mi place să ucid, Will. Cred că şi asta tot de la el am moştenit-o, spuse el zîmbind şi un fulger îl scăldă în lumină ca pe un sfînt căzut în dizgraţie. Nu poţi face nimic cînd e vorba de nişte lucruri care ţi se transmit prin sînge. Şi lui îi plăcea să ucidă. Îţi aduci aminte atunci cînd te-a pus să creşti un viţel, imediat de cum a fost scos din mama lui? L-ai crescut ca pe un animal de casă, ba i-ai dat chiar şi un nume.

– Bobocel, murmură ea. Ce nume stupid pentru o vacă.

– Ai iubit vaca aia proastă. Îmi aduc aminte cum te-a luat cu el în ziua aia. Aveai doisprezece, treisprezece ani, şi te-a forţat să te uiţi cînd el a tăiat-o ca s-o facă friptură. Zicea că te învaţă ce-i viaţa la fermă, iar tu ai plîns şi ţi s-a făcut rău. Ham a fost gata să se ia la bătaie cu el pentru asta. De atunci n-ai mai luat să creşti nici un animal.

Scoase o ţigară, aprinse un chibrit.

– Aveai un cîine bătrîn atunci, care a murit la un an după aceea. Pe urmă, n-ai mai avut nimic.

– Aşa e, zise ea strîngîndu-şi genunchii la piept şi lipindu-şi faţa de ei cînd îşi aminti.

– Îţi spun toate astea ca să-ţi dai seama, ca să-nţelegi ce e în sînge. Îi plăcea să fie şef, să facă oamenii să joace după cum le cînta el. Şi ţie îţi place să fii şefă. Chestia asta e în sînge.

Ea nu putu decît să clatine din cap şi să-şi impună să nu cedeze.

– Termină.

– Gata, zise el ridicîndu-se şi dîndu-i bidonul pe care îl umpluse cu apă de la rîu. Bea puţin. N-am vrut să te tulbur atît. Încerc doar să te fac să-nţelegi, spuse el şi o mîngîie pe păr, părul frumos al surioarei lui. Sîntem împreună în asta.

Charlie ţîşni înainte, alergînd peste pietre. Nici nu lătra, nici nu urla, deşi trupul îi vibra adesea. Ben ciuli urechile ca să audă zgomotele oamenilor, cailor, celorlalţi cîini. Dacă el era pe calea cea bună, atunci şi Adam ar fi trebuit să fie. Însă nu auzi nimic.

Găsi al doilea cercel pe o piatră unde florile se chinuiau să răsară printre crăpături.

– Bravo, şopti el. Mai rezistă puţin.

Se uită pe cer. Norii se apropiau de lună şi jumătate din stele dispăruseră. Ploaia, dorită de atîta timp, venea prea devreme.

Ea bău, urmărindu-i ochii. Văzu afecţiune în ei. Înspăimîntător!

– Ai fi putut să mă omori atunci, cu luni în urmă. Înainte să-i omori pe ceilalţi.

– N-am vrut să-ţi fac nici un rău. M-am gîndit mereu că, într-o bună zi, o să conducem Mercy împreună. Noi doi. Nu m-a deranjat nici măcar faptul că tu erai şefă. Ai un adevărat talent pentru asta. Eu mă descurc mai bine cînd îmi arată cineva drumul.

Se lăsă pe spate din nou, bău puţină apă şi închise bidonul. Pierduse noţiunea timpului. Era plăcut să stea acolo cu ea, sub cerul liber, şi să depene amintiri.

– Nu mi-am pus în plan să-l omor pe Pickles. N-aveam absolut nimic cu el, zău. Ah, era nesuferit cînd se plîngea şi se contrazicea tot timpul dar nu mă deranja. Numai că s-a-ntîmplat să treacă pe acolo. Nu m-am

gîndit nici o clipă că ar fi putut să apară tocmai atunci. Credeam că am mai mult timp. Plănuisem doar să mai omor un juncan şi să-l las acolo să-l găsească unul din băieţi şi să se încingă lucrurile. Pe urmă, am fost nevoit s-o fac. Şi, ca să fiu sincer, Will, am prins gustul.

– L-ai măcelărit.

– Carnea tot carne e, dacă stăm să ne gîndim. Fir-ar să fie, ce aş bea o bere în clipa asta. Nu-i aşa că o bere ar fi excelentă? o întrebă el oftînd, după care îşi scoase pălăria şi îşi făcu vînt cu ea. S-a mai răcorit puţin, dar, la naiba, tot sufocant e. Poate o să vină ploaia pe care o tot aşteptăm.

Ea se uită pe cer şi se alarmă puţin. Luna avea să fie acoperită de nori. Dacă venea cineva după ea, atunci aveau să înainteze ca orbeţii. Îşi verifică picioarele din nou şi bănui că ar fi ţinut-o.

El băteau cu cuţitul în vîrful cizmei ei.

– Habar n-am de ce l-am scalpat. Aşa mi-a venit. Ca un fel de trofeu, bănuiesc. Aşa cum ai agăţa o blană pe peretele din cabinetul de lucru. Am o cutie plină de trofee ascunsă la est de aici. Ştii locul unde cei trei plopi canadieni se află vizavi de păşune?

– Da, ştiu, zise ea forţîndu-se să-l privească în ochi şi să nu se uite la cuţit.

– Am omorît toţi viţeii ăia în acea seară. Credeam că o să le facă pe orăşence s-o rupă la fugă şi gata. Dar ele au rămas. A trebuit să admir asta. M-a pus pe gînduri puţin, dar nu puteam să trec de nebunie, zise el clătinînd din cap la adresa propriei lui încăpăţînări. Aşa că atunci cînd am agăţat-o pe puştoaica aia, care făcea autostopul, am folosit-o. Voiam să omor o femeie.

Îşi umezi buzele. O parte din el ştia că nu se cădea să-i vorbească despre aşa ceva surioarei lui, dar nu se putea opri.

– Nu mai omorîsem niciodată o femeie. Mi-a trecut prin cap s-o fac pe Shell, ştii, nevasta lui Zack.

– O, Doamne!

– E drăguţă, are păr frumos. De vreo două ori, cînd m-am dus la Theree Rocks să joc pocher cu băieţii de-acolo, am studiat problema. Dar am făcut-o pe fata aia şi am lăsat-o chiar acolo, chiar în faţa uşii de la intrare, ca să-i arăt lui Jack Mercy cine era şeful. Asta a fost înainte de viţei, zise el visător. Acum îmi aduc aminte. A fost înainte. Toate se amestecă în capul meu, pînă la Lily. Lily a schimbat lucrurile. E sora mea. Mi-am băgat asta în cap cînd JC s-a purtat aşa de îngrozitor cu ea, cînd a făcut-o să sufere atît. Ar fi putut să moară, dacă nu m-aş fi ocupat eu de ea. Nu-i aşa?

– Da, zise Willa refuzînd să i se facă rău. Nu i-ai făcut rău.

– Nu m-aş fi atins nici măcar de un fir de păr din capul ei, spuse el şi, găsind că era o glumă bună, lovi cu palma într-o piatră şi izbucni în rîs. Un fir de păr din capul ei. Pricepi? E bună poanta, zise el, după care redeveni serios, schimbarea petrecîndu-se brusc şi, de aceea, fiind înfricoşătoare. O iubesc, Will. Vă iubesc pe toate trei ca un frate. Şi o să am grijă de voi. Sîngele e mai gros ca apa.

– Cum vrei să te apăr eu, Jim?

– Trebuie să ne facem un plan, să avem aceeaşi poveste. O să te duc înapoi şi o să le spunem tuturor că te-a răpit cineva. Tu n-ai văzut cine era, dar eu am venit după voi. N-am mai stat să dau alarma. O să spunem că l-am pus pe fugă, că l-am speriat. O să trag şi vreo două focuri de armă, zise el atingînd puşca. Tipul a fugit în munţi şi eu te-am adus înapoi teafără. O să meargă, nu?

– S-ar putea. O să le spun că nu i-am văzut faţa. Că

m-a lovit. Probabil că, oricum, am o vînătaie.

– Îmi pare rău pentru asta, dar pică perfect. O să fie la fel ca înainte. Încă două luni şi ferma o să fie liberă şi curată. Pot să fiu şef de echipă acum, spuse el şi îi văzu licărul din ochi, teama instinctivă. Nu vorbeşti serios. Minţi.

– Nu. Doar mă gîndesc cum o să facem, zise ea şi inima începu să-i bată cu putere cînd el îşi schimba dispoziţia atît de rapid. Va trebui să fim siguri c-o să sune bine, altfel...

– Minţi! strigă el atît de tare, încît ecoul se izbi de stînci. Crezi că nu văd? Crezi că sînt prea prost să-mi dau seama ce e-n capul tău? Te duc înapoi şi tu le spui tot. Mă denunţi, pe mine, propriul tău frate. Din cauza lui Ham.

Turbat de furie, ţîşni în picioare, ţinînd cuţitul într-o mînă şi puşca în cealaltă.

– A fost un accident. Nu puteam să fac altfel. Dar o să mă denunţi. Ţii mai mult la bătrînul ăla decît la propria ta familie.

Nu avea să-i dea drumul. Şi ar fi omorît-o înainte să apuce să facă doi paşi. Aşa că ea se ridică în picioare, clătinîndu-se o dată pînă să le poată depărta, şi îl înfruntă.

– El a fost familia mea.

El trînti puşca şi, apucînd-o de cămaşă, o scutură zdravăn.

– Eu am acelaşi sînge cu tine. Eu sînt cel care contează. Eu sînt un Mercy, la fel ca tine.

Cu coada ochiului, ea văzu cuţitul oscilînd. Norii acoperiră luna şi uciseră sclipirea lamei.

– Va trebui să mă omori, Jim. Dar, după aceea, n-o să poţi să fugi destul de repede sau să te ascunzi destul de adînc. Or să te prindă. Şi, dacă Ben sau

Adam or să te găsească primii, Domnul să te aibă în pază.

– De ce nu m-asculţi? strigă el şi vocea i se auzi pînă departe în aerul acela încărcat. Mercy contează. Nu vreau decît partea mea de Mercy[1] .

Ea îşi încleştă pumnii uitîndu-se în ochii lui disperaţi.

– N-am nici un pic de milă pentru tine, spuse ea şi, dîndu-se puţin înapoi, îl lovi cu mîinile amorţite în stomac, după care se întoarse şi vru să o rupă la fugă.

El, însă, o apucă de păr, trăgînd-o înapoi pînă cînd o mulţime de stele apărură în faţa ochilor ei. Suspinînd de durere, ea îl lovi cu cotul în plin. El, însă, nu-şi slăbi strînsoarea. Atunci, ea alunecă şi ar fi căzut dacă el n-ar fi ţinut-o de păr.

– O s-o fac repede, îi promise el. Ştiu cum.

Ben apăru deodată din întuneric.

– Lasă cuţitul jos, spuse el ţinînd pistolul îndreptat spre el, gata să tragă. Dacă îi faci o zgîrietură cît de mică, te spulber de pe faţa pămîntului.

– O să-i fac mai mult decît o zgîrietură, zise Jim ţinîndu-i cuţitul sub bărbie şi vorbind din nou cu calm.

Simţea cum îşi recapătă controlul şi stăpînirea de sine. Femeia pe care o ţinea lipită de el nu mai era sora lui, cu un simplu scut.

– Nu trebuie decît să mişc uşor încheietura mîinii şi e moartă înainte să atingă pămîntul.

– La fel şi tu.

Jim observă că puşca era prea departe. Prudent, făcu un pas în spate ţinînd în continuare lama cuţitului pe gîtul Willei.

---

1. Milă (engl.)

– Dă-mi un avans de cinci minute şi îi dau drumul.

– Nu-i adevărat, zise ea printre dinţi şi lama îi pătrunse în piele, făcînd să apară prima dîră de sînge. O să mă omoare, spuse ea calmă, rămînînd cu privirea aţintită asupra lui Ben. E numai o chestie de timp.

– Taci, Will, zise Jim mişcînd cuţitul sub bărbia ei. Lasă-i pe bărbaţi să discute. Dacă o vrei, poţi s-o ai, McKinnon. Dar lasă pistolul jos şi dă-te în spate pînă încălecăm. Altfel o omor chiar aici, sub ochii tăi. Astea sînt opţiunile tale.

Ben se uită de la chipul lui Jim la al Willei. Un fulger spintecă bolta, luminîndu-i pe toţi trei.

Continuă să privească pînă cînd o văzu încuviinţînd uşor în semn de aprobare. Şi, speră el, de înţelegere.

– Chiar aşa? întrebă el şi apăsă pe trăgaci.

Glonţul nimeri exact punctul în care ţintise el, între ochi. Dumnezeu s-o binecuvînteze, îşi spuse el cînd mîna începu să-i tremure, în sfîrşit. Ea nici nu tresărise. Nici cînd cuţitul căzu pe pămînt zdrăngănind, nu tresări.

Willa simţi că se clatină acum cînd nu o mai ţinea nimeni. Văzu cerul învîrtindu-se exact în clipa în care începu să plouă. Şi îl mai văzu pe Ben venind în fugă spre ea.

– Bună lovitură, izbuti ea să îngaime şi, spre groaza şi uşurarea ei, leşină.

Îşi reveni în braţele lui cu-faţa-udă, pe care Ben se grăbi să o acopere de sărutări.

– Mi-am pierdut echilibrul.

– Da.

Stătea îngenuncheat în noroi, legănînd-o ca pe un copil, în timp ce ploaia cădea asupra lor.

– Ştiu.

Ei îi ţiuiau urechile şi, deşi ştia că era un semn de laşitate, îşi întoarse faţa spre umărul lui, în loc să se uite

la trupul care trebuia să fie întins lîngă ei.

– Zicea că era fratele meu. A făcut-o din cauza tatălui meu, din cauza...

– L-am auzit foarte bine, zise el lipindu-şi buzele de părul ei, după care îşi scoase pălăria şi i-o puse ei pe cap într-o încercare inutilă de a o feri de ploaie. Femeie proastă ce eşti, pur şi simplu îl implorai să te omoare. Mi-am pierdut trei vieţi ascultînd cum îl întărîtai în timp ce urcam.

– Nu ştiam ce altceva să fac, spuse ea şi teama pe care se luptase să şi-o învingă, o cuprinse brusc, devorînd-o. Ham?

– Nu ştiu, zise el şi o strînse mai tare, deoarece ea începuse să tremure. Nu ştiu, scumpa mea. Trăia cînd am plecat.

– Bine.

Deci, mai era o speranţă.

– Mîinile mele. Oh, Doamne, Ben, mîinile mele.

Atunci, el începu să înjure, violent şi repede, scoţînd cuţitul şi tăind frînghia care îi pătrunsese în carne.

– Ah, scumpa mea, şopti el simţindu-şi inima zdrobită. Willa.

Încă o mai legăna, îngenuncheat în ploaia torenţială, cînd îi găsi Adam.

Capitolul 31

– O să mănînci cînd îţi spun eu şi ce-ţi spun eu, zise Bess stînd lîngă pat şi încruntîndu-se.

– Nu poţi să mă laşi în pace măcar cinci minute afurisite?

Ghemuit în pat, supărat ca o pisică opărită, Ham dădu la o parte tava pe care ea i-o pusese în braţe.

– Ba da şi tu te dai jos din pat. Data viitoare cînd o s-o mai faci, te dezbrac la pielea goală, ca să nu mai poţi să ieşi din cameră.

– Am stat şase săptămîni întins pe spate în spital. Şi am ieşit din afurisitul ăla de spital de mai bine de o săptămînă. Trăiesc, pentru Dumnezeu.

– Nu pomeni numele Domnului în van în faţa mea, Hamilton. Doctorul a zis două săptămîni de odihnă la pat, cu o oră, de două ori pe zi, de plimbare, zise ea şi-şi scoase bărbia în afară. Mai e nevoie să-ţi amintesc că ai avut un cuţit înfipt în fundul ăla gras şi mi-ai umplut bucătăria de sînge?

– Îmi aminteşti asta de fiecare dată cînd intri aici.

– Bine, atunci, zise ea privind aprobator cînd o văzu pe Willa intrînd. Bun. Poţi să-ncerci tu să te înţelegi cu el. Eu am treabă.

– Iar o superi, Ham?

El privi furios în urma lui Bess.

– Dacă femeia asta nu încetează să se mai agite în

jurul meu, o să leg cearceafurile unul de altul şi o să fug pe fereastră.

– Trebuie să se mai agite puţin. Toţi trebuie s-o facem, zise ea aşezîndu-se pe marginea patului şi privindu-l cu atenţie.

Culoarea îi revenise în obraji şi îşi recăpăta o parte din greutatea pe care o pierduse în spital.

– Totuşi, arăţi destul de bine.

– Mă simt bine. Nu există nici un motiv pentru care să nu pot să mă urc în şa, spuse el neştiind ce să facă cu mîinile cînd ea îşi puse capul pe pieptul lui.

O bătu pe păr stîngaci.

– Haide, Will, nu sînt un ursuleţ.

– Mai degrabă un urs grizzly, spuse ea zîmbind şi îl sărută pe obraz, în ciuda stînjenelii lui.

– Femeile, întotdeauna cicăliţi un bărbat cînd e bolnav.

– E singura dată cînd îmi dai voie să te răsfăţ, zise ea, luîndu-i apoi mîna. Tess a fost aici?

– A fost acum cîtva timp. A venit să-şi ia la revedere.

Îşi aminti că şi ea îl îmbrăţişase şi îl sărutase.

– O să ne pară rău că n-o s-o mai vedem defilînd pe-aici cu cizmele alea frumoase ale ei.

– Şi mie o să-mi fie dor de ea. Nate a venit deja s-o ducă la aeroport. Trebuie să mă duc s-o conduc.

– Tu... eşti bine?

– Trăiesc. Graţie ţie şi lui Ben, spuse ea şi îi mai strînse mîna o dată înainte să se ducă la uşă. Ham, zise apoi fără să se întoarcă să-l privească. Era într-adevăr fiul lui Jack Mercy? Era fratele meu?

El ar fi putut să spună nu şi să lase lucrurile aşa cum erau. Ar fi fost mai uşor pentru ea. Sau ar fi putut să fie. Dar ea fusese întotdeauna rezistentă.

– Nu ştiu, Will. Adevărul e că nu ştiu.

Ea încuviinţă şi îşi spuse că avea să suporte şi acel

lucru. Faptul că nu avea să ştie niciodată.

Cînd ieşi, o văzu pe Lily, care deja plîngea şi o îmbrăţişa cu putere pe Tess.

– Hei, parcă aş pleca în Africa să mă fac misionară, spuse Tess reţinîndu-şi lacrimile. Nu mă duc decît în California. O să vă fac o vizită peste cîteva luni, zise ea atingîndu-i burta lui Lily. Vreau să fiu aici cînd o să vină pe lume Junior.

– O să-mi fie atît de dor de tine.

– O să scriu, o să sun, la naiba, o să trimit faxuri. Nici n-o să ştiţi că am plecat, spuse ea şi închise ochii, îmbrăţişînd-o pe Lily. Ai grijă de tine. Adam, zise ea apoi şi întinse mîinile spre ale lui, după care îl îmbrăţişă. Pe curînd. O să te sun să-ţi cer sfatul dacă, pînă la urmă, o să mă hotărăsc să cumpăr calul ăla, spuse ea şi el murmură ceva. Asta ce-a vrut să însemne?

El o sărută pe obraji.

– Sora mea, în inima mea.

– O să sun, izbuti ea să mai spună, după care se întoarse şi aproape că se ciocni de Bess.

– Poftim, spuse aceasta punîndu-i un coş în braţe. E drum lung pînă la aeroport şi, cu pofta ta de mîncare, n-o să supravieţuieşti.

– Mulţumesc. Poate o să dau jos astea două kilograme şi jumate pe care le-ai pus pe mine.

– Nu strică. Transmite-i salutări mamei tale.

– O să-i transmit.

Bess oftă şi îi atinse obrazul.

– Să te-ntorci curînd, fetiţo.

– Bine, zise Tess uitîndu-se la Willa. Ei bine, reuşi ea să spună, a fost o adevărată aventură.

– Categoric, zise Willa cu degetele mari vîrîte în buzunarele blugilor şi coborî restul treptelor. Poţi să scrii despre asta.

– Puţin, spuse Tess înghiţind în sec ca să nu-i tremure vocea. Încearcă să nu mai dai de necazuri.

Willa îşi ridică o sprînceană.

– Aş putea să-ţi spun acelaşi lucru, ţinînd cont că te duci în oraşul ăla mare şi rău.

– E oraşul meu. O să... o să-ţi trimit o ilustrată ca să vezi cum arată lumea adevărată.

– Chiar te rog.

– Păi, spuse Tess şi se întoarse. La naiba, adăugă ea şi, dîndu-i coşul lui Nate, se repezi să o îmbrăţişeze pe Willa. Fir-ar să fie, o să-mi fie nespus de dor de tine.

– Şi mie la fel, zise Willa agăţîndu-se de ea. Să suni.

– Da, da. Doamne, să te mai rujezi şi tu din cînd în cînd, da? Şi dă-ţi pe mîini cu loţiunea aia pe care ţi-am lăsat-o, înainte să faci o piele ca pergamentul.

– Te iubesc.

– Oh, Doamne, trebuie să plec, zise Tess şi se îndreptă spre maşină plîngînd. Du-te şi castrează un taur, fă ceva.

– Tocmai mă pregăteam, zise Willa şi, scoţîndu-şi eşarfa, îşi suflă nasul în timp ce maşina se depărta. La revedere, Hollywood.

Tess era convinsă că îşi recăpătase stăpînirea de sine pînă trecu de vamă. O oră întreagă de plîns era de ajuns pentru oricine, îşi spuse ea, iar Nate fusese drăguţ şi nu-i spusese nimic.

– Nu-i nevoie să vii pînă la poartă, îi zise ea, dar îi strîngea mîna într-a ei.

– Nu mă deranjează.

– O să ţinem legătura.

– Ştii foarte bine că da.

– Poate o să-mi faci o vizită într-un weekend.

– S-ar putea s-o fac.

Ei bine, el făcea ca totul să fie uşor, îşi spuse ea. Era atît de uşor. Anul se încheiase, ea obţinuse ce dorise. Acum se întorcea la viaţa ei. Aşa cum dorise.

– Să mă ţii la curent cu evenimentele. Să-mi spui ce

fac Lily şi Willa. O să-mi fie nespus de dor de ele.

Aruncă o privire în jur, la oamenii care treceau grăbiţi încolo şi încoace, şi îşi dori cu disperare să-şi recapete vechiul entuziasm pe care îl simţea cînd se gîndea că avea să zboare cu avionul.

– Nu vreau să mai stai, zise ea forţîndu-se să se uite la el, în ochii aceia răbdători. Ne-am luat rămas bun deja. Asta nu face decît să îngreuneze lucrurile.

– Nu poate să fie mai greu, spuse el punîndu-şi mîinile pe umerii ei şi plimbîndu-şi-le în sus şi în jos pe braţele ei. Te iubesc, Tess. Eşti prima şi ultima femeie pentru mine. Rămîi. Mărită-te cu mine.

– Nate, eu...

Şi eu te iubesc, îşi spuse ea. Oh, Doamne!

– Trebuie să plec. Ştii asta foarte bine. Cariera mea. Asta a fost ceva temporar. Amîndoi am ştiut.

– Lucrurile se mai schimbă, spuse el şi, citindu-i sentimentele pe chip, o scutură uşor. Nu poţi să mă priveşti în ochi şi să-mi spui că nu mă iubeşti, Tess. De fiecare dată cînd începi să spui că nu, îţi întorci privirea şi nu zici nimic.

– Trebuie să plec. O să pierd avionul, zise ea întorcîndu-se şi rupînd-o la fugă.

Ştia ce făcea. Ştia exact ce făcea. Trecu grăbită de fiecare poartă repetîndu-şi acest lucru. Cum ar fi putut să trăiască la o fermă din Montana? Trebuia să se gîndească la cariera ei. Simţea computerul portabil izbindu-i-se de şold. Trebuia să scrie un nou scenariu, să lucreze la roman. Locul ei era la Los Angeles.

Înjurînd, se întoarse brusc şi o luă la fugă înapoi, împingîndu-i pe cei care mergeau în direcţia opusă.

– Nate!

Îi văzu pălăria, pe scara rulantă care cobora, şi alergă şi mai repede.

– Nate, aşteaptă!

El ajunsese deja jos cînd ea coborî scara. Se opri în

faţa lui cu răsuflarea tăiată şi-şi duse o mînă la inimă pentru a o potoli. Îl privi în ochi.

– Nu te iubesc, spuse ea fără să clipească măcar şi îl văzu făcînd ochii mici. Vezi, deşteptule? Pot să te privesc în ochi şi să te mint.

Rîzînd, îi sări în braţe.

– La naiba. În fond, pot să lucrez oriunde.

El o sărută şi o lăsă jos.

– Bine. Hai acasă.

– Bagajele mele.

– Or să se-ntoarcă ele.

Ea aruncă o privire peste umăr şi spuse un adio spiritual Los Angeles-ului.

– Nu pari foarte surprins.

– Nici nu sînt, spuse el lăsînd-o să iasă şi apoi o luă în braţe, învîrtindu-se cu ea. Sînt un tip răbdător.

Ben o găsi pe Willa întinzînd sîrmă ghimpată de-a lungul gardului care separa ferma Three Rocks de Mercy. Acest lucru îl făcu să-şi dea seama că ar fi trebuit să facă şi el acelaşi lucru. Totuşi, descălecă şi se duse spre ea.

– Vrei să-ţi dau o mînă de ajutor?

– Nu.

– Mă întrebam cum se mai simte Ham.

– E la fel de arţăgos ca un urs constipat. După mine, îi merge destul de bine.

– În regulă. Lasă-mă să fac eu asta.

– Ştiu foarte bine cum se întinde sîrma.

– O s-o fac eu, zise el trăgîndu-i sîrma din mînă.

Dîndu-se înapoi, ea îşi propti mîinile în şolduri.

– Ai tot venit pe-aici, vrînd să mă ajuţi. Chestia asta trebuie să înceteze o dată.

– De ce?

– Ai ferma ta de care să te îngrijeşti. Pot să conduc Mercy foarte bine.

– Poţi să conduci orice, mormăi el.

– Termenul prevăzut în testament s-a încheiat, Ben. Nu trebuie să mai supravèghezi lucrurile pe-aici.

Ochii lui nu erau deloc prietenoşi cînd o priviră de sub borul pălăriei.

– Crezi că asta e tot?

– Nu ştiu. În ultima vreme, nu te-a interesat altceva.

– Asta ce-ar vrea să însemne?

– Exact ce-am spus. În ultimele săptămîni n-ai fost un vizitator regulat în patul meu.

– Am fost ocupat.

– Ei bine, acum eu sînt ocupată, aşa că du-te şi întinde-ţi propria sîrmă.

El îşi depărătă picioarele mult cînd ea făcu acelaşi lucru şi o privi printre stîlpii gardului.

– Linia asta e şi a mea nu numai a ta.

– Atunci, ar fi trebuit să-o verifici, la fel ca şi mine.

El aruncă sîrma între ei, ca un fel de frontieră între ei, între pămînturile lor.

– Bine, vrei să ştii ce se petrece cu mine, o să-ţi spun, zise el şi, scoţînd două cerculeţe de aur din buzunar, i le puse în mînă.

– Ah, spuse ea privind cerceii. Uitasem de ei.

– Eu nu.

Îi păstrase – Dumnezeu ştia de ce, cînd de fiecare dată cînd se uita la ei, retrăia acea noapte, întunericul, groaza. Şi, de fiecare dată cînd se uita la ei, se întreba dacă ar fi găsit-o la timp dacă ea n-ar fi fost destul de deşteaptă, destul de puternică, încît să lase o urmă.

– Deci, mi-ai găsit cerceii, zise, vîrîndu-i în buzunar.

– Da, i-am găsit. Şi am urcat pe muntele ăla ascultînd cum urla el la tine. L-am văzut ţinîndu-ţi cuţitul la gît. Am văzut o dîră de sînge şiroindu-ţi pe piele din locul unde el te-a crestat.

Ea îşi duse mîna la gît instinctiv. Erau momente cînd

încă mai simţea cuţitul acolo, lama cuţitului pe care tatăl ei îl pusese în mîna unui criminal.

– S-a terminat, zise ea atunci. Nu prea îmi place să-mi amintesc lucrurile astea.

– Eu mi le amintesc adesea. Văd din nou fulgerul ăla, ochii tăi în lumina fulgerului cînd ştiai ce aveam de gînd să fac. Cînd mi te-ai încredinţat mie.

Îşi aminti că ea nu închisese ochii. Îi ţinuse deschişi şi privise cum apăsase el pe trăgaci.

– Am împuşcat un om la vreo cincisprezece centimetri de faţa ta. Chestia asta m-a chinuit îngrozitor.

– Îmi pare rău, zise întinzînd mîna spre el, dar o lăsă din nou în jos cînd el se dădu înapoi, rămînînd pe pămîntul lui. Ai ucis pe cineva pentru mine. Îmi dau seama cum aşa ceva îţi poate schimba sentimentele.

– Nu-i vorba de asta. Mă rog, poate că e. Poate că asta a făcut să se întîmple, zise el şi, întorcîndu-i spatele, începu să se plimbe încolo şi încoace, aruncînd o privire pe cer. Poate că a existat întotdeauna oricum.

– Bine, spuse ea bucuroasă că el stătea cu spatele ca să nu o vadă cum închise ochii strîns şi cum îşi muşcă buzele ca să nu plîngă. Înţeleg şi-ţi sînt recunoscătoare. Nu-i nevoie să ne îngreunăm situaţia.

– S-o îngreunăm, pe naiba, e îngrozitor, spuse el vîrîndu-şi mîinile în buzunarele de la spate şi contemplînd linia lungă a gardului.

Era tot ce îi separa, îşi spuse el, acele fire subţiri de sîrmă ghimpată.

– Aproape toată viaţa m-ai enervat şi m-ai făcut să mă simt frustrat.

– Eşti pe teritoriul meu, îi zise ea jignită. Cine pe cine a enervat?

– Cred că te cunosc mai bine ca oricine, decît mulţi alţii. Îţi ştiu defectele destul de bine. Ai o mulţime, eşti nesuferită, temperamentală, exasperantă. Ai cap, dar curajul îi stă în cale aproape tot timpul. Dar, cunoaş-

terea defectelor nu e nimic.

Ea îi trase un picior făcîndu-l să ţopăie pînă se izbi de calul său. El îşi ridică pălăria care îi căzuse pe jos, şi-o scutură de blugi şi se întoarse.

– Ştii că aş putea să mă iau la bătaie cu tine pentru asta, ceea ce probabil că s-ar transforma în altceva.

– Încearcă numai.

– Vezi, ăsta e cel mai afurisit lucru, zise el apostrofînd-o cu degetul. Expresia asta, asta pe care o ai chiar acum pe faţă. Dacă stau să mă gîndesc bine, asta mi-a făcut-o.

– Ce ţi-a făcut?

– M-a făcut să mă îndrăgostesc de tine.

Ea lăsă să cadă ciocanul pe care îl luase ca să-l lovească.

– Ce-ai spus?

– Bănuiesc că ai auzit de prima oară. Ai nişte urechi ca o afurisită de pisică vagaboandă, zise el scărpinîndu-şi bărbia şi punîndu-şi pălăria la loc. Cred că va trebui să te măriţi cu mine, Willa. Nu văd altă soluţie. Şi să ştii că am căutat.

– Chiar aşa? întrebă ea aplecîndu-se şi luînd ciocanul din nou, bătînd cu el în palmă. Ai căutat?

– Da, zise el uitîndu-se la ciocan şi zîmbind.

Nu credea că l-ar fi folosit. Sau, dacă ar fi încercat, spera că era destul de rapid ca să evite o lovitură.

– Aş fi găsit o soluţie dacă ar fi existat. Ştii... începu el pornind spre ea, obişnuiam să cred că te doream la nebunie pentru că erai atît de diferită. Apoi, cînd te-am avut, mi-am dat seama că încă te doream, pentru că nu ştiam cît timp o să te păstrez.

– Continuă să te apropii, spuse ea calmă, şi o să ai un cucui imens în capul ăla mare.

El continuă să se apropie.

– Atunci am început să-mi dau seama de ce nu m-a mai atras nimeni aşa cum mă atragi tu. De ce nu m-a

mai făcut nici o femeie să-mi fie dor de ea la cinci minute după ce am ieşit pe uşă, aşa cum m-ai făcut tu. Cînd nu erai în siguranţă, eram înnebunit. Acum, cînd eşti, îmi dau seama că singurul mod în care pot să procedez e să mă-nsor cu tine.

– Aşa faci tu o cerere în căsătorie?

– Nu ţi s-a făcut nici una mai bună. Şi, cu felul tău de a fi, nici n-o să ţi se facă una mai bună, spuse el şi, calculînd momentul, îi luă ciocanul din mînă şi îl azvîrli peste gard. N-are nici un rost să zici nu, Will, pentru că sînt hotărît.

– Uite, asta spun, zise ea încrucişîndu-şi braţele. Pînă o să primesc ceva mai bun.

El oftă. Se temuse că aveau să ajungă la aşa ceva.

– Bine, atunci. Te iubesc. Vreau să te măriţi cu mine. Nu vreau să trăiesc fără tine. Aşa e bine?

– Puţin mai bine, zise ea şi inima îi era atît de plină, încît se mira că nu dădea pe afară. Unde e inelul?

– Inelul? Pentru Dumnezeu, Will, doar nu era să iau un inel la mine cînd veneam să verific gardul, spuse el perplex şi îşi împinse pălăria în spate. Şi, oricum, tu nu porţi niciodată inele.

– O să-l port pe cel pe care o să mi-l dăruieşti tu.

El deschise gura să se plîngă, o închise la loc şi zîmbi.

– Chiar aşa?

– Chiar aşa. La naiba, Ben, de ce ţi-a trebuit aşa mult? întrebă ea şi păşi peste sîrma ghimpată, aruncîndu-se în braţele lui.

SFÎRŞIT